

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HELEN
FIELDING

BRIDGET JONES'UN
GÜNLÜĞÜ - II

MANTIĞIN SINIRI

ROMAN

2.Baskı

GENİS
KÜLTÜR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Helen Fielding

İngiltere'nin kuzeyinde bir sanayi kasabasında doğdu, Oxford Üniversitesi'nde eğitimini tamamladı. 1979'da Oxford'dan mezun oldu ve BBC'de çalışmaya başladı. İlk romanı Picador Yayınevi tarafından 1994'te *Cause Celeb* adıyla yayımlandı. 10 yıllık televizyonculuğun ardından The Independent gazetesinde günlük yazıları yayımladı, daha sonra bu yazılar *Bridget Jones'un Günlüğü* romanını oluşturdu. *Bridget Jones'un Günlüğü* İngiltere'de en çok satanlar listesinde birinci sırayı aldı. Helen Fielding 1999'da *Bridget Jones'un Günlüğü*'nün devamı olan *Bridget Jones: The Edge of Reason*'u yayınladı.

Helen Fielding şu anda Londra'da yaşıyor ve birçok gazetede yazıları yayımlanıyor.

Kitabın Özgün Adı:
Bridget Jones: The Edge of Reason

Bridget Jones'un Günlüğü: Mantığın Sınırı
Yeni Seri: 247
Dünya Edebiyatı: 46

© Helen Fielding, 1999
Akçalı Ajans aracılığıyla, Türkçedeki tüm yayın hakları
GENDAŞ A.Ş., İstanbul 2000

Tanıtım amaçlı kısa alıntılar dışında yayıncının
yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Birinci Baskı: Ekim 2000
İkinci Baskı: Kasım 2000

ISBN 975-308-274-6

Kapak, İç Baskı ve Cilt
Kaya Matbaacılık (0212-656 62 20)

GENDAŞ A.Ş.
Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-İstanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12
e-posta: gendas@ixir.com

Helen Fielding

BRIDGET JONES: MANTIĞIN SINIRI

İngilizceden Çeviren:

Dost Körpe

G E N D A S
K Ü L T Ü R

Teşekkür

*Gillon Aitken'a, Sunetra Atkinson'a, Peter Bennet-Jones'a,
Frankie Bridgewood'a, Richard Coles'a, Richard Curtis'e,
Scarlett Curtis'e, Pam Dorman'a, Ursula Doyle'a,
Breene Farrington'a, Nellie Fielding'e, Fielding ailesine,
First Circle Film Şirketi'ne, Andrew Forbes'a, Colin Firth'e,
Paula Fletcher'a, Henrietta Perkins'e, Tracey MacLeod'a,
Sharon Maguire'a, Tina Jenkins'e, Sara Jones'a,
Emma Parry'ye, Harry Ritchie'ye, Sarah Sands'e, Tom Shone'a,
Peter Straus'a, Russ Warner'a, Working Title Film Şirketi'ne
verdikleri ilham,
fikirler ve destek için teşekkür ediyorum.*

Ve Kevin Curran'a ayrıca teşekkürler.

Araştırmalar Sara Jones tarafından yapılmıştır.

Diğer Bridgetlere

İÇİNDEKİLER

Sonsuza Dek Mutlu	11
Başiboş Denizaneları	35
Felakeet	71
İkna	113
Bay Darcy, Bay Darcy	139
İtalyan İşı	161
Değişken Ruh Halli Bekârlar	179
Oh Bebeğim	199
Sosyal Cehennem	229
Mars 'la Venüs Çöp Tenekesinde	255
Tayland Hazır Yemekleri	281
Tuhaf Zamanlar	321
Öğğ!	349
İyi Günde Kötü Günde?	375
Noel'de Fazla İçince	391

1

Sonsuza Dek Mutlu

27 Ocak Pazartesi

58,600 kg. (tamamen yağlıyım), erkek arkadaşlar 1 (yaşasın!), sevişme 3 (yaşasın!), kalori 2,100, sevişmeler sırasında harcanan kalori 600, böylece toplam kalori 1,500 (örnek alınası).

07:15. Yaşasın! Yalnızlık yılları sona erdi. Dört hafta beş gündür yetişkin bir erkekle işlevsel bir ilişki içindeyim ve böylece eskiden korktuğum gibi aşksız yaşamaya mahkûm edilmiş olmadığımı kanıtlanıyor. Kendimi Jemima Goldsmith ya da onun gibi biriymişim gibi hissediyorum, hani yeni evlenmiştir ve herkes onu İmran Han'la yatakta sanırken o neşe saçarak bir kanser hastanesinin açılışını yapmaktadır. Ooh. Mark Darcy şimdi kımıldadı. Belki uyanıp benimle fikirlerim hakkında konuşur.

07:30. Mark Darcy daha uyanmadı. Biliyorum, kalkıp ona sosisli, mantarlı nefis bir omlet veya Benedikt ya da Floransa tarzı yumurtalı muhteşem bir kahvaltı hazırlayacağım.

07:31. Tabii Benedikt ya da Floransa tarzı yumurtanın ne olduğuna bağlı bu.

07:32. Mantar da, sosis de kalmamış.

07:33. Yumurta da kalmamış.

07:34. Aslında süt de kalmamış.

07:35. Hâlâ uyanmadı. Mimmm. Ne şeker şey. Şu uyuyuşuna bir bakın hele. Ç. seksi geniş omuzlar ve kıllı bir göğüs. Seks objesi filan değil tabii. Ben onun beyniyle ilgileniyorum. Mimmm.

07:37. Hâlâ uyanmadı. Ses çıkarmamalıyım, ama belki düşünce dalgalarıyla gizlice uyandırabilirim.

07:40. Belki gidip...AAAYYY!

07:50. Mark Darcy yatakta doğrulup, "Bridget, lütfen. Uyurken bana bakmayı keser misin? Git yapacak bir şeyler bul," diye bağırdı.

08:45. Coins Café'de kapuçino ve sigara içip ay çöreği yerken. Rahatça sigara içebilmek ve çok nazık davranmak zorunda olmamak çok rahatlatıcı. Aslında evde bir erkek bulunması ç. karmaşık bir şey, çünkü o da işe geç kalabileceğinden ya da acilen işemesi gerekebileceğinden vs. banyoda yeterince zaman geçiremiyor, rahatça duş alamıyorsunuz; ayrıca Mark Darcy'nin geceleri külodunu katlaması da rahatsız edici, şimdi elbiselerimi yere atıvermekten utanıyorum. Ayrıca bu gece tekrar gelecek, bu yüzden işten önce ya da sonra süpermarkete gitmem şart. Aslında şart değil, ama korkunç gerçek şu ki istiyorum, Sharon'a itiraf edemesem de tuhaf ve muhtemelen genetik bir kodlandırılma yüzünden.

08:50. Mımm. Mark Darcy nasıl bir baba olur acaba (kendi çocuklarına karşı yani. Bana karşı değil. Bu gerçekten Oedipus tarzı hastalıklı bir şey olur)

08:55. Her neyse, saplantılara kapılmamalı ya da fantezi kurmamalıyım.

09:00. Acaba Una ve Geoffrey Alconbury partiler için çimenliklerine büyük bir çadır kurmamıza izin - Aaa!

Annem üstünde plili bir etek ve parlak altın düğmeli elma yeşili bir spor ceketle oturduğum kafeye dalıverdi, tıpkı Avam Kamarası'na girip sümüksü sıvılar püskürterek istifini bozmadan en ön sıraya oturan bir uzaylı gibi.

"Merhaba hayatım," dedi titrek bir sesle. "Debenhams'a gidiyordum, senin de kahvaltını hep burada yaptığını biliyorum. Bir uğrayıp sana cilt rengine uygun tonlara ne zaman bakmak istersin diye bir sorayım dedim. Ooh bir bardak kahveye hayır demem doğrusu. Sütü ısıtırlar mı dersin?"

"Anne, bana makyaj yapmayı öğretmeni istemiyorum," diye mırıldandım; kıpkırmızı kesilmişim, herkes bize bakıyordu ve asık suratlı, aceleci bir garson kadın yanımda bitiverdi.

"Oh, bu kadar aksi olma hayatım. Görünüşünle bir mesaj vermen gerek! Bütün gün oturup çikolata ve bulamaç yiyemezsin. Oh, merhaba hayatım."

Annem o ağır, sevecen "Haydi personelle iyi geçinmeye çalışıp sebepsizce kafedeki en sevilen insan olalım," ses tonuna geçti.

"Şimdi. Bir. Bakalım. Hele. Sanırım ben bir kahve alacağım. Bu sabah Grafton Underwood'da eşim Colin'le öyle çok çay içtim ki çaydan bıktım. Şey, biraz süt ısıtabilir misiniz? Kahveyi soğuk sütle içemem de. Hazımsızlık yapıyor. Ve kızım Bridget de bir ..."

Hırrr. Anne babalar niye bunu yapar. Niye? Umutsuz insanların dikkat ve önemsenme için umutsuzca yakarışları mı bu; yoksa kentli neslimizin birbirimize karşı açık ve dostane olamayacak kadar meşgul ve şüpheli olmasından mı kaynaklanıyor? Hatırlıyorum da, Londra'ya ilk geldiğimde herkese gülümserdim, ta ki tüp asansördeki bir adam, ceketimin arkasına mastürbasyon yapana dek.

"Ekspresso? Filtre? *Latte*? Bardak mı fincan mı?" diye paylarcasına sordu garson kadın, yanındaki masadaki tabakları toplayıp bir yandan da bana, sanki annem benim suçummuş gibi ters ters bakarak.

"Fincanda bir *latte*," diye özür dilercesine fısıldadım.

"Ne suratsız kız, İngilizce bilmiyor mu?" dedi annem öfkeyle, garson kadının uzaklaşan sırtına bakarken. "Burası yaşamak için tuhaf bir yer, değil mi? Sabahları ne servis yapacaklarını bilmiyorlar mı?"

Bakışlarını takip edip yan masada oturan şık kızlara baktım. Biri laptopunu kullanıyordu ve üstünde Timberlandler, bir jüpon, Rastafarian bağcıklı bir yün bone vardı, diğeriye sivri ökçeli Pradalar, yürüyüş çorapları, sörf şortu, yere kadar uzanan lama derisinden bir palto ve uzun kulaklı, yün bir Bhutanese çobanı şapkası giymişti ve cep telefonu ile bağıra bağıra konuşmaktaydı. "Yani, beni tekrar esrar içerken yakalarsa daireyi elimden alacağını söyledi. Ben de 'Siktir git baba' dedim" - bu arada altı yaşındaki çocuğu sefil bir halde patates kızartması yiyordu-.

"Bu kız o dille kendi kendine mi konuşuyor?" dedi annem. "Tuhaf bir dünyada yaşıyorsun, değil mi? Normal insanların arasında yaşasan daha iyi olmaz mı?"

"Onlar normal insanlar," dedim öfkeyle, başımla caddeyi işaret ederek... Ama ne yazık ki tam o anda kahverengi harmanisiyle bir rahibe, içinde iki bebek bulunan bir çocuk arabasını iterek geçmekteydi.

"İşte bu yüzden kafan karışıyor," dedi.

"Kafamın karıştığı filan yok."

"Evet var," dedi. "Her neyse. Mark'la işler nasıl gidiyor?"

"Harika," dedim dalgın dalgın, bunun üzerine bana dik dik baktı.

"Onunla o işi yapmayacaksın değil mi? Seninle evlenmez, biliyorsun."

Grr. Grrr. On sekiz aydır bana dayatmaya çalıştığı adamla çıkmaya başlar başlamaz ("Malcolm'la Elaine'in oğlu hayatım, boşanmış, korkunç bir yalnızlık içinde ve zengin") kendimi orduca bir engelli koşu yarışmasına katılmış ve duvarları, ağırları aşarak eve üstünde ok resmi bulunan büyük bir gümüş kupa getirmeye çalışıyor gibi hissediyorum.

"Daha sonra ne derler bilirsin," diye devam etti. "'Oh, kolay parçaydı. Demek istediğim, Merle Robertshaw Percival'la çıkmaya başlayınca annesi, 'O şeyi sadece işlemek için kullandığından emin ol,' dedi."

"Anne!!!" diye itiraz ettim. Yani onun bunu söylemesi biraz tuhaf kaçıyordu. Daha altı ay önce bir beyefendinin el çantasını taşıyan Portekizli bir tur operatörüyle kaçmıştı.

"Oh, sana söyledim mi," diye araya girdi, konuyu ustaca değiştirerek, "Una'yla Kenya'ya gidiyoruz."

"Ne!" diye haykırdım.

"Kenya'ya gidiyoruz! Bir düşünsene hayatım! Afrika'nın en karanlık köşesine!"

Zihnim bir meyve sıkacağı gibi dönüp durmaya, olası açıklamalar aramaya başladı: Annem misyoner mi olmaya karar vermişti? Annem yine *Out of Africa*'nın* video kasedini mi kirala-

* *Out of Africa: Afrika'nın Dışında.*

miştı? Annem birden *Born Free*'i* anımsayıp aslan beslemeye mi karar vermişti?

"Evet hayatım. Safariye çıkıp Masai kabilesindekilerle tanışmak, sonra da kumsallı bir otelde kalmak istiyoruz!"

Yaşlı Alman kadınların kumsalda yerli gençlerle seks yaptığı sahneler kafamda canlanınca meyve sıkacağı duruverdi. Anne me dik dik baktım.

"Yine bir haltlar karıştırmaya başlamayacaksın değil mi?" dedim. "Babam Julio'dan sonra kendini daha yeni toparladı."

"Hayatım! Bütün o patırtının niye koptuğunu gerçekten anlayamıyorum! Julio arkadaşımды, o kadar - mektup arkadaşımды!- Hepimizin arkadaşına ihtiyacı vardır hayatım. Yani en iyi evliliklerde bile sadece tek bir kişi yeterli olmaz: Her yaştan, ırktan, inançtan ve sınıftan arkadaşlar gerekir. İnsanın bilincini sürekli geliştirmesi..."

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Oh, bilmiyorum hayatım. Bu sadece bir fikir. Her neyse, kaçmalıyım. Hoşçakaal!"

Lanet olsun. Saat 9.15. Sabah toplantısına geç kalacağım.

11:00. Ayağa Kalk İngiltere'nin ofisinde. Neyse ki toplantıya sadece iki dakika geç kalmıştım ve saatlerdir binada olup sadece başka bir yerdeki acil bir iş yüzünden geç kaldığım gibi hoş bir izlenim uyandırmak için ceketimi katlayıp bir top şekline getirmeyi başardım. İçeri gayet kendime hâkim bir havayla girdim, ama o iğrenç ofis gündüz vaktindeki kötü TV programlarının kalıntılarıyla doluydu - kışında bir delik olan şişme bir koyun, Claudia Schiffer'ın Madeleine Albright'ın kafasını taşıdığı bir

* *Born Free: Özgür Doğmak.*

fotoğraf, üstünde "LEZBİYENLER! Dışarı! Dışarı! Dışarı!" yazan koca bir tabela vardı - favorili ve Jarvis Cocker tarzı bir gözlük takmış, iri cüssesi 70'lerin tarzı bir safari takımına iğrenç bir şekilde sıkıştırılmış, karşısında duran yirmi bilmem kaç yaş araştırma grubuna bağırarak Richard Finch'e doğru yürüdüm.

"Bridget, yine geç kaldın!" diye bağırıyor, yaklaştığımı fark edince. "Sana ceketleri katlayıp masum görünmeye çalışman için para vermiyorum, sana zamanında gelip ortaya fikirler koyman için para veriyorum."

Gerçekten. Bu saygısızlık giderek insan sabrını aşan bir hal alıyor.

"Evet Bridget!" diye gürlledi. "Yeni İşçi Partisi Kadınları'nı düşünüyorum. Görüntüler ve roller düşünüyorum. Barbara Follett'i stüdyoda istiyorum. Margaret Beckett'a makyaj yapmasını istiyorum. Parlak noktalar. Minik siyah bir elbise. Çoraplar. Margaret'in ayaklı bir seks makinesi gibi görünmesini istiyorum."

Bazen Richard Finch'in benden yapmamı istediği şeylerin saçmalığının sınırı olmuyor. Günün birinde Harriet Harman'la Tessa Jowell'li bir süpermarkette, ben geçen müşterilere hangisinin hangisi olduğunu sorarken beklemeye ya da usta bir avcıyı çıplak bir halde kırlarda, bir grup gözü dönmüş tilkinin önünde koşmaya ikna etmek zorunda kalacağım. Daha iyi bir iş bulmalıyım. Hemşirelik yapsam?

11:03. Masamda. Evet, İşçi Partisi basın bürosunu arasam iyi olur. Mımmm. Kafamda sevişme anıları canlanıp duruyor. Umarım Mark Darcy bu sabah gerçekten rahatsız olmamıştır. Onu işten aramak için çok mu erken acaba?

11:05. Evet. Tıpkı *İstediğiniz Aşk Nasıl Elde Edersiniz*'de yazdığı gibi -yoksa *Bulduğunuz Aşk Nasıl Elinizde Tutarsınız* mıy-

dı?- kadınla erkeğin kaynaşması çok hassas bir şey. Erkek takip etmeli. Onun beni aramasını bekleyeceğim. Belki de gazeteleri okuyup Yeni İşçi Partisi'nin politikası üstüne bilgilensem iyi olur, hani yani Margaret Beckett'la konuşmayı gerçekten başara-bilirim diye... Ayy!

11:15. Richard Finch yine bağırıyordu. İşçi Partisi Kadınları işinden alınıp tilki avı haberine verildim ve Leicestershire'dan canlı yayın yapmam gerekiyor. Paniğe kapılmamalıyım. Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, gerçek bir kadını. Kişilik bilincim dünyevi başarılarımdan değil içimdekilerden kaynaklanıyor. Ben kendine güvenen, açık fikirli... Of Tanrım. Lanet olsun. Yüzme havuzuyla buzdolabı karışımı bir dünyaya çıkmak istemiyorum.

11:17. Aslında bu ç.i. bir röportaj. Büyük sorumluluk - göreceli olarak diyorum yoksa kesinlikle Irak'a füze yollamak ya da bir ameliyat sırasında ana atardamar kapakçığını metal bir aletle sıkıştırmak gibi değil tabii - ama Tilki Katili'ni kameranın önünde sorguya çekmek ve Jeremy Paxman'ın İran -ya da Irak- Büyükelçisi'nin karşısında yaptığı gibi bir mesaj vermek fırsatı.

11:20. *Haber Gecesi*'ne deneme haber yapmam için bile çağırabilirler beni.

11:21. Veya bir dizi kısa özel haber için. Yaşasın! Evet, en iyisi kolları sıvamak... Oh. Telefon.

11:30. Açmayacaktım ama röportaj yapacağım kişi olabileceği geldi aklıma: Sör Hugo Rt Hon. Siloların ve domuz ağıklarının yerleri vs. hakkında bilgili, Boyntonlu Tilki Katili. Bu yüzden

telefonu açtım. Magda'ydı.

"Bridget, n'aber! Seni aramamın sebebi, klozete yap! Klozete! Klozete yap!"

Büyük bir gürültü koptu, ardından akan su sesi ve Sırplar tarafından katledilen Müslümanların çığlıklarını andıran bağrışmalar ve arka planda sürekli tekrarlanan "Annem dövecek! Annem dövecek!" cümlesi duyuldu.

"Magda!" diye bağırdım. "Geri dön!"

"Affedersin şekerim," dedi, sonunda geri dönerek. "Seni aramamın sebebi... çükünü içeride tut! Eğer dışarı çıkarırsan ortalık pislenir!"

"Çalışıyorum," dedim yalvarırcasına. "İki dakika içinde Leicestershire'a doğru yola çıkmam gerek..."

"Güzel, harika, şunu kafana sok ki sen çok romantik, çekici ve önemlisin, bense evde henüz İngilizceyi öğrenmemiş iki kişiyle kısılı kaldım. Her neyse, sadece inşaat ustamla konuştuğumu ve yarın gelip raflarını yapacağını söylemek için aramıştım. Seni sıkıcı ev meseleriyle rahatsız ettiğim için özür dilerim. Adı Gary Wilshaw. Hoşçakal."

Onu geri aramaya fırsat bulamadan telefon tekrar çaldı. Arayan Jude'du, koyun melemesine benzer sesler çıkararak hıçkırıyordu.

"Her şey yolunda Jude, her şey yolunda," dedim, telefonu çenemin altına sıkıştırıp fotoğrafları çantama koymaya çalışırken.

"Alçak Richard yine yaptı yapacağını."

Tanrım. Yılbaşından sonra Shaz'la ben Jude'u eğer Alçak Richard'la Bağlılık Problemi üzerine bir *tane daha* çılgınca konuşma yaparsa bir akıl hastanesine kapatılmak zorunda kalacağımıza ikna ettik; böylece o tekrar serbest bırakılana dek yıllarca kısa ayrılıklar yaşayamayacak, ilişki tavsiyeleri alamayacak, sonuçta *zaten* birlikte yaşayamayacaklardı.

Jude kendisine karşı duyduğu sevgiyle muhteşem bir iş başarıp onu terk etti, saçlarını kesti ve şehirdeki ciddi işine deri ceketler ve düşük belli kotlarla gitmeye başladı. Kafaları boş olduğunda Jude'un takımının altında ne olduğunu merak etmiş olan bütün çizgili gömlekli Hugolar, Johnnyler ve Jerrerlar çılgına döndüler ve şimdi onu her gece başka biri arıyor. Ama yine de Alçak Richard konusunda hâlâ üzülüyor.

"Bıraktığı eşyaları toparlıyor, atmaya hazırlanıyordum ve şu kendine yardım kitabını buldum... ismi... ismi..."

"Sakin ol. Sakin ol. Bana söyleyebilirsin."

"İsmi *Genç Kadınlarla Çıkma Yolları: Otuz Beşinden Sonraki Erkekler İçin Bir Rehber*."

Tanrım.

"Kendimi korkunç, korkunç hissediyorum..." diyordu, "...O çıkma cehennemini tekrar yaşayamam... Aşılmaz bir deniz... Sonsuza kadar tek başıma yaşayacağım..."

Arkadaşlığın önemiyle Leicestershire'a zamanında gitmenin olanaksızlığı sadece ilk yardım tavsiyesi vermeme, kendi kendisine tutunmasını söylememe yol açtı: Herhalde onu bilerek orada bırakmıştır; hayır, sen öyle değilsin; vs.

"Oh, sağ ol Bridge," dedi Jude, biraz sakinleştikten sonra. "Bu gece görüşelim mi?"

"Şey, Mark geliyor da."

Bir sessizlik oldu.

"Tamam," dedi sakin bir sesle. "Tamam. İyi vakit geçir."

Tanrım, şimdi bir erkek arkadaşım olduğu için kendimi Jude'la Sharon'a karşı suçlu, neredeyse çift taraflı çalışan bir gerilla gibi hissediyorum. Jude'la yarın gece buluşmak için anlaştık, Shaz'ı da göreceğiz, bu gece de her şeyi tekrar telefonda konuşacağız, işler yolunda gibi görünüyor. Şimdi bir an önce Magda'yı arasam ve kendini sıkıcı hissetmemesini ve iş yaşamının

çekicilikten ne kadar uzak olduğunu fark etmesini sağlasam iyi olur.

"Sağ ol Bridge," dedi Magda, biraz konuştuktan sonra. "Bekten sonra kendimi gerçekten çok kötü ve yalnız hissetmeye başladım. Jeremy yarın gece yine çalışıyor. Bir uğramak istemez miydin?"

"Şey, Jude'la 192'de buluşmam gerek."

Gergin bir sessizlik oldu.

"Ve ben de seninle gelemeyecek kadar kibirli bir evliyim galiba?"

"Hayır, hayır, gelsene. Gelsene, bu harika olur!!" Bu biraz aşırı oldu. Jude ilgiyi Alçak Richard'dan uzaklaştıracağı için buna bozulacak, ama bunu daha sonra halledeceğim. Şimdi gerçekten geç kaldım ve Leicestershire'a, tilki avı konusunda hiçbir şey bilmeden gitmem gerekiyor. Belki arabada trafik ışıklarında bir şeyler okuyabilirim. Mark Darcy'yi çabucak arayıp nereye gittiğimi söylesem mi?

Hımmm. Hayır. Kötü bir davranış olur. Ama ya geç kalırsam? En iyisi arayayım.

11:35. Hıh. Konuşma şöyle geçti:

Mark: Evet? Ben Darcy.

Ben: Ben Bridget.

Mark: (Duraksama) Evet. Şey. Her şey yolunda mı?

Ben: Evet. Dün gece güzeldi, değil mi? Yani - biliyorsun, senle ben...

Mark: Evet, biliyorum. Mükemmeldi. (Duraksama) Aslında şu anda Endonezya Büyükelçisi'yle, Uluslararası Af Örgütü Başkanı'yla ve Ticaret ve Endüstri Bakanlığı Müsteşarı'yla birlikteyim.

Ben: Oh. Affedersin. Leicestershire'a gidiyorum da. Bir ters-

lik olursa haberin olsun diye arayayım dedim.

Mark: Bir terslik olursa mı...? Ne gibi?

Ben: Yani... geç kalırsam. (Diye bitirdim sefilce.)

Mark: Evet. Şey, niye işin bitince beni aramıyorsun? İyi olur. Şimdi hoşçakal.

Hmmm. Sanırım bunu yapmamalıyım. *Özel Erkeğinizi Çıldırmadan Sevmek*'te, meşgulken sebebsiz yere aranmaktan hiç hoşlanmadıkları özellikle vurgulanıyor.

19:00. Dairemde. Günün geri kalanı kâbus gibiydi. Sıkışık bir trafikten ve yağmurlu havada yolculuktan sonra kendimi çamurlu Leicestershire'da, ahırlarla çevrili büyük bir evin kapısını çalarken buldum, yayına başlamaya da yalnızca otuz dakika kalmıştı. Kapı birden açıldı ve karşımda uzun boylu, fitilli kadife bir pantolon ve oldukça seksi, bol bir kazak giymiş bir adam belirdi.

"Hımm," dedi, beni baştan aşağı süzerek. "İçeri girsen iyi olur. Arkadaşların arkada. Nerede kaldın?"

"Önemli bir politik haberden son anda alındım," dedim hırçınca, o beni köpeklerle ve eyerlerle dolu büyük bir mutfığa götürürken. Birden dönüp bana öfkeyle baktı, sonra da masaya vurdu.

"Burası güya özgür bir ülke. Bize pazar günleri avlanamayacağımızı söylemeye başlarsa bu işin sonu nereye varır? Pö-ööh!"

"Kölelik konusunda da aynı şeyi söyleyebilirsin, değil mi?" diye mırıldandım. "Ya da kedilerin kulaklarını kesme konusunda. Doğrusu bir sürü insanın ve köpeğin korkmuş minicik bir yarattığı sırf eğlence uğruna kovalaması bana pek centilmence gelmiyor."

"Tilkilerin tavuklara neler yaptıklarından haberin var mı?"

diye kükredi Sör Hugo, kıpkırmızı kesilerek. "Onları avlamazsak ortalık tilkiden geçilmez."

"Vurun öyleyse," dedim ona cinayet işlemek istercesine bakarak. "İnsanca. Ve pazarları başka şeylerin peşinden koşun, mesela köpek yarışları gibi. Minik, tüylü bir hayvana tilki kokusu sürüp bir ipe bağlayın."

"Vuralım mı? Hiç kahrolası bir tilkiyi vurmaya denedin mi sen? Senin o minik korkmuş tilkilerin, yaralı ve acı çekerken ortalığı kan gölüne çevirir. Tüylü hayvanmış. Grrrrr!"

Birden telefonu kapıp bir numara çevirdi. "Finch, göt herif!" diye kükredi. "Bana ne gönderdin böyle... Kahrolası bir radikal solcu mu? Eğer gelecek pazar işinin hallolacağını sanıyorsan..." Tam bu anda kameraman kapı aralığından başını uzattı ve öfkeyle "Oh, demek buradasın?" dedi. Sonra saatine baktı. "Bize haber vermene filan gerek yok tabii."

"Finch seninle konuşmak istiyor," dedi Sör Hugo.

Yirmi dakika sonra, kovulma tehdidi altında, koşmaya hazırlanan bir atın üstünde, yine bir atın üstünde olan Sert Adam Rt Hon'la röportaj yapmaya hazırlanıyordum.

"Tamam Bridget, on beş saniye sonra seni çekiyoruz, git, git, git," diye haykırdı Richard Finch Londra'dan getirdiğim kulaklığımdan, ve bunun üzerine atı bacaklarımın arasında sıkıştırdım, bana söylendiği gibi. Ama at gitmemekte direniyordu.

"Git, git, git, git, git!" diye haykırdı Richard. "Ata binmeyi bildiğini söylemiştin."

"Doğal bir yeteneğim olduğunu söyledim," diye tısladım, dizlerimle atı çılgınca dürterken.

"Tamam Leicester, kahrolası Bridget hazır olana dek Sör Hugo'yu çekin, beş, dört, üç, iki.. başla."

Bunun üzerine Mor Suratlı Hon gürleyerek avları övmeye başladı ve ben topuklarımla çılgınca vururken at nörotik bir şe-

kilde şahlandı ve eşkin bir gidişle, ben boynuna tutunurken kameranın çekim sahasına yandan girdi.

"Ah Tanrım, git şurdan, git şurdan!" diye haykırdı Richard.

"Evet, zamanımız burada sona eriyor. Şimdi stüdyoya geri dönelim!" dedim titrek bir sesle, at tekrar dönüp kameramana doğru ilerlerken.

Kıs kıs gülen ekip dağıldıktan sonra eşyalarımı almak için eve -yerin dibine geçmiş bir halde- gittim ve orada Vuran Dev Rt Hon'la karşılaştım.

"Hah!" diye hırladı. "O aygırın aklını başına getireceğini düşünmüştüm. Bir tane ister misin?"

"Ne?" dedim

"Bloody Mary?"

Votkayı dipleme dürtümü bastırarak dimdik durdum. "Röportajımı bilerek sabote ettiğini mi söylüyorsun?"

"Belki." Kendinden memnun bir şekilde sırtıttı.

"Bu kesinlikle utanç verici," dedim. "Ve bir aristokrata yakışmıyor."

"Hah! Cesaret. Bir kadında bunu severim," dedi boğuk bir sesle, sonra üstüme atıldı.

"Yaklaşma!" dedim yana kaçarak. Yani, gerçekten. Aklından ne geçiyordu? Ben profesyonel bir kadınam, sarkılacak biri değilim. Herhangi bir anlamda. Gerçi bu erkeklerin onları istemediğinizi düşündüklerinde bundan ne kadar hoşlandıklarını kanıtlıyor. Bunu daha faydalı bir durumda kullanmak üzere anımsamalıyım.

Şimdi yeni içeri girdim, Tesco Metro'nun çevresinden dolandıktan ve merdivenleri sekiz torbayla, sendeleyerek çıktıktan sonra. Gerçekten yorgunum. Hıh. Niye süpermarkete hep ben gidiyorum? Aynı zamanda hem çalışan, hem de karılık yapan bir kadın gibiyim. Sanki on yedinci... Oooh. Telesekreterin ışığı hâlâ yanıp sönüyor.

"Bridget," -Richard Finch- "seni yarın 9'da ofisimde görmek istiyorum. Toplantıdan önce. Sabahın 9'unda, akşamın değil! Sabah. Gündüz. Başka nasıl anlatabilirim bilmiyorum. Orada ol yeter."

Gerçekten kızmış gibiydi. Umarım güzel bir daireye, güzel bir işe ve güzel bir erkek arkadaşına sahip olmanın olanaksız olduğunu keşfetmek üzere değilimdir. Her neyse, Richard Finch'e muhabir dürüstlüğüne ne olduğunu göstereceğim. Evet. En iyisi hazırlanmaya başlayayım. Öyle yorgunum ki.

20:30. Chardonnay sayesinde enerjimi tekrar toplamayı başardım, ortalığı topladım, şömineyi ve mumları yaktım, yıkan-dım, saçlarımı yıkadım ve makyaj yaptım ve ç. seksi bir siyah kot ve tişört giydim. Aslında pantolonun kasık kısmı ve tişört iyice sıkıyordu, ama önemli olan hoş görünmek. Jerry Hall'un dediği gibi, kadın dediğin mutfakta aşçı, salonda orospudur. Veya başka bir odada.

20:35. Yaşasın! Nefis bir makarnayla -hafif ama besleyici- ve şömine ateşiyle güzel, sıcak, seksi bir akşam olacak. Ben iş kadını/kız arkadaş karışımı muhteşem bir melezim.

20:40. Nerede kaldı bu?

20:45. Grrr. Kafasına ne zaman eserse geleceksen benim ortalıkta haşlanmış bir pire gibi sıçramamın ne anlamı var?

20:50. Kahrolası Mark Darcy, ben gerçekten... Zil. Yaşasın! Gömleğinin üst düğmeleri açık takım elbisesiyle acayip çekici görünüyordu. İçeri girer girmez çantasını bıraktı, beni kollarına aldı ve küçük seksi bir dansla havada döndürdü. "Seni görmek

ne güzel," diye mırıldandı saçlarıma. "Yaptığın haberi gerçekten sevdim, biniciliğin mükemmeldi."

"Haydi ama," dedim. "Korkunçtu."

"Muhteşemdi," dedi. "İnsanlar yüzyıllardır atları öne doğru sürerler, oysa bir kadın tek başına, yaptığı bir haberle İngiliz atçılığını tepeden -ya da kıçtan- tırnağa değiştiriyor. Çığır açıcıydı, bir zaferdi." Kanepeye bitkin bir halde oturdu. "Bittim. Kahrolası Endonezyalılar. İnsan hakları konusunda çığır açmaktan anladıkları, birinin kafasına arkadan kurşun sıkarken ona tutuklandığını söylemek."

Ona bir bardak Chardonnay koyup James Bond stili bir hostes edasıyla götürürken yatıştırıcı bir gülümsemeyle "Yemek soğumasın," dedim.

"Oh Tanrım," dedi, mikrodalga fırında bir Uzak Doğu askerinin gizlendiğinden korkuyormuşçasına etrafına bakınarak. "Yemek mi yaptın?"

"Evet," dedim öfkeyle. Yani, insan en azından memnun olur! Hem orospu kıyafetimden de hiç bahsetmemişti.

"Gel buraya," dedi kanepeye hafif hafif vurarak, "sana takılıyorum o kadar. Hep Martha Stewart'la çıkmayı istemişimdir."

Sarmaş dolaş olmak güzeldi de, makarna altı dakikadır ateşteydi ve hamur gibi olacaktı.

"Makarnaya bir bakayım," dedim, kendimi kurtararak. Tam o sırada telefon çaldı ve arayanın Mark Darcy olduğu gibi bir alışkanlıkla ona doğru atıldım.

"Selam. Ben Sharon. Mark'la işler nasıl gidiyor?"

"O burada," diye fısıldadım, Mark dudaklarımı okumasın diye dişlerimi ve dudaklarımı aynı pozisyonda tutarak.

"Ne?"

"Burada," diye tısladım dişlerimi sıkarak.

"Merak etme," diye başını güven verici bir havayla salladı

Mark. "Burada olduğumun farkındayım. Bunun birbirimizden saklamamız gereken türden bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Şunu dinle," dedi Shaz heyecanla. "'Bütün erkeklerin aldattığını söylemiyoruz. Ama bütün erkekler bunu düşünür. Erkeklerin sürekli içini kemiren arzular vardır. Biz cinsel dürtülerimizi bastırmaya çalışırız...'"

"Shaz, aslına bakarsan makarna yapıyorum."

"Yaa, 'makarna yapıyorsun', öyle mi? Umarım sırf 'onunla' çıkıyorsun diye kendini beğenmişin tekine dönüşmezsin. Şunu bir dinle, iyice bellemesini isteyeceksin."

"Bir saniye," dedim huzursuzca Mark'a bakarak. Makarnayı ateşten indirdim ve telefona geri döndüm.

"Tamam," dedi Shaz heyecanla. "'Bazen içgüdüler yüksek seviyeli düşüncelere baskın çıkar. Eğer bir erkek iri göğüslü bir kadınla ilişki içindeyse küçük göğüslü bir kadına bakacak, yaklaşacak ya da onunla yatağa girecektir. Siz çeşitliliğin hayatın tuzu biberi olduğunu düşünmeyebilirsiniz, ama inanın bize, erkek arkadaşınız böyle düşünüyor.'"

Mark kanepenin kenarına parmaklarıyla vurmaya başlamıştı.

"Shaz..."

"Bekle... bekle. Bu kitabın ismi *Erkekler Ne İster*. Evet... 'Eğer güzel bir kız kardeşiniz veya arkadaşınız varsa, erkek arkadaşınızın ONUNLA SEKS YAPMAYI DÜŞÜNDÜĞÜNDEN emin olabilirsiniz.'"

Beklentili bir sessizlik oldu. Mark boğaz kesme ve sifon çekme hareketleri yapmaya başlamıştı.

"Yani, bu iğrenç bir şey değil mi? Bu erkekler...?"

"Shaz, seni daha sonra arasam?"

Shaz beni hemen bir feminist olmam gerekirken erkeklerle kafayı bozmuş olmakla suçladı. Ben de onlarla hiç ilgilenmiyorsa niye *Erkekler Ne İster* adını taşıyan bir kitabı okuduğunu sor-

dum. Tam erkekler üstüne feministliğe hiç yakışmayan iğrenç bir tartışma başlatıyorduk ki bunun gülünçlüğünü fark ettik ve ertesi gün görüşeceğimizi söyledik.

"Evet!" dedim neşeyle, kanepede Mark'ın yanına oturarak. Ne yazık ki tekrar ayağa kalkmak zorunda kaldım, çünkü boş bir yarım yağlı Müller yoğurt kutusunun üstüne oturmuştum.

"Eveet?" dedi, kışımındaki yoğurdu silerek. O kadar fazla buluşmuş olamazdı, o kadar ovalamasına da gerek yoktu herhalde, ama çok hoştu. Mımmm.

"Yemek yiyelim mi?" dedim, elimdeki işte odaklanmaya çalışarak.

Makarnayı bir kâseye boşaltmış ve üstüne de sosu boca etmişim ki telefon tekrar çaldı. Yemek yiyene dek açmamaya karar verdim, ama telesekreter devreye girdi ve Jude'nin melemesi duyuldu, "Bridge, orada mısın? Açsana, açsana. Haydi Bridge, lütfeeeeeen."

Mark kendi alnına şiddetli bir darbe indirirken ben telefonu açtım. Mesele şu ki, Jude'la Shaz yıllardır, ben Mark'la tanışmadan önce bile, bana iyi davranıyorlardı ve onların telefonlarını açmamanın doğru bir davranış olmayacağı açıktı.

"Selam Jude."

Jude spor salonuna gitmiş ve orada otuz yaşından büyük bekâr kızlara 'işe yaramaz' diyen bir makale okumuştı.

"Herif yirmi yaşlarındayken kendisiyle çıkmayan kızların şimdi çıkmak istediklerini, ama kendisinin onları artık istemediğini iddia ediyordu," dedi üzgün bir sesle. "Hepsinin kafayı aile kurup bebek yapmakla bozmuş olduğunu söylüyordu, kızlarla ilgili altın kuralı da şuymuş: 'Yirmi beşten büyükse uzak dur.'"

"Oh, sahi mi!" diye neşeyle güldüm, karnımdan yükselen bir güvensizlik hissini bastırmaya çalışarak. "Bu çok saçma. Kimse senin işe yaramaz olduğunu düşünmüyor. Seni arayıp duran o

tüccar bankacıları bir düşünsene. Ya Stacey ile Johnny?"

"Hıh," dedi Jude, ama sesi daha neşeli gelmeye başlamıştı. "Dün gece Johnny ve Credit Suisse'den arkadaşlarıyla dışarıydım. Biri bir Hint restoranında fazla içip Nirvana'ya ulaşan biriyle ilgili bir fıkra anlattı ve Johnny öyle aptaldı ki 'Tanrım!' dedi, 'Zavallı adam.

Ne korkunç. Ben de Hint yemeklerini fazla kaçıran bir herif tanıyorum, sonunda midesinde ülser oluştu!"

Gülüyordu. Krizin geçtiği açıktı. Görüyorsunuz ya, aslında ciddi bir şeyi yok, sadece arada sırada biraz paranoyaklaşıyor. Biraz daha sohbet ettik ve kendine güveni yerine gelince masaya oturup Mark'a katıldım, ama makarnanın pek planladığım gibi olmadığını gördüm: Bembeyaz bir suyun içinde yüzüyordu.

"Ben sevdim," dedi Mark destekleyici bir şekilde, "ip yemeyi severim, süt içmeyi de severim. Mımmm."

"Sence pizza mı getirtsek?" dedim, kendimi başarısız ve işe yaramaz hissederek.

Pizza sipariş edip ateşin önünde yedik. Mark bana Endonezyalılarından bahsetti. Dikkatle dinleyip ona fikir ve tavsiyeler verdim, ki bunları son derece ilginç ve "orijinal" bulduğunu söyledi. Ben de ona Richard Finch'le yapacağım ve beni işten kovacağı görüşmeden bahsettim. Bana son derece iyi tavsiyeler verip görüşmeden ne beklediğimi saptamamı ve Richard'a beni kovmak dışında birçok seçenek sunmamı önerdi. Ona tam bunun *Çok Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı*'nda savunulan mutlaka kazanmak zihniyetine benzediğini açıklıyordum ki yine telefon çaldı.

"Açma," dedi Mark.

"Bridget. Jude. Aç. Galiba yanlış şeyi yaptım. Demin Stacey'yi aradım ve beni geri aramadı."

Açtım. "Şey, belki de dışarı çıkmıştır."

"Sakin senin gibi keçileri kaçırmış olmasın?" dedi Mark.

"Kapa  eneni," diye tısladım, Jude senaryoyu anlatırken. "Bak, eminim yarın arayacaktır. Ama eğer aramazsa *Mars'la Venus' n İlişkisi*'ne bir daha bak. Tıpkı bir Mars lastik şeridi gibi geri çekiliyor. Onun  ekimi hissedip sana doğru geri fırlamasına izin vermelisin."

Telefonu kapadı ımda Mark futbol izliyordu.

"Lastik şeritler ve mutlaka kazanmak isteyen Marşlılar," dedi, bana sırtarak. "Burası saçmalıklar ülkesinin savaş kumandanlı ı galiba."

"Sen arkadaşlarınla duygusal meseleleri konuşmaz mısın hiç?"

"Hayır," dedi, uzaktan kumandayla bir futbol maçından diğerine geçerek. Ona büyük bir merakla baktım.

"Shazzer'la seks yapmak istiyor musun?"

"Efendim?"

"Shazzer ve Jude'la seks yapmak istiyor musun?"

"Hem de nasıl! Teker teker mi demek istedin? Yoksa ikisiyle aynı anda mı?"

Yapay tavrını göz ardı etmeye çalışarak bastırdım. "Yılbaşından sonra Shazzer'la tanıştı ında onunla yatmak istedin mi?"

"şey. Seninle yatıyordum."

"Ama hiç aklından geçti mi?"

"şey, tabii ki *aklımdan* geçti."

"Ne?" diye patladım.

"O çok çekici bir kız. Ge mese tuhaf olmaz mıydı?" Pis pis sırttı.

"Peki ya Jude?" dedim öfkeyle. "Jude'la yatmak. Bu da hiç *aklımdan* geçti mi?"

"şey, zaman zaman, çok kısa s relerde, sanırım evet. Bu insan doğasında var, değil mi?"

"İnsan doğası mı? Ben senin ofisinden Giles'le ya da Nigel'le yatmayı hiç hayal etmedim."

"Hayır," diye mırıldandı. "Başka kimsenin de etmediğine eminim. Ne trajik. Belki ilan servisindeki Jose dışında."

Tam tabakları toplamış, halının üstünde öpüşüp koklaşıyor-duk ki yine telefon çaldı.

"Açma," dedi Mark. "Lütfen - Tanrı aşkına, melekleri, aziz-leri, baş melekleri, bulut görevlileri ve berberleri aşkına - açma."

Telesekreter devreye girmişti bile. Bir erkek sesi gürlerken Mark başını ellerinin arasına aldı.

"Ah, selam. Ben Giles Benwick, Mark'ın arkadaşı. Mark ora-da mı? Şey..." Birden sesi çatladı. "Karım boşanmak istediğini söyledi de..."

"Aman Tanrım," dedi Mark ve telefonu kapı. Yüzüne saf bir panik ifadesi yayıldı. "Giles. Tanrım. Dayan... hımm... ah... hımm, Giles, galiba sana Bridget'i versem iyi olacak."

Mımm. Giles'i tanıımıyordum ama son derece iyi tavsiyeler verdim. Onu sakinleştirmeyi başardım ve bir iki iyi kitap öner-dim. Daha sonra Mark'la harika bir şekilde seviştik ve göğsün-de yatarken kendimi ç. güvende ve rahat hissettim ve bütün en-dişe verici teoriler boş gibi geldi. "Ben işe yaramaz mıyım?" di-ye sordum uykulu bir sesle, Mark mumu üfleyip söndürmek için eğilirken.

"Hayır sevgilim," dedi, kıcıma güven verici bir şekilde hafif hafif vurarak. "Biraz tuhafsın belki, ama kesinlikle işe yaramaz değilsin."

2

Başıboş Denizaneları

28 Ocak Salı

58,150 kg, Mark'ın önünde içilen sigaralar 0 (ç.i.), gizli içilen sigaralar 7, içilmeyen sigaralar 47 (ç.i.).*

**Bu 47 sigarayı az kalsın içiyordum, ama sigarayı bıraktığımı hatırlayıp vazgeçtim. Bu yüzden bu sayı dünyadaki tüm içmediğim sigaraların sayısını göstermiyor (yoksa komik, bol hanzeli bir rakam olması gerekirdi).*

08:00. Dairemde. Mark işe gitmeden önce üstünü değiştirmek için dairesine gitti, böylece ben de küçük bir sigara içebilir ve iç-sel gelişimimi sürdürebilir ve işten kovulacağım görüşme için mutlaka kazanma zihniyetini geliştirebilirim. Yani yapmaya çalıştığım şey dingin bir denge hissi ve... Öff! Zil çalıyor.

08:30. Magda'nın inşaat ustası Gary geldi. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Geleceğini unutmuştum.

"Ah! Süper! Selam! On dakika sonra gelebilir misiniz? Bir şeyin ortasındayım da," dedim titrek bir sesle. Sonra geceliğimin içinde kıvrılarak iki büküm oldum. Neyin ortasında olabi-

lirdim ki? Seksin mi? Bir suflenin mi? Bir çömlekçi çarkındaki yarı tamamlanmış ve şekilsiz bir şekilde kuruyacağı için kesinlikle başından ayrılınmaması gereken bir vazoun mu?

Zil tekrar çaldığında saçım hâlâ ıslaktı ama en azından üstümde giysiler vardı. Gary, gerçekten sıkı çalışan insanlar saatlerdir ayaktayken, hatta öğle yemeklerinin vakti gelmişken yataкта aylak aylak vakit öldürenlerin sefilliğine sırtırken bir orta sınıf suçluluk duygusu dalgası hissettim.

"Çay ya da kahve alır mıydınız?" dedim kibarca.

"Evet. Bir fincan çay. Dört şekerli, ama karıştırma."

Ona bakıp anlamaya çalıştım, şaka mı yapıyordu yoksa bu sigara içip dumanı içine çekmemek gibi bir şey miydi? "Tamam," dedim, "tamam," ve çay yapmaya başladım, Gary de mutfak masasına oturup bir sigara yaktı. Ne yazık ki çay hazır olunca evde süt ya da şeker kalmamış olduğunu fark ettim.

Bana inanmaz bir ifadeyle baktı ve boş şarap şişeleri dizisini inceledi. "Süt ve şeker yok mu?"

"Süt, şey, yeni bitti ve çayını şekerli içen hiç tanıdığım yok... tabii çayı... şey... şekerli içmek de güzel." Sesim giderek alçaldı. "Şimdi markete giderim."

Geri döndüğümde aletlerini minibüsünden çıkarmış olacağını sanıyordum, ama hâlâ bıraktığım yerdeydi ve bana Hendon yakınlarındaki bir barajdaki sazan avına ilişkin uzun ve karmaşık bir öykü anlatmaya başladı. Şu iş yemekleri gibiydi, hani herkes o kadar çok konuşup konudan uzaklaşır ki, sonunda o saf, harika sosyal durumun fantezisini bozmak çok utanç verici bir hal alır ve gerçekten ne anlatılmak istendiğini asla öğrenemezsiniz.

Sonunda o tamamen anlaşılmaz balık anektodunu yarıda kes-tim, "Tamam! Sana ne yapmanı istediğimi göstereyim mi?" di-yerek. Ve o anda Gary'yle bir insan olarak değil, sadece bir işçi

olarak ilgilendiğimi göstermekle kaba, incitici bir gaf yapmış olduğumu fark ettim ve bunu telafi etmek için tekrar o balık anektoduna geri dönmek zorunda kaldım.

09:15. İş yerinde. İşe beş dakika geç kalmaktan dolayı delirmiş halde, telaşla gittim ve kahrolası Richard Finch'in ortalıkta olmadığını gördüm. Aslında bu iyi bir şey, çünkü savunmamı güçlendirmek için zamanım oluyor. İşin tuhafı: Ofis tamamen boş! Demek ki çoğu zaman, ben geç kaldığım için paniğe kapılırken ve herkesin çoktan buraya gelmiş, gazete okuduğunu düşünürken onlar da geç geliyorlar, benim kadar geç olmasa da.

Evet, görüşmede vurgulamak istediğim ana noktaları yazacağım. Mark'ın söylediği gibi, kafamda netleştireceğim.

"Richard, bir muhabir olarak dürüstlüğümü tehlikeye atmak..."

"Richard, bildiğin gibi bir TV muhabiri olarak mesleğimi son derece ciddiye alıyorum..."

"Niye siktir olup gitmiyorsun, seni şişko..."

Hayır, hayır. Mark'ın dediği gibi, ne istediğini ve onun ne istediğini düşün, ayrıca *Çok Etkili İnsanların Yedi Alışkanlığı*'nda tavsiye edilen mutlaka kazanma zihniyetini de düşün. Pöh!

11:15. Richard Finch frambuaz rengi, mavimsi yeşil çizgili Galiano bir takımla sanki bir ata biniyormuşçasına geri geri koştu-rarak ofise daldı.

"Bridget! Evet. Bir boka yaramazsın, ama paçayı kurtardın. Yukardakiler buna bayıldı. Bayıldılar. Bayıldılar. Bir teklif aldık. Tavşan kızları düşünüyorum, Gladyatör'ü düşünüyorum, askeri inzibatlarla yapılan röportajları düşünüyorum. Chris Serle, Jerry Springer, Anneka Rice, Zoe Ball ve *Geç, Geç Vakit Kahvaltı Şovu*'ndaki Mike Smith karışımı bir şey düşünüyorum."

"Ne?" dedim öfkeyle.

Sonunda anlaşıldı. Aşağılayıcı bir plan hazırlamışlar. Benim her hafta değişik bir meslek deneyip elime yüzüme bulaştırmam gerekiyormuş. Doğal olarak ona ciddi bir profesyonel muhabir olduğumu ve böyle bir orospuluğu yapmayacağımı söyledim, bunun üzerine pis bir şekilde suratı asıldı ve programa olan katkımın ne olduğu üzerine düşüneceğini söyledi, katkım varsaymış tabii.

20:00. İşyerinde tamamen aptal bir gün geçirdim. Richard Finch bana programa spor giysiler içindeki Fergie'nin tam boy fotoğrafının yanında daracak bir şortla çıkmamı emretmeye çalışıyordu. Bu konuda mutlaka kazanmaya yönelik bir tavır koymaya çalıştım ve bunun gururumu okşadığını, ama gerçek bir mankenle daha başarılı olabileceklerini söylerken seks tanrısı grafikçi Mike tam boy fotoğrafı taşıyarak geldi ve "Selülitlerin etrafında parlak bir halka çizmemizi ister misiniz?" dedi.

"Evet, evet, aynı şeyi Fergie'ye de yapabilirsiniz," dedi Richard Finch.

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Bu kadarı yetmişti. Richard'a iş anlaşmamda ekranda küçük düşürüleceğime ilişkin bir maddenin bulunmadığını ve bunu kesinlikle yapmayacağımı söyledim.

Eve geç vakit, tükenmiş halde döndüğümde İnşaatçı Gary hâlâ içerideydi, ev yanık tost kokuyordu ve *Balıkçı Postası*'yla *Kaba Balıkçı* dergileri ortalığa saçılmıştı.

"Nasıl buldun?" dedi Gary, yaptığı işe başıyla, gururla işaret ederek.

"Harika olmuş! Harika olmuş!" dedim, ağzımın tuhaf bir şekilde büzüldüğünü hissederek. "Yalnız küçük bir mesele var. Destekleri birbirine paralel şekilde koyamaz mıyız?"

Aslında raflar çılgınca bir asimetri içindeydi ve dağınık bir şekilde yerleştirilmiş destekler farklı farklıydı.

"Evet ama mesele senin elektrik teçhizatın, eğer duvarı buradan delersem kısa devre yapar," diye söze başladı Gary ve tam o sırada telefon çaldı.

"Alo?"

"Selam, orası flört savaş kumandanlığı mı?" Mark cepten arıyordu.

"Yapabileceğim tek şey onları söküp bağlantı noktalarını perçinlemek," diye bir şeyler zırvaladı Gary.

"Orada biri mi var?" diyen Mark'ın sesi trafiğin gürültüsünü bastırdı.

"Hayır, sadece..." Tam inşaatçı diyecektim ki Gary'nin alınmasını istemediğimden son anda değiştirip "Gary - Magda'nın arkadaşı," dedim.

"Orada ne işi var?"

"Tabii yeni bir matkap gerekecek," diye devam etti Gary.

"Baksana, şimdi arabadayım. Giles'la akşam yemeği yiyeceğim, gelmek ister misin?"

"Kızlara onlarla buluşacağımı söyledim."

"Oh Tanrım. Beni parçalara bölecek, lime lime doğrayacak ve tepeden tırnağa analiz edeceksiniz."

"Hayır, kesinlikle..."

"Bir saniye. Batı yolundan geçiyorum." Cızırtı, cızırtı, cızırtı. "Geçen gün arkadaşın Rebecca'yla karşılaştım. Çok hoş biri."

"Rebecca'yı tanıdığını bilmiyordum," dedim, hızlı hızlı soluyarak.

Rebecca arkadaşım sayılmaz, 192'de hep benimle, Jude'la ve Shaz'la takılıyor o kadar. Ama Rebecca denizanası gibidir. Onunla sohbet ederken çok iyi, çok hoş görünür, sonra birden bir yerinizin sokulduğunu hisseder, ama nereden geldiğini anla-

yamazsınız. Siz kotlardan bahsederken "Evet, selülitin varsa en iyisi Dolce & Gabbana gibi iyi kesim bir şeyler giymen," deyiverir -kendi uyluklarıysa bir zürafaninki gibidir- sonra da yavaşça, sanki bir şey olmamışçasına, konuyu değiştirir.

"Bridge, hâlâ orada mısın?"

"Rebecca'yı nerede... nerede gördün?" diye sordum yüksek, boğuk bir sesle.

"Dün gece Barky Thompson'ın partisindeydi ve gelip benimle tanıştı."

"Dün gece mi?"

"Evet, sana gelirken yolda uğradım, çünkü sen biraz geç kalacağını söylemiştin."

"Neler konuştunuz?" diye sordum, Gary'nin ağzında bir sigarayla bana sırtıttığını fark ederek.

"Oh, bilirsin işte, işim hakkında sorular sordu, senin hakkında da çok iyi şeyler söyledi," dedi Mark kayıtsızca.

"Ne dedi?" diye tısladım.

"Senin özgür bir ruh olduğunu söyledi..." Hat bir an için keşildi.

Özgür ruh mu? Rebecca'nın jargonunda özgür ruh "Bridget ruh gibi geziniyor ve halüsinojen ilaçlar kullanıyor," demekle aynı şeydir.

"Sanırım bu olabilir," diye tekrar başladı Gary, sanki telefon konuşması devam etmiyormuşçasına.

"Orada biri varken seni meşgul etmeyeyim," dedi Mark. "İyi eğlenceler. Daha sonra arayayım mı?"

"Evet, evet, sonra konuşuruz."

Telefonu kapadım. Kafam karmakarıştı.

"Başka birinin mi peşinde?" diye sordu Gary ender ve oldukça yersiz bir idrak anında.

Ona ateş saçan gözlerle baktım. "Bu raflar ne olacak...?"

"Şey. Hepsini aynı hızda istiyorsan kablolarının yerini değiştirmem gerekiyor, bu da duvarı delmek anlamına gelir, tabii 3'e 4'lük bir MDF kullanmazsak. Yani bunları simetrik istediğini bana önceden söyleseydin bilirdim, değil mi? Sanırım şimdi de yapabilirim." Mutfağa baktı. "Yemek var mı?"

"İyiler, böyle çok iyiler, harikalar," diye bir şeyler geveledim.

"Eğer şu makarnanın birazını ısıtmamı istersen ben..."

Gary'ye o çılgın raflar için 120 pound nakit ödeyip evden sepetledim. Oh Tanrım, öyle geç kaldım ki. Kahretsin, kahretsin, yine telefon.

21:05. Babamdı - bu tuhaftı, çünkü telefon konuşmalarını genellikle anneme bırakır.

"Nasılsın, diye bir arayayım dedim." Sesi çok garip geliyordu.

"İyiyim," dedim kaygıyla. "Sen nasılsın?"

"Çok iyiyim, çok iyiyim. Bahçeyle çok uğraşıyorum biliyorsun, çok uğraşıyorum, ama kışın dışarıda pek yapacak iş kalmayacak tabii... Eee, hayat nasıl?"

"İyi," dedim. "Ya seninki?"

"Oh, evet, evet, gayet iyi. Şey, peki ya işin? İşin nasıl gidiyor?"

"İşim de iyi. Şey, yani bir felaket tabii. İyi olduğuna emin misin?"

"Ben mi? Oh evet, evet. Tabii yakında kar yağmaya başlayacak. Ve senin için her şey yolunda, değil mi?"

"Evet, ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Bu kırılmaz konuşma döngüsü birkaç dakika daha devam ettikten sonra bir patlama yaptım: "Annem nasıl?"

"Ah. Şey, Annen, ah..."

Uzun, acılı bir sessizlik oldu.

"Kenya'ya gidiyor. Una'yla."

İşin en kötüsü, Portekizli tur operatörüyle arasındaki ilişki de en son Una'yla tatile çıktığında başlamıştı.

"Sen de gidecek misin?"

"Hayır, hayır," dedi babam kurumla. "İğrenç bir yerde oturup *pina colada* yudumlayarak deri kanserine yakalanmaya ve üst-süz kabile dansçılarının ertesi günün kahvaltı büfesinin önünde şehvet düşkünü ihtiyarlara dans etmelerini izlemeye niyetim yok."

"Gelmeni istedi mi?"

"Ah. Şey, aslına bakarsan beni çağırmadı. Annen özgür bir insan olduğunu, bizim paramızın onun parası olduğunu ve canı ne zaman isterse dünyayı ve kendi kişiliğini keşfe çıkabileceğini savunuyor."

"Sadece bu ikisiyle yetinirse mesele yok," dedim. "Seni seviyor baba. Bunu," -az kalsın "geçen sefer" diyecektim ki lafı değişti. "Yılbaşında gördün. Biraz heyecana ihtiyacı var o kadar."

"Biliyorum Bridget, ama başka bir şey daha var. Çok korkunç bir şey. Bir dakika bekleyebilir misin?"

Saate baktım. Şimdi 192'de olmam gerekiyordu ve Jude'la Shaz'a daha Magda'nın geleceğini söylememiştim. Yani evlilik sınırının iki zıt tarafındaki arkadaşları bir araya getirmek zaten hassas bir meseledir, üstelik de Magda'nın daha yeni bir bebeği olmuştu. Ve bunun şu sıralar Jude'un aklına pek iyi fikirler getirmeyeceğinden endişeleniyordum.

"Affedersin: Kapıyı kapadım da." Babam geri dönmüştü. "Her neyse," diye devam etti kumpasçı bir havayla; "annen bugün telefonda konuşurken duydum. Sanırım Kenya'daki oteli aramıştı. Ve dedi ki, dedi ki..."

"Sakin ol, sakın ol. Ne dedi?"

"İkizler istemiyoruz ve bir buçuk metreden kısılarını da istemiyoruz. Oraya eğlenmeye geliyoruz,' dedi."

Ulu Tanrım.

"Yani," -zavallı babam hıçkırıyordu- "karım oraya gider gitmez bir jigolo kiralarken yanında mı durayım?"

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. İnsanın babasına annesinin muhtemel jigolo kiralama alışkanlığı üstüne tavsiye vermesi okuduğum kitaplarda işlendiğine rastlamadığım bir temaydı.

Sonunda babamın kendine olan güvenini yerine getirmeyi seçtim ve ona kendini biraz toparlayıp annemle bu konuları sabah konuşmasını tavsiye ettim. Onun yerinde olsam bu tavsiyeye kesinlikle uyamayacağımı fark ettim.

Bu arada acayip geç kalmıştım. Babama Jude'un bir kriz döneminde olduğunu açıkladım.

"Git hadi, git hadi! Zamanın olunca... Merak etme!" dedi aşırı bir neşeye. "En iyisi yağmur yokken bahçeye çıkayım." Sesi tuhaf ve boğuk geliyordu.

"Baba," dedim, "saat gecenin dokuzu. Kışın ortasındayız."

"Tamam," dedi. "Çok güzel. O zaman en iyisi bir viski içmek."

Umarım kendini toparlar.

29 Ocak Çarşamba

59,500 kg. (pöh! Ama herhalde içimdeki şarap torbası yüzündendir), sigara 1 (ç.i.), işler 1, daireler 1, erkek arkadaşlar 1 (iyi çalışmayı sürdürüyorum).

05:00. Bir daha hayatım boyunca asla, asla sarhoş olmayacağım.

05:15. Akşamı parça parça hatırlayıp rahatsız oluyorum.

Yağmurda soluk soluğa koştuktan sonra 192'ye vardığımda Magda henüz gelmemişti, Tanrıya şükür. Jude çok sinirliydi, düşüncelerinin Çığ Etkisi oluşturmaya izin vermiş, *Küçük Şeylere Takmayın*'da özellikle uyarılan küçük olayları büyük felaketler gibi algılıyordu.

"Asla çocuk yapmayacağım," diyordu monoton bir sesle, önüne bakarak, "ben işe yaramazın tekiyim. O herif otuzundan yukarı kadınların sadece yürüyen ve nabız gibi atan yumurtalıklar olduğunu söylüyor."

"Oh Tanrı aşkına!" diye burnundan soludu Shaz, Chardonnay'e uzanarak. *Güçlü Tepki*'yi okumadın mı? O sadece kadınları köle durumuna indirgemek için propaganda yapan, gömlek değiştirir gibi kadın değiştiren, orta sınıf İngiliz, ahlaksız herifin teki. Umarım erken kelleşir."

"Ama şimdiden sonra yeni biriyle tanışıp bir ilişki kurmak ve onu çocuk sahibi olmak istediğine ikna etmek mümkün olur mu ki? Biliyorsun çocuk sahibi olmadan önce asla çocuk sahibi olmak istemiyorlar."

Keşke Jude uluorta biyolojik saatten bahsetmese. İnsan böyle şeylerden tek başınayken kaygı duyar ve bu aşağılayıcı durum aslında yokmuş gibi davranmaya çalışır. 192'de bundan bahsetmek insanın sadece paniğe kapılmasına ve kendini yürüyen bir klişe gibi hissetmesine yol açar.

Neyse ki Shaz bağıra çağıra konuşmaya başladı. "Bir sürü kadın gencecik hayatlarını, daha yirmilerinde, otuzlarında, kırklarının başında çocuk doğurarak harcıyor, oysa kariyerleri üstünde yoğunlaşmaları gerekirdi," diye kükredi. "Brezilya'daki, altmışından sonra çocuk yapan kadına baksanıza."

"Yaşasın!" dedim. "Asla çocuk sahibi olmamak isteyen kimse yok sadece bu insanın hep iki üç yıl sonra yapmak istediği bir şey!"

"Çok zor," dedi Jude karamsar bir havayla. "Magda, Jeremy'yle evlenmelerinden sonra bile ona ne zaman çocuk yapmaktan bahsetse, adamın tuhaf davrandığını ve kendisini fazla ciddileşmekle suçladığını söyledi."

"Ne, evlendikten sonra bile mi?" dedi Shaz.

"Evet," dedi Jude, el çantasını aldı ve öfkeyle tuvalete gitti.

"Jude'un doğum günü için harika bir fikrim var," dedi Shaz.

"Niye yumurtalıklarından birini dondurtmuyoruz?"

"Şışt." Kıkırdadım. "Bunu bir sürpriz olarak yapmak biraz zor olmaz mı?"

Tam o sırada Magda içeri girdi, bu çok talihsizceydi; çünkü (a) kızları uyarmaya hâlâ zaman bulamamıştım ve (b) hayatımın şokunu yaşadım; Magda'yı üçüncü bebeğinin doğumundan sonra sadece bir kez görmüştüm ve o zaman karnı henüz sarkmıyordu. Üstünde altın sarısı bir gömlekle kadife bir saç bandı vardı ve diğerleri şehirli dövüş/spor giysileri içinde olduğundan kesinlikle dikkat çekiyordu.

Tam Magda'ya bir bardak Chardonnay koyuyordum ki Jude geri döndü, Magda'nın karnına baktıktan sonra bana pis bir bakış fırlattı. "Selam Magda," dedi sevimsiz bir sesle. "Doğum ne zaman?"

"Beş hafta önce doğurdum," dedi Magda, çenesi titreyerek.

Farklı türden arkadaşları bir araya getirmenin hata olduğunu biliyordum, biliyordum.

"O kadar şişman mı görünüyorum?" diye fısıldadı bana Magda, sanki Jude'la Shaz düşmanmışçasına,

"Hayır, harika görünüyorsun," dedim. "Parlıyorsun."

"Öyle mi?" Magda'nın neşesi yerine geldi. "İnmesi... biraz zaman alıyor, bilirsin. Ayrıca meme iltihabına da yakalandım, biliyorsun..."

Jude'la Shaz irkildi. Niye Kibirli Evli Kadınlar bunu yapar

ki, ama niye? Hemen kesilip biçilmeler, dikişler ve kan kaybı, zehirler ve daha bir sürü şey üstüne konuşmaya başlarlar, sanki son derece hafif ve hoş bir sohbet konusu açmışlar gibi.

"Her neyse," diye devam etti Magda, Chardonnay'i lıkır lıkır içerek ve arkadaşlarıma sanki hapisten salıverilmiş biri gibi mutlu mutlu gülümseyerek, "Woney'e göre sutyenin içine birkaç lahana yaprağı koyman gerekiyor -kıvrıcık olması şart- ve beş saat sonra enfeksiyonu emiyor. Bütün o terden ve süttten ve irinden sonra yapış yapış oluyor tabii. Jeremy yatağa altımdan kan boşalırken ve nemli yapraklarla dolu bir sutyenle girmeme biraz bozuldu, ama kendimi çok daha iyi hissediyorum! Bütün bir lahanayı kullanıp bitirdim!"

Bir sessizlik oldu. Hepimiz afallamıştık. Masadakilere endişeyle baktım ama Jude birden neşelenmiş gibiydi. Kısa belli tişörtünü aralamış aşağı bakıyor, son derece çekici, küpeli göbeğini ve göğsüyle karnı arasındaki, kusursuz bir koni şeklindeki kısmı sergiliyor, Shazzie ise sutyenini düzeltiyordu.

"Her neyse. Benden yeterince bahsettik. *Senin* işlerin nasıl gidiyor?" dedi Magda, sanki son zamanlarda gazetelerde ilanı çıkan, kapağında 50li yaşlarda tuhaf bir adamın resmi ve *İyi Konuşamıyor musunuz?* yazısı olan o kitabı okuyormuşçasına. "Mark nasıl?"

"*Muhteşem*," dedim mutlu mutlu. "Bana kendimi öyle..." Jude'la Shazzer bakışıyordu. Benim de herhalde biraz fazla kibirli görüldüğümü fark ettim. "Tek mesele..." diyerek bir taktik değişikliği yaptım.

"Ne?" diye öne eğildi Jude.

"Herhalde boşuna evhamlanıyorum. Ama bu gece beni aradı ve Rebecca'yla tanıştığını söyledi."

"NEEEEE?" diye patladı Shazzer. "Buna nasıl cüret eder? Nerede?"

"Dün gece bir partide."

"Dün gece bir partide ne işi varmış? Rebecca'yla, üstelik de sensiz?"

Yaşasın! Birden eski zamanlara döndük. Bütün telefon konuşmasını baştan aşağı dikkatle gözden geçirdik, Mark'ın partiden *doğrudan* bana gelmiş olmasına karşın partiden ya da Rebecca'dan ancak 24 saat sonra bahsetmiş olmasının uyandırdığı hisler ve bunun muhtemel önemi üstüne konuştuk.

"Bu bahsetme takıntısı," diyordu Jude.

"O da ne?" dedi Magda.

"Oh, bilirsin, birinden sürekli bahsedilir, konuyla ilgisi olmasa bile: 'Rebecca şöyle dedi' veya 'Rebecca'da bu arabanın aynı-sından var'."

Magda suskunlaştı. Sebebini kesinlikle biliyordum. Geçen sene Jeremy'nin bir haltlar karıştırdığından şüphelendiğini söylemişti. Sonunda şehirdeki bir kızla ilişkisi olduğunu keşfetmişti. Ona bir kâğıt mendil uzattım.

"Ne demek istediğini biliyorum," dedi, mendili ağzına götürüp beni takdir eder şekilde başını sallayarak. "Hem niye hep o senin evine geliyor ki? Holland Park'ta büyük bir malikânesi olduğunu duymuştum."

"Şey, evet, ama bana gelmeyi tercih..."

"Hımın," dedi Jude. "*Bağlanamayan Bir Erkek Karşılıklı Bağımlılığın Ötesinde*'yi okumuş muydun?"

"Hayır."

"Daha sonra bana gel. Sana göstereceğim."

Magda bana Pooh ve Tigger'in gezintisine katılabilmeyi uman Piglet gibi baktı. "Herhalde alışverişten ve temizlikten kaçıyor, o kadar," dedi hevesle. "Ne kadar gelişkin gibi davran-salar da, tıpkı annelerinin babalarına baktığı gibi bakılmak istemeyen bir erkekle karşılaşmadım daha."

"Kesinlikle," diye homurdandı Shazzer, ve Magda gururla gülümsedi. Ne yazık ki konu hemen Jude'un Amerikalısının onu daha aramadığı gerçeğine geldi ve Magda bir anda bir çuval inciri berbat ediverdi.

"Aman Jude!" dedi Magda. "Rublenin değerinin düşmüş olmasına kılın kıpırdamıyor da aptal bir adam için kendini harap ediyorsun."

"Aslına bakarsan Mag," diye açıkladım, havayı yumuşatmaya çalışarak, "rubleyle uğraşmak bir erkekle uğraşmaktan çok daha kolay. Rublenin hareketlerini belirleyen açık ve net kuralları var."

"Bence birkaç gün bu meseleyi kafandan at," dedi Shaz düşünceli bir şekilde. "Saplantılı olmamaya çalış ve seni aradığında çok neşeli ve meşgul gibi davran ve konuşacak vaktinin olmadığını söyle."

"Bir dakika," diye zorla araya girdi Magda. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan üç gün beklemenin, sonra da ona konuşmaya vaktinin olmadığını söylemenin anlamı ne? Niye *sen onu* aramıyorsun?"

Jude'la Shazzer bu çılgınca Kibirli Evli tavsiyesine inanamaz halde, ağızları bir karış açık ona bakakaldılar. Herkes Anjelica Huston'un Jack Nicholson'ı asla, asla aramadığını ve erkeklerin takipçi olmamaya katlanamadığını bilir.

İşler kötüden berbata doğru gitti ve Magda gözlerini faltaşı gibi açıp Jude'a doğru erkekle tanıştığında işlerin "ağaçtan düşen yapraklar" kadar kolay olacağını anlatmaya başladı. 10.30'da Magda ayağa fırlayıp "Gitsem iyi olacak! Jeremy 11'de dönüyor!" dedi.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaşır uzaklaşmaz Jude "Onu niye çağırdın ki?" dedi.

"Yalnızdı," dedim sefil bir halde.

"Evet, doğru. Çünkü Jeremy'den uzakta tek başına iki saat geçirmek zorunda kaldı," dedi Shazzer.

"İkisini birden yapamaz. Hem Kibirli Bir Evliler familyasından olup hem de Şehirli Bekârlara dahil olmadığı için şikayet edemez," dedi Jude.

"Bence o kız modern flört dünyasına girse onu çiğ çiğ yerlerdi," diye mırıldandı Shaz.

"ALARM, ALARM REBECCA ALARMI," dedi Jude, bir nükleer siren sesiyle.

Pencereden dışarı, baktığı yere baktık ve tek eli direksiyonda olan, diğer eliyle de kulağında cep telefonu tutan Rebecca'yı taşıyan bir Mitsubishi kent cipinin park etmekte olduğunu gördük.

Rebecca uzun bacaklarıyla cipten indi, o telefodayken önünden geçme cüretinde bulunan birine gözlerini devirdi, arabalara hiç dikkat etmeden karşıya geçti, ki böylece acı frenlerle durmak zorunda kaldılar, sanki "Hepiniz siktirin gidin, burası benim özel alanım," dercesine topuklarının üstünde küçük bir dönüş yaptı, sonra da bir alışveriş el arabası taşıyan hırpani bir kadına çarptı ve onu tamamen görmezden geldi.

Bara gürültüyle, uzun parlak saçlarını hemen tekrar geri düşecek şekilde yüzünden savurarak girdi. "Tamam, kaçmalıyım. Seni seviyorum! Görüşürüüüüz!" diyordu cep telefonuna. "Selam, selam," dedi, hepimizi öptü, oturdu ve garsona bir içecek getirmesini işaret etti. "İşler nasıl gidiyor? Bridge. Mark'la aran nasıl? Sonunda bir erkek arkadaş bulduğun için çok mutlu olmalısın."

"Sonunda." Grrr. Akşamın ilk denizanası. "Mutluluktan uçuyor musun?" diye öttü. "Seni Cuma akşamı Avukatlar Derneği'nin yemeğine götürüyor mu?"

Mark Avukatlar Derneği'nin yemeğinden filan bahsetmemişti.

"Oh, affedersin, burnumu sokmak istememiştim," dedi Rebecca. "Eminim unutmuştur. Veya belki de bunun *senin için* adil olmadığını düşünüyordur. Ama sanırım her şey yolunda gidecek. Senin çok tatlı olduğunu düşünecekler."

Shazzer'ın daha sonra söylediği gibi, bir denizanasından çok Portekizli bir savaş gemisi gibiydi. Balıkçılar onu kayıklarıyla sarmış kıyıya çekmeye çalışıyorlardı.

Rebecca işlerini halletmeye gitti ve biz üçümüz de Jude'un dairesine zıpladık.

"Bağlanamayan Erkek sizi kendi egemenlik sahasında istemez," diye okuyordu Jude, Shaz Colin Firth'ün göle daldığı sahneyi bulmak için *Aşk ve Gurur*'un videosunu ileri geri sararken.

"Gezgin bir şövalye gibi, hiçbir sorumluluk taşımadan kule-nize gelmekten hoşlanır. Sonra şatosuna geri döner. Sizin haberiniz olmadan istediği telefon konuşmalarını yapabilir. Sahasını -ve kendisini- kendisine saklayabilir."

"ok doğru," diye mırıldandı Shaz. "Tamam, haydi bakalım, işte dalıyor."

Hepimiz sustuk ve Colin Firth'ün gölden sırlısklam, beyaz gömleğinin ii görünür halde çıkmasını izledik. Mımmm. Mımmm.

"Her neyse," dedim savunmacı bir tavırla, "Mark Bağlanamayan Bir Erkek değil - bir evlilik deneyimi var."

"O zaman senin 'Sadece şu Anlık Bir Kız' olduğunu düşünüyor olabilir," dedi Jude ve hıçkırdı.

"Orospu çocuğu!" dedi Shazzer peltek peltek. "Anlaşılmaz orospu çocukları. Vay, şuna bakın!"

Sonunda eve sendeleyerek döndüm. Telesekretere hevesle atıldıktan sonra hayal kırıklığıyla durdum. Mark aramamıştı. Oh Tanrım, saat 6 oldu bile ve biraz daha uyumam gerekiyor.

08:30. Beni niye aramadı? Niye? Hıh. Kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı bir kadınmış. Ben kendime bağılıyım, başkasına... Bir dakika. Belki telefon çalışmıyordur.

08:32. Çevir sinyali normal geliyor, ama kontrol etmek için cep telefonundan arayacağım. Eğer çalışmıyorsa bu her şeyin yolunda gittiği anlamına gelebilir.

08:35. Hıh. Telefon çalışıyor. Yani, beni kesinlikle arayacağını söylemişti... Hey, telefon çalışıyor!

"Oh, selam hayatım. Seni uyandırmadım ya?"

Babamdı. Ebeveynlerimin otuz yıllık evliliğini tehdit eden bir buçuk metreden uzun, ikiz olmayan Kenyalı jigololardan çok, dört haftalık ilişkimle ilgilendiğim için çok korkunç, bencil bir kız evlat gibi hissettim kendimi.

"Ne oldu?"

"Her şey yolunda." Babam güldü. "Ona telefon konuşması meselesini açtım ve -ah- işte geliyor."

"Gerçekten hayatım!" dedi annem, telefonu kaparak. "Baban bu saçma sapan fikirleri nereden buluyor anlamıyorum. Yataklardan bahsediyorduk!"

Kendi kendime gülümsedim. Babamla benim zihinlerimizin lağım kadar pis olduğu açıktı.

"Her neyse," diye devam etti, "plan devam ediyor. 8 Şubat'ta yola çıkıyoruz! Kenya'ya! Bir düşünsene! Orada gündüz feneri gibi olana kadar yanıp..."

"Anne!" diye patladım.

"Ne var hayatım?"

"Gündüz feneri gibi olana dek' diyemezsin. Irkçı bir terim bu."

"Aptal aptal konuşma hayatım! Babanla benim *fenere* ihtiyacımız yok, elektriğimiz var."

"Eğer böyle terimlerin söz dağarcığımızda yer almasına izin verilecekse tavırları da belirler ve..."

"Öff! Bazen fenerlere bakmaktan denizi kaçırıyorsun. Ooh, sana söylemiş miydim? Julie Enderbury yine hamile."

"Dinle, gitmem gerek, ben..."

Niye anneler telefonda gitmeniz gerektiğini söyleyince bir dakika içinde size mutlaka söylemeleri gereken on dokuz alakasız şey buluverir?

"Evet. Üçüncü çocuğuna," dedi suçlar bir tonla. "Oh, bir şey daha var, Una'yla nette kayak yapmaya karar verdik."

"Sanırım 'sörf' demek istiyorsun anne, ama ben..."

"Kayak, sörf - fark etmez hayatım! Merle'yle Percival yapıyorlar. Bilirsin: Eskiden Northampton Hastanesi yanıklar ünitesinin müdiresiydim. Her neyse, bir şey daha var, Mark'la Paskal-ya yortusunda gelecek misiniz?"

"Anne, şimdi gitmeliyim, işe geç kaldım!" dedim. En sonunda, on dakika daha alakasız şeyler dinledikten sonra ondan kurtulmayı başardım ve şükranla başımı yastığa koydum. Ama annemin internette olup benim olmamam bana kendimi biraz zayıf hissettiriyor. Ben de internete giriyordum, ama GBH diye bir şirket bana yanlışlıkla 677 tane birbirinin aynısı *junkmail* gönderdi ve o zamandan beri her şey arap saçına döndü.

30 Ocak Perşembe

59.500 kg, (acil durum: Dantelli külot iz bırakmaya başladı), denenen hoş seksi minik iç çamaşırları 17, satın alınan dev, altına-yapanlar-için tarzı korkunç berbat külotlar 1, erkek arkadaşlar 1 (ama o yeni korkunç külotu ondan saklamakta kararlıyım).

09:00. Coins Café. Kahve içerken. Yaşasın! Her şey harika. Demin aradı! Beni dün gece aramış ama daha sonra tekrar arayacağı için mesaj bırakmamış, ama sonra uyuyakalmış. Biraz şüphelendim, ama beni yarınki Avukatlar Derneği yemeğine davet etti. Ofisinden Giles da benim telefonda çok hoş davrandığını söylemiş.

09:05. Biraz korkutucu, bu avukatlar meselesi. Siyah kravatlar. Mark'a benden ne yapmamı beklediğini sordum, "Oh, hiçbir şey," dedi. "Merak etme. Sadece bir masada oturup işyerinden insanlarla yemek yiyeceğiz. Hepsi arkadaşım. Sana bayılacaklar."

09:11. "Sana bayılacaklar". Görüyorsunuz ya, bu sınamadan geçirileceğimin üstü kapalı bir ifadesi. Yani iyi bir izlenim uyandırmam çok önemli.

09:15. Tamam, bu konuda pozitif olacağım. Muhteşem olacağım: Zarif, neşeli, şık. Oh, ama bir saniye. Uzun elbisem yok. Belki Jude ya da Magda bana bir tane ödünç verir.

Tamam:

Avukatlar Derneği Yemeği Öncesi Geri Sayım:

1. Gün (bugün)

Tüketilecek besinler:

1. Kahvaltı: meyve suyu, portakal, muz, armut, kavun ya da diğer mevsim meyvelerinin karışımı. (Kahvaltı öncesi kapuçino ve ay çöreği şimdiden tüketildi bile.)

2. Yemek Arası: meyve ama öğle yemeğine yakın değil, çünkü enzimlerin sindirilmesi bir saat alıyor.

3. Öğle Yemeği: Proteinli salata.

4. Yemek Arası: Kereviz ya da brokoli. İşten sonra spor salonuna gidilecek.

5. Spor Salonundan Sonra Atıştırma. Kereviz.

6. Akşam Yemeği: Izgara tavuk ve haşlanmış sebze.

18:00. İşyerinden çıkarken. Bu gece sorunlara kısa vadeli çözümler getirmek için Magda'yla iç çamaşırı alışverişine çıkacağım. Magda bana mücevherler ve ç. zarif, koyu mavi, uzun bir elbise ödünç verecek. Bunun biraz "düzeltilmesi" gerektiğini ve bütün film yıldızlarının gala gecelerinde korse tarzı şeyler giydiğini söylüyor. Yani spor salonuna gidemeyeceğim. Oturup iç çamaşırlarıyla ilgileneceğim. Kısa vadede spor salonuna gitmekten çok daha etkili bu.

Ayrıca genelde spor salonuna düzensiz aralıklarla gitmekten vazgeçmeye, yarın başlayacak olan yeni programa katılmaya karar verdim. Bedenimin akşam yemeğine kadar forma girmesini bekleyemem tabii, zaten bu yüzden iç çamaşırı alışverişine çıkıyorum, ama en azından bu beni canlandıracak. Oh, telefon.

18:15. Arayan Shazzer'dı. Ona hemen parti öncesi programımdan bahsettim (o talihsiz akşam-yemeğinde-pizza darbesinden de), ama ona yeni spor programından bahsettiğimde sanki telefona tükürür gibi tısladı:

"Sakın bunu yapma," dedi mezarı bir fısıltıyla.

Meğer Shaz da benzer bir programa katılmış, Başlarında gladyatöre benzeyen kızıl saçlı, "Carborundum" adında bir kadının varmış. Onu salonun ortasındaki bir aynanın önüne geçirip "Kıçındaki yağlar sarkmış, uyluklarındaki yağları yana itmiş ve şalvar pantolon giyiyor gibi olmuşsun!" diye kükreymiş.

Gladyatöre benzeyen kadınlardan nefret ederim. *Gladyatörler* dizisinin günün birinde kontrolden çıkacağından, *Gladyatör-*

lerin etoburlaşacağından ve prodüktörlerin Hristiyanları Carborundum ve onun gibilerin önüne atmaya başlayacağından şüpheleniyorum. Shaz kesinlikle iptal etmem gerektiğini söylüyor, ama savunduğum nokta şu: Eğer yağlar Carborundum'ın söylediği şekilde birbirini itebiliyorsa o zaman onları yoğurup ve sıkıştırıp hoş bir şekle sokmak da pekâlâ mümkün - hatta duruma göre değişik şekillere bile sokulabilir. İnsan yağlarını istediği şekle sokabilse onlardan kurtulmak ister miydim acaba? İri göğüslerim ve kalçalarım, incecik belim olurdu. Ama bu kadar yağ nereden bulacaktım? Artanları nereye koyacaktım peki? İnsanın gövdesinin geri kalanı kusursuzsa, tombul ayaklara ya da kulaklara sahip olmak kötü olur muydu?

"Dolgun dudaklar fena olmaz," dedi Shazzer, "ama..." sesini iğrenç bir şekilde alçalttı, "...dolgun vajinal dudaklar asla."

Iyy! Shazzer çok iğrenç olabiliyor. Evet. Gitmeliyim. Magda'yla 6.30'da Marks & Sparks'ta buluşacağım.

21:00. Tekrar evde. Alışveriş deneyimi belki en iyi eğitici olarak tanımlanabilir. Magda bana iğrenç dev korkutucu külotları sallamakta ısrar etti. "Haydi Bridget: Yeni Korseler! 70leri düşün, *İnan Bana*'yı düşün, kemerleri düşün," dedi, siyah likralı, şortlu, sutyenli, çubuklu bir tür Seri Katil elbisesini havaya kaldırarak.

"Onu giymiyorum," diye tısladım ağzımın kenarından. "Geri koy."

"Niye?"

"Ya biri, bilirsin, dokunacak olursa?"

"Ama Bridget. İç çamaşırının bir görevi vardır. Eğer üstünde zarif küçük bir elbise ya da pantolon varsa -işyerinde mesela-hatlarının yuvarlak olmasını istersin. İşyerinde kimse sana dokunmaz, değil mi?"

"Şey, aslında dokunabilirler," dedim savunmacı bir tavırla, Daniel Cleaver'la flört -bağlılıktan buca buca kaçılan o kâbus böyle adlandırılabilirse tabii- ettiğim zamanlarda işyerindeki asansörde neler olduğunu düşünerek.

"Şunlar nasıl?" diye sordum umutla, aynı kumaştan yapılmış muhteşem bir çorap, sutyen, pantolon takımını havada tutarak.

"Hayır! Hayır! Tam 1980ler. Senin istediğin bu," dedi, annemin pantolonlarıyla külotlu çoraplarının karışımına benzeyen bir şeyi sallayarak.

"Ama ya biri elini eteğimin altına sokarsa?"

"Bridget, inanılmazsın," dedi yüksek sesle. "Her sabah bir erkeğin durup dururken elini eteğinin altına sokabileceği düşünceyle mi uyanıyorsun? Cinsel kaderinin üstünde hiç kontrolün yok mu?"

"Evet, aslında var," dedim meydan okuyarak ve bir avuç dolusu külotla soyunma kabinine doğru yürüdüm. Sonunda kendimi siyah, lastiksi bir kılıfın içine sokmayı başardım. Göğüslerimin hemen altına kadar çıkıyordu ve her iki ucu kontrolden çıkmış bir prezervatif gibi kıvrılıp duruyordu. "Ya Mark beni bunun içinde görürse ya da hissederse?"

"Bir kulüpte öpüşecek değilsiniz ya. Resmi bir yemeğe gidiyorsunuz, iş arkadaşlarını etkilemek istiyor. Bunda yoğunlaşacak. Seni mincıklamakta değil."

Mark'ın genelde birilerini etkilemeye çalıştığından emin değilim, çünkü kendine çok güvenir. Ama Magda iç çamaşırı konusunda haklı. İnsan çağı yakalamalı, dar iç çamaşırı kalıpları içine sıkışıp kalmamalı.

Evet, erkenden eve dönmeliyim. Sabah sekizde spor salonunda olmam gerek. Aslında bütün kişiliğimin sarsıntılı bir değişim geçirdiğini düşünüyorum.

31 Ocak Cuma: Eylem Günü

59.150 kg, alkol 6 (2)*, sigara 12 (0), kalori 4,284 (1,500), fitness hocasına söylenen yalanlar (14).

* Parantez içindeki rakamlar fitness hocasına verilen sayılar.

09:30. Yeni sağlık kulübü kültüründe kişisel eğiticilerin Hipokrat yemini etmemiş doktorlar gibi davranmalarına izin verilmesi çok tipik bir durum.

"Haftada kaç kadeh alkol alıyorsunuz?" dedi Asi, Brad Pitt tarzı kibirli *fitness* hocası, ben sutyen ve külodumun içinde karnımı içeri çekmeye çalışırken.

"On dörtle yirmi bir arası," diye ustaca yalan söyledim, o da irkilmeye cüret etti.

"Sigara içiyor musunuz peki?"

"Bıraktım," diye kedi gibi mırladım.

Bunun üzerine Asi, çantama dik dik baktı ve evet, orada bir paket Silk Cut Ultra vardı, ama ne olmuş yani?

"Ne zaman bıraktınız?" diye sordu fazla resmi bir sesle, bilgisayara herhalde doğrudan Muhafazakârların Merkez Binası'na gidecek ve benim bir park cezası aldığımda bir çalışma kampına gönderilmemi garantileyecek olan bir şeyler yazarak.

"Bugün," dedim kararlılıkla.

Sonunda Asi'nin elinde keçeli kalemle yağlarımı ölçmesine katlanmak zorunda kaldım.

"Şimdi, bu işaretleri koyuyorum ki neyi ölçtüğümü görebileyim," dedi amirane bir tavırla, kalemin ucuyla. "Biraz beyaz alkolle ovalarsan çıkarlar."

Sonra spor salonuna gidip Asi'yle bir sürü egzersiz yapmak zorunda kaldım ve bu sırada sebepsiz bir şekilde gözlerime ba-

kıp ve bana dokunup durdu - mesela karşılıklı, ellerimiz diğeri-
nin omuzlarında durmalar ve Asi'nin çömelip kalkması, kıcını
hasıra gürültüyle vurup durması ve benim dizlerimi hafifçe kıra-
bilmek için beceriksizce çabalamam. Bütün bunların sonunda
bana sanki Asi'yle uzun ve oldukça yakın bir sevişme yaşamışız
ve aslında çıkıyormuşuz gibi geldi. Sonra giyinip duş aldık, son-
ra da ne yapacağımdan emin olamadım - en azından geri dönüp
eve ne zaman akşam yemeği için döneceğini sormam gerekiyor-
muş gibi geldi. Ama akşam yemeğini Mark Darcy ile yiyorum
tabii.

Akşam yemeği konusunda ç. heyecanlıyım. Yeni elbisemi
deneyip duruyorum ve gerçekten mükemmel görünüyor. Hatla-
rımı ince ve zarif gösteriyor, hep o korkutucu külodun sayesinde.
Mark'ın onun varlığından haberdâr olması gerekmiyor tabii.
Ç. iyi bir kavalie olmaması için de gerçekten bir sebep yok. Ben
kariyer sahibi, dünyayı tanıyan bir kadınımsa vs.

Gece yarısı. Sonunda Guldhill'e ulaştığımda Mark siyah bir kra-
vat ve büyük bir pardösüyle ileri geri dolanmaktaydı. Vay. Çık-
tığım birinin bana bir anda son derece çekici bir yabancı gibi gö-
rünmesine ve tek istediğim şeyin onunla hemen eve gidip sanki
yeni tanışmışızcasına çılgınca sevişmek olmasına bayılıyorum.
(Tabii aslında normalde yeni tanıştığımız insanlarla bunu yap-
mayız.) Beni görünce gerçekten şoke olmuş göründü, güldü,
sonra ciddileşti ve kibar bir okul çocuğu havasıyla beni kapılara
götürdü.

"Geç kaldığım için üzgünüm," dedim nefes nefese.

"Geç kalmadın," dedi. "Başlama saati konusunda yalan söy-
ledim." Bana tekrar, tuhaf tuhaf baktı.

"Ne?" dedim.

"Hiç, hiç," dedi aşırı bir sükûnetle ve hoş bir sesle, sanki ben

arabasının tepesinde bir elinde balta, diğesinde karısının kafasıyla duran bir deliymişimcesine. Üniformalı bir kapıcı bize kapıyı açarken beni içeri iteledi.

Giriş holü yüksek tavanlı ve koyu panelli idi ve ortalıkta bir sürü mırıldanan yaşlı, siyah kravatlı insan vardı. Elbisesinin göğüs kısmı altın paralarla kaplı olan bir kadın bana tuhaf tuhaf baktı. Mark "Niye vestiyere gidip yüzüne bakmıyorsun?" dedi.

Hemen tuvalete koştum. Ne yazık ki taksinin karanlığında yanaklarıma allık yerine koyu gri göz kalemi sürmüştüm: Herkesin başına gelebilecek bir şeydi. Tuvaletten iyice temizlenmiş bir halde çıktığımda donakaldım. Mark Rebecca'yla konuşuyordu.

Üstünde kahverengi, sırtı açık, korse kullanmadığını açıkça gösteren ve etsiz kemiklerine yapışan saten bir elbise vardı. Babamın, Grafton Underwood yortusuna bir kek yapıp götürdüğünde ve jüri oylamasından sonra kek geri dönüpte üstünde "Yarışma Standartlarına Uygun Değil" yazılı bir not bulduğunda, yarışmacıların hissettiklerini hissettim.

"Yani öyle komikti ki," diyordu Rebecca ve Mark'a sevgiyle gülüyordu. "Oh Bridget," dedi yanlarına gidince. "Nasılsın tatlı kız!" Beni öpünce suratımı asmadan edemedim. "Sinirli misin?"

"Sinirli mi?" dedi Mark. "Niye sinirli olsun ki? O içsel denge nin bedenlenmiş hali, değil mi Bridge."

Bir an için Rebecca'nın yüzünde bir huzursuzluğun belirip kaybolduğunu gördüm, sonra kendini toparladı ve "Ahhh, ne tatlı değil mi? Sizin için çok mutluyum!" dedi. Sonra uzaklaşırken geri dönüp Mark'a küçük, cilveli bir bakış fırlattı.

"Çok hoş biri gibi görünüyor," dedi Mark. "Hep çok hoş ve zeki görünüyor."

Hep mi?? diye düşündüm. Hep mi? Onunla sadece iki kez görüştüğünü sanıyordum. Kolunu korseme tehlikeli bir şekilde

yaklaştırınca sıçrayarak uzaklaşmak zorunda kaldım. Birkaç şiş-ko yanımıza gelip Mark'ı bir Meksikalı'ya yaptıklarından dolayı kutlamaya başladılar. Bir iki dakika ayaküştü sohbet ettikten sonra bizi usulca onlardan ayırıp yemek salonuna götürmeyi başardı.

Burası ç. görkemliydi: Koyu tahtalar, yuvarlak masalar, mum ışığı ve titrek ışıklarla parıldayan kristaller. Tek sorun, Mark eli-ni ne zaman belime koysa sıçrayıp uzaklaşmak zorunda kal-mamdı.

Masamız şimdiden otuz-bilmem kaç yaşlarındaki kendine güvenen, kahkahalar atan ve birbirlerini küstahça ve ani, açıkça yasal ve Zeitgeist bilginin dev aysberglerinin sadece ucu olan sözel saldırılarla mat etmeye çalışan avukatlarla doluydu:

"İnternet'e bağımlı olduğunu nasıl anlarsın?"

"En iyi üç arkadaşının cinsiyetini bilmediğini fark edersin."
Ho ho ho. Ha ha ha.

"Artık co.uk yazmadan nokta koyamaz olursun." HAAA-AAHHAAAA!

"Bütün işlerini HTML Protokolü'yle yaparsın." Aaaahahaha-haha. Haahaha. Haha.

Salondakiler yemek için masaya otururken Louise Barton-Foster diye bir kadın (inanılmaz inatçı ve insana zorla ciğer ye-direbilecek türden biri) anlaşılan saçma sapan geçmiş olan 3 ay üstüne konuşmaya başladı.

"Ama bir anlamda," diyordu, menüye ateş saçan gözlerle ba-karken, "insan bütün o ER Emeuro Proto olayının bir *Gerbiliss-hew* olduğunu söyleyebilir."

Her şey yolundaydı -sessizce oturmuş yiyip içiyorduk- ki Mark birden "Bence kesinlikle haklısın Louise. Eğer Muhafaza-kârlara tekrar oy vereceksem görüşlerimin (a) araştırıldığını ve (b) temsil edildiğini bilmek isterim," dedi.

Ona dehşetle baktım. Arkadaşım Simon gibi hissettim kendimi. Bir partide çocuklarla oynarken dedeleri çıkagelmişti ve adam Robert Maxwell'dı -ve Simon birden yumurcakilara bakıp hepsinin de çıkık alınlı ve iri çeneli mini- Robert Maxwelller olduklarını fark etmişti.

Yeni biriyle ilişkiye başlarken arada farklılıklar olacağının ve bu farklılıklara uyum sağlanması, sivri köşelerin törpülenmesi gerektiğinin farkındayım, ama Muhafazakârlara oy vermiş bir adamla yatacağım aklımın köşesinden geçmezdi. Birden Mark Darcy'yi hiç tanımadığımı hissettim. Bütün o çıktığımız haftalar boyunca gizlice sınırlı sayıda imal edilmiş, gazetelerin pazar eklerinde reklamı yapılan, bağcıklı boneli küçük hayvan biblolarının koleksiyonunu yapıyor ya da bir otobüse atlayıp gizlice rugbi maçlarına gidip arka pencereden dalgın dalgın sürücülere bakıyor olabilirdi.

Konuşma giderek züppeleşiyordu. Herkes bir gösteriş merakı içindeydi.

"Peki 7'ye 4.5 olduğunu nereden biliyorsun?" diye bağıyordu Louise çizgili gömlekli, Prens Andrew'a benzeyen bir adama.

"Şey, Cambridge'de ekonomi okudum."

"Öğretmenin kimdi?" diye atıldı başka bir kız, sanki bu ona tartışmayı kazandıracakmışçasına.

"İyi misin?" diye ağzının kenarıyla fısıldadı bana Mark.

"Evet," diye mırıldandım, başımı öne eğerek.

"Sen... *titriyorsun*. Haydi. Sorun ne?"

Sonunda ona anlatmak zorunda kaldım.

"Evet, Muhafazakârlara oy veriyorum, ne var bunda?" dedi, bana kuşkulu gözlerle bakarak.

"Şşşt," diye fısıldadım, masaya kaygılı gözlerle bakarak.

"Sorun ne?"

"Sadece," diye başladım, keşke Shazzer burada olsaydı diye

düşünerek, "yani, eğer ben Muhafazakârlara oy versem toplum dışına itilirdim. Bu Café Rouge'a at sırtında, peşimde av köpekleriyle girmek ya da duvarlarında plakalar bulunan parlak masalı bir salonda akşam yemeği partileri düzenlemek gibi bir şey olurdu."

"Bunun gibi mi yani?" Güldü.

"Şey, evet," diye mırıldandım.

"Sen kime oy veriyorsun peki?"

"İşçi Partisi'ne tabii ki," diye tısladım. "Herkes İşçi Partisi'ne oy verir."

"Sanırım *şimdiye dek* durumun böyle olmadığı kanıtlandı," dedi. "Merakımdan soruyorum, niye?"

"Ne?"

"Niye İşçi Partisi'ne oy veriyorsun?"

"Şey," diye duraksadım düşünceli bir şekilde, "çünkü İşçi Partisi'ne oy vermek solcu olmak anlamına gelir."

"Ah." Bunu nedense çok ilginç bulmuş gibiydi. Şimdi herkes dinliyordu.

"Ve sosyalist," diye ekledim.

"Sosyalist. Anlıyorum. Sosyalistten kastın...?"

"Birlik olan işçiler."

"Blair işçilerin güçlerini birleştirecek birine benzemiyor pek, değil mi?" dedi. "Baksana Dördüncü Madde hakkında ne diyor."

"Bence Muhafazakârlar bir halta yaramıyor."

"Öyle mi?" dedi. "Ekonomide son yedi yılın en iyi dönemini yaşıyoruz."

"Kesinlikle hayır," dedim üstüne basa basa. "Her neyse, herhalde bunu sadece seçim yaklaştığı için uydurdular."

"Neyi uydurdular?" dedi. "Ekonomiyi mi?"

"Blair'in Avrupa'ya yaklaşımı Major'inkine kıyasla ne gibi farklılıklar gösteriyor?" diye araya girdi Louise.

"Niye Major sağlık fonlarının her sene arttırılacağı konusundaki sözünü tutmadı?" diye sordu Prens Andrew.

Evet. Yine birbirlerine hava atmaya başlamışlardı. Sonunda daha fazla dayanamadım.

"Mesele şu ki, sizin temel meselelerle ilgili oy vermeniz gerekir, yok şunun yüzdesi şuymuş, bununki buymuş diye küçük ayrıntılara değil. Ve İşçi Partisi'nin ilkece paylaşmayı, iyiliği, eşcinselleri, bekâr anneleri ve Nelson Mandela'yı temsil ettiği açık. Herkesle sevişen ve Paris'teki Ritz'e gittikten sonra *Bugün* programındaki bütün sunucuları aşağılayan, anıran zorbaları değil."

Masada bir ölüm sessizliği oldu.

"Bence meseleyi çok güzel özetledin," diye güldü Mark ve dizimi okşadı. "Buna itiraz edemeyiz."

Herkes bize bakıyordu. Ama kimse öfkelenmedi -normal dünyada bu olurdu- ve sanki hiçbir şey olmamış gibi bardak tokuşturmaya ve yüksek sesle konuşmaya başlayıp beni tamamen görmezden geldiler.

Bu iyi miydi, kötü müydü karar veremedim. Sanki bir Papua Yeni Gine kabilesindeydim ve şefin köpeğinin üstüne basmıştım ve mırıltılı konuşmaların bunun önemsiz olduğu anlamına mı geldiğini, yoksa kafamı nasıl keseceklerini mi tartıştıklarını anlayamıyordum.

Biri gerçekten oldukça sıkıcı bir hale gelmiş olan konuşmaları kesmek için masaya vurdu. Herkes susar susmaz Mark "Çıkalım mı?" dedi.

Veda ettikten sonra salondan çıkmak üzere yürümeye başladık. "Şey... Bridget," dedi, "seni endişelendirmek istemiyorum, ama belinde tuhaf bir şey var."

Kontrol etmek için elimi götürdüm. O korkunç korse her nasılsa iki yanından çözülmüş ve belimi dev bir yedek lastik gibi sarmıştı.

"Ne ki o?" dedi Mark, masaların arasından geçerken insanlara gülümseyip veda ederken.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. Salondan çıkar çıkmaz tuvalete koştum. Elbiseyi çıkarıp korkunç korseyi bağlamak, sonra elbiseyi tekrar giymek bir kâbustu. Keşke evimde bol bir pantolon ve kazakla oturuyor olsaydım diye düşündüm.

Koridora çıktığımda az kalsın tekrar gerisingeri tuvalete dönüyordum. Mark Rebecca'yla konuşuyordu. Tekrar. Rebecca kulağına bir şeyler fısıldadı, sonra da korkunç bir kahkaha patlattı.

Yanlarına gidip kendimi münasebetsiz hissederek durdum.

"İşte geldi!" dedi Mark. "Hallettin mi?"

"Bridget," dedi Rebecca, beni gördüğüne sevinmiş gibi yaparak. "Duyduğuma göre herkesi politik görüşlerinle etkiliyor-muşsun!"

Ç. zekice bir karşılık verebilmeyi isterdim ama tek yapabildiğim çatık kaşlarla bakmak oldu.

"Aslında harikaydı," dedi Mark. "Hepimizi kurumlu dangalaklar gibi gösterdi. Her neyse, gitmeliyiz, seni yine görmek güzeldi."

Rebecca ikimizi de bir Gucci Envy bulutunun içinde taşkınca öptükten sonra yemek salonuna doğru kırtarak yürüdü. Mark'ın kendisini izlemesini umduğu belliydi.

Arabaya giderken ne söyleyeceğimi bilemedim. Mark'la Rebecca arkamdan bana gülmüşlerdi ve sonra Mark bunu örtbas etmeye çalışmıştı besbelli. Jude'la Shaz'a telefon açıp tavsiye alabilmeyi istedim.

Mark hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Yola çıkar çıkmaz elini bacaklarımda gezdirmeye çalışmaya başladı. Niye erkeklerle ne kadar az seks yapmak istiyormuş gibi görünürseniz onlar o kadar fazla yapmak istiyor?

"Ellerini direksiyonda tutmak istemez misin?" diye sordum,

korseyi hissetmesin diye umutsuzca geri çekilmeye çalışarak.

"Hayır, sana tecavüz etmek istiyorum," dedi, arabayı kısa ışıklı bir direğe doğru sürerek.

Kurallara uygun araba kullanma konusunda saplantılıymışım gibi yaparak kurtulmayı başardım.

"Oh. Rebecca bir akşam ona yemeğe gelip gelemeyeceğimizi sordu."

Kulaklarıma inanamadım. Rebecca'yı dört yıldır tanırım ve beni bir kere bile akşam yemeğine davet etmemiştir.

"Hoş görünüyordu, değil mi? Elbisesi çok güzeldi."

Bahsetme Takıntısı'ydı. Bahsetme Takıntısı kulaklarımın önünde gerçekleşiyordu.

Notting Hill'e varmıştık. Işıklarda bana sormadan evimin yönüne, kendisinininkinden uzağa saptı. Şatosunu koruyordu. Herhalde Rebecca'dan gelen mesajlarla doluydu. Ben Sadece Şu Anlık Kızlardan biriydim.

"Nereye gidiyoruz?" diye patladım.

"Dairene. Niye?" diye sordu, bana endişeli gözlerle bakarak.

"Kesinlikle. Niye?" dedim öfkeden köpürerek. "Dört hafta altı gündür çıkıyoruz. Ve hiç evinde kalmadık. Bir kere bile. Hiç! Niye?"

Mark hiç konuşmuyordu. Sola saptıktan sonra tek kelime etmeden Holland Park Meydanı'na geri döndü.

"Sorun ne?" dedim sonunda.

Dimdik önüne baktı ve sinyal verdi. "Bağırılmasından hoşlanmam."

Evine vardığımızda durum korkunçtu. Merdivenleri birlikte sessizce çıktık. Kapıyı açtı, mektuplarını aldı ve mutfağın ışıklarını yaktı.

Mutfağın yüksekliği çift katlı bir otobüsünki kadar ve duvarlar paslanmaz çelikte öyle muntazam bir şekilde kaplı ki buzdol-

labını seçemiyorsunuz. Ortalık tuhaf bir şekilde derli topluydu ve döşemenin ortasında üç ışık havuzu vardı.

Odanın diğer tarafına yürüdü (ayak sesleri sanki bir okul gezisinde inilen bir yeraltı mağarasında yankılanıyordu), paslanmaz çelik kapılara endişeyle baktı ve "Bir bardak şarap ister misin?" dedi.

"Evet, lütfen, teşekkürler," dedim nazıkçe. Paslanmaz çelikten bir kahvaltı barının önünde modern görünümlü birkaç yüksek tabure vardı. Birine becereksizce, kendimi Anita Harris'le düet yapmaya hazırlanan Des O'Connor gibi hissederek tırmandım.

"Tamam," dedi Mark. Paslanmaz çelikten dolaplardan birinin kapağını açtı (kapağın üstüne bir kap tutturulmuş olduğunu gördüm), sonra kapadı, bir başka kapağı açtı ve bir çamaşır makinesinin içine şaşkınlıkla baktı. İçimden gülmek geldi ve başımı öne eğdim.

"Kırmızı şarap mı, beyaz mı?" dedi birden.

"Beyaz lütfen." Birden kendimi gerçekten yorgun hissettim, ayakkabılarımı vuruyordu, korkunç pantolonum etime batıyordu. Tek istediğim eve gitmekti.

"Ah." Buzdolabını bulmuştu.

Sağa sola bakındım ve masalardan birinin üstündeki telesekreterli telefonu gördüm. Midem kasıldı. Kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Başımı kaldırıncı Mark'ın karşımda elinde içinde bir şarap şişesi bulunan Conranesque bir demir sürahiyle karşımda durmakta olduğunu gördüm. O da berbat görünüyordu.

"Bak Bridget, ben..."

Ona sarılmak için tabureden kalktım, ama elleri hemen belime uzandı. Geri çekildim. O kahrolası şeyden kurtulmalıyım.

"Aşağı inip hemen geliyorum," dedim.

"Niye?"

"Tuvalete," dedim çılgınca, sonra şimdi ıstırap verici olmaya

başlayan ayakkabılarla sendeleyerek ilk gördüğüm odaya daldım. Burası Mark'ın giyinme odasıydı. Takımlarla, gömleklerle ve sıra sıra ayakkabılarla doluydu. Üstüme bir sabahlık alabileceğimi ve birbirimizle yakınlaşıp işleri yoluna koyabileceğimizi düşünerek elbiseden kurtulup büyük bir rahatlık yaşadktan sonra tam o korkunç külodu çıkarmaya başlamıştım ki birden kapıda Mark belirdi. Önce o korkunç külodun içinde afişe olmuş halde donakaldım, sonra faltaşı gibi olmuş gözlerinin önünde deli gibi onu çıkarmak için çabalamaya başladım.

"Dur, dur," dedi, ben sabahlığa uzanırken, gözlerini mideme dikerek. "Üstünde nazar mı var senin?"

Mark'a Asi'yi ve bir Cuma gecesi beyaz alkol bulamamanın ne demek olduğunu anlatmaya çalıştım, ama bu çok bitkin ve şaşkın görünmesine yol açmaktan başka bir halta yaramadı.

"Üzgünüm, neden bahsettiğini anlamıyorum," dedi. "Biraz uyumalıyım. Gidip yatalım mı?"

Başka bir kapıyı açtı, ışığı yaktı. İçeri bakınca bir çığlık attım. Orada, o geniş, dev yatakta küçük bir doğulu oğlan cırılçıplak oturmaktaydı. Tuhaf tuhaf gülümsüyor ve bir ipe geçirilmiş iki tahta topla yavru bir tavşanı uzatıyordu.

3

Felakeeet!

1 Şubat Cumartesi

58.500 kg, alkol 6 (ama domates sulu, ç. besleyici), sigara 400 (kesinlikle makul), yatakta bulunan tavşan, geyik, sülün gibi vahşi hayvanlar 0 (düne göre müthiş bir gelişme), erkek arkadaşlar 0, erkek arkadaşın erkek arkadaşları 1, dünyada kalan potansiyel erkek arkadaş sayısı 0.

00:15. Böyle şeyler neden hep benim başıma geliyor? Neden? NEDEN? Karşıma ilk kez annemin onayladığı türden ve evli, deli, alkolik ya da salak olmayan biri çıkıyor, bu herif de hayvanlara düşkün, sapık bir ibne. Evine gitmemi istememiş olmasında şaşıracak bir şey yok. Bağlılık fobisinin olmasından veya Rebecca'dan hoşlanmasından veya benim Sadece Şu Anlık Bir Kız olmamdan değil. Çünkü yatak odasında doğulu erkek çocuklarla vahşi hayvanları bir arada tutuyor.

İğrenç bir şoktu. İğrençti. Doğulu çocuğa iki saniye kadar baktım, sonra giyinme odasına geri daldım ve giyindim. Merdivenden aşağı inerken arkamdan Vietkonglular tarafından delik deşik edilen Amerikan askerlerinin çığlıklarına benzeyen bağrışmalar geliyordu. Tökezleyerek sokağa çıktıktan sonra, sonun-

da kafasına sıçmak isteyen bir müşteriyle karşılaşmış olan bir te-
lekız gibi taksilere el sallamaya başladım.

Kibirli Evliler, bekâr erkekler sadece büyük bir kusuru olan-
lardan çıkar derken haklılar galiba. Zaten herkes bu yüzden öy-
lesine kahrolası bir... Eşcinsel olmak bir kusur değil tabii, ama
insan kız arkadaşını eşcinsel değilmiş gibi yaparak kandırıyorsa
bu bir kabahattir. Sevgililer Günü'nü de üst üste dördünce kez
ailemin evindeki tek kişilik yatakta geçirmek zorunda kalaca-
ğım. Yine. Felaket. Felakeet!

Keşke Tom'u arayabilsem. Tam ibnelerin bakış açısından tav-
siyeye ihtiyacım varken San Francisco'ya gitmesi tam ona göre
bir davranış, tam ona göre. Benden diğer homoseksüellerle ya-
şadığı krizleri saatlerce bıkip usanmadan dinlememi isteyip du-
ruyor. Ben bir homoseksüelle kriz yaşadığımda ne yapıyor peki?
SAN FRANCISCO'ya gidiyor.

Sakin ol, sakin ol. Bu olayın bütün suçunu Tom'a yükleme-
nin yanlış olduğunu fark et, çocuğun olayla ilgisinin bile olma-
dığını düşün. Çözümü suçlamakta aramamalısın. Ben kendine
güvenen, açık fikirli, duyarlı, kendine hakim, kendi içinde bütün
bir kadınlım... Aaahh! Telefon.

"Bridget. Ben Mark. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Bu kor-
kunç bir olaydı."

Sesi korkunç geliyordu.

"Bridget?"

"Ne?" dedim, bir Silk Cut yakabilmek için ellerimin titreme-
sini durdurmaya çalışarak.

"Sana nasıl görüldüğünü biliyorum. Ben de senin kadar şo-
ke oldum. Onu hayatımda ilk kez görüyorum."

"Eee, kimdi peki?" diye patladım.

"Temizlikçi kadının oğluymuş. Oğlu olduğunu bile bilmiyor-
dum. Şizofrenmiş."

Geriden bağışmalar geldi.

"Geliyorum, geliyorum. Allahım. Bak, işleri yoluna koymalıyım. Kadını boğuyormuş gibi sesler geliyor. Seni sonra arasam olur mu?" -yine bağışmalar geldi- "Bekle, bir saniye... Bridget, seni sabah ararım."

Kafam karmakarışık. Jude'u veya Shaz'ı arayıp bu bahanenin geçerli olup olmadığını öğrenebilmeyi çok isterdim, ama vakit geceyarısı olmuş. Belki uyumaya çalışırım.

09:00. Aahh! Aahh! Telefon. Yaşasın! Hayır! Felaket! Birden olanları hatırladım.

09:30. Mark değil annemdi.

"Hayatım, sinirden mosmor kesildim, biliyor musun?"

"Anne," diye araya girdim kararlı bir şekilde. "Seni sonra cepten arasam olur mu?"

Her şeyi yavaş yavaş hatırlıyordum. Annemi hattan çıkarmalıydım çünkü Mark aramaya çalışıyor olabilirdi.

"Cep telefonu mu hayatım? Aptal olma - iki yaşımdan beri cep telefonun yok senin. Hatırlıyor musun? Hani üstünde minik balıklar vardı? Oh. Baban seninle konuşmak istiyor ama... neyse, geldi bile."

Cep telefonuyla saate deli gibi bakıp durarak bekledim.

"Selam bir tanem," dedi babam bitkin bir sesle. "Annen Kenya'ya gitmiyor."

"Güzel, harika," dedim, en azından ikimizden birinin krizde olmadığına sevinerek. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Pasaportunun kullanım süresi dolmuş.

"Hah! Mükemmel. Ona yenisini çıkartabileceğini söyleme sakın."

"Oh, biliyor, biliyor," dedi. "Asıl mesele şu: Yeni pasaport çı-

kartmak için yeni bir fotoğrafının olması gerekiyor. Yani bana saygı duyduğundan değil, gümrük memurlarıyla kırıştırmak istediği için oldu her şey."

Annem telefonu kaptı. "Bu çok komik hayatım. Fotoğrafımı çektiler, kocakarı gibi çıktım. Una bir fotoğraf kabinini deneme-mi söyledi ama o daha da kötü. Eski pasaportumu değiştirmeye-ceğim ve son sözüm bu. Her neyse, Mark nasıl?"

"İyi," dedim yüksek, boğuk bir sesle. Az kalsın şunu ekliyordum: Doğulu oğlanlarla yatmayı ve tavşanlarla oynamayı seviyor, ne hoş değil mi?

"Babanla ben seni ve Mark'ı yarın öğle yemeğine çağırmayı düşünüyorduk. Sizi daha birlikte görmedik. Fırına bir fasulyeli lazanya atıveririm diye düşündüm."

"Seni sonra arasam? Şeye geç kaldım... yogaya!" dedim bir anda aklıma gelen parlak bir fikirle.

Ondan on beş dakika gibi kısa bir sürede kurtulmayı başardım. Bu arada İngiliz Pasaport Bürosu'nun annemle ve eski fotoğrafıyla başa çıkamayacağı belli oldu. Sonra üzgün ve şaşkın bir halde bir Silk Cut arandım. Temizlikçi kadın mı? Yani bir temizlikçi kadınının olduğunu biliyordum ama... Sonra Rebecca'yla bütün o olanlar. Ve Muhafazakârlara oy vermesi. Belki biraz peynir yerim. Hah! Telefon.

Shazzer'dı.

"Oh Shaz," dedim sefil bir sesle ve öyküyü anlatmaya başladım.

"Orada dur," dedi, daha *doğulu* çocuğa bile gelmeden. "Dur. Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğim ve dinlemen i istiyorum."

"Neyi?" dedim, dünyada bir şeyi sadece bir kez söylemeyi başaramayacak biri varsa -annemin dışında- bunun Sharon olduğunu düşünerek.

"Kaç."

"Ama..."

"Kaç. Uyarı sinyallerini aldın, Muhafazakârlara oy veriyor. Şimdi fazla bağlanmadan kaç."

"Ama dur biraz, bu asıl..."

"Oh Tanrı aşkına," diye hırladı. "Her şey onun istediği gibi oluyor, değil mi? Evine geliyor, işlerini yaptırıyor. Sen o korkunç Muhafazakâr arkadaşları için giyinip kuşanıyorsun, ya o ne yapıyor? Rebecca'yla flört ediyor. Sana tepeden bakıyor. Ve Muhafazakârlara oy veriyor. Bütün bunlar manipülatif, ataerkil..."

Sinirli sinirli saate baktım. "Şey, Shaz, seni cepten arasam?"

"Ne! Seni arar diye mi? Hayır!" diye patladı.

Tam o sırada gerçekten de cep telefonu çalmaya başladı.

"Shaz, gitmek zorundayım. Seni sonra ararım."

Hevesle cep telefonunun OK tuşuna bastım.

Jude'du. "Oh, oh, akşamdan kalmayım. Kusacağım galiba." Met Bar'daki partiden uzun uzadıya bahsetmeye başladı, ama onu durdurmak zorunda kaldım çünkü doğulu genç meselesinin daha acil olduğunu düşünüyordum. Bu konuda gerçekten haklı olduğumu hissediyordum. Bencillik etmiyordum.

"Oh Tanrım, Bridge," dedi Jude, ben bitirince. "Zavallı şey. Bence durumu gerçekten çok iyi idare etmişsin. Kesinlikle. Çok yerinde davranmışsın."

Koltuklarım kabardı, sonra da kafam karıştı. "Ne yaptım ki?" diye sordum, odaya bakınırken bir kendimden memnun halde gülümseyip, bir şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıtarak.

"*Fazla Seven Kadınlar*'da söylenenin aynısını yaptın. Hiçbir şey yapmadın yani. Mesafeli oldun. Onların sorunlarını biz halledemeyiz. Biz sadece mesafemizi koruruz."

"Doğru, doğru," dedim, içtenlikle başımı sallayarak.

"Onlara kötülük yapmak istemeyiz. Onlara iyilik yapmak istemeyiz. Onları aramayız. Onları görmeyiz. Sadece mesafemizi koruruz. Temizlikçinin çocuğuymuş, hıh. Temizlikçisi varsa niye hep çamaşırlarını sana yıkatıyor?"

"Ama ya o *gerçekten* temizlikçi kadının oğluysa?"

"Haydi ama Bridget," dedi Jude sert bir sesle, "buna 'İnkâr' denir."

11:25. Jude ve Shazzer ile 192'de öğle yemeği için buluşacağız. Tamam. İnkâr etmeyeceğim.

11:16. Evet. Kesinlikle mesafemi koruyorum. Görüyorsunuz!

11:18. Hâlâ, hâlâ, hâlâ aramadığına inanamıyorum. Modern flört dünyasındaki pasif-agresif telefon tavrından, iletişimsizliğin iletişim olarak kullanılmasından nefret ediyorum. Korkunç bir şey bu, korkunç: Hani basit bir yüzükle yüzüksüzlük aşk ve dostluk ve mutlulukla tekrar o korkunç flört siper harbinin içine atılmak arasındaki farkı belirler ya, bu da aynı şey, ama daha da kötüsü.

Öğlen. İnanamadım. Telefona bakarken birden çaliverdi, sanki bunu ben enerjimle yapmışımcasına, ve bu kez arayan Mark'tı.

"Nasılsın?" dedi bitkin bir sesle.

"İyiyim," dedim, mesafeli olmaya çalışarak.

"Gelip seni alsam ve öğle yemeğine çıkıp konuşsak?" dedi.

"Şey, öğle yemeğini kızlarla yiyorum," dedim gerçekten çok mesafeli bir sesle.

"Ah *Tanrım*."

"*Ne?*"

"Bridget. Nasıl bir gece geçirdiğimden haberin var mı? Ço-

cuk mutfağında annesini boğazlamaya çalışıp duruyordu, polisler ve bir ambulans geldi, bayıltıcı mermiler atıldı, hastaneye gittik, evi isterik Filipinliler bastı. Yani, bütün bunlara katlanmak zorunda kaldığım için gerçekten, gerçekten çok üzgünüm, ama ben de katlanmak zorunda kaldım ve benim suçum da sayılmazdı."

"Niye daha önce aramadın?"

"Çünkü ne zaman arayacak fırsatım olsa, ev telefonun da cebin de meşguldü!"

Hmmm. Mesafeli olmayı pek beceremedim. Gerçekten korkunç şeyler yaşamış. Birlikte akşam yemeği yemeyi kararlaştırdık ve bu öğleden sonra uyuyacağını söylüyor. Umarım tek başına uyur.

2 Şubat Pazar

58 kg. (mükemmel: Doğulu Erkek Çocuklara benzemeye başlıyorum), sigara 3 (ç.i.), kalori 2,100 (gayet iyi), erkek arkadaşlar tekrar 1 (yaşasın!), tekrar sevgilim olan eski erkek arkadaşımın yüksek, küçümseyici ve hayret dolu bir sesle saydığı kendine yardım kitapları 37 (bu zamanda ve çağda çok mantıklı).

22:00. Dairemde. Her şey tekrar yolunda. Akşam yemeği biraz tuhaf başladı ama ben ona inandığıma karar verince her şey iyiye gitti, özellikle de benden bugün gelip temizlikçisini görmemi isteyince.

Ama ayçöreklerimizi yerken birden "Bridge? Dün gece bunlar olmadan önce bile bir şeylerin ters gittiğini hissetmeye başlamıştım," dedi.

Mideme buz gibi bir korku saplandı. Bu gerçekten ironikti,

Çünkü ben de işlerin yolunda gitmediğini düşünüyordum. Ama gerçekten, eğer bir ilişkide işlerin yolunda gitmediğini düşünen sizseniz mesele yok, ama eğer karşınızdaki bunu yapmaya başlarsa durum bir başkasının annenizi eleştirmesine benzer. Ayrıca bu terk edilmek üzere olduğunuzu düşünmenize yol açar ki bütün o acının, kaybın, kalp acısının yanı sıra bir de küçük düşürücüdür.

"Bridget, hipnoz durumuna mı geçtin?"

"Hayır. Niye işlerin yolunda gitmediğini düşündün?" diye fıslıdım.

"Şey, sana ne zaman dokunmaya çalışsam sanki yaşlı bir zamparaymışım gibi benden kaçıyordun."

Nasıl rahatladım anlatamam. Ona o korkunç külottan bahsettim ve gülmeye başladı. Tatlı şarap içtik, kısık gözlerle birbirimize baktık ve sonunda daireme gidip harika bir şekilde seviştik.

Bu sabah, birlikte ateşin önüne uzanmış gazete okurken Rebecca meselesini açsam mı, ayrıca niye hep Mark'ın benim evimde kaldığını sorsam mı diye düşünmeye başladım. Ama Jude bunu yapmamam gerektiğini, çünkü kıskançlığın karşı cins için oldukça itici olduğunu söylemişti.

"Bridget," dedi Mark, "transa geçmiş gibisin. Bu yeni raf sisteminin ne anlama geldiğini soruyordum. Meditasyon mu yapıyorsun? Yoksa raf destek sistemi Budist tarzı mı?"

"Elektrik teçhizatım yüzünden," dedim dalgın dalgın.

"Bu kitaplar da nesi?" dedi, ayağa kalkıp onlara bakarak. *"Genç Kadınlarla Çıkma Yolları: Otuz Beşinden Sonraki Erkekler İçin Bir Rehber? Buda Flört Etseydi? Victor Kyam'dan Ya Hep Ya Hiç?"*

"Bunlar benim kendime yardım kitaplarım!" dedim korumacı bir tavırla.

"*Erkekler Ne İster? Bağlanamayan Bir Erkekle Karşılıklı Bağımlılığın Ötesinde? Boşanmış Erkeğinizi Aklınızı Kaçırmadan Nasıl Seversiniz?* Evrendeki, karşı cinsin davranışlarına dair en fazla teorik bilgiye sahip kişi olma yolunda ilerlediğinin farkındasın herhalde. Kendimi bir kobay hissetmeye başlıyorum!"

"Şey..."

Bana sırtıyordu. "Bunları çiftler çiftler mi okumak gerekiyor?" dedi, raftan bir kitap çekerek. "Aynı anda iki farklı yönden mi bilgileniyorsun? *Bekâr Olmaktan Mutlu*'yla *Kusursuz Partnerinizi Otuz Günde Nasıl Bulursunuz*'u birlikte mi okuyorsun? *Basitleştirilmiş Budizm*'le Victor Kiyom'dan *Ya Hep Ya Hiç*'i?"

"Hayır," dedim öfkeyle. "Teker teker okuyorum."

"Niye böyle şeyler alıyorsun?"

"Şey, aslında bu konuda bir teorim var," diye heyecanla söze başladım (çünkü bu konuda gerçekten de bir teorim var). "Diğer dünya dinlerini düşünürsek..."

"Diğer dünya dinleri mi? Neyin dışındaki?"

Grrr. Bazen keşke Mark bir avukat olarak yetiştirilmiş olmasa diyorum.

"Kendine yardım kitaplarının dışındaki."

"Evet, bunu söyleyebileceğini düşünmüştüm. Bridget, kendine yardım kitapları bir din değildir."

"Ama öyleler! Yeni bir din *türü* onlar. İnsanlar akan su gibiler, önlerine bir engel çıkınca köpürüp yanından dolanıveriyor, başka bir yol arıyorlar."

"Köpürüp yanından mı dolanıyorlar Bridge?"

"Demek istediğim, organize dinler çökünce insanlar başka bir kurallar bütünü aramaya başlıyor. Ve aslında, *söylemeye çalıştığım gibi*, kendine yardım kitaplarına bakarsan diğer dinlerle pek çok ortak yönlerinin bulunduğunu görürsün."

"Mesela...?" dedi, eliyle teşvik edici bir daire çizerek.

"Şey, Budizm ve..."

"Hayır. Hangi fikirler yani?"

"Şey," diye söze başladım, ne yazık ki teorim daha tam yerine oturmadığı için biraz panikleyerek, "pozitif düşünce. *Duygusal Zekâ*'da optimizmin, her şeyin yolunda gideceği hissinin en önemli şey olduğu söylenir. Sonra kendine inanma meselesi de var tabii, tıpkı *Duygusal Özgüven*'deki gibi. Ve eğer Hristiyanlığa bakarsan..."

"Eveet...?"

"Şey, düşünlerde okudukları o şey de aynı anlama geliyor: 'Üç şey kalıcıdır: İnanç, *umut* ve sevgi.' Sonra ârı yaşamak var - *Az Seçilen Yol*'da bahsedilen şey, aynı zamanda da Budist düşüncesi."

Mark bana sanki delirmişim gibi bakıyordu.

"...Ve bağışlamak: *Düşünce Gücüyle Tedavi*'de içerlemenin kötü bir şey olduğu ve insanları bağışlamak gerektiği söylenir."

"Bu ne peki? Umarım Müslüman kitabı değildir. Ekmek çaldılar diye insanların ellerini kesen bir dinde bağışlamaya yer olduğunu pek sanmıyorum."

Mark başını sallayıp bana bakıyordu. Teoriyi pek anlamış gibi gelmedi bana. Ama belki bunun sebebi Mark'ın spiritüel yönünün pek gelişmemiş olması, ki bu da ilişkimizde bir başka sorun olabilir.

"Kötülüklerimizi affet, bizim başkalarının bize yaptığı kötülükleri affettiğimiz gibi!!" dedim öfkeyle. Tam o sırada telefon çaldı.

"Bu flört savaş kumandanlığının talimatı olsa gerek," dedi Mark. "Veya belki de Canterbury Başpiskoposu söylemiştir!"

Annem arıyordu. "Hâlâ orada mısınız? Hani Mark'la öğle yemeğine geliyordunuz?"

"Ama Anne..." Öğle yemeğine geleceğiz demediğimden

emindim, kesinlikle emindim. Mark gözlerini deviriyor, televizyonu, futbol kanalını açıyordu.

"Ama Bridget. Üç tane kremalı pasta yaptım - aslında üç tane yapmak da bir tane yapmak kadar kolay ya. Lazanyayı da çıkardım ve..."

Babamın "Onu rahat bırak Pam," dediğini duyuyordum, Annemse konuşup duruyor, öfkeyle tekrar dondurulan etin zararlarından bahsediyordu. Sonra babam telefonu aldı.

"Merak etme tatlım. Ona geleceğinizi söylememişsinizdir eminim. O öyle anlamıştır. Onu sakinleştirmeye çalışacağım. Her neyse, kötü bir haberim var, Kenya'ya gidiyor."

Annem telefonu kaptı. "Pasaport işi halloldu. Kettering'deki o dükkânda çok güzel bir fotoğraf çektirdim. Bilirsin, hani Ursula Collingwood da Karen'inkileri orada çektirmişti."

"Üstünde oynadılar mı?"

"Hayır!" dedi öfkeyle. "Belki bilgisayarla bir şeyler yapmışlardır, ama fazla değil. Her neyse, Una'yla ben önümüzdeki Cumartesi gidiyoruz. Sadece on günlüğüne. Afrika'ya! Bir düşünsene!"

"Ya Babam?"

"Bridget! Hayat yaşamak içindir! Eğer baban golfle sebze bahçesi arasında yaşamak istiyorsa, kendi bileceği iş!"

Sonunda telefondan kurtulmayı başardım, Mark'ın başımda bir elinde kıvrık bir gazeteyle durup diğer eliyle kol saatini tıklatıp durması sayesinde. Evine gittik ve artık ona kesinlikle inanıyorum, çünkü temizlikçi kadın ailesinin Mark'a tanrıymış gibi tapan on beş üyesiyle mutfağı temizliyordu. Sonra evinde kaldık ve yatak odasındaki bütün mumları yaktık. Yaşasın! Sanırım her şey yolunda. Evet. Kesinlikle yolunda. Mark Darcy'yi seviyorum. Bazen biraz korkutucu görünüyor ama aslında çok iyi ve çok tatlı bir insan. Bu da iyi bir şey. Sanırım.

Özellikle de Sevgililer Günü'ne on iki gün kalmışken.

3 Şubat Pazartesi

57.700 kg. (ç.i.), alkol 3, sigara 12, Sevgililer Günü'ne kalan gün sayısı 11, Sevgililer Günü konusunda saplantı yaşamının feminist açıdan yanlışlığı üstüne düşünülen zamanlar yaklaşık 162 (kötü).

08:30. Umarım babam için her şey yolunda gider. Annem Cumartesi yola çıkıyorsa onu Sevgililer Günü'nde tek başına bırakacak demektir. Bu da hoş bir davranış değil. Belki ona bir kart gönderirim. Sanki gizemli bir hayranından gelmiş gibi olur.

Mark ne yapacak acaba? En azından bir kart gönderir mutlaka. Yani, kesinlikle gönderir.

Belki de akşam yemeğine çıkar ya da başka bir şeyler yaparız. Mımmm. Sevgililer Günü'nde bir kez olsun bir sevgilimin olması çok güzel. Ah, telefon.

08:45. Mark'tı. Yarın iki haftalığına New York'a gidiyormuş. Aslında sesi biraz soğuktu. İşi olduğundan bu gece buluşamayacağımızı da söyledi.

Sakin olmayı başardım ve "Ya, çok güzel," dedim. "Ama Cuma Sevgililer Günü, Sevgililer Günü! Kahretsın!" diye haykırarak için telefonu kapatmayı bekledim.

Her neyse. Bu çocukçaydı. Önemli olan ilişkinin kendisi, ironik pazarlama taktikleri değil.

4 Şubat Salı

08:00. Kafede kapuçino içip ay çöreği yerken. İşte, görüyorsunuz ya! Negatif düşünce çukurundan kurtulmayı başardım. Mark'ın gitmesi aslında çok iyi bir şey olmalı. Onun bir Mars las-

tik şeridi gibi geri çekilmesine izin vermeli ve çekimini hissetmeliyim, tıpkı *Mars'la Venüs'ün İlişkisi*'nde yazdığı gibi. Bana kendi üstümde çalışma ve hayatımı yaşama fırsatını da verecek.

Mark Gidince Yapılacaklar:

1. Her gün spor salonuna git.
 2. Akşamları Jude ve Shazzer'le hoş vakit geçir.
 3. Daireyi çekip çevirme konusundaki iyi giden çalışmalarını sürdür.
 4. Annen uzaktayken babanla vakit geçir.
 5. İşinde yükselmek için çok çalış.
- Oh. Tabii biraz da kilo ver.

Öğlen. İşyeri. Huzurlu bir sabahtı. Yeşil arabalar üstüne bir konu verildi bana. "Çevrecilerin arabalarını kastediyorum Bridget," dedi Richard Finch, "yeşil renkli arabaları değil."

Yeşil araba işini yapamayacağımı daha baştan anladım ve Mark Darcy'yi düşleyip ekranda yeni fontlar ve renkler denemeye başladım, bu arada işimde yükselmek konusunda yeni fikirler bulmaya... Öff!

12:15. Kahrolası Richard Finch bağıırıyordu: "Bridget. Kahrolası bir Yardımseverler Derneği toplantısında değiliz. Bir televizyon prodüksiyon şirketinin iş toplantısındayız. Pencereden dışarı bakman gerekiyorsa bunu en azından o kalemi ağzına sokup çıkarmadan yap. Eee, bunu yapabilir misin?"

"Evet," dedim asık suratla ve kalemi masaya bıraktım.

"Hayır, kalemi kastetmiyorum, bana Orta İngiltere'de yaşayan, ellinin üstünde, orta sınıftan, onları destekleyen bir seçmen bulabilir misin?"

"Evet, sorun değil," dedim, Patchouli'ye daha sonra seçmenin kimi desteklemesi gerektiğini sorabileceğimi düşünerek.

"Kimi destekleyen?" dedi Richard Finch.

Ona gerçekten gizemli bir şekilde gülümsedim. "Kendi sorunuza kendiniz yanıtladınız. Kadın mı erkek mi?"

"İkisi de," dedi Richard sadistçe, "birer tane."

"Normal mi eşcinsel mi?" diye karşılık verdim.

"Orta İngiltere dedim," diye hırladı sindirici bir şekilde. "Şimdi o kahrolası telefonun başına geç ve gelecekte etek giymeyi unutma. Ekibimin dikkatini dağıtıyorsun."

Evet, eteğim biraz yukarı sıyrılmıştı, ama kim fark edecekti ki? Hepsinde kariyer saplantısı vardı.

Patchouli yeni Avrupa para birimini ya da eski ülkesel tarzı desteklemesi gerektiğini söyledi. Her ikisi de olabileceğini düşünüyor. Kahretsin, kahretsin. Tamam. Ah, telefon. Maliye Bakanlığı basın bürosundan arıyor olmalılar.

12:25. "Oh, selam hayatım." Hırrr. Annemdi. "Baksana, televizyonun var mı?"

"Anne, sana acil bir durum olmadıkça beni işyerimden aramamanı söylemedim mi?" diye tısladım.

"Biliyorum, ama Cuma yola çıkıyoruz ve mağazalar hâlâ kışlıklarla dolu."

Birden aklıma bir fikir geldi. Açıklamam biraz zaman aldı.

"Açıkhısa Bridget," dedi annem açıklamamdan sonra. "Almanya'dan kamyonların gelip gece vakti altınlarımızı götürmesini istemeyiz."

"Ama Anne, hayat yaşamak içindir diyen sensin! Her şeyi denemelisin!"

Sessizlik.

"Afrikalıların ekonomisine yardım edecek." Bunun doğru olduğundan emin değildim ama ne önemi vardı?

"Şey, olabilir, ama televizyona çıkacak vaktim yok, valizleri-

mi hazırlıyorum."

"Dinle," diye tısladım, "televizyonu istiyor musun istemiyor musun?"

12:40. Yaşasın! Bir değil, iki değil, tam üç tane orta sınıf İngiliz seçmen bulmayı başardım. Una annemle gelmek istiyor, böylece birlikte gardırobumu gözden geçirebilecekler. Geoffrey de televizyona çıkmak istiyor. Ben birinci sınıf bir araştırmacıyım.

"Demek meşgulüz, öyle mi?" Öğle yemeğinden dönmüş olan Richard Finch ter içinde, kasıla kasıla yürüyordu. "Gerçekten etkili tek para birimi planının Jones versiyonunu planlıyoruz, öyle mi?"

"Şey, pek sayılmaz," diye mırıldandım serinkanlılıkla, kendimi aşağılayan bir gülümsemeyle. "Ama orta sınıf İngiliz seçmenlerini buldum. Aslında üç tane buldum," diye ekledim sakın bir edayla, "notlarımı" karıştırırken.

"Oh, sana söylemediler mi?" diye şeytanca sırıttı. "O haberi iptal ettik. Yeni konumuz bombalar. Bana Orta İngiltere'den, IRA'nın bakış açısını görebilen iki muhafazakâr bulabilir misin?"

20:00. Öff. Yağmurlu Victoria'da muhafazakârların IRA hakkındaki görüşlerini manipüle etmeye çalışmakla üç saat geçirdim, öyle ki sonunda oracıkta tutuklanıp Maze Cezaevi'ne gönderileceğimden endişe etmeye başladım. Ofisime annemle Una'nın gardırobunda neler bulacağından endişelenerek döndüğümde Richard nahoş kahkahalar atarak "Gerçekten bişilerini bulacağını sanmıyordun değil mi? Enayi!" anlamına gelen sözler söyledi.

Başka bir iş bulmalıyım. Oh Tanrım, telefon.
Tom'du. Yaşasın! Geri dönmüş!

"Bridget! Amma zayıflamışsın!"

"Öyle mi?" dedim, bu gözlemin telefonda yapıldığını anımsayana kadar sevinerek.

Tom daha sonra San Fransisco'ya yaptığı seyahati ballandıra ballandıra anlatmaya başladı.

"Gümrükteki çocuk tanrı gibiydi. 'Beyan edecek bir şeyiniz var mı?' dedi. Ben de 'Sadece bu müthiş bronz ten!' dedim. Neyse, bana telefonunu verdi ve onunla bir hamamda seviştim!"

Eşcinsel seksinin rahatlığını kıskandım. Onlar içlerinden gelince hemen sevişiveriyorlar ve hiçbiri önce üç kez çıkmak ya da aradan ne kadar zaman geçtikten sonra telefon etmek gerektiği gibi meselelere kafa yormuyor anlaşılır.

Giderek korkunçlaşan maceralarından kırk beş dakika kadar bahsettikten sonra "Her neyse, kendimden bahsetmekten nefret ederim bilirsın," dedi. "Sen nasılsın? O küçük, sıkı kışkı Mark nasıl?"

Mark'ın New York'ta olduğunu söyledim, ama fazla merakını uyandırmak istemediğimden tavşan çocuk meselesini daha sonra açmaya karar verdim. Bunun yerine işimle ilgili sıkıcı ayrıntılardan bahsettim.

"Başka bir iş bulmalıyım, şimdiki kesinlikle kişiliğimi ve özsaygımı zedeliyor," dedim. "Yeteneklerimi değerlendirebileceğim bir işe ihtiyacım var."

"Hmmm. Ne demek istediğini anlıyorum. Aktrislik yapmayı düşündün mü hiç?"

"Aman ne komik."

"Niye serbest muhabirliği denemiyorsun? Boş vakitlerinde röportaj yaparsın."

Gerçekten harika bir fikirdi. Tom *Independent*'taki arkadaşıyla bana bir röportaj ya da eleştiri işi gibi bir şey vermesi için konuşacağını söyledi!

Birinci sınıf bir muhabir olacağım ve giderek daha fazla çalışacak, daha fazla para kazanacağım, öyle ki sonunda işi bırakıp sadece dizimde bir laptopla kanepede oturabileceğim. Yaşasın!

5 Şubat Çarşamba

Demin hatrını ve Sevgililer Günü'nde hoş bir şeyler yapmak isteyip istemediğini sormak için babamı aradım.

"Oh, çok iyisin tatlım. Ama annen bilincimi geliştirmem gerektiğini söyledi."

"Yani?"

"Scarborough'ya gidip Geoffrey'le golf oynayacağım."

Güzel. Kendini iyi hissetmesine sevindim.

13 Şubat Perşembe

58.500 kg, alkol 4, sigara 19, spor salonuna gitmeler 0, erken gelen Sevgililer Günü kartları 0, erkek arkadaşımın Sevgililer Günü'nden bahsetme sayısı 0, eğer erkek arkadaşım bahsetmeye bile değer bulmuyorsa Sevgililer Günü'nün değeri 0.

Artık bıktım. Yarın Sevgililer Günü ve Mark daha lafını bile etmedi. Hem niye bütün hafta sonunu New York'ta geçirmesi gerekiyor anlamıyorum. Yasal bürolar kapalı olsa gerek.

Mark'ın yokluğunda ulaşılan hedefler:

Spor salonuna gidişler 0.

Jude ve Shazzer'la geçirilen akşamlar 6 (yarın akşam da böyle geçecek anlaşılan.)

Babamla geçirilen dakikalar 0.

Babamla onun duyguları hakkında konuşarak geçirilen dakikalar 0.

Babamla arkada Geoffrey'nin böğürmeleri duyulurken golf üzerine konuşarak geçirilen dakikalar 287.

Yazılan makaleler 0.

Kaybedilen kilolar 0.

Alınan kilolar 1.

Mark'a yine de bir Sevgililer Günü kartı gönderdim. Çikolatadan kalp. Otele o gitmeden önce, "14 Şubat'a kadar açmamasını" söyleyen bir kartla gönderdim. Herhalde benden geldiğini anlar.

14 Şubat Cuma

59.200 kg., spor salonuna gidişler 0, Sevgililer Günü kartları 0, Sevgililer Günü hediyeleri 0, Sevgililer Günü'nün değeri 0, Sevgililer Günü'yle başka herhangi bir gün arasındaki fark 0, hayatın anlamı: Belirsiz, Sevgililer Günü'nün felaket geçmesine aşırı tepki gösterme olasılığı: Az.

08:00. Gerçekten Sevgililer Günü gibi şeyleri önemsemenin ötesindeyim. O kadar da önemli bir şey değil.

08:20. Aşağı inip postacı gelmiş mi diye bir bakayım.

08:22. Postacı gelmemiş.

08:27. Postacı hâlâ gelmedi.

08:30. Postacı geldi! Yaşasın!

08:35. Banka hesap özetiydi. Mark'tan hiçbir şey yok, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey, hiçbir şey. Hiçbir şey.

08:40. Sevgililer Günü'nü yine yalnız geçirdiğime inanamıyorum. En kötüsü iki yıl öncekiydi, Jude ve Shaz'la Gambiya'ya gitmiştik ve uçuşlar yüzünden ben bir gün erken gitmek zorunda kalmıştım. Akşam yemeğine indiğimde ağaçlar kalplerle donatılmıştı. Her dolu masada el ele tutuşan çiftler vardı ve orada tek başıma oturup *Kendini Sevmeyi Öğrenmek*'i okumuştum.

Kendimi ç. üzgün hissediyorum. Bilmiyor olamaz. Aldırmıyor işte. Herhalde bu benim sadece Şu Anlık Bir Kız olduğumu gösteriyor, çünkü *Mars'la Venüs'ün İlişkisi*'nde yazdığına göre eğer bir erkek sizinle ilgileniyorsa mutlaka iç çamaşırı, gecelik ve mücevher gibi armağanlar alır, kitap ya da elektrik süpürgesi değil. Belki bana dolaylı yoldan her şeyin bittiğini anlatıyor ve gelince söze dönecek.

08:43. Belki de Jude'la Shaz haklıydı, uyarı sinyalleri gelince işi bitirmeliydim. Geçen sene Daniel'la çıkarken ilk buluşmamızda beni zavallı bir bahaneyle ektiğinde olup bitene gözlerimi kapamak yerine ilişkiyi bitirseydim, daha sonra terasında şezlongda güneşlenen çıplak bir kadın bulmayacaktım.

Bu bir şablon. Erkek arkadaşlarımın evinde çıplak insanlarla karşılaşp duruyorum. Şablonları yineletiyorum.

08:45. Oh Tanrım. Banka hesabımda £200 eksik var. Nasıl? Nasıl? Nasıl?

08:50. Görüyorsunuz ya. Her şeyin iyi bir tarafı var. Banka hesap özetimde £149'luk tuhaf bir çek görülüyor ve nereye ödendiği belli değil. Kuru temizleyiciye yazdığım 14.90 poundluk bir çek filan olduğuna eminim.

09:00. Bankayı aradım. Çeki bozduran "Mösyö S. F. S."ymiş. Kuru temizleyiciler dolandırıcı. Jude'u, Shazzer'ı, Rebecca'yı, Tom'u ve Simon'ı arayıp artık Duraclean'e gitmemelerini söyleyeceğim.

09:30. Hah. "Mösyö S. F. S."yi bulmak için küçük siyah ipek geceleğimi temizletmek bahanesiyle Duraclean'e gittim. Temizlikçi personelinin Fransız'dan çok Hintlilere benzediği gözüm-den kaçmadı. Belki İndo-Fransız'dırlar.

"İsminiz nedir acaba?" dedim adama, geceliğimi uzatırken.

"Salwani," dedi şüphe uyandıracak kadar hoş bir gülümsemeyle.

S. Hah!

"Ya sizinki?" diye sordu.

"Bridget."

"Bridget. Şuraya adresini yazar mısın Bridget?"

Görüyorsunuz ya, ne kadar şüphe uyandırıcıydı. Mark Darcy'nin adresini yazmaya karar verdim, ne de olsa onun temizlikçileri ve hırsız alarmları var.

"Mösyö S. F. S. diye birini tanıyor musun?" dedim ve adam bunu duyunca neredeyse oyuncu bir havaya burudu.

"Hayır, ama seni bir yerden gözüm ısırtıyor," dedi.

"Neler olup bittiğini bilmiyorum sanma," dedim, sonra da dükkândan hışımla çıktım. Görüyorsunuz ya. İşleri kontrolüm altına almaya başladım.

22:00. Olanlara inanamıyorum. On bir buçukta bir genç, dev bir gül demetiyle işyerimden içeri girip çiçekleri masama bıraktı. Bana! Patchouli'yle Korkunç Harold'ın suratlarını görmeliy-diniz. Richard Finch bile afallayıp sustu, sadece sefil bir şekilde "Kendi kendimize çiçek yolluyoruz ha?" demeyi başarabil-di.

Kartı açtığımda şunların yazılı olduğunu gördüm:

Kasvetli yaşamımın ışığına... Mutlu bir Sevgililer Günü ge-çirmesi dileğiyle. Yarın Heathrow'da, British Airways'in 1. terminalindeki masada ol, biletin seni bekliyor (P23/R55). Büyülü, gizemli, küçük bir tatile çıkıyorsun. Pazartesi saba-hı işe gitmek üzere geri dönmüş olacaksın. Seni diğer tarafta bekleyeceğim.

(Kayak giysileri ve güzel ayakkabılar bulmaya çalış.)

Buna inanamıyorum. Kesinlikle inanamıyorum. Mark beni Sevgililer Günü'nde sürpriz bir şekilde kayağa götürüyor. Bu bir mucize. Yaşasın! Yılbaşı kartpostallarındakilere benzer bir köy-de, titreşen ışıkların arasında Kar Kralı'yla Kraliçesi gibi el ele bayır aşağı kaymak ç. romantik olacak.

Negatif düşüncelere saplanıp kaldığım için kendimi korkunç hissediyorum, ama herkesin başına gelebilecek bir şeydi. Kesin-likle.

Az önce Jude'u aradım; bana kayak giysilerini ödünç verdi: Tamamen siyah ve tek parça, tıpkı Kedi Kız rolündeki Michelle Pfeiffer'in giydiği kostüm gibi. Tek sorun şimdiye kadar sadece bir kez, okuldayken kayak yapmış olmam. O zaman da ilk gün ayak bileğimi burkmuştum. Neyse. Kolay olacağına eminim.

15 Şubat Cumartesi

75 kg. (fondüyle, sosisli sandviçlerle, sıcak çikolatayla vs. dolu, şişmiş bir balon gibiyim), sigara 32, alkol 5, sıcak çikolata 6, kalori 8,257, ayaklar 3, ölmeye ramak kalmalar 8.

13:00. Uçurum kenarı. İçinde bulunduğum şu duruma inanamıyorum. Dağın tepesinde korkudan taş kesildim ve Mark Darcy beni devam etmeye teşvik etti, ben de kayakları giyerken onun yamaçtan aşağı "vızz, vızz" diye, bir exocet füzesi ya da yasaklanmış bir havai fişek gibi inişini izledim. Kayak yapmaya getirilmekten son derece minnettar olsam da, her şeyden önce tepeye çıkmak gibi bir kâbus yaşamam inanılmazdı. Sanki toplama kampındaymışız gibi zincirlerle sarp kayalara tırmanmanın anlamını çözemedim. Dizlerimiz sürekli kırık ve ayaklarımızda alçıya benzer şeyler vardı. Ağır kayaklar taşıyorduk. Yana açılıp duruyorlardı. Meraya götürülen bir koyun sürüsü gibi otomatik turnikelerden geçiriliyorduk, oysa sıcacık bir yatakta olabilirdik. En kötüsü de yükseğe çıkınca saçlarım bir acayipleşti, boynuz gibi dimdik oldu, Kedi Kız kostümü de sadece Jude gibi ince uzun insanlar için tasarlanmış, bu yüzden komik bir zenci kuklası ya da yaşlı başlı bir teyze gibi görünüyorum. Ayrıca üç yaşındaki çocuklar sopa kullanmadan vızır vızır geçip gidiyor, tek ayakları üstünde taklalar atıyor vs.

Kayak gerçekten ç. tehlikeli bir spor, kesinlikle. İnsanlar felç oluyor, çığ altında kalıyor vs. vs. Shazzer bir arkadaşının pist dışında kayarken sinirlerinin bozulduğunu ve onu gelip sedyeye koymaları gerektiğini söyledi, sonra da sedyeyi *bayırdan aşağı salıvermişler*.

14:30. Dağdaki kafe. Mark "vızz, vızz" diye yanıma geldi ve bana aşağı inmeye hazır olup olmadığımı sordu.

Ona fısıltıyla aslında kaymak için bu yamaca gelmekle hata ettiğimi, kayağın ç. tehlikeli bir spor olduğunu söyledim - öyle ki tatil sigortacıları kayakçıları sigortalamıyor. Önceden göremeyeceğiniz bir kaza geçirmek bir şey, kendinizi bile bile son derece tehlikeli bir duruma sokmak, ölümle ya da sakatlanmayla kumar oynadığınızı bilmek başka bir şey, mesela bungee jumping yaparak, Everest'e tırmanarak, insanların başınızın üstündeki elmaları vurmasına izin vererek vs.

Mark sessizce ve düşünceli bir şekilde dinledi. "Seni anlıyorum Bridget," dedi. "Ama bu yamaç çocuk oyuncağı. Neredeyse dümdüz."

Mark'a o teleferik gibi şeyle geri dönmek istediğimi söyledim, ama bana onunla sadece yukarı çıkılabildiğini, aşağı inilemediğini söyledi. Kırk beş dakika sonra Mark beni aşağı indirmişti, önce biraz iterek, sonra yakalamak için peşimden gelerek. Yamacın dibine ulaştığımızda belki o teleferik gibi şeyle köye geri dönebileceğimizi ve biraz dinlenip kapuçino içebileceğimizi söyledim.

"Bridget," dedi, "kaymak hayattaki diğer her şey gibidir. Bütün mesele kendine güvenmektir. Haydi. Bence bir içkiye ihtiyacın var."

14:45. Mımm. İçki iyi geldi.

15:00. Mark haklıymış. Kaymaya doğuştan yetenekli olmalıyım. Bütün mesele özgüvenimi toplamakta.

15:15. Çocuk oyuncağı yamacın tepesinde. Tamam. Bu çok kolay olacak. Haydi bakalım. Gidiyoruuuuz!

16:00. Ben muhteşem, olağanüstü bir kayakçıyım. Az önce yamacı Mark'la birlikte kusursuz bir şekilde indim: "Vızz, vızz"

diye iki yana sallanıp duruyor, içgüdüsel bir şekilde kusursuz bir uyumla ilerliyorduk. Vahşi bir haz! Yeniden doğmuş gibiyim. Prenses Anne gibi bir sporcuym! Taze bir canlılıkla ve pozitif düşünceyle doluyum. Özgüvenle! Yaşasın! Önümde yepyeni, özgüvenli bir hayat uzanıyor! İçelim! Yaşasın!

17:00. Bir dağ kafesine gittik ve Mark birden avukat-bankacı kıslıklı bir sürü insan tarafından karşılandı. Aralarında beyaz kayak giysisi giymiş, tüylü kulaklıklar ve Versace gözlük takmış, sırtı bana dönük uzun, ince, sarışın bir kız da vardı. Kahkahalar atıyordu. Ağır çekimle saçlarını savurdu ve havada bir perde gibi savrulup yüzünü açığa çıkarırlarken bu kahkahayı tanıdığımı fark etmeye başladım ve sonra yüzünü bize çevirmesini izledim. Rebecca'ydı.

"Bridget!" dedi yanıma gelip beni öperek. "Harika görünüyorsun! Seni görmek ne güzel! Ne tesadüf!"

Şaşkınlıktan kalakalıp bir elini saçına daldıran Mark'a baktım.

"Şey, aslında pek tesadüf sayılmaz, değil mi?" dedi beceriksizce. "Bridget'i buraya getirmemi öneren sendin. Yani, hepinizi görmek çok hoş tabii, ama sizin de buraya geleceğiniz hiç aklıma gelmemişti."

Mark'ın çok hoşuma giden bir tarafı var: Ona her zaman inanıyorum. Ama Rebecca bunu ne zaman önerdi acaba? Ne zaman?

Rebecca bir an bocaladı. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Biliyorum, bana Courcheval'in ne kadar muhteşem olduğunu hatırlattı ve diğerleri de gelmek istedi, bu yüzden... Oooh!" Oldukça işine gelen bir şekilde "sallanmaya" başladı ve bekleyen hayranlarından biri tarafından yere düşmeden tutuldu.

"Hımmm," dedi Mark. Pek mutlu görünmüyordu. Başımı önüme eğip olup bitenleri anlamaya çalıştım.

Sonunda normal davranmanın gerilimine daha fazla dayanamadım ve Mark'ın kulağına gidip o çocuk oyuncağı yamaçta biraz daha kayacağımı fısıldadım. Teleferik için kuyruğa girerken o tuhaf senaryodan kurtulduğuma memnundum. Birkaç koltuğu kaçırdım, ama bir sonrakini yakalamayı başardım.

Ama yola çıkınca her şey ters gitmeye başladı. Sallanıp duruyorduk. Birden bana yan hattan el sallayıp Fransızca bir şeyler haykıran çocuğu fark ettim. Kafe balkonuna baktığımda dehşetle Mark'ın bütün arkadaşlarının da el sallayıp haykırdığını gördüm. Neler oluyordu? Sonra Mark'ın kafeden bana doğru deli gibi koşmakta olduğunu gördüm. "Bridget," dedi Mark, onu duyabileceğim kadar yaklaşıncaya, "kayaklarını giymeyi unutmuşsun."

"Salak şey," diye gürlledi Nigel, biz kafeye dönerken. "Yıllardır gördüğüm en aptalca şey bu."

"Onunla kalmamı ister misin?" dedi Rebecca Mark'a, gözlemini endişeyle iri iri açarak - sanki ben başbelası bir çocukmuşum gibi. "Böylece yemekten önce rahatça kayabilirsin."

"Hayır, hayır, iyiyiz," dedi, ama yüzünden gidip kaymak istediğini anlıyordum ve bunu yapmasını gerçekten istiyordum, çünkü kaymaya bayılıyor. Ama kahrolası Rebecca'dan kayak dersleri almaya katlanamazdım.

"Aslında biraz dinlensem iyi olur," dedim. "Biraz sıcak çikolata içip kendime geleyim."

Kafede sıcak çikolata içmek harikaydı, tıpkı koca bir kap dolu çikolata sosu içmek gibiydi, bu da iyiydi çünkü teleferikte birlikte giden Mark'la Rebecca'yı izlemekten kurtuldum. Rebecca'nın neşe saçtığını ve hafifçe Mark'ın koluna dokunduğunu görebiliyordum.

Sonunda Kar Kralı'yla Kraliçesi gibi süzülerek geri döndüler -Mark siyah, Rebecca'ysa beyaz giysiler içinde- pahalı bir dağ köşkünün reklamındaki bir çift gibiydiler. Hani vardır ya, size bu ikisinin şimdi yapmak üzere olduğu gibi muhteşem bir sevişme vaat ederler.

"Oh, öyle harikaydı ki," dedi Rebecca, gözlüklerinin başının üstüne çıkarıp Mark'ın yüzüne gülerek. "Baksanıza, bu gece bizimle yemek yemeye ne dersiniz? Dağda eritilmiş peynir yeme-yi, sonra da fenerlerle aşağı kaymayı düşünüyoruz - oh, kusura bakma Bridget, ama sen de teleferikle inebilirsin."

"Hayır," dedi Mark birden. "Sevgililer Günü'nü kaçırdım, bu yüzden Bridget'i Sevgililer Günü yemeğine çıkaracağım."

Rebecca'nın hoşlandığı yanı mutlaka bir anlığına gerçekten öfkeli görünerek kendini ele vermesi.

"Tamam, siz bilirsiniz, iyi vakit geçirin," dedi, diş macunu reklamı gülümsemesini ışıldattı, sonra gözlüğünü indirip köye doğru gösterişli hareketlerle kayarak uzaklaştı.

"Onu ne zaman gördün?" diye sordum. "Courcheval'i ne zaman önerdi?"

Kaşlarını çattı. "New York'taydı."

Sendeledim, kayak sopalarımından birini düşürdüm. Mark kahkahayı patlattı, onu yerden aldı ve bana sımsıkı sarıldı.

"Böyle üzgün durma," dedi ve yanağıma bir öpücük konurdu. "Orada bir sürü insan vardı ve sadece on dakika konuştuk. Ona kaçırdığım Sevgililer Günü'nü telafi etmek için hoş bir şeyler yapmak istediğimi söyledim, o da burayı tavsiye etti."

Hafif, belirsiz bir ses çıkardım.

"Bridget," dedi, "seni seviyorum."

16 Şubat Pazar

Kilo: Umurumda değil (aslında tartı yok), o yüce S-sözcüğünü kafamda yinelediğim zamanların sayısı: Çok yüksek, kara delik gibi bir rakam.

Öyle mutluyum ki. Rebecca'ya öfke duymuyor, kendimi bağışlayıcı ve kabullenici hissediyorum. O son derece hoş, havalara giren bir böcek/inek. Mark'la akşam yemeği harika geçti. Ç. eğlendik ve bol bol güldük. Birbirimizi ne kadar özlediğimizi söyleyip durduk. Ona bir armağan verdim, küçük bir Newcastle United anahtarlığı ve Newcastle United şortu, ki gerçekten hoşuna gitti. Bana Sevgililer Günü armağanı olarak kırmızı bir ipek gecelik verdi. Gerçi biraz küçüktü ama o buna aldırmıyordu, hatta tam tersiydi. Sonra bana New York'ta olan her şeyi anlattı ve ona fikirlerimi söyledim, o da bunları çok rahatlatıcı ve "eşsiz" buldu!

NOT. Burayı kimse okumasın çünkü utanç verici. Onun S-sözcüğünü bu kadar erken söylemesinden öyle heyecanlandım ki Jude'la Shazzer'ı arayıp mesaj bırakarak durumu onlara bildirdim. Ama şimdi bunun basit ve yanlış bir davranış olduğunu görüyorum.

17 Şubat Pazartesi

59.900 kg. (öff! Öff! Kahrolası sıcak çikolata), alkol 4 (ama uçak yolculuğu da dahil, bu yüzden ç.i.), sigara 12, annemin utanç verici neo-kolonistçe eylemleri 1.

Mini-kahvaltı muhteşemdi, Rebecca'yı saymazsam tabii, ama bu sabah Heathrow'da bir şok yaşadım. Tam havaalanının girişinde durmuş taksi arıyorduk ki "Hayatım!" diyen bir ses duydum.

"Bizi karşılamaya gelmene ne gerek vardı aptal şey. Geoffrey'le baban bizi dışarıda bekliyor. Babana bir armağan almaya geldik. Gel de Wellington'la tanış!"

Annemdi. Yanıp parlak turuncu bir renk almış, saçlarını Bo Derek tarzı örüp uçlarına boncuklar takmıştı, üstünde de Willie Mandela'ninkini andıran bol, turuncu bir elbise vardı.

"Biliyorum, Massai'li olduğunu düşüneneceksin ama aslında Kikuyu'lu! Bir Kikuyu'lu! Düşünsene!"

Bakışlarını takip edince Una Alconbury'yi gördüm. O da tepeden tırnağa turuncu renkteydi, ama okuma gözlüğünü takmış, iri altın tokalı yeşil bir deri el çantası taşıyarak Çorap Mağazası'nın önünde cüzdanı açık bir halde durmaktaydı. Başını kaldırmış dev bir zenci delikanlıya bakıyordu. Delikanlının kulaklarından birinden teneke kutuya benzer bir şey sarkıyordu ve üstünde ekose bir mavi pelerin vardı.

"*Hakuna Matata*. Takma kafana, hayatını yaşa! Swahili. müthiş değil mi? Una'yla ben mükemmel vakit geçirdik ve Wellington bizimle kalmaya geldi! Selam Mark," dedi, formalite gereği. "Gelsene hayatım, niye Wellington'a *Jambo* demiyorsun!"

"Kapa çeneni anne, kapa çeneni," diye tısladım ağzımın kenarıyla, sağa sola sinirli sinirli bakarak. "Afrikalı bir kabile yerlisiyle kalamazsın. Bu neo-kolonistçe olur ve babam da Julio sarsıntısını daha yeni atlattı."

"Wellington bir kabile yerlisi değil," diye dikeldi annem. "şey, en azından özel bir kabile yerlisi hayatım! Yani tezekten bir kulübede yaşıyor! Ama gelmek istedi! Dünyayı gezmek istiyor, tıpkı Una'yla benim gibi!"

Mark takside pek konuşmadı. Kahrolası annem. Keşke diğer insanlarınki gibi bir annem olsaydı, gri saçlı, tek işi mükemmel yahniler yapmak olan bir kadın.

Evet, babamı arayacağım.

21:00. Babam en kötü Orta İngiliz tavrıyla duygularını bastır-mış, kabuğuna çekilmişti ve sesi yine zil zurna sarhoş gibi geli-yordu.

"İşler nasıl?" dedim, kolay heyecanlanan annemi telefonda uzaklaştırmayı ve babamı getirtmeyi başardıktan sonra.

"Oh, gayet iyi, bilirsin. Bahçede Zulu savaşçıları. Çuhaçiçek-leri açıyor. Senin işlerin yolunda mı?"

Ah Tanrım. Bütün bu çılgınlıkla tekrar başa çıkabilir mi bil-miyorum. Ne zaman isterse beni aramasını söyledim ama duy-gularını bu kadar gizlerken her şey ç. zor.

18 Şubat Salı

60 kg. (acil durum), sigara 13, Mark'ın Rebecca'ya âşık olması-na ilişkin mazoşistçe fanteziler 42.

19:00. Kargaşa içindeyim. İşyerinde kâbus gibi bir gün geçir-dikten sonra koşa koşa eve döndüm (Shaz anlaşılmaz bir şekil-de futbolu sevdiğine karar verdi, bu yüzden Jude'la birlikte ona gidip Almanların Türkleri, Belçikalıları filan yenmelerini izle-yeceğiz) ve telesekreterde iki mesaj vardı, ama hiçbirisi babam-dan değildi.

İlki Tom'dandı. *Independent*'daki arkadaşı gerçekten ünlü bi-rini bulduğum ve para istemediğim sürece röportajlarımı yayım-layabileceğini söylemiş.

Ama gazetelerde işler böyle yürümüyor herhalde? İnsanlar ipotek ve içki paralarını nasıl karşılıyor?

İkincisi Mark'tandı. Bu gece Af Örgütü ve Endonezyalılarla dışarıda yemek yiyecekmiş. Shazzer'ı arayıp benden maçın so-nucunu öğrenebileceğini söylüyordu. Sonra kısa bir sessizlik ol-

du ve "Oh, şey, Rebecca gelecek hafta sonu bizi ve bütün 'çete-yi' ailesinin Gloucestershire'daki evine davet ediyor. Bir ev partisi yapıyormuş. Ne düşünüyorsun? Seni sonra ararım."

Ne düşündüğümü çok iyi biliyorum. Annemle babamın bahçesindeki bir çukurda oturup bütün hafta sonunu solucanlarla arkadaşlık yaparak geçirmeyi Rebecca'nın ev partisine gidip onun Mark'la flört edişini izlemeye yeğlerim. Yani, niye davet etmek için beni aramadı ki?

Bu Bahsetme Takıntısı. Kesinlikle Bahsetme Takıntısı. Buna şüphe yok. Telefon. Eminim Mark'tır. Ne diyeceğim?

"Bridget, çabuk aç, bırak, bırak. BIRAK."

Şaşkın bir halde açtım. "Magda?"

"Oh Bridget! Selam! Tatilin nasıldı?"

"Harikaydı ama..." Ona Rebecca'yı ve New York'u ve ev partisini anlattım. "Gitsem mi gitmesem mi bilmiyorum."

"Tabii ki gitmelisin Bridget," dedi Magda. "Mark Rebecca'yla çıkmak isteseydi Rebecca'yla çıkardı, sadece - in, in diyorum, Harry çabuk o sandalyeden in yoksa tokadı yersin. Siz ikiniz çok farklı türden insanlarsınız."

"Hmmm. *Bence* Jude ve Shazzer bu konuda..."

Jeremy telefonu kaptı. "Dinle Bridge, Jude'la Shazzer'dan flört konusunda tavsiye almak yüz yirmi kiloluk bir beslenme uzmanından rejim tavsiyesi almaya benzer."

"Jeremy!" diye bağırdı Magda. "O sadece şeytanın avukatlığını yapıyor Bridge. Aldırma. Her kadının kendi aurası vardır. Mark seni seçti. İlişkiyi devam ettir, güzel ol ve Rebecca'ya dikkat et. Haaayır! Yere olmaz!"

Haklı. Kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, gerçek bir kadın olacak ve aura yayarak muhteşem zaman geçireceğim. Yaşasın! Babamı arayacak, sonra da gidip futbol seyredeceğim.

Gece yarısı. Tekrar dairemde. Dışarıdaki buz gibi havaya çıkınca o kendine güvenen gerçek kadın buhar olup uçtu ve geride güvensiz biri kaldı. Parlak ışıklar altında doğal gaz boruları döşemeye çalışan işçilerin yanından geçmek zorunda kaldım. Üstümde kısa belli bir ceketle çizmeler vardı, bu yüzden kendimi laf atmalara hazırladım ve kimse laf atmayınca kendimi göt gibi hissettim.

On beş yaşındayken şehrin ara sokaklarından birinde yürürken adamın tekinin beni takip etmeye başladığını, sonra da kolumdan tuttuğunu anımsadım. Panik içinde dönüp saldırgana bakmıştım. O zamanlar çok zayıftım ve dar kot giyiyordum. Ama aynı zamanda gözlüğüm ve dişlerimde teller de vardı. Adam yüzüme bir baktıktan sonra kaçıp gitmişti.

Sharon'ın evine varınca ona ve Jude'a işçilerle ilgili hislerimden bahsettim. "Zaten bütün mesele bu Bridget," diye patladı Shazzer. "Bu adamlar kadınlara obje gibi davranıyor, sanki bizim tek fonksiyonumuz fiziksel çekicilikmişçesine."

"Ama bunu yapmıyorlardı," dedi Jude.

"Zaten bu yüzden bu çok nahoş bir durum ya. Haydi, şimdi gelin de maçı seyredelim."

"Mmm. Kalçaları iri ve hoş değil mi?" dedi Jude.

"Mımmm," diye katıldım, bir yandan da Rebecca konusunu maç sırasında açarsam Shaz'ın kızıp kızmayacağını düşünüyordum.

"Bir Türkle yatan bir kadınla tanışmıştım," dedi Jude. "Öyle büyük bir penisi varmış ki adamcağız kimseyle yatamıyormuş."

"Ne? Arkadaşının onunla yattığını sanmıştım," dedi Shazzer, televizyondan gözünü ayırmadan.

"Onunla yattı ama o işi yapmadı," diye açıkladı Jude.

"Bunu yapamazdı çünkü adamınki çok büyüktü," dedim, Jude'un anektodunu destekleyerek. "Ne korkunç bir durum. Sence

bu ülkelerle ilgili bir şey mi? Yani sence Türkler...?"

"Çeneni kapasana," dedi Shazzer.

Bir süre hepimiz susup şortların içine tıktırılmış penisleri ve farklı ülkelere insanları geçmişte oynadıkları bütün o oyunları düşündük. Tam ağzımı açıyordum ki nedense oldukça dalgın görünen Jude birden konuşmaya başladı, "İnsanın bir penisinin olması çok tuhaf bir şey olsa gerek."

"Evet," diye katıldım, "aktif bir uzantıya sahip olmak çok tuhaf olmalı. Benim penisim olsa sürekli onu düşünürdüm."

"Şey, evet, her an ne yapabileceğini düşünüp dururdun," dedi Jude.

"Kesinlikle," diye katıldım. "Bir futbol maçının ortasında birdenbire ereksiyon olup, dev penisimle ortalıkta koşturabilirdim."

"Oh Tanrı aşkına!" diye haykırdı Sharon.

"Tamam, sakın ol," dedi Jude. "Bridge? İyi misin? Biraz üzgün görünüyorsun."

Shaz'e endişeyle baktım, sonra bunun bekleyemeyecek kadar önemli olduğuna karar verdim. Dikkatleri üstümde toplamak için boğazımı temizledikten sonra açıkladım: "Rebecca Mark'ı aramış ve bizi küçük bir hafta sonu tatiline davet etmiş," dedim.

"NE?" diye aynı anda patladı Jude'la Sharon.

Durumun ciddiyetini kesinlikle anladıklarını görmek hoşuma gitti. Jude Milk Tray getirmeye gitti, Shaz da buzdolabından bir şişe daha getirdi.

"Mesele şu ki," diye durumu özetledi Sharon, "Rebecca'yı dört yıldır tanıyoruz. Bu süre içinde seni, beni ya da Jude'u bir kez olsun o klas hafta sonu ev partilerine davet etti mi?"

"Hayır?" Başımı ciddiyetle salladım.

"Ama," dedi Jude, "Sen Mark'la gitmezsen, ya o tek başına giderse? Rebecca'nın onu avucunun içine almasına izin vere-

mezsın. Hem onun konumundaki birinin iyi bir sosyal partnere sahip olması şart."

"Pöh," diye burnundan soludu Shazzer. "Bu geri kafalıcı saçmalıklardan başka bir şey değil. Eğer Bridget gitmek istemediğini söylüyorsa ve Mark onsuz gidip Rebecca'yla oynayırsa o zaman ikinci sınıf bir şarlatan demektir ve sahip olmaya değmez biridir. Sosyal partnermiş - pöh. Artık 1950'lerde değiliz. Bridget uçları sivri bir sutyenle bütün gün evi temizledikten sonra bir Stepford karısı gibi Mark'ın arkadaşlarını eğlendirmeyecek herhalde. Mark'a Rebecca'nın onun peşinde olduğunu bildiğini ve bu yüzden gitmek istemediğini söyle."

"Ama o zaman Mark'ın gururu okşanacak," dedi Jude. "Bir erkeğin en çekici bulduğu şey kendisine âşık olan bir kadındır."

"Kim demiş?" dedi Shaz.

"*Müziğin Sesi*'ndeki barones," dedi Jude utangaçlıkla.

Ne yazık ki dikkatimizi tekrar maça çevirdiğimizde bitmiş olduğunu gördük.

Sonra Mark aradı.

"Ne oldu?" diye sordu heyecanla.

"Şey..." dedim, Jude'la Shazzer'a deli gibi el kol işaretleri yaparak. Onlar da bana boş boş bakıyordu.

"Seyretmediniz değil mi?"

"Aaa, seyrettik tabii, *futbol eve geliyor, geliyor...*" diye teza-hürat yapmaya başladım; bunun Almanya'yla bir ilgisinin olduğunu hayal meyal hatırlayarak.

"Skordan niye haberin yok öyleyse? Sana inanmıyorum."

"Seyrettik. Ama..."

"Ne?"

"Konuşuyorduk," diye bitirdim sefilce.

"Oh Tanrım." Uzun bir sessizlik oldu. "Baksana, Rebecca'nın partisine gitmek istiyor musun?"

Deli gibi Jude'la Shaz'e baktım. Bir evet. Bir hayır. Ve Magda'dan bir evet.

"Evet," dedim.

"Harika. Çok eğleneceğimizi düşünüyorum. Rebecca mayo getirmemizi söyledi."

Mayo! Felaket. Felakecececeect.

Eve dönerken aynı işçilerin öfkeyle sendeleyerek bir bardan çıktığını gördüm. Burnumu havaya kaldırıp ısıklık çalsalar da çalmasalar da aldırmamaya karar verdim, ancak tam önlerinden geçerken hepsi birden takdir belirten laflar atmaya başladı. Döndüm ve onlara zevkle pis bir bakış fırlattım, ama hepsinin başka tarafa baktıklarını ve aralarından birinin bir Volkswagen'in camını bir tuğlayla kırmış olduğunu gördüm.

22 Şubat Cumartesi

58.600 kg. (korkunç), alkol 3 (gayet iyi), sigara 2 (vay be), kalori 10,000 (herhalde: Rebecca'nın sabotajından şüpheleniyorum), yukarı çıkan etek 1 (sürekli).

Gloucestershire. Rebbecca'nın ailesinin "yazlığının" ahır blokları, çevre binaları, havuzu, kalabalık bir personeli ve "bahçesinde" kilisesi var. Biz çakıl kaplı yolda yürürken Rebecca -Ralph Lauren reklamındakine benzer dar kesim, üzerine yapışan bir kot giymişti- bir köpekle oynuyor, güneş ışığı saçlarına vuruyordu. Ortalıkta üstü açılabilen Saab ve BMWler sıra sıra dizilmişti.

"Emma! Otur! Selaaam!" diye haykırdı ve bunun üzerine köpek elinden kurtulup burnunu ceketimin içine sokuverdi.

"Muah, gelip bir şeyler için," dedi Mark'a, ben köpeğin kafasıyla boğuşurken.

Mark "Emma! Buraya!" diye bağıarak ve sopayı fırlatarak beni kurtardı, böylece köpek kuyruğunu sallayarak onu geri getirdi.

"Oh, sana tapıyor, değil mi bir tanem, değil mi, değil mi, değil mi?" diye kumru gibi öttü Rebecca, köpeğin başını sanki onunla Mark'ın ilk çocuklarıymış gibi okşarken.

Cep telefonum çaldı. Duymazdan gelmeye çalıştım.

"Sanırım seninki çalışıyor Bridget," dedi Mark.

Çıkarıp düğmeye bastım.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?"

"Anne, niye beni cebimden arıyorsun?" diye tısladım, Rebecca'nın Mark'ı alıp götürmesini izlerken.

"Hepimiz gelecek Cuma *Miss Saigon*'a gidiyoruz! Una, Geoffrey, baban, ben ve Wellington. Wellington ilk kez bir müzikale gidecek. *Miss Saigon*'da bir Kikuyu. Eğlenceli değil mi? Mark'la sana da bilet aldım!"

Iyy! Müzikaller! Bacaklarını açıp böğürerek şarkı söyleyen tuhaf adamlar.

Eve girdiğimde Mark'la Rebecca ortadan kaybolmuştu ve ortalıkta yalnızca köpek vardı. O da burnunu tekrar ceketimin içine soktu.

16:00. "Bahçeden" yeni döndüm. Rebecca beni erkeklerle tanıştıırıp, sonra da Mark'ı herkesten millerce öteye götürüp duruyordu. Sonunda Rebecca'nın erkek yeğeniyle yürümek zorunda kaldım: Leonardo DiCaprio'ya benzeyen, içine kapanık, Oxfam pardösü giymiş, herkesin "Johnny'nin oğlu" diye bahsettiği bir çocuk.

"Yani, benim de bir adım var," diye mırıldandı.

"Oh, saçmalamaaaaaaa!! " dedim, Rebecca gibi davranarak.

"Adın ne?"

Durdu. Utanmış görünüyordu. "St. John."

"Oh." Duygularını anladım.

Güldü ve bana bir sigara ikram etti.

"İçmesem daha iyi," dedim, Mark'ın gittiği yöne bakarak.

"Erkek arkadaşın mı yoksa baban mı?"

Beni yoldan çıkarıp küçük bir göle doğru götürdü ve bana bir sigara yaktı.

Sigara içmek ve yaramazca gülmek ç. hoştu. "Geri dönsek iyi olur," dedim sigarayı söndürüp.

Diğerleri millerce ötedeydi, bu yüzden koşmak zorunda kaldık: Genç ve vahşi ve özgürdük, tıpkı Calvin Klein reklamlarındaki gibi. Onlara yetiştüğümüzde Mark "Neler yaptın?" diye sordu, beni kollarıyla sararak. "Yaramaz bir öğrenci gibi sigara mı içtin?"

"Ben beş senedir sigara içmiyorum!" diye atlayıverdi Rebecca.

19:00. Mımm. Mımm. Mark akşam yemeğinden önce azdı. Mımmm.

Gece yarısı. Rebecca akşam yemeğinde beni "Johny'nin oğlu"nun yanına oturtmak için büyük çaba sarf etti -"siz ikiniz çok iyi geçiniyorsunuz!"- ve kendisi de Mark'ın yanına oturdu.

Siyah kravatları içinde birlikte kusursuz görünüyorlardı. Siyah kravatlar! Jude'un dediği gibi, Rebecca dünya güzellik yarışmasına katılıyormuş gibi giyindikten sonra sanki bu sayfiyedeki gündelik kıyafetiymiş gibi davranarak hava atmak istiyordu. Birden "Artık mayolarımızı giyelim mi?" dedi ve üstünü değiştirmek için gitti. Birkaç dakika sonra üstünde kusursuz kesim, siyah, bacaklarını upuzun gösteren bir mayoyla döndü.

"Mark," dedi, "bana yardım eder misin? Havuzun üstünü açmam gerek."

Mark bana endişeyle baktı.

"Tabii. Evet," dedi şaşkınlıkla ve peşinden gidip gözden kayboldu.

"Yüzecek misin?" diye sordu delikanlı.

"Şey," diye söze başladım, "benim kararlı ve yüksek motivasyonlu bir sporcu olmadığımı düşünmeni istemem, ama beş saatlik bir akşam yemeğinden sonra gece on birde yüzmek bana göre değil."

Bir süre sohbet ettik, sonra salonda son kalan kişilerin de çıktığını fark ettim.

"Gidip kahve içelim mi?" dedim, ayağa kalkarak.

"Bridget." Birden sarhoş bir halde öne atıldı ve beni öpmeye çalıştı. Kapı ansızın açıldı. Rebecca'yla Mark'tı.

"Ay! Pardon!" dedi Rebecca ve kapıyı kapadı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun!" diye tısladım delikanlıya, dehşete kapılmış halde.

"Ama... Rebecca bana senin benden hoşlandığını söyledi, ve, ve..."

"Ve ne?"

"Mark'la ayrılmak üzere olduğunuzu söyledi."

Yere düşmemek için masaya tutundum. "Ona bunu kim söylemiş?"

"Dedi ki" -öyle korkmuş görünüyordu ki ona acıdım- "Mark söylemiş."

23 Şubat Pazar

72 kg. (herhalde), alkol 3 (gece yarısından beri ve saat daha sabahın yedisi), sigara 100,000 (öyle hissediyorum), kalori 3,275, pozitif düşünceler 0, erkek arkadaşlar: Son derece belirsiz bir sayı.

Odaya geri döndüğümde Mark banyodaydı, böylece geceliğimi giyip oturdum ve savunmamı hazırlamaya başladım.

"Düşündüğün gibi değildi," dedim Mark banyodan çıkarken, büyük bir orijinallik sergileyerek.

"Öyle mi?" dedi, elinde viskiyle. Yüksek mahkeme avukatı pozunda, yalnızca belinde bir havluyla ortalıkta dolanmaya başladı. Sinir bozucu, ama inanılmayacak kadar seksiydi. "Belki boğazına misket kaçmıştı?" dedi. "Yoksa 'Sinjun' görüldüğü gibi çapkın bir ergen değil aslında birinci sınıf bir kulak-burun-boğaz uzmanıydı da onu diliyle mi çıkarmaya çalışıyordu?"

"Hayır," dedim dikkatli ve düşünceli bir sesle. "Bu da değildi."

"Yoksa sana suni teneffüs mü yaptıyordu? 'Sinjun' -marihuananın sersemleştirdiği beyniyle temel ilk yardım bilgilerini kafasında topladıktan sonra, ki belki de onları kısa ve diğer açılardan olaysız hayatı sırasında gittiği o çok sayıda uyuşturucu tedavi merkezlerinin duvarlarındaki posterlerden öğrenmişti- sana hayat öpücüğü mü vermeye çalışıyordu? Yoksa seni nefis bir 'kokarca' yemeğiyle karıştırıp kendine hakim olamayarak..."

Gülmeye başladım. Sonra o da gülmeye başladı, sonra öpüşmeye başladık ve böyle devam etti ve sonra birbirimizin kollarında uyuduk.

Sabahleyin her şeyin yolunda olduğunu sanarak neşeyle uyandım ama etrafıma bakınınca onun çoktan giyinmiş olduğunu gördüm ve işlerin kesinlikle yolunda olmadığını anladım.

"Açıklayabilirim," dedim dramatik bir şekilde doğrulup oturarak. Bir an birbirimize bakıp güldük. Ama sonra ciddileşti.

"Anlat öyleyse."

"Rebecca'ydı," dedim. "St. John bana Rebecca'nın benim ondan hoşlandığını söylediğini söyledi ve..."

"Ve sen de buna inandın, öyle mi?"

"Ve sen de ona bizim..."

"Evet?"

"Ayrılacağımızı söylemişsin," dedim.

Mark oturup çok yavaşça alnını ovuşturmaya başladı.

"Söyledin mi?" diye fısıldadım. "Rebecca'ya bunu söyledin mi?"

"Hayır," dedi sonunda. "Rebecca'ya bunu söylemedim, ama..."

Ona bakmaya cesaretim yoktu.

"Ama belki biz..." diye söze başladı.

Oda kararmaya başladı. Flörtün bu yönünden nefret ediyorum. Bir an karşındakine dünyadaki diğer herkesten daha yakınsın, bir an sonraysa "ayrılma zamanı", "ciddi konuşalım" ya da "belki de sen..." demeleri onları bir daha asla görmemeniz ve sonraki altı ayı kafanızda size geri dönmek için yalvardıkları hayali konuşmalar yaparak ve dış fırçalarını görünce gözyaşlarına boğularak geçirmeniz için yeterli.

"Ayrılmak mı istiyorsun...?"

Kapı çalındı. Rebecca koyu pembe kaşmiriyle ıslıl ıslıl bir halde kapıda belirdi. "Kahvaltı için son çağrı millet!" diye kumru gibi öttü ve gitmedi.

Sonunda karmakarışık saçlarla kahvaltı etmek zorunda kaldım. Rebecca da parlak yelesini savurup balıklı yumurtalı pilav servisi yaptı.

Eve geri dönerken arabada sessizce oturduk ve ben duygularımı belli etmemek ve ağlamamak için çabalayıp durdum. Karşındaki ayrılmaya karar vermişse onu bundan vazgeçmeye ikna etmenin ne kadar zor olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Sonra da söyledikleri içinize oturur. Ve kendinizi aptal gibi hissedersiniz.

"Yapma bunu!" diye haykırmak istedim evimin önünde durduğumuzda. "Seni kafeslemeye çalışıyor. Bütün bunlar bir kum-pas. St. John'u öpmedim. Seni seviyorum."

"Peki, güle güle öyleyse," dedim onurlu bir havayla ve kendimi arabadan çıkmaya zorladım.

"Hoşçakal," diye mırıldandı, bana bakmadan.

Arabasının büyük bir hızla ve tiz gıcırıtlarla dönmesini izledim. Uzaklaşırken eliyle sanki yanağındaki bir şeyi silermiş gibi öfkeli bir hareket yaptığını gördüm.

4

ikna

24 Şubat Pazartesi

90 kg. (gövdenin ve mutsuzluğumun toplam ağırlığı), alkol 1 - yani ben, sigara 200,000, kalori 8,477 (çikolataları saymıyorum), neler olduğuna ilişkin teoriler 447, ne yapacağım konusundaki fikrimi değiştirdiğim zamanların sayısı 448.

03:00. Dün kızlar olmasa ne yapardım bilmiyorum. Mark gittikten sonra hemen onları aradım ve on beş dakika sonra kapımdaydılar. Bana bir kez bile "Söylemiştim," demediler.

Shazzer kucığında şişeler ve torbalarla girerken sanki Dr Greene'in ne zaman geleceğini soran bir hastaymış gibi "Aradı mı?" dedi.

"Hayır," dedi Jude, ağzıma sanki bir termometreymişçesine bir sigara tıktırarak.

"Yakında arar," dedi Shaz gülümseyerek, torbalardan bir şişe Chardonnay, üç pizza, iki Häagen-Daaz dondurma ve bir paket aile boyu Twix çıkarırken.

"Evet," dedi Jude, videonun üstüne *Aşk ve Gurur, Sevdikten ve Kaybettikten Sonra Özgüven Kazanmak, Flörtün Beş Safhası ve Acıyı Nefretle Geçirmenin Yolları*'nin kasetlerini koyarak.

"Geri dönecek."

"Sizce onu aramalı mıyım?" dedim.

"Hayır!" diye haykırdı Shaz.

"Çıldırдың mı sen?" diye kükredi Jude. "O şu anda bir Mars lastik şeridi oluyor. Yapman gereken *son* şey onu aramak."

"Biliyorum," dedim öfkeyle. Yani benim *o kadar* cahil olduğumu düşünmüyor umarım.

"*Bırak* inine çekilsin, çekimini hisset ve Özelliğinden Belirsizliğe geri dön."

"Ama ya o...?"

"En iyisi telefonun fişini çek Shaz," diye iç geçirdi Jude. "Yoksa bütün geceyi özgüvenini toplamaya çalışmak yerine aramasını beklemekle geçirecek."

"Hayıır!" diye bağırdım, sanki kulağımı keseceklermiş gibi hissederek.

"Her neyse," dedi Shaz neşeyle, telefonu duvardan çekip alarak, "onun için de iyi olur."

İki saat sonra kafam iyice karışmıştı.

"'Bir erkek bir kadından ne kadar hoşlanırsa ona bağlanmaya o kadar çaba sarf eder!'" dedi Jude zaferle. *Mars'la Venüs'ün İlişkisi*'nden okuyordu.

"Bana erkek mantığı gibi geldi!" dedi Shaz.

"Yani beni terk etmesi aslında ilişkimiz konusunda ciddi olduğu anlamına gelebilir mi?" dedim heyecanla.

"Bekle, bekle." Jude *Duygusal Zekâ*'yı dikkatle okuyordu. "Karısı onu aldatmış mı?"

"Evet," diye mırıldandım, ağzım Twix'le doluyken. "Evliliklerinden bir hafta sonra. Daniel'la."

"Hmmm. Görüyorsun ya, bence o da bir Duygusal Kaçamak yaşıyordu, herhalde senin farkında olmadan dokunduğun eski bir duygusal 'yara' yüzünden. Tabii ya! Tabii ya! İşte bu! O ço-

cukla öpüşmene bu yüzden aşırı tepki gösterdi. Yani merak etme, yarası sinir sistemini alt üst etmeyi kesince hatasının farkına varacak."

"Ve senden fazlasıyla hoşlandığı için başka biriyle çıkması gerektiğini fark edecek!" dedi Sharon, neşeyle bir Silk Cut yakarak.

"Kapa çeneni Shaz," diye tısladı Jude. "Kapa çeneni."

Çok geçti. Rebecca'nın hayali karşımdaydı. Odayı dev bir canavar gibi dolduruyordu.

"Oh, oh, oh," dedim gözlerimi kısarak.

"Çabuk, ona bir içki getir, içki getir," diye haykırdı Jude.

"Affedersin, affedersin. *Aşk ve Gurur*'u koy," diye geveledi Shaz, ağzıma brendi dökerken. "Islak gömleği bul. Pizzaları yiyelim mi?"

Biraz Yılbaşı gibiydi. Aslında daha çok bir cenaze törenine benziyordu. Hani öyle bir hengame vardır ki herkes çok meşgul olduğundan kimse üzüntü hissetmez. Asıl sorunlar yaşam (o malum kişi olmadan) normale dönünce başlar. Şimdi olduğu gibi mesela.

19:00. Yaşasın! Eve döndüğümde telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu.

"Bridget, selam, ben Mark. Dün gece neredeydin bilmiyorum ama bir arayayım dedim. Seni tekrar arayacağım."

Beni tekrar arayacakmış. Hımmm. Bu herhalde onu aramam gerektiği anlamına geliyor.

19:13. Aramadı. Şimdi doğru prosedürün ne olduğundan emin değilim. En iyisi Shaz'ı aramak.

Bütün olanlar yetmiyormuş gibi, saçım da delirdi. Ne tuhaf, haftalarca normal olan saçım birden beş dakikada çıldırıyor ve

artık kesilme vaktinin geldiğini doyurulmak isteyen bir bebeğin ağlaması gibi belli ediyor.

19:30. Mesajı telefonda Shaz'la Jude'a dinletip "Onu aramalı mıyım?" dedim.

"Hayır! Bırak acı çeksin. Seni terk edip sonra fikrini değiştirdiyse seni hak ettiğini kanıtlamak zorunda."

Shaz haklı. Evet. Kendime güveniyorum: Mark Darcy konusunda.

20:35. Ah. Belki de üzgündür. Onu Newcastle United şortunu giymiş üzgün üzgün otururken düşünmekten nefret ediyorum. Belki onu arayıp öğrenmeliyim.

20:50. Tam Mark'ı arayıp ondan ne kadar hoşlandığımı ve her şeyin yanlış anlamalardan kaynaklandığını ağzımdan kaçıracaktım ki neyse ki ahizeyi kaldırmaya vakit bulamadan Jude aradı. Ona kısa ama endişe verici ölçüde pozitif ruh halimden bahsettim.

"Yani yine inkâra mı başladın?"

"Evet," dedim kararsızca. "Onu yarın arasam mı acaba?"

"Hayır, tekrar bir araya gelmenizi istiyorsan böyle olaylarla ilişkinizi lekelememelisin. Dört beş gün, kendini toparlayana kadar bekle, sonra evet, onu arayıp hafif, dostça bir konuşma yaparak her şeyin yolunda olduğunu bilmesini sağlamanda sakınca yok."

23:00. Aramadı. Kahretsin. Kafam öyle karışık ki. Bütün bu flört dünyası erkeklerle kadınların kum torbalarının ardından birbirlerine ateş ettikleri iğrenç bir blöf ve karşı blöf oyunu gibi. Sanki uyman gereken kurallar var, ama kimse bunların ne oldu-

ğunu bilmiyor, bu yüzden herkes kendi kurallarını koyuyor. Sonra da kurallara uymadığın için terk ediliyorsun, ama kuralların ne olduğundan habersizken bu senden nasıl beklenebilir ki?

25 Şubat Salı

Işık yanıp yanmadığını görmek için Mark Darcy'nin evinin önünden arabayla geçişler 2 (veya dört, her iki yönü de sayarsak). 1471'i ararsa numaramı bulamasın diye 141'i çevirdikten sonra sırf sesini duyabilmek için telesekreterini çalıştırmalar 5 (kötü) (ama mesaj bırakmamam ç.i.). Mark Darcy'nin hâlâ var olduğunu kanıtlamak için telefon defterinden numarasına bakmalar 2 (ç.i.), ararsa diye hattı boş bırakmak için cep telefonuyla yapılan aramaların yüzdesi 100. Arayanlara Mark Darcy olmadıkları için öfke duyma -Mark Darcy hakkında konuşmak için aramamışlarsa- ve Mark Darcy ararsa hat dolu olmasın diye onları baştan savma yüzdesi 100.

20:00. Demin Magda arayıp hafta sonunun nasıl geçtiğini sordu. Sonunda her şeyi anlattım.

"Dinle, onu bir kez daha elinden alırsan gidip köşede tek ayak üstünde duruyorsun! Affedersin Bridge. Eee, ne diyor peki?"

"Onunla konuşmadım."

"Ne? Neden?"

Telesekreter mesajını ve bütün o lastik şerit/duygusal yara/benden aşırı hoşlanma teorisini anlattım.

"Bridget, sen gerçekten inanılmazsın. Anlattıklarında seni terk ettiğini gösteren hiçbir şey yok. Seni biriyle öpüşürken yakaladığı için siniri bozulmuş o kadar."

"Biriyle öpüşmüyordum. Biri tarafından zorla öpülüyordum!"

"Ama o zihin okuyamaz ki. Senin ne hissettiğini nasıl bilebilir? İletişim kurmalısın. Onu hemen ağzından çıkar! Benimle geliyorsun. Benimle yukarı çıkıp köşede tek ayak üstünde duruyorsun."

20:45. Belki de Magda haklıdır. Belki beni terk ettiğini düşünmek sadece benim kuruntumdur ve aslında hiç de böyle bir şey yapmak istememiştir. Belki arabada bütün o öpüşme meselesi yüzünden siniri bozuktur ve *benim* bir şeyler söylememi bekledi ve şimdi ondan kaçtığını sanıyor!! Onu arayacağım. Modern ilişkilerin (ya da bitmiş ilişkilerin) sorunu bu, *iletişimsizlik*.

21:00. Evet, bunu yapacağım.

21:01. İşte yapıyorum.

21:10. Mark Darcy inanılmaz sabırsız bir sesle, "Eveeeeeet?" diye kükreyerek açtı. Geriden gürültüler geliyordu.

Süngüsü düşmüş bir halde fısıldadım, "Benim, Bridget."

"Bridget! Deli misin sen? Neler olduğundan haberin yok mu? Beni iki gün aramadıktan sonra en önemli, en kritik maçın.... - Hayınnır! Hayınnır! Seni aptal, geri zekâlı... Ulu Tanrım. Salak herif - hakeme bak. Resmen fauldü! Sen... kart gösteriyor. Gidiyor. Oh Tanrım - baksana, maç bitince seni arıyorum."

21:15. Dünya Kupası filan gibi bir şeyin finalinin oynandığını biliyordum tabii, ama bütün bu yaşadıklarım yüzünden unutmuştum. Herkesin başına gelebilecek bir şeydi.

21:30. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl? Nasıl?

21:35. Oh harika - telefon! Mark Darcy!

Jude'du. "Ne?" dedi. "Seninle bir *futbol maçının* ortasında olduğu için mi konuşmadı? Dışarı çık. Hemen dışarı çık. Seni aradığında evde olma. Bu ne cüret!"

Jude'un haklı olduğunu fark ettim. Eğer Mark gerçekten beni önemseseydi futbolu tercih etmezdi. Shaz daha da öfkelendi.

"Erkeklerin futbola ilgi duymalarının tek sebebi doğuştan aylak olmaları," diye patladı. "Bir takım tutmakla ve bağırıp çağırmakla maçı kendilerinin kazandığını ve kutlama yapıp el çırpmayı ve kutlanmayı hak ettiklerini sanıyorlar."

"Evet. Jude'a gidecek misin?"

"Şey, hayır..."

"Niye?"

"Simon'la maçı izliyorum."

Simon mı? Shazzer'la Simon mı? Ama Simon sadece arkadaşımız.

"Ama daha şimdi dedin ki...?"

"O başka. Benim futbolla ilgilenmemin sebebi çok ilginç bir oyun olması."

Hımmm. Tam evden çıkarken telefon tekrar çaldı.

"Oh, selam hayatım. Ben annen. Harika vakit geçiriyoruz. Herkes Wellington'a tapıyor! Onu Rotary Kulübü'ne götürdük ve..."

"Anne," diye tısladım. "Wellington'u böyle ortalıkta gezdirip herkese sergileyemezsin."

"Biliyor musun hayatım," dedi buz gibi bir sesle, "nefret ettiğim bir şey varsa o da ırkçılık ve bağnazlıktır."

"Ne?"

"Robertsonlar Amersham'dan geldiklerinde onları da Rotary Kulübü'ne götürmüştük, ama buna hiç itiraz etmemiştin, değil mi?"

Bu çarpık mantığı çözmeye çalışırken bakışlarımı bönleştirdi.

"Herkesi yaftalayıp durursun, değil mi? 'Kibirli Evliler' ve 'Bekârlar' ve zenciler ve homolar. Her neyse, Cuma günkü *Miss Saigon* için aramıştım. Yedi buçukta başlıyor."

Ah Tanrım. "Şey...!" dedim çılgınca. Evet demedim, bundan eminim.

"Haydi ama Bridget. Biletleri aldık."

Sonunda Mark'ın işi olduğunu söylemek zorunda kaldım ve buna delirdi.

"İşi mi varmış? Pöh! Cuma gecesi çalışıyor, öyle mi? Fazla çalışmadığından emin misin? Bence gerçekten çalışmak..."

"Anne, gerçekten gitmeliyim, Jude'a geç kaldım," dedim kararlılıkla.

"Oh, hep bir yerlere koşturup duruyorsun. Jude'a, Sharon'a, yogaya. Mark'la birbirinizi görmeye nasıl zaman buluyorsunuz şaşıyorum!"

Jude'un dairesine gidince doğal olarak Shazzer'la Simon'dan bahsetmeye başladık.

"Ama aslında" diye Jude bir sır verircesine öne eğildi, orada başta kimsenin olmamasına karşın- "Cumartesi günü onlarla Conran Mağazası'nda karşılaştım. Ve bir çatal bıçak takımına bakıp Kibirli Evliler gibi kıkırdaşıyorlardı."

Modern Bekârlar niye normal bir ilişkiyi sadece ilişki değilse yaşayabiliyor? Shaz'la Simon çıkmıyor ama sevgililerin yaptıklarını yapıyorlar, benle Mark da güya çıkıyoruz ama pek görüşmüyoruz bile.

"Bence insanlar 'sadece iyi arkadaşız' değil de 'sadece çıkıyoruz' demeli," dedim karanlık bir sesle.

"Evet," dedi Jude. "Belki çözüm platonik arkadaşlarla vibratörlerdir."

Geri döndüğümde Mark'tan pişmanlık dolu bir mesaj vardı.

Maçtan hemen sonra aradığını ama telefonun sürekli meşgul olduğunu, sonra da beni evde bulamadığını söylüyordu. Tam onu arasam mı diye düşünüyordum ki o aradı.

"Olanlar için üzgünüm," dedi. "Kendimi çok kötü hissediyorum, ya sen?"

"Biliyorum," dedim şefkatle, "ben de aynı şeyi hissediyorum."

"Düşünüp duruyorum, niye diye."

"Kesinlikle!" diye canlandım. İçim sevgi ve rahatlıkla dolmuştu.

"Öyle aptalca ve gereksizdi ki," dedi acıyla. "Yıkıcı sonuçları olan anlamsız bir patlamaydı."

"Biliyorum," diye onayladım, vay be, bu meseleye benden bile daha dramatik yaklaşıyor diye düşünerek.

"Bir insan nasıl böyle yaşayabilir?"

"Hepimiz insanız," dedim düşünceli bir şekilde. "İnsanlar birbirlerini ve... kendilerini affetmeli."

"Pöh! Söylemesi kolay," dedi. "Ama eğer maçtan atılmasaydı o penaltılara kalıp kaybetmek zorunda kalmayacaktık. Aslanların arasındaki krallar gibi mücadele ettik, ama bir hata bize oyunu kaybettirdi!"

Acılı bir çığlık attım. Başım dönüyordu. Erkeklerin duygular yerine futbola sahip olduğu doğru olamaz değil mi? Biliyorum, futbol heyecanlı bir oyun ve ulusları ortak hedefler ve nefretlerle yakınlaştırıyor, ama daha sonraki bütün o acı, depresyon ve matem dolu saatler...

"Bridget, sorun ne? Sadece bir oyundu. Bunu ben bile görebiliyorum. Beni maç sırasında aradığında kendimi duygularıma öyle kaptırmıştım ki... Ama sadece bir oyundu."

"Evet, evet," dedim, deli gibi etrafıma bakınarak.

"Her neyse, neler oluyor? Günlerdir senden haber alamıyo-

rum. Umarım hâlâ gençlerle öpüşüp koklaşmayı sürdür... Oh, bekle, bekle, maçı banttan yayınlıyorlar. Yarın geleyim mi, hayır, bir saniye, maçımız var - Perşembe gelsem?"

"Şey... evet," dedim.

"Harika, sekizde görüşürüz."

26 Şubat Çarşamba

59 kg., alkol 2 (ç.i.), sigara 3 (ç.i.), kalori 3,845 (kötü), Mark Darcy'yi düşünmeden geçirilen dakikalar 24 (mükemmel bir ilerleme), saçımın aldığı çift boynuz şeklinin varyasyonları 13 (endişe verici).

08:30. Evet. Herhalde her şey yolunda (tabii saçım dışında), ama Mark'ın telefonda duygularından bahsetmek istemediği için konuyu açmamış olması da mümkün. Bu yüzden yarın gece hayatı önem taşıyor.

Önemli olan kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı biri olmak ve hiçbir şeyden şikayet etmemek ve... şey, gerçekten seksi görünmek. Öğle tatilinde saçımı kestirmeye çalışacağım. İşten önce de spor salonuna gideceğim. Belki bir buhar banyosu yapıp pırıl pırıl olurum.

08:45. Bana mektup gelmiş! Yaşasın! Belki gizli bir hayranının gönderdiği bir Sevgililer Günü kartıdır ve posta kodunu yanlış yazdığı için gecikmiştir.

09:00. Bankanın hesabımdaki eksik sebebiyle gönderdiği bir mektuptu. Ayrıca "M. S. F. S."ye bir çek de iliştirilmişti. Hah! Bunu unutmuştum. Kuru temizlemeci dolandırıcılığı aydınlan-

mak üzere ve £149'umu geri alacağım. Oh, not yere düştü.

Notta şöyle yazıyor: "Bu çek Marks & Spencer'ın Mali Servisi'nedir."

Yılbaşında M&S kartıyla yaptığım ödeme içinmiş. Oh. Aman Tanrım. Şimdi kuru temizlemecinin günahını aldığım ve o çocuğa tuhaf davrandığım için kendimi biraz kötü hissediyorum. Hımm. Spor salonuna gitmek için artık çok geç, ayrıca moralim de bozuk. İşten sonra giderim.

14:00. İşyeri. Tuvalette. Büyük, büyük bir felaket. Kuaförden yeni döndüm. Paolo'yla saçımın o çılgınca kaosunu değiştirmesini, *İyi Dostlar*'daki Rachel'in modelinde kesmesini söyledim. Ellerini saçlarımda gezdirmeye başlar başlamaz içsel güzelliği görebilen bir dehanın ellerinde olduğumu anladım. Paolo muhteşem bir şekilde kontrol sahibiydi, saçımı sağa sola tarayıp duruyor, sonra kabartıyor, bana "Seni *seksi* bir pilice dönüştürecekmiş," der gibi bakıyordu.

Sonra birden durdu. Saçım berbat görünüyordu - perma yaptırmış bir öğretmene benziyordum. Bana beklentili, kendinden emin bir gülümsemeyle baktı ve çırağı da gelip "Oh Tanrım, *mükemmel olmuş*," dedi. Panik içinde kendime dehşetle baktım, ama Paolo'yla aramızda öyle bir karşılıklı takdir bağı oluşmuştu ki yaptığı saçtan nefret ettiğimi söylemek her şeyin iskambil kâğıdından bir ev gibi utanç verici bir şekilde yıkılmasına sebep olacaktı. Sonunda o berbat saçı övmek ve Paolo'ya £5 bahşiş vermek zorunda kaldım. İşe döndüğümde Richard Finch *Hi-de-Hi*'deki uşaylı gibi göründüğümü söyledi.

19:00. Tekrar evde. Saçım kısa perçemli korkunç bir peruğa benziyor. Aynanın önünde kırk beş dakika kaşlarım kalkık halde durup perçemi daha uzun göstermeye çalıştım. Yarın gecenin ta-

mamını kedili kötü karakter onu, dünyayı ve MI5'in hayati önem taşıyan bilgisayarlarıyla dolu küçük kutuyu havaya uçurma tehdidinde bulunduğunda, Roger Moore'un görüldüğü gibi görünerek geçirmek istemiyorum.

19:15. Jöle kullanarak perçemimi Linda Evangelista'nın gençlik halindeki gibi diyagonal bir hatta sokma girişimim Paul Daniels gibi görünmemle sonuçlandı.

Aptal Paolo'ya küfürü bastım. İnsan niye başkasına böyle bir şey yapar ki? Niye? Sadist megalomanyak kuaförlerden nefret ediyorum. Paolo'yu dava edeceğim. Paolo'yu Af Örgütü'ne, Esther Rantzen'e, Penny Junor'a vs. şikayet edecek ve ulusal televizyonda teşhir edeceğim.

Moralim spor salonuna gidemeyeceğim kadar bozuk.

19:30. Tom'u arayıp travmamdan bahsettim, o da bana yüzeysel olmamamı, Mo Mowlam'la kel kafasını düşünmemi söyledi. Ç. utanıyorum. Bu konuyu daha fazla kafama takmayacağım. Tom röportaj yapacak birini bulup bulmadığımı da sordu.

"Şey, biraz meşguldüm," dedim kendimi suçlu hissederek.

"Biliyor musun? Kendine çeki düzen vermelisin" -oh Tanrım, ona California'da ne oldu bilmiyorum- "Kiminle ilgileniyorsun?" diye devam etti. "Gerçekten röportaj yapmak istediğin bir ünlü yok mu?"

Bunu düşünürken birden aklıma geldi. "Bay Darcy!" dedim.

"Ne? Colin Firth mi?"

"Evet! Evet! Bay Darcy! Bay Darcy!"

Artık bir projemiz var. Yaşasın! İşe gidip onun ajanı aracılığıyla bir röportaj ayarlayacağım. Harika olacak, muhteşem bir perspektifle... Oh, ama bir dakika. Perçemim uzayana kadar beklesem daha iyi. Ayyy! Zil. Umarım Mark değildir. Ama ya-

rın demişti! Sakin ol, sakin ol.

"Ben Gary," dedi kapı telefonu.

"Oh selam, selam. Gariiiii!" dedim aşırı bir hevesle. Kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu. "Nasılsın?" dedim, kim olduğunu merak ederek.

"Üşüdüm. Beni içeri alacak mısınız?"

Birden sesini tanıdım - "Oh Gary," dedim daha da delice bir hevesle. "Gelsene!!!"

Alnıma sertçe vurdum. Burada ne işi vardı?

Boyalı işçi kotuyla, turuncu bir tişörtle ve yapay koyun postu yakalı tuhaf bir ekose ceketle geldi.

"Selam," dedi, mutfak masasına sanki kocamışçasına oturarak. Bu, aynı-odada-oturan-gerçeklik-anlayışları-tamamen-farklı-iki-insan senaryosuyla nasıl başa çıkacağımın emin değildim.

"Gary," dedim, "biraz acelem var!"

Hiçbir şey söylemedi ve bir sigara sarmaya başladı. Birden korkmaya başladım. Belki deli bir tecavüzcüydü. Ama Magda'ya hiç tecavüz etmeye yeltenmemişti, en azından bildiğim kadarıyla.

"Bir şey mi unuttun?" dedim huzursuzca.

"Hayır," dedi, sigarayı sarmayı sürdürerek. Kapıya bakıp ona doğru koşsam mı diye düşündüm. "Su boruları nerede?"

"Gariiiiiiiiiiiii!" diye haykırmak istedim. "Git. Çek git. Yarın gece Mark'la buluşacağım ve perçemimi düzelterip yerde egzersiz yapmalıyım."

Sigarayı ağzına alıp ayağa kalktı. "Banyoya bir bakayım."

"Hayır!" diye haykırdım, lavabonun kenarında açık bir Jolene çamaşır suyu şişesi ve *Erkekler Ne İster*'in açık bir nüshasının bulunduğunu anımsayarak. "Baksana, başka bir zaman gelebilir...?"

Ama çoktan dışarı bakmış, kapıyı açmış, merdivenden aşağı bakıp yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

"Orada bir arka pencere var mı?"

"Evet."

"Bir bakalım."

Yatak odasının kapısında sinirli sinirli dururken o pencereyi açıp dışarı baktı. Tellerle bana saldırmaktan daha çok ilgileniyor gibi görünüyordu.

"Tam düşündüğüm gibi!" dedi zaferle, kafasını tekrar içeri çekip pencereyi kaparken. "Burada bir eklentilik yer daha var."

"Korkarım gitmek zorundasın," dedim dikelererek ve tekrar salona girerek. "Bir yere yetişmeliyim."

Ama önüme geçmiş, tekrar merdivene doğru gitmeye başlamıştı bile.

"Evet, bir eklentilik yerin var. Ama su borusunun yerini değiştirmen gerekecek."

"Gary..."

"İkinci bir yatak odan olabilir - üstünde küçük bir teras. Çok hoş olur."

Teras mı? İkinci yatak odası mı? Orayı ofis yapıp yeni kariyerime başlayabilirdim.

"Ne kadara patlar?"

"Oooh." Başını üzgün üzgün salladı. "Bak ne diyeceğim, bara gidip bir düşünelim."

"Yapamam," dedim kararlılıkla. "Dışarı çıkıyorum."

"Tamam. Şey, ben bir düşünüp seni ararım."

"Harika. Evet! Sen en iyisi şimdi git!"

Ceketini, tütününü ve Rizlalarını aldı, çantasını açtı ve mutfak masasının üstüne saygıyla bir dergi bıraktı.

Kapıya uzanırken dönüp bana bilgiççe bir bakış fırlattı. "Yetmiş birinci sayfa," dedi. "Çav."

Mimari Derlemeler olduğunu düşünerek dergiyi elime aldığımında karşımda *Kaba Balıkçı*'yı buldum. Kapakta ıslak ve kaygan, iri, gri bir balığı tutan bir adam vardı. Hepsi de ıslak ve kaygan, iri, gri balıklar tutan adamların fotoğraflarıyla dolu olan bir sürü sayfayı karıştırdım. 71. sayfaya ulaştığımda, "BAC Avcı Tuzakları" adlı bir makalenin karşısında, rozetli kot bir şapka takmış olan Gary'nin gururlu, parlak bir gülümsemeyle, ıslak ve kaygan, iri, gri bir balığı tuttuğunu gördüm.

27 Şubat Perşembe

58.500 kg. (yarım kilo saç kaybettim), sigara 17, (saç yüzünden), kalori 625 (saç yüzünden yemek yiyemiyorum), avukatlara, tüketici programlarına, Sağlık Bakanlığı'na yazılan ve Paolo'nun saç katliamından şikayet eden hayali mektuplar 22, aynaya saçımın uzayıp uzamadığını anlamak için bakmalar 72, bütün çabalarım karşı saçımdaki milimetrik uzama 0.

19:45. On beş dakika kaldı. Buzdolabına tekrar baktım. Saçım korkunç bir peruktan berbat, çılgınca, iğrenç, dehşet verici bir peruğa dönüşmüş.

19:45. Hâlâ Ruth Madoc'la birlikteyim. Mark Darcy ile olan ilişkimin en önemli gecesinde niye bu başıma gelmek zorunda? Niye? Ama sonuçta aynaya kalçalarım ufalmış mı diye zaten sürekli bakıyordum, bir değişiklik oldu.

Gece yarısı. Mark Darcy kapıda belirince yüreğim ağzıma geldi.

İçeri bilerek selam vermeden girdi, cebinden kart şeklinde bir zarf çıkardı ve bana verdi. Üstünde benim adım ama Mark'ın

adresi vardı. Açılmıştı.

"Geri döndüğümünden beri posta kutumda duruyordu," dedi kanepeye çökerek. "Bu sabah yanlışlıkla açtım. Affedersin. Ama herhalde daha iyi oldu."

Titreyerek zarfı aldım.

Üstünde iki kirpi çizimi vardı. Bir çamaşır makinesinde dönen iç içe geçmiş bir sutyenle küloda bakıyorlardı.

"Kimden?" diye sordu kibarca.

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun," dedi birinin bir satırla burnunuzu kesip koparmadan önce yapacağı gibi sakince gülümseyerek. "Kimden?"

"Sana söyledim," diye mırıldandım. "Bilmiyorum."

"Ne yazıyor okusana."

Açtım. İçinde, kırmızı, kargacık burgacık bir yazıyla şunlar yazılıydı: "Sevgilim ol - geceliğini almaya geldiğinde görüşürüz - sevgiler - Sxxxxxxxxx"

Karta şoke olmuş halde bakakaldım. Tam o anda telefon çaldı.

Kahretsin! Jude'un ya da Shazzer'ın Mark'la ilgili iğrenç bir tavsiye vermek için aramış olduğunu düşündüm. Tam ona atılırken Mark elini koluma koydu.

"Selam bebeğim, ben Gary." Oh Tanrım. Nasıl bu kadar laubali olmaya cüret edebilir? "Tamam, yatak odasından bahsediyorduk ya - harika fikirlerim var. Beni bir ara da geleyim."

Mark gözlerini hızlı hızlı kırıştırmaya başladı. Sonra burnunu çekti ve sanki kendini toplamak istercesine elinin tersini yüzünde gezdirdi. "Tamam mı?" dedi. "Açıklamak ister misin?"

"İnşaatçı." Ona sarılmak istedim. "Magda'nın inşaatçısı Gary. Şu berbat rafları yapan adam. Yatak odasıyla merdivenin arasına bir oda eklemek istiyor."

"Anlıyorum," dedi. "Peki kart da mı Gary'den? Yoksa St John'dan mı? Yoksa başka bir..."

Tam o sırada faks homurdanmaya başladı. Bir şey geliyordu. Ben bakakalırken Mark kâğıt parçasını fakstan çekip kopardı, baktı ve bana verdi. Jude kargacık burgacık bir yazıyla "9.99 pounda bunlardan birini alabilirken Mark Darcy'ye kimin ihtiyacı var?" diyordu. Altında dilli bir vibratör ilanı vardı.

28 Şubat Cuma

58.100 kg. (ufuktaki tek parlak nokta), insanların müzikallere gitme sebepleri: Gizemli, sonsuz bir sayı, Rebecca'nın sağ kalmasına izin verme sebepleri 0, Mark'ın, Rebecca'nın, annemin, Una ve Geoffrey Alconbury'nin, Andrew Lloyd Webber'in ya da benzerlerinin hayatımı mahvetme sebepleri: Belirsiz.

Sakin olmalıyım. Pozitif düşünmeliyim. Bütün bunların üst üste gelmesi kötü şanstı, buna şüphe yok. Mark'ın bütün bunlardan sonra çekip gitmesine şaşmamalı. Hem sakinleşince beni arayacağını da söyledi ve... Hah! O kahrolası kartı kimin gönderdiğini anladım. Kuru temizleyici göndermiş olmalı. Ona dolandırıcılığı itiraf ettirmeye çalışırken ve "Neler olup bittiğini bilmiyorum sanma," derken geceliğimi bırakıyordum. Ve bir dolaplar çevirirse diye ona Mark'ın adresini vermiştim. Dünya delillerle ve çılgınlarla dolu ve bu gece kahrolası *Miss Saigon*'u izlemem gerek.

Gece yarısı. Aslında o kadar da kötü değildi. Kendi düşüncelerimin hapisanesinden ve her tuvalete gidişimde 1471'i aramanın cehenneminden kurtulmak rahatlatıcıydı.

Kültürel emperyalizmin bir kölesi olmaktan çok uzak görünen Wellington, babamın 1950lerden kalma takımlarından biri-

nin içinde oldukça rahat görünüyordu. Sanki Met Bar'daki garsonlardan biriydi de bu gece çalışmıyordu. Konuşmalara gururlu bir tevazuyla karşılık verirken annemle Una etrafında rock yıldızlarıyla yatmaya can atan kızlar gibi dört dönüyordu. Öyle geç kaldım ki onunla ancak arada iki çift laf edip özür dileme fırsatı bulabildim.

"İngiltere'de olmak tuhaf mı?" dedim, sonra da kendimi aptal hissettim, çünkü elbette ki tuhaf olmalıydı.

"İlginç," dedi, beni inceleyerek. "Sen tuhaf mı buluyorsun?"

"Evet!" diye araya girdi Una. "Mark nerede? Onun da geleceğini sanıyordum!"

"Çalışıyor," diye mırıldandım, Geoffrey Amca, babama kızmış halde sendeleyerek gelirken.

"Sonuncusu da böyle demişti, değil mi?" diye kükredi Geoffrey. "Minik Bridget'imın başına hep aynı şey geliyor," dedi, kıcıma tehlikeli bir şekilde yakın bir yere pat pat vurarak. "Çekip gidiyorlar. Pöööh!"

"Geoffrey!" dedi Una ve sanki sohbeti hafiflettiyormuşçasına ekledi, "Kabilenizde evlenemeyen yaşlı kadınlar var mı Wellington?"

"Ben yaşlı bir kadın değilim," diye tısladım.

"Bu kabilenin yaşlılarının görevi," dedi Wellington.

"Eee, bunun en iyisi olduğunu hep söylemişimdir, değil mi Colin?" dedi annem kendini beğenmiş bir edayla. "Yani Bridget'a Mark'la çıkması gerektiğini söyleyen ben değil miydim?"

"Ama kadın yaşlıysa, kocası olsa da olmasa da saygı görür," dedi Wellington, ışıldayan gözlerle bana bakarak.

"Sizin oralara yerleşebilir miyim?" dedim asık suratla.

"Duvarların kokusunu seveceğini sanmam." Güldü.

Babamı bir köşeye çekmeyi başarıp "Nasıl gidiyor?" diye fısıldadım.

"Oh, çok kötü değil, bilirsin," dedi. "İyi birine benziyor. İçkilerimizi içeri götürebiliyor muyuz?"

İkinci yarı bir kâbustu. Sahnedeki korkunç bir cümbüşü hayal meyal görürken zihnime dehşetli bir çığ etkisiyle Rebecca'nın, Gary'nin, vibratörlerin ve geceliklerin görüntüleri üşüşüyordu. Giderek daha gerçek görünüyorlardı.

Neyse ki fuayeden fişkıran ve -muhtemelen- haz çığlıkları atan kalabalık, hepimiz Geoffrey'le Una'nın Range Rover'ına doluşana dek konuşmamızı engelledi. Direksiyonda Una vardı, Geoffrey öndeydi, babam bagaj bölmesinde neşeyle kıkırdıyordu, ben arka koltukta annemle Wellington'ın arasında sandviç olmuştum ki, o korkunç ve inanılmaz olay patlak verdi.

Annem altın çerçeveli, kocaman bir gözlük çıkarıp takmıştı.

"Gözlük kullanmaya başladığını bilmiyordum," dedim, yaşlandığını gösteren bu alışılmadık belirti karşısında şaşırarak.

"Gözlük kullanmaya başlamadım," dedi neşeyle. "Şu işarete dikkat et Una."

"Ama," dedim, "kullanıyorsun."

"Hayır, hayır, hayır! Yalnızca araba sürerken kullanıyorum."

"Ama araba sürmüyorsun."

"Evet sürüyor." Babam hüznüyle gülümserken annem "Dikkat etsene Una!" diye bağırıyordu.

"Şuradaki Mark değil mi?" dedi Una birden. "Çalıştığını sanıyordum."

"Nerede!" dedi annem amirane bir tavırla.

"İşte orada," dedi Una. "Ooh, bu arada size Olive'la Roger'ın Himalayalara gittiğini söyledim mi? Her tarafa tuvalet kâğıdı saçmışlar. Bütün Everest Dağı'na."

Una'nın işaret ettiği yere bakınca Mark'ı gördüm. Koyu mavi pardösüsü ve çok beyaz, önü yarı açık bir gömlekle bir taksi-den çıkıyordu. Taksinin arka kapısından başka birinin çıktığını

ağır çekim gördüm: Uzun, ince, uzun sarı saçlı, Mark'ın yüzüne gülen biriydi. Rebecca'ydı.

Range Rover'daki işkence düzeyi inanılmazdı. Annemle Una benim adıma öfkeden deliye döndüler - "Bence bu kesinlikle iğrenç bir şey! Çalışıyorum deyip Cuma gecesi başka bir kadınla çıkıyor! Elaine'i arayıp fırçalamak istiyorum"; sarhoş Geoffrey "İşte gidiyorlar! Pöh!" diyordu, babamsa ortalığı yatıştırmaya çalışıyordu. Sessiz kalan sadece Wellington'la bendik, o da elimi son derece sakın ve güçlü bir şekilde tutup tek kelime etmedi.

Daireme vardığımızda Range Rover'dan çıkıp inmeme yardım etti. İçeride "İlk karısı da onu terk etmişti, değil mi?" "Kesinlikle. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz," gibi laflar ediliyordu.

"Karanlıkta taş bufaloya dönüşür," dedi Wellington. "Günüşğinde her şey olduğu gibidir."

"Teşekkürler," dedim müteşekkircce, sonra da sendeleyerek daireme geri dönerken acaba Rebecca'yı bir bufalo'ya dönüştürüp yakmayı Scotland Yard'ı alarma geçirecek kadar duman çıkmadan başarabilir miyim diye düşündüm.

1 Mart Cumartesi

22:00. Dairemde. Çok karanlık bir gün. Jude, Shaz ve ben acil durum alışverişine çıktık ve hep birlikte şehirde geçireceğimiz, kızların kafamı dağıtmak için düzenlediği geceye hazırlanmak üzere buraya geldik. 20:00.da çakırkeyif olmaya başlamıştık bile. "Mark Darcy ibne," diyordu Jude.

"Tabii ki ibne," diye hırladı Shazzer, biraz daha Bloody Mary koyarken.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsunuz?" dedim, bu iç karartıcı, ama bir yandan da egomu rahatlatıcı teoriyle bir anlığına rahatlayarak.

"Yatağında bir oğlan buldun, değil mi?" dedi Shaz.

"Yoksa niye Rebecca gibi upuzun, kızlarla arkadaşlık etmeyen, memesiz ve kıcsız, erkek görünüşlü bir kadınla çıksın ki?" dedi Jude.

"Bridge," dedi Shaz, bana sarhoş gözlerle bakarak, "Tanrım, biliyor musun? Sana bu açıdan bakınca fark ettim, gerdanın katmer katmer olmuş."

"Sağ ol," dedim yüzümü buruşturarak, kendime bir bardak daha şarap koyarken ve telesekreterdeki mesajı bir kez daha dinlemek için tuşa basarken. Jude ve Shazzer kulaklarını tıkadılar.

"Selam Bridget. Ben Mark. Telefonlarıma cevap vermiyorsunuz. Bence, her neyse, ben... Ben gerçekten... Biz -en azından ben- ben arkadaş kalmayı sana borçlu olduğumu düşünüyorum, bu yüzden umarım... biz. Oh Tanrım, her neyse, beni bu sıralar bir ara. Eğer istersen."

"Tamamen kopmuş," diye homurdandı Jude. "Rebecca'yla kaçtı, şimdi de sanki hiç onun suçu değilmiş gibi davranıyor. Şimdi gerçekten mesafeli olmalısın. Baksana, bu partiye gidiyor muyuz, gitmiyor muyuz?"

"Evet. Kendini kim sanıyor?" dedi Shaz. "Sana borçluymuş. Hah! 'Tatlım, hayatımda kimseye ihtiyacım yok çünkü onlar bunu *bana* borçlu,' demelisin."

O anda telefon çaldı.

"Selam." Mark'tı. Kalbim uygunsuz bir şekilde aşkla doldu.

"Selam," dedim hevesle, diğerlerine sessizce "O arıyor," derken.

"Mesajını aldın mı? Yani mesajımı?" dedi Mark.

Shazzer ayağımı dürtüyor, "Haddini bildir şuna, haydi," diye

çılınca tıslıyordu.

"Evet," dedim öfkeyle. "Ama onu seni gecenin 11'inde Rebecca'yla bir taksiden inerken gördükten birkaç dakika sonra dinlediğimden pek uysal bir ruh halinde değildim."

Shaz yumruğunu havaya kaldırıp "Evettt!!!" dedi, Jude eliyle onun ağzını kapadı ve bana baş parmağıyla zafer işareti yaptıktan sonra Chardonnay'e uzandı.

Telefonun öteki ucunda sesizlik oldu.

"Bridge, niye olaylardan yanlış sonuçlar çıkarmak zorundasın?"

Durup ahizeyi elimle kapadım. "Yanlış sonuçlar çıkardığımı söylüyor," diye tısladım. Bunun üzerine Shaz öfkeyle telefona atıldı.

"Yanlış sonuçlar çıkarmak mı?" dedim. "Rebecca bir aydır seni elde etmek için kumpas kuruyor, beni yapmadığım şeylerden dolayı terk ediyorsun, sonra da bir bakıyorum ki Rebecca'yla bir taksiden iniyorsun..."

"Ama benim suçum değil, açıklayabilirim, hem seni yeni aramıştım."

"Evet - bana arkadaş kalmayı borçlu olduğunu söylüyordun."

"Ama..."

"Devam et!" diye tısladı Shaz.

Derin bir soluk aldım. "Bana borçlu olmak mı? Tatlım..." Bunu duyunca Jude'la Shaz hazla kucaklaştı. Tatlım! Kesinlikle *Son Baştan Çıkarma*'daki Linda Fiorentino gibiydim. "Hayatımda kimseye ihtiyacım yok çünkü onlar bunu bana borçlu," diye devam ettim kararlılıkla. "Dünyanın en iyi, sadık, bilge, esprili, düşünceli, destekleyici arkadaşlarına sahibim. Ve bana yaptıklarından sonra hâlâ arkadaşın olsaydım..."

"Ama... Ne yaptım ki sana?" Acı çekiyor gibi.

"Eğer hâlâ arkadaşın olsaydım..." Takatim kesiliyordu.

"Devam et," diye tısladı Shaz.

"...Kendini *gerçekten* şanslı sayman gerekirdi."

"Tamam, yeterince konuştun," dedi Mark. "Açıklamamı istemiyorsan seni telefon konuşmalarıyla rahatsız etmeyeceğim. Hoşçakal Bridget."

Afallamış halde ahizeyi yerine koyup arkadaşlarıma baktım. Sharon haliya yatmış sigarasını zaferle havada sallıyordu, Jude da Chardonney şişesini kafasına dikmişti. Birden dünyanın en korkunç hatasını yapmışım gibi bir hisse kapıldım.

On dakika sonra kapı çaldı. Koşarak açmaya gittim.

"Girebilir miyim?" dedi boğuk bir erkek sesi. Mark!

"Elbette," dedim rahatlamış bir şekilde. Jude'la Shaz'e dönüp "Yatak odasına gidebilir misiniz?" dedim.

Homurdanarak yerden kalkıyorlardı ki dairenin kapısı açıldı. Ama gelen Mark değil Tom'du.

"Bridget! Ne kadar zayıflamışsın!" dedi. "Oh Tanrım." Mutfak masasına çöktü. "Oh Tanrım. Hayat boktan, hayat bir masal, alaycı bir..."

"Tom," dedi Shazzer. "Bir konu hakkında konuşuyorduk."

"Ve haftalardır ortalarda yoksun," dedi Jude içerlemiş bir sesle.

"Bir konu mu? Benim hakkımda değil mi? Ne hakkında olabilir ki? Oh Tanrım - Kahrolası Jerome, kahrolası, kahrolası Jerome."

"Jerome mu?" dedim dehşete kapılarak. Kasıntı Jerome mu? Onu hayatından sonsuza dek çıkarıp attığını sanıyordum."

"Ben San Francisco'dayken bir sürü mesaj bırakmış," dedi Tom utangaçça. "Böylece tekrar görüşmeye başladık ve sonra bu gece tekrar bir araya gelebileceğimizi ima ettim, şey, daha doğrusu onu öpmeye çalıştım, ve Jerome bana..." Tom öfkeyle tek gözünü sildi. "Bana benden hoşlanmadığını söyledi."

Bir sessizlik oldu. Hepimiz afallamıştık. Kasıntı Jerome flörtün bütün nezaket kurallarına aykırı haince, bencilce, bağışlanamaz, ego yıkıcı bir suç işlemiştir.

"Çekici biri değilim," dedi Tom umutsuzca. "Ben bir aşk parçasıyım."

Hemen harekete geçtik. Jude Chardonnay'i kaparken Shaz kolunu Tom'un omzuna attı, ben de "Değilsin, değilsin!" diye saçmalayarak bir sandalye getirdim.

"Niye öyle söyledi peki? Niye? NİYEEREEEE?"

"Niyesi besbelli," dedi Jude, ona bir bardak uzatırken. "Çünkü Kasıntı Jerome ibne değil."

"Kesinlikle değil," dedi Shaz. "Daha ilk gördüğüm anda ibne olmadığını anladım."

"İbne değil." Jude kıkırdayarak katıldı. "O yürüyen bir, bir... penis."

5

Bay Darcy, Bay Darcy

2 Mart Pazar

05:00. Aaaahh. Olanları hatırladım.

05:03. Niye bunu yaptım? Niye? Niye? Keşke tekrar uyuyabilsem veya kalkabilsem.

05:30. İnsan akşamdan kalma olunca vakit ne çabuk geçiyor. Çünkü fazla şey düşünmüyorsun: Hani insanlar boğulurken çok şey düşündükleri için hayatları gözlerinin önünden film şeridi gibi geçer ve anlar sonsuz gibi gelir ya, bunun tam tersi bir durum.

06:00. Görüyorsunuz ya, hiç düşünmeyince yarım saat geçip gidi-verdi. Oof. Aslında epey başım ağrıyor. Oh Tanrım. Umarım hastalanmamışımdır.

07:00. Mesele şu ki, günde iki kadehten fazla alkol içersen ya da daha doğrusu bir gecede bütün bir haftalık alkol tüketimini yaparsan sana ne olacağını söylemiyorlar. Bu yüzümün şişeceği ya da burnumun bir cüceninki gibi boğum boğum olacağı anlamı-

na mı, yoksa bir alkolik olduğum anlamına mı geliyor? Ama bu durumda dün gece gittiğimiz partideki herkes alkolik olmalı. Ama içmeyenler sadece alkoliklerdi. Hımın.

07:30. Belki hamileyim ve alkol yüzünden çocuğum sakat doğacak. Ama hayır. Adetim yeni bitti ve bu yüzden hamile olamam. Mark'la da bir daha asla seks yapmayacağım. Asla. Asla.

08:00. En kötüsü de gece yarısı tek başına kalmak ve etrafında ne kadar sarhoş olduğunu sorabileceğin birinin bulunmaması. Söylediğim birbirinden iğrenç şeyleri hatırlayıp duruyorum. Yo hayır. Dilencinin tekine 50p verdiğimi hatırladım. Bana teşekkür etmek yerine "Gerçekten kızgın görünüyorsun," dedi.

Birden çocukken annemin "Sarhoş bir kadından kötüsü yoktur," dediğini de anımsadım. Ben Yates Wine Lodge tarzı basit bir kenar mahalle kaltağıyım. Tekrar uyumalıyım.

10:15. Uyumak iyi geldi. Belki akşamdan kalmalığım da geçmiştir. Perdeleri açayım. AAAAAAAYYYYYYYY! Güneşin sabahları bu kadar parlak olması doğal olmasa gerek.

10:30. Her neyse. Bir dakika sonra spor salonuna gideceğim ve bir daha asla içmeyeceğim, bu yüzden Scardale diyetine başlamak için mükemmel bir zaman. Böyle düşününce akşam olanlar aslında ç. iyiydi çünkü bu yepyeni bir yaşamın başlangıcı. Yaşasın! İnsanlar bana bakıp... Oooh, telefon.

11:15. Shazzer'dı. "Bridge, gün gece gerçekten kızgın ve berbat mıydım?"

Bir an onu anımsayamadım bile. "Hayır, tabii ki hayır," dedim hoş bir sesle, Shazzer'ı neşelendirmek için, sanki gerçekten

sarhoş olsa hatırlayacakmışım gibi. Bütün cesaretimi toplayıp sordum: "Ya ben?" Bir sessizlik oldu.

"Hayır, harikaydın, çok tatlıydın."

İşte, görüyorsunuz ya, akşamdan kalmalık paranoyasından başka bir şey değilmiş. Ooh, telefon. Belki Mark'tır.

Annemdi.

"Bridget, sen hâlâ evde misin? Bir saat içinde burada olman gerek. Baban kek yapıyor!"

11:30. Kahretsin, ah kahretsin. Annem, cuma gecesi beni yemeğe çağırmıştı ve tartışamayacak kadar bitkin, sonra da hatırlayamayacak kadar sarhoştum. Tekrar gidemem. Değil mi? Evet. Yapmam gereken şey sükûnetimi koruyup meyve yemek, çünkü enzimleri toksik maddeleri temizler ve her şey yoluna girer. Biraz yiyip kusmamaya çalışacak, sonra da annemi arayıp Kararsızlık Diyarı'nı terk ettiğimi söyleyeceğim.

Gitmenin Olumlu Yönleri

Wellington'a İrksal Eşitlik Komitesi'ni harekete geçirecek bir şekilde davranılıp davranılmadığını kontrol edebileceğim.

Babamla konuşabileceğim.

İyi bir kız evlat olacağım.

Annemin ısrarına katlanmam gerekmeyecek.

Gitmenin Olumsuz Yönleri

Mark/Rebecca olayı yüzünden işkenceye maruz bırakılacağım. Masaya kusabilirim.

Yine telefon. Umarım Annem değildir.

"Eee, bugün nasılsın?" Tom'du.

"İyiyim," dedim neşeli, titrek bir sesle, kızarak. "Niye?"

"Dün gece kendini epey kaybetmiştin de."

"Shazzer kaybetmediğimi söyledi."

"Bridget," dedi Töm, "Shazzer orada yoktu. Simon'la buluşmak için Met Bar'a gitti ve anlattıklarından çıkardığım kadarıyla durumu seninkinden pek farklı değilmiş."

3 Mart Pazartesi

59.500 kg. (Pazar günü ailemle akşam yemeğinde iğrenç yağlı domuz etlerini yedikten sonra), sigara 17 (acil durum), yemek sırasında insana yaşamda hâlâ mantık ya da gerçeklik olduğunu düşündürten olaylar 0.

08:00. En sonunda kafam açılmaya başlıyor. Kendi evime dönmek ne güzel. Burada yetişkin bir şato lorduyum, diğer insanların oyunlarındaki bir piyon değilim. Dünkü yemekten kurtulmanın olanaksız olduğuna karar verdim, ama Grafton Underwood'a giderken yol boyunca kusmukların boğazıma geldiğini hissedebiliyordum. Köyün gerçek ötesi bir sakinliği vardı. Nergislerle, seralarla, ördeklerle vs. doluydu. İnsanlar sanki yaşam kolay ve rahatmışçasına, felaketler olmuyormuşçasına ve Tanrı diye bir şey varmışçasına çalı çitlerini buduyordu.

"Oh, selam hayatım! *Hakuna Matata*. Ben de yeni geldim," dedi Annem beni mutfığa alarak. "Bezelye kalmamış! Telesekreterde mesaj var. Dur bir dinleyeyim."

Ben otururken telesekreter gürlledi. Annem kap kacakları alıp bırakırken çıkan sesler beynimi zonklatıyordu.

"Pam," dedi telesekreter. "Ben Penny. Garajın ilerisinde, köşenin ardında oturan o herifi hatırlıyor musun? Atış talimlerinin gürültüsü yüzünden intihar etmiş. *Kettering Examiner*'da yazı-

yor. Oh, bir de şey diyecektim, bizim yeni buzdolabı gelene kadar Merle bir düzine turtayı sizinkine koyabilir mi?"

"Selam Pam! Margo! Otlakçılık yapıyorum! Alison'un yirmi birinci yaşgünü için ödünç alabileceğim on beş santimlik bir İsveç konserve açacağın var mı?"

Mutfağa deli gibi bakıp insanların telesekreterlerini dinleyerek ulaşılabilecek farklı dünyaları düşündüm. Belki Saatchi Galerisi'nde biri böyle bir sergi yapmalı. Annem dolapta bir şeyler arandıktan sonra bir numara çevirdi. "Margo. Pam. Açacağım var ama İsveç yapımı değil. Yorkshire olsa olur mu?"

"Selam, selam, lay lay lay," diye mutfağa girdi babam. "Barton Seagrave'in posta kodunu bilen var mı? KT4 HS mi, yoksa L mi? Ah, Bridget, sipere hoşgeldin, mutfakta Üçüncü Dünya Savaşı, bahçede Mau Mau."

"Colin, tavadaki yağı döker misin?" dedi annem. "Geoffrey on kez kullandıktan sonra atılması gerektiğini söylüyor. Bu arada Bridget, sana biraz pudra getirdim." Bana altın kapaklı, leylak rengi bir Yardley şişesi uzattı.

"Şey, niye ki?" dedim, şişeyi büyük bir dikkatle alırken.

"Seni canlı ve diri tutar, değil mi?"

Grr. Grrr. Mantiğı öyle açıktı ki. Mark Rebecca'yla çıkmaya başlamıştı çünkü...

"Kötü koktuğumu mu söylüyorsun?" dedim.

"Hayır hayatım." Duraksadı. "Ama canlı ve diri olmak hep iyidir, değil mi?"

"Selam Bridget!" Una elinde bir tabak katı yumurta ile belivermişti. "Pam! Sana söylemeyi unuttum, Bill evinin önündeki çukurlar için kurula başvurmayı düşünüyor. Yolu iyi onarmamışlar. Eileen onarım bitene kadar sizin bahçeden hortumla su alıp alamayacaklarını soruyor."

Saçmalıktı. Hepsini saçmalıklı. Kendimi kimsenin bir şey du-

yamayacağını sandığı komada bir hasta gibi hissettim.

"Colin, konserve jambon nerede? Her an gelebilirler."

"Kimler?" dedim şüpheyle.

"Darcylar. Una, şu yumurtaların üstüne biraz salata krema-sıyla kırmızı biber döker misin?"

"Darcylar mı? Mark'ın ailesi mi? Şimdi mi? Niye?"

Tam o sırada kapı zili -saat kulesi gibi çalar- çınlamaya baş-ladı.

"Biz kabilenin yaşlılarıyız!" deyip mutfak önlüğünü çıkarır-ken annemin gözleri ışıldıyordu. "Haydi bakalım millet, hareke-te geçiyoruz!"

"Wellington nerede?" diye tısladım anneme.

"Oh, bahçede futbol oynuyor! Akşam yemeklerinde oturup bizimle çene çalmaktan hoşlanmıyor."

Annemle Una koşarak uzaklaştı ve babam kolumu okşadı. "Gel bakalım," dedi.

Onun peşinden salonun hışırtılı halılı ve süs eşyalı dünyası-na geçtim. Kaçıp gidecek takatimin olup olmadığını merak ettim ve olmadığına karar verdim. Mark'ın annesiyle babası, Una ve Geoffrey tuhaf bir çember halinde ayakta duruyordu. Her birinin elinde bir bardak şeri vardı. "Tatlım," dedi babam. "Sana bir iç-ki getirelim."

"Tanıştınız mı... şöyle...?" Elaine'i işaret etti. "Biliyor musun, seni otuz yıldır tanıyorum ama, kusura bakma, ismini unuttum."

"Eee, oğlun nasıl?" diye darbeyi indirdi Una.

"Oğlum! Oğlum evleniyor!" dedi Amiral Darcy, her zaman-ki gürültülü kahkahasıyla. Birden oda karardı. Evleniyor mu?

"Evleniyor mu?" dedi babam, ben nefesimi düzene sokmaya çalışırken kolumu tutarak.

"Oh, biliyorum, biliyorum," dedi Amiral Darcy neşeyle. "Ar-tık insan gençlere yetişemiyor: Bir bakmışsınız biriyle evlenmiş,

sonra bir bakıyorsunuz bu sefer başkasıyla evlenivermiş! Doğru değil mi hayatım?" dedi Mark'ın annesinin kışına vurarak.

"Sanırım Una Peter'ı değil Mark'ı soruyordu hayatım," dedi Elaine, bana bakıp halimi anlayarak. "Peter Hong Kong'daki oğlumuz. Haziran'da evleniyor. Haydi bakalım, Bridget'a bir içki getirecek bir erkek yok mu? Konuşmaktan başka işe yaramazlar değil mi?" dedi bana, anlayışlı bir bakışla.

Biri beni buradan çıkarsın, diye düşündüm. İşkence edilmek istemiyorum. Normal insanlar gibi banyoda yere, klozetin yanına uzanmak istiyorum.

"Bunlardan bir tane ister misin?" dedi Elaine, Black Sobranyerle dolu gümüş bir tabaka uzatarak. "Sağlıksız olduklarına eminim ama bak ben altmış beşime geldim."

"Evet, haydi bakalım, herkes otursun!" dedi Annem, elinde bir tabak ciğer sosisiyle içeri dalarak. "Off." Buz gibi bir sesle "Masada sigara içmek yok, Elaine," derken harika bir öksürme taklidi yapıp elini havada salladı.

Onu takip edip yemek salonuna geçtim. Buranın balkon kapısının ardında, bir eşofman üstü ve mavi bir şort giymiş olan Wellington oldukça şaşırtıcı bir beceriyle futbol oynamaktaydı.

"Şuna bakın. Bravo delikanlı," diyerek usulca güldü Geoffrey, pencereden dışarı bakıp ellerini ceplerinde oynatırken. "Bravo delikanlı."

Hepimiz oturup sıkıntıyla birbirimize bakmaya başladık. Sanki bir düğün öncesi mutlu çift için bir yemek verilmiş ve her iki tarafın ailesi de gelmişti, ama güveyi iki gece önce başka biriyle kaçırmıştı.

"Evet!" dedi annem. "Som balığı ister misin Elaine?"

"Teşekkürler," dedi Elaine.

"Dün gece *Miss Saigon*'a gittik!" dedi annem tehlikeli bir neşyle.

"Pööh! Müzikallermiş. O pezevenklerle hiç işim olmaz," diye mırıldandı Amiral Darcy, Elaine onun tabağına bir parça som balığı koyarken.

"Bizim hoşumuza gitti!" dedi annem. "Her neyse..."

İlham almak için pencereden dışarı çılgınca bakarken Wellington'un bana baktığını gördüm. "Yardım et," dedim dudaklarımın, ses çıkarmadan. Başıyla mutfakçı gösterdi ve gözden kayboldu.

"Bacaklarını açıp böğürüyorlar," diye kükredi benim gibi düşünen Amiral. "Oysa Gilbert ve Sullivan öyle mi ya?"

"Bir saniye izninizle," deyip masadan kalktım, annemin öfkeli bakışını görmezden gelerek.

Mutfakçı dalınca Wellington'u orada buldum. Buzdolabına yaslandım.

"Ne?" dedi gözlerime kararlılıkla bakarak. "Sorun ne?"

"Kabilenin yaşlılarından biri olduğunu düşünüyor," diye fıslıdım. "Mark'ın ailesini davet etti, Mark'ı biliyorsun, hani görmüştük ya..."

Başıyla evetledi. "Bu meseleyi biliyorum."

"Ona ne söyledin? Onun Rebecca'yla görüşmesi konusunda bir toplantı yapmaya çalışıyor, sanki..."

Tam o sırada mutfak kapısı birden açıldı.

"Bridget! Burada ne yapıyorsun? Oh." Annem Wellington'u görünce donup kaldı.

"Pamela?" dedi Wellington. "Neler oluyor?"

"Şey, senin söylediklerinden sonra biz yetişkinler... bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm!" dedi annem, kendine güvenini tekrar kazanıp neredeyse gülümsemeyi bile başarak.

"Kabilemizin adetlerini mi benimsiyorsun?" dedi Wellington.

"Şey... Ben..."

"Pamela. Kültürün yüzyıllardır gelişiyor. Dış etkiler belirdi-
ęinde bunların doğuştan hakkınız olan şeylere bulaşıp sulandır-
masına izin vermemelisiniz. Tartıştığımız gibi, dünyayı gezmek
insana yok etmek değil gözlemek sorumluluğunu verir." Wel-
lington'un yeni CD Walkman'inin bu duruma ne kadar uygun
düştüğüne şaşmadan edemedim, ama annem tövbe-k rca başını
sallıyordu. Onu hiç daha önce bir başkasının etkisi altında g r-
memiştim.

"şimdi. Konuklarının yanına geri dön ve Bridget'in ilişkisini
kendi haline bırak. Sizin kabilenizin adeti budur."

"şey, sanırım haklısın," dedi annem saçını düzelterek.

"İyi yemekler," dedi Wellington, bana hafifçe göz kırparak.

Yemek salonuna geri döndüğümde Mark'ın annesi konuyu
ustaca değiştirmeyi başarmıştı bile. "Bug nlerden insanlar nasıl
evleniyor hiç anlamıyorum," diyordu. "Ben o kadar gençken ev-
lenmesem hiç evlenmezdim."

"Oh, kesinlikle katılıyorum!" dedi babam büyük bir içtenlik-
le.

"Benim anlamadığım şey," dedi Geoffrey Amca, "Bridget'in
yaşında bir kadının nasıl birilerini kafesleyemeden yaşamayı ba-
şardığı. New York'ta, uzayda, her yerde ondan kaçıyorlar! P -
 h!"

"Oh, kapa eneni! Kapa eneni!" diye haykırmak istedim.

"Bugünlerde gençlerin işi çok zor," diye yine araya girdi Ela-
ine, bana sert sert bakarak. "İnsan on sekizindeyken her istedi-
ęiyle evlenebilir. Ama karakteri gelişince, bir erkeğin varlığı
katlanılmaz gelmeye başlar. Burada bulunanlar hariç tabii."

"Umarım," diye gürledi Mark'ın babası neşeyle, Elaine'in ko-
luna hafif hafif vurarak. "Yoksa seni otuzluklarla değiştirmek
zorunda kalırım. Niye bütün eğlenceyi sadece oğlum yaşasın
ki!" Bana efendice bir bakış fırlatıp hafifçe başını salladı ve yi-

ne yüreğim ağzıma geldi. Hâlâ birlikte olduğumuzu mu sanıyordu? Yoksa Rebecca'yı biliyor da Mark'ın ikimizle birden çıktığını mı düşünüyordu?

Neyse ki sohbet tekrar eski konuya döndü, oradan da Wellington'un futbol kabiliyetine, Geoffrey'le babamın golf tatiline, otlara, Bill'in evinin önüne... Ve sonra saat 3.45 olmuş ve kâbus bitmişti.

Elaine giderlerken elime birkaç Sobrany tutuşturdu -"Eve dönerken bunlara ihtiyacın olabilir. Umarım tekrar görüşürüz"- ki bu cesaret vericiydi ama insanın hayatını değiştirmeye yetmezdi. Ben Mark'la çıkmak istiyordum, ailesiyle değil.

"Evet hayatım." dedi annem, mutfaktan elinde bir Tupperware kutusuyla çıkarak. "Çantayı nereye koymuştun?"

"Anne," dedim dişlerimi sıkarak. "Yiyecek istemiyorum."

"İyi misin hayatım?"

"Bu koşullar altında ne kadar iyi olabilirsem," diye mırıldandım.

Beni kucakladı. Bu hoş ama irkilticiydi. "Biliyorum, çok zor bir durumdasın," dedi. "Ama Mark'a taviz vereyim deme. Sonunda sen kazanacaksın. Bunu biliyorum." Tam annemin bu alışılmadık desteğinin tadını çıkarıyordum ki konuşmayı sürdürdü. "Görüyorsun işte! *Hakuna Matata!* Takma kafana. Hayatını yaşa! Şimdi. Giderken yanına birkaç paket sebzeli etsuyu çorba almak ister misin? Biraz bisküviye ne dersin? Ohh, bak ne diyeceğim. Birkaç dilim filetom var."

Niye yiyeceğin sevgiden daha önemli olduğunu düşünüyor ki? Mutfakta bir saniye daha kalırsam yemin ediyorum kusacaktım.

"Babam nerede?"

"Oh, dışarıda kulübesindedir."

"Ne?"

"Kulübesinde. Orada saatler geçiriyor ve dışarı çıktığında leş gibi..."

"Leş gibi ne?"

"Hiçbir şey hayatım. Haydi yolun açık olsun. İstersen bir hoşçakal de."

Dışarıda Wellington banka oturmuş *Sunday Telegraph* okumaktaydı.

"Teşekkürler," dedim.

"Önemli değil," dedi ve ekledi, "İyi bir kadın. Güçlü bir zihni, iyi bir kalbi ve şevki var ama belki..."

"...belki bazen olması gerekenden 400 kat daha aşırıya kaçıyor, değil mi?"

"Evet," dedim gülerek. Oh Tanrım, umarım şevk derken sadece yaşama karşı duyulan şevkten bansediyordu.

Kulübeye yaklaşırken babam kıpkırmızı ve tilki gibi bir suratla çıktı. İçeride Nat King Cole çalıyordu.

"Ah, Londra'nın o kirli havasına geri mi dönüyorsun?" dedi, hafifçe sendeleyip kulübeye tutunarak. "Biraz moralin mi bozuk aşkım?" dedi peltek peltek.

Başımla evetledim. "Senin de mi?" dedim.

Beni kucakladı, tıpkı ben küçükken yaptığı gibi. Hoştu: Babamdı.

"Annemle bu kadar uzun süre evli kalmayı nasıl başardın?" diye fısıldadım, o hafif, tatlı kokunun ne olduğunu merak ederek. Viski miydi?

"Çok karmaşık değil aslında," dedi, tekrar kulübeye yaslanarak. Başını yana eğip Nat King Cole'u dinledi.

"Hayatında öğreneceğin en önemli şey," diye mırıldandı, "sevmeyi ve seilmeyi öğrenmek. Umarım Mau Mau'luyu değil, hâlâ beni seviyordur."

Sonra eğilip beni öptü.

5 Mart Çarşamba

58 kg. (güzel), alkol 0 (mükemmel), sigara 5 (hoş, sağlıklı bir rakam), Mark Darcy'nin evinin önünden arabayla geçişler 2 (ç.i.), Mark Darcy'nin hâlâ var olduğunu kanıtlamak için telefon defterinden numarasına bakmalar 18 (ç.i), 1471'i aramalar 12 (daha iyi), Mark'tan gelen telefonlar 0 (trajik).

08:30. Dairemde. Çok kötü. Mark'ı hâlâ özliyorum. Pazar ve Pazartesi bütün gün ondan hiç haber alamadım, sonra dün gece işten geldiğimde bir mesaj vardı. Birkaç haftalığına New York'a gideceğini söylüyordu. "Yani sanırım gerçekten yollarımız ayrılıyor."

Moralimi yüksek tutmaya çalışıyorum. Sabah kalkınca ilk acıyı hissetmeden önce hemen Radyo 4'teki *Bugün* programını açarsam -program sadece politikacıların saatlerce herhangi bir soruya "Evet" ya da "Hayır" diye yanıt vermemeye çabaladıkları bir oyuna benzese de- yalnızca üzüntümü arttıran ve yataktan kalkmamı zorlaştıran, "ya şöyle olsaydı" tarzı saplantılı düşüncelerden ve hayali Mark Darcy konuşmalarından sakınabildiğimi fark ettim.

Bu sabah Gordon Brown programda ç. iyiydi. Avrupa para birimi hakkında duraksamadan, şaşırmadan ve aslında hiçbir şey söylemeden durmadan sakın bir sesle, akıcı bir şekilde konuşmayı başardı, John Humphreyler arkadan Leslie Crowther gibi "Evet mi hayır mı? Evet mi hayır mı?" diye bağırırken. Evet... daha kötüsü de olabilirdi. Sanırım.

Avrupa para birimi ortak para birimiyle aynı şey mi acaba? Bazı açılardan bunu destekliyorum, çünkü paramız değişecek ve çok Avrupai ve şık olabilir. Ayrıca çok ağır olan o kahverengi paralardan ve çok ufak ve önemsiz olan o 5pens ve 20pensler-

den kurtulabiliriz. Hımm. 1 poundları elimizde tutmalıyız ama, altın paralar gibi muhteşemler ve parasız kaldığını sanırken birden cebinde 8 pound bulabiliyorsun. Ama bütün meşrubat makinelerini değiştirmeleri gerekecek ve... Aaaaahh! Kapı. Belki Mark hoşçakal demeye gelmiştir.

Kahrolası Gary idi. Sonunda niye geldiğini söyletmeyi başardım. Bana eklentinin "sadece" 7,000 pound tutacağını söylemek için gelmiş.

"7,000 poundu nereden bulacağım ben?"

"İkinci bir kredi alabilirsin," dedi. "Sana ayda sadece yüz papele patlar."

Neyse ki o bile işe geç kaldığımı anlayabildi ve böylece onu evden çıkarmayı başardım. 7,000 poundmuş. Vay be.

19:00. Tekrar evde. Telesekreterime bir insanmış, bir arkadaşmış gibi davranmam normal bir şey değil herhalde: İşten eve koşarak gelip hangi ruh halinde olduğuna, bana hoş ve toplumun kabul edilebilir bir üyesi mi olduğumu, yoksa mesela şimdiki gibi boş ve soğuk bir hayatım mı olduğunu söyleyeceğine bakıyorum. Mark'tan 42. gündür mesaj gelmediği gibi başka kimseden de mesaj yok. Belki de biraz *Az Seçilen Yol*'u okumalıyım.

19:06. Evet, aşk başınıza gelen değil sizin yaptığınız bir şeydir. Ben neyi eksik yaptım peki?

19:08. Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, gerçek bir kadıyım. Kişilik bilincim diğer insanlardan değil kendimden... kendimden... mi kaynaklanıyor? Bu doğru olamaz.

19:09. Her neyse. Mark Darcy'yi saplantıya dönüştürmemem iyi. Kendimi uzak tutmaya başlıyorum.

19:15. Yaşasın, telefon! Belki Mark Darcy'dir.

"Bridget, tığ gibi görünüyorsun!" Tom. "Nasılsın bebeğim?"

"Bok gibi," dedim, nikotinli sakızımı ağzımdan çıkarıp onunla bir heykel yapmaya başlarken. "Belli oluyordur zaten."

"Haydi ama Bridgelene! Erkekler! Sürüsüne bereket. Yeni muhabirlik kariyerin nasıl gidiyor?"

"Şey, Colin Firth'ün ajanını aradım ve basında çıkmış bütün yazıları topladım. Yeni filmi *Zift Ateşi* yakında gösterime giriyor ve reklama ihtiyaç duyabileceklerini ve bu röportajı gerçekten yapmak isteyebileceğini düşündüm."

"Ve?"

"Beni arayıp çok meşgul olduğunu söylediler."

"Hah! Aslında ben de onun için aradım. Jerome'un tanıdığı..."

"Tom," dedim tehlikeli bir sesle, "sakın bu Bahsetme Takıntısı olmasın?"

"Hayır, hayır... Ona geri dönmüyorum," diye açıkça yalan söyledi. "Ama her neyse, Jerome son filminde Colin Firth'le beraber çalışan bir adam tanıyor. Sana sormamı istedi, onunla senin için konuşmasını ister misin diye."

"Evet!" dedim heyecanla.

Bunun Kasıntı Jerome'la temasını sürdürmesi için bir bahane olduğunun farkındayım, ama zaten her eylem özgecilikle çıkarıcılığın karışımıdır. Hem belki Colin Firth evet der!

Yaşasın! Benim için mükemmel bir meslek olacak! Dünyayı gezip ünlülerle röportaj yapabilirim. Hem gelecek ekstra parayla ofisim ve teras için gerekli ikinci krediyi alıp sonra da o berbat İngiliz tarzı işimden, kölelikten kurtulup evde çalışabilirim. Evet! Her şey yerine oturuyor! Gary'yi arayacağım. Bir şeyleri değiştirmezseniz hiçbir şeyin değişmesini bekleyemezsiniz. Dizginleri elime alıyorum.

Evet, yatakta yatıp kedere boğulmayacağım. Kalkıp faydalı

bir şeyler yapacağım. Mesela. Şey. Sigara içmek olabilir mi? Oh Tanrım. Mark'ın Rebecca'yı arayıp benimleyken yaptığı gibi günün bütün küçük ayrıntılarını anlatması fikrine katlanamıyorum. Negatif olmamalıyım, olmamalıyım. Belki de Mark Rebecca'yla çıkmıyordur ve geri dönünce benimle birlikte olur! Görüyorsunuz ya? Yaşasın!

12 Mart Çarşamba

58.600 kg, alkol 4 (ama artık bir muhabirim ve sürekli sarhoş gezmem gerektiği açık), sigara 5, kalori 1,845 (i.), tünelin ucundaki ışıklar 1 (ç. zayıf).

16:00. Tom az önce işyerimi aradı.

"Oldu bu iş!"

"Ne?"

"Colin Firth meselesi!"

Titreyerek ayağa kalktım.

"Evet! Jerome'un arkadaşı arayıp Colin Firth'ün çok olumlu yaklaştığını söylemiş. Eğer *Independent*'ta yayımlatabilecekse röportajı kabul edeceğini söylemiş. Ben de Kasıntı Jerome'la yemeğe çıkıyorum!"

"Tom, sen bir azizsin, bir tanrısın ve bir başmeleksin. Ne yapmam gerekiyor peki?"

"Colin Firth'ün ajanını ara, sonra da *Independent*'tan Adam'ı ararsın. Oh, bu arada, onlara daha önce bir sürü röportaj yaptığını söyledim."

"Ama yapmadım ki."

"Oh, bu kadar *doğrucu* olma, Bridgelene, yaptığını söyle git-sin."

18 Mart Salı

59 kg. (ç. haksızca bir ceza), kalori 1,200 (işte bu kadar), ipotekler 2 (yaşasın!), dairedaki yatak odalarının sayısı: 2 olmak üzere (yaşasın!).

Bankayı aradım, ipotek karşılığı ikinci krediyi alabileceğimi söylediler! Tek yapmam gereken yeni formlar filan doldurmak. Sonra 7,000 poundum olacak ve ayda sadece 120 pound vermem gerekiyor! Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum. Bütün para sıkıntılarımın çözümü bu olabilir!

2 Nisan Çarşamba

59.500 kg., kalori 998 (tuhaf bir kalori/yağ ilişkisi perhizi anlamsız kılıyor), mucizeler: Bir sürü, yeni keşfedilen hazlar: Sonsuz.

17:00. Tuhaf bir şeyler oluyor. Yalnız Colin Firth'le röportaj yapmakla kalmayacağım, üstelik röportaj Roma'da yapılacak! Bir bakarsınız bana bir sonraki röportajın Karayip Adaları'ndan birinin denizinde çıplak yapılacağını söylerler. Tanrı'nın bütün her şeyin karşılığında bana bir kıyak yapmasını anlayabilirim, ama bu bütün normal dinlerin mantığını aşıyor. Sanki yaşam korkunç bir şekilde zirveye çıkıyor ve sonra hızla aşağı inmeye başlayacak, zamansız bir ölüme doğru. Belki gecikmiş bir Nisan Bir şakasındır.

Az önce Tom'u aradım. Bana öküzün altında buzağı aramayı kesmemi, röportajın Roma'da yapılma sebebinin Colin Firth'ün orada yaşaması olduğunu -haklı- ve Colin Firth hakkında Bay

Darcy'yi oynamış olması dışında bilgi toplamamı tavsiye etti. Mesela yeni filmi *Zift Ateşi* hakkında.

"Evet, evet, evet," dedim, sonra Tom'a yardımları için müteşekkirdiğimi söyledim. "Görüyorsun ya, bu kesinlikle ihtiyacım olan şeydi!" dedim heyecanla. "Erkeklerle kafayı bozmak yerine kariyerimde odaklanmak öyle iyi geldi ki."

"Şey, Bridget," dedi Tom. "Colin Firth'ün bir kız arkadaşı olduğunun farkındasın, değil mi?"

Hıh.

11 Nisan Cuma

58.500 kg, alkol 5 (muhabir eğitimi), sigara 22, kalori 3,844 (Görüyorsunuz ya? Görüyorsunuz ya? Bir daha asla rejim yapmayacağım).

18:00. Mükemmel bir şey oldu! Demin Halkla İlişkiler görevlisi kadınla konuştum. Colin Firth işleri ayarlamak için hafta sonunda beni evden arayacak! İnanamıyorum. Hafta sonunda evden çıkamayacağım tabii, ama bu da iyi olacak çünkü oturup *Aşk ve Gurur*'ün videosunu izleyerek araştırma yapabilirim. Gerçi başka projelerden de bahsetmemiz gerekecek ya. Evet. Aslında bu kariyerimde bir dönüm noktası olabilir. Ne tuhaf, ironik bir şekilde, Bay Darcy Mark Darcy'ye olan saplantımı unutmamı sağladı... Telefon! Belki Bay ya da Mark Darcy'dir. Hemen etkileyici bir caz ya da klasik müzik albümü koymalıyım.

Hıh. *Independent*'tan Michael diye kahrolası, patronluk taslayan bir adamdı. "Şimdi beni dinle. Seni daha önce kullanmadık. Bu işi eline yüzüne bulaştırmanı istemiyorum. Pazartesi gecesi

ayarladığımız gibi uçakla geri döneceksin, Salı sabahı oturup yazmaya başlayacaksın ve saat 4'e kadar teslim edeceksin, yoksa baskıya yetişmez. Ve ona *Zift Ateşi* hakkında sorular soracaksın. Biliyorsun, *Zift Ateşi*'nde oynadığı karakterin ismi Bay Darcy değil."

Aslında çok haklı. Ooh, telefon.

Jude'du, Shazzer'la birlikte buraya geliyormuş. Korkarım Bay Darcy arayınca beni güldürecekler, ama öte yandan kafamı meşgul edecek bir şeylere ihtiyacım var yoksa patlayacak.

12 Nisan Cumartesi

59.00 kg. (ama Çeşnili Alman Sosisi diyetini kullanarak yarından önce kesinlikle bir buçuk kilo verebilirim), alkol 3 (ç.i.), sigara 2 (muhteşem, azize gibi biriyim), Çeşnili Alman Sosisi 12, ya birden sağırlaşmışsam ve Colin Firth aramış da duyamamışsam diye 1471'i aramalar 7, yerin pizza kutuları, giysiler, kütüphaneleri vs ile kaplı olmayan metre kareleri 2 (kanepenin altı), Aşk ve Gurur'daki Colin Firth'ün arabayla göle uçtuğu sahneyi seyretme sayısı 15 (birinci sınıf araştırmacıyım), Colin Firth'den gelen telefonlar 0 (şimdilik).

10:00. Colin Firth aramadı.

10:03. Hâlâ aramadı.

10:07. Hâlâ aramadı. Jude'la Shazzer'ı uyandırmak için çok mu erken acaba? Belki beni aramak için kız arkadaşının alışverişe gitmesini bekliyordur.

17:00. Bay Darcy meselesi yüzünden daire sanki bomba düşmüş gibi görüyor: Hepimiz salona *Thelma ve Louise*'deki o sahne gibi yayıldık. Hani polis evi sarar ve Harvey Keitel onların araması beklemektedir, arkadan da kayıt cihazlarının sesi gelir. Jude'la Shazzer'ın desteğini gerçekten takdir ediyorum, ama hazırlıklarımı tamamlamadım, fiziksel olan dışında.

18:00. Bay Darcy hâlâ aramadı.

18:05. Hâlâ aramadı. Ne yapmam gekeriyor? Onunla nerede buluşacağımı bile bilmiyorum.

18:15. Hâlâ aramadı. Belki kız arkadaşı alışverişe gitmeyi *reddetmiştir*. Belki bütün hafta sonunu seks yaparak ve telefonla İtalyan dondurması sipariş ederek ve arkamdan gülerек geçiyorlardır.

18:30. Jude birden uyandı ve parmak uçlarıyla alnına dokundu. "Dışarı çıkmalıyız," dedi tuhaf, mistik bir mega star sesiyle. "Deli misin?" diye tısladı Sharon. "Dışarı çıkmak mı? *Aklını* mı kaçırdın sen?"

"Hayır," dedi Jude soğuk bir sesle. "Telefon çalmıyor çünkü üstünde odaklanmış çok fazla enerji var."

"Pöh," diye burnundan soludu Sharon.

"Hem burası kokmaya başladı. Ortalığı temizlemeli, enerjinin akmasına izin vermeli, sonra dışarı çıkıp birer Bloody Mary içmeliyiz," dedi, bana baştan çıkarıcı bir şekilde bakarak.

Birkaç dakika sonra dışarıydık. Henüz kararmamış, beklenmedik bahar havasında gözlerimizi kırıpıştırıyorduk. Birden kapıya doğru gerisingeri atıldım, ama Shazzer beni tuttu.

"Birer. Bloody. Mary. İçmeye. Gidiyoruz," diye tısladı, beni

yolda iri bir polis gibi zorla yürütürken.

On dört dakika sonra geri dönmüştük. Kendimi odanın içine attım ve donup kaldım. Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu.

"Göreceksin," dedi Jude korkunç, kendini beğenmiş bir sesle. "Göreceksin."

Shazzer titreyerek, sanki karşısında patlamamış bir bomba varmışçasına, uzanıp mesaj tuşuna bastı.

"Merhaba Bridget, ben Colin Firth." Hepimiz bir adım geriye sıçradık. Bay Darcy'ydi. BBC'de Elizabeth Bennet'a evlenme teklif ettiği o zarif, derin, kayıtsız sesti bu. Bridget. Ben. Bay Darcy Bridget, diyordu. Telesekreterimde.

"Pazartesi benimle röportaj yapmak için Roma'ya geliyor-muşsun," diye devam etti. "Buluşmayı ayarlamak için aradım. Piazza Navona diye bir meydan var. Taksiye binersen götürürler. Seninle havuzun yanında 4.30'da buluşalım. İyi yolculuklar."

"1471, 1471," diye kekeledi Jude, "1471, çabuk, çabuk. Ha-yır, kasedi çıkar, kasedi çıkar!"

"Çabuk onu ara," diye haykırdı Sharon bir SS işkencecisi gibi. "Çabuk onu ara ve seninle havuzun *içinde* buluşmasını söyle. Oh Tanrım."

Telefon tekrar çalmıştı. Ağzımız açık kalakaldık. Sonra Tom'un sesi gürledi, "Selam tatlı şeyler, ben Bay Darcy, biriniz beni bu ıslak tişörtten kurtarabilir misiniz diye aradım."

Shazzer birden transtan kurtuldu. "Durdur onu, durdur onu," diye haykırdı, ahizeye atılarak. "Kapa çeneni Tom, kapa, kapa, kapa."

Ama çok geçti. Bay Darcy'nin telesekreterime bıraktığı mesaj, onunla Roma'da, bir havuzun yanında buluşmamı istemesi sonsuza dek yok oldu. Ve dünyadaki hiç kimsenin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

6

İtalyan İşi

21 Nisan Pazartesi

57.200 kg. (heyecan ve korku yağları yaktı), alkol 0: Mükemmel (uma daha sabahın yedi buçuğu), sigara 4 (ç.i.).

07:30. Seyahate çıkmam ve harcayacak bol bol vaktimin olması muhteşem bir ilerleme. Tıpkı *Az Seçilen Yol*'da yazdığı gibi, insanların değişme ve büyüme kapasitesi var. Tom dün gece gelip bana soruları tekrar ettirdi. Bu yüzden şimdi hazırım. Ama ona hâlâ biraz kızgın olduğumu da itiraf etmeliyim.

09:15. Aslında epey vaktim var. İşadamlarının Avrupa'ya giderken havaalanlarına kalkıştan kırk dakika önce, ellerinde yalnızca gömlek dolu bir çantayla geldiklerini herkes bilir. Uçak 11:45'te kalkacak. 11'de Gatwick Havaalanı'nda olmalıyım, bu yüzden 10:30'da Victoria'dan trene, 10'da da metroya binmeliyim. Mükemmel.

09:30. Ya kendime hakim olamayıp onu öpersem? Pantolonum da çok dar, göbeğimi gösterecek. Başka bir şey giysem iyi olur. İlem görüşmeden önce makyajımı tazelemek için makyaj çantasını da yanıma alayım.

09:40. Makyaj çantamı hazırlamak için bu kadar zaman harcadığıma inanamıyorum. Oysa en önemli şey güzel görünmek tabii. Saçım berbat. Tekrar ıslatmam gerekecek. Pasaportum nerede?

09:45. Pasaportumu buldum. Saçımı da yatırdım. Çıksam iyi olur.

09:49. Tek sorun şu: Bavulumu bulamıyorum. Belki makyaj çantamın içindekileri diş fırçasına, macununa, gargaraya, temizleyiciye ve nemlendiriciye indirgesem iyi olur. Oh, bu arada mikrodalga fırının içindeki 3,500 poundu çıkarıp Gary için bıraksam iyi olur, böylece yeni ofisle teras için gerekli malzemeleri almaya başlayabilir! Yaşasın!

09:50. Güzel. Bir taksi çağırdım. İki dakika sonra burada olacak.

10:00. Taksi nerede?

10:05. Bu kahrolası taksi nerede?

10:06. Taksi şirketini aradım. Kapının önünde gümüş Cavalier'in beklediğini söylediler.

10:07. Kapının önünde ya da sokakta görünürde gümüş Cavalier filan yok.

10:08. Taksici adam gümüş Cavalier'in kesinlikle tam şu anda sokağımın köşesini dönmekte olduğunu söyledi.

10:10. Hâlâ taksi yok. Siktiğimin, siktiğimin taksisi ve... Ooh. İşte geldi. Kahretsin, anahtarlar nerede?

10:15. Taksideyim. Vaktinde gelse on beş dakika önce gideceğim yere varmıştım.

10:18. Aargh. Taksi birden Marylebone Sokağı'na saptı - Victoria'ya doğru gitmek yerine açıklanmaz bir şekilde beni Londra'da turistik bir geziye çıkarmaya karar verdi. Taksi şöförüne saldırıp onu öldürmek ve yemek dürtümü bastırmalıyım.

10:20. Geri döndük, yani artık Newcastle'a doğru gitmiyoruz, ama trafik sıkışık. Londra'da artık trafik sürekli sıkışık zaten.

10:27. Acaba Marble Arch'tan Gatwick Express'e bir dakikada gitmek mümkün mü?

10:35. Victoria. Tamam. Sakin ol, sakin ol. Treni kaçırdım. Yine de 10:45 trenine binersem uçak kalkmadan yarım saat önce yetişebilirim. Hem kalkış da muhtemelen gecikir.

10:40. Acaba havaalanında yeni bir pantolon almaya vaktim olacak mı? Aslında bu konuda nörotik olmayacağım. Tek başına seyahat etmenin iyi tarafı şu ki, yepyeni bir karakter edinmeye başlıyor, çok zarif ve sanki, sanki bir Zen ustası gibi oluyorsunuz ve kimse sizi tanımıyor.

10:50. Keşke pasaportumun çantamdan atlayıp eve geri döndüğünü düşünüp durmasam.

11:10. Tren anlaşılmaz bir şekilde durdu. Buluşmaya gidememe

olasılığı karşısında birden tırnakların üstüne bir kat daha cila sürmek gibi ekstralar önemini yitiriverdi.

11:45. Buna inanamıyorum. Uçak bensiz gitti.

Öğlen. Tanrıya, Bay Darcy'ye ve bütün meleklerle çok şükür. Bir saat kırk dakika sonra başka bir uçakla gidebileceğim. Demin Hİ görevlisini aradım ve bana önemli olmadığını, randevuyu iki saat ileri atabileceğimizi söyledi. Güzel, havaalanında alışveriş yapabilirim.

13:00. Bahar modası güllü şifonlara bayılıyorum. Ama onları insanların kıçlarını açıkta bırakacak şekilde tasarlamamalılar. Havaalanının mağazalarına bayıldım. Sör Richard Rogers, Terence Corran ve benzeri kişiler hep havaalanlarının büyük alışveriş merkezlerine dönüştüğünden şikayet ediyor, ama bence bu iyi bir şey. Herhalde gelecek röportajımı bu konuda, Bill Clinton'la olmasa bile Sör Richard'la yapabilirim. Bir bikini deneyebilirim.

13:30. Tamam. Mektupları atıp gerekli şeyleri aldıktan sonra çıkıyorum.

13:31. Bir anons yapıldı: "Yolcu Jones, Roma'ya yapılacak BA 175 numaralı uçuş seferinin son yolcusu lütfen hemen 12 Numaralı kapıya gitsin. Uçak kalkmak üzere."

22 Nisan Salı

59 kg, alkol 2, sigara 22, Independent'taki patronluk taslayan Michael'ın "Nasıl gidiyor?" diye sormak için yaptığı aramalar:

Yaklaşık 30, röportaj kasedini dinleme sayısı 17, röportajın yazılmış kelimeleri 0.

09:00. Muhteşem bir tatilden sonra tekrar Londra'daki dairemde. Tamam, oturup röportajı yazacağım. Görüyorsunuz ya, iş ve kariyer üstünde yoğunlaşmak insana nasıl da kalp acısını unutturuyor. Her şey öyle muhteşemdi ki. Taksi beni Roma meydanına bıraktığında bayılacağım sandım: Muhteşemdi - altın güneş ışığı ve yüksek harabelerle dolu dev bir meydan ve her şeyin tam ortasında Bay... Ooh, telefon.

Independent'tan Michael'dı.

"Eee, hallettin mi?" dedi.

"Evet," dedim küçümser bir sesle.

"Yanına kayıt cihazını almıştın, Sony walkman'ini değil, değil mi?"

Tom ona hakkımda ne söyledi bilmiyorum ama konuşma tarzından anladığım kadarıyla çok iyi şeyler olmayabilir.

"4'e kadar vaktin var. Bu yüzden yazmaya başlasan iyi olur."

Hah. 4'e daha asırlar var. Biraz oturup günü kafamda tekrar canlandıracağım. Mımm. Kesinlikle Bay Darcy gibi görünüyordu: Zayıf ve ateşli. Beni biraz gezdirdi. Kuyulu bir kiliseye, önemli bir şahsiyetin mezarına ve bir Musa heykeline götürdü. Araba altında kalmamam konusunda da çok dikkatliydi ve İtalyanca konuşup durdu. Mımm.

Öğlen. Sabah pek iyi geçmedi, ama olup bitenleri özümsemeye ve izlenimlerimi başkalarıyla tartışmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden galiba aslında oldukça üretken geçti.

14:00. Yine telefon. Büyük bir röportajcı olunca işte böyle oluyor: Telefonların ardı arkası kesilmiyor.

Yine o kahrolası patronluk taslayan Michael'dı: "Nasıl gidiyor?"

Herife bak. Daha saat 4'e kadar vaktim var, ki o zaman da gün bitiyor zaten. Aslında kasetten oldukça hoşnut kaldım. Önce kolay sorularla başlayıp sonra Tom'un terletici sorularına geçmeyi iyi becerdim. Bunları dün gece, biraz çakırkeyif olmama karşın yazmayı becermişim. Bence sorularımın sıralamasından oldukça etkilendi.

14:30. Çabucak bir bardak kahve ve bir sigara içeceğim.

15:00. Kasedi bir daha dinleyeyim.

Hey! Shaz'ı arayıp ona son kısmı biraz dinleteceğim.

Aargh, aargh. Saat 15:30 oldu ve hâlâ başlamadım. Her neyse, paniğe gerek yok. Öğle yemeğinden geri dönmeleri asırlar sürer, hem o zaman da... muhabirler kadar sarhoş olurlar. Bu atlatma haberimi görünce kafayı yiyecekler.

Nasıl başlasam? Röportajda hem Bay Darcy ile ilgili izlenimlerim, hem de yeni filmi *Zift Ateşi*'yle, tiyatroyla, sinemayla ilgili şeylerin ustaca örülmüş bir karışımı yer almalı tabii. Artık bana haftalık bir köşe verirler herhalde: Bridget Jones Röportajları. Jones Darcy ile buluşuyor. Jones, Marcos'la da buluşurdu, ama o ne yazık ki ölü.

16:00. Kahrolası Michael sürekli arayıp neyi koyup koymamam gerektiğini söyleyip dururken nasıl yaratıcı olmam beklenebilir? Hırrr. Eğer yine oysa... Bu gazetenin muhabirlere hiç saygısı yok. Kesinlikle.

17:15. Öff. "Ya-pı-yo-rum," dedim. Bu çenesini kapattı.

8:00. Her neyse, olur böyle şeyler. Bütün ünlü muhabirlerin ortak sorunu vardır.

9:00. Of kahretsin, of kahretsin. Of kahretsin, of kahretsin.

23 Nisan Çarşamba

59.700 kg. (yağlanıyorum), beni arayıp Colin Firth röportajı için kutlayan arkadaşlar, akrabalar, meslektaşlar 0, Independent kadrosundan arayıp kutlayanlar 0, Colin Firth'ten Colin Firth röportajıyla ilgili olarak gelen kutlama telefonları 0 (çok tuhaf, değil mi?).

08:00. Röportaj bugün yayımlanıyor. Biraz aceleye geldi ama tene olmadı galiba. Aslında oldukça iyi de olabilir. Şu gazete bir an önce çıksa.

08:10. Gazete hâlâ gelmedi.

08:20. Yaşasın! Gazete geldi.

Röportajı yeni okudum. *Independent* yazdıklarımı tamamen göz ardı etmiş. Tamam, biraz gecikmişim, ama bu bir rezalet. İşte basılanlar:

Aşılamaz teknik güçlükler yüzünden Bridget Jones'un Colin Firth'le yaptığı röportajın banttaki halini yayımlamak zorunda kaldık.

BJ: Tamam. Şimdi röportaja başlıyorum.

CF: *(Biraz isterik bir sesle)* Güzel, güzel.

(Çok uzun bir sessizlik)

BJ: En sevdiğiniz renk?

CF: Efendim?

BJ: En sevdiğiniz renk?

CF: Mavi.

(Uzun sessizlik)

BJ: En sevdiğiniz puding?

CF: Şey. Crème brûlée.

BJ: Nick Hornby'nin yakında gösterime girecek filmi *Zift Alevi*'ni biliyor musunuz?

CF: Evet, biliyorum.

BJ: (*Duraksama. Kâğıt hıştırtıları.*) Zift... Oh. (*Tekrar kâğıt hıştırtıları*) Zift Alevi'nin kitabının cinsiyetçi bir günah çıkarma türettiğini düşünüyor musunuz?

CF: Efendim?

BJ: Cinsiyetçi. Bir. Günah. Çıkarma. Türettiğini. Düşünüyor. Musunuz?

CF: Cinsiyetçi bir günah çıkarma *türetmek* mi?

BJ: Evet.

CF: Şey. Nick Hornby'nin tarzı çok taklit edildi ve bence, şey, cinsiyetçiliği de çok ilgi çekici, onu... *türetmiş* olsa da olmasa da.

BJ: BBC'nin *Aşk ve Gurur*'unu biliyor musunuz?

CF: Evet, biliyorum.

BJ: Göle dalmak zorunda kaldığınız sahneyi?

CF: Evet.

BJ: Sahneyi tekrar çekmek zorunda kaldıklarında, ıslak tişörtünüzü çıkarıp kuru bir tane mi giymek zorunda kaldınız?

CF: Evet, herhalde öyle yaptım, evet. *Scusi. Ha vinto. É troppo forte. Si grazie.*

BJ: (*Solukları hızlanarak*) Göle kaç kez dalmak zorunda kal-

dınız?

CF: (*Öksürüyor*) Şey. Su altı sahneleri Ealing Stüdyoları'nda-ki bir havuzda çekildi.

BJ: Yo hayır.

CF: Korkarım öyle. Göle uçma, şey, *anındaysa* -ama çok kısa bir andı- bir dublör kullandık.

BJ: Ama Bay Darcy'ye benziyordu.

CF: Çünkü takma favorileri vardı, Bay Darcy gibi giyinmişti ve giysileri ıslaktı. Aslında Elvis'e de benziyordu. Sigorta koşulları yüzünden bunu sadece bir kez yapabildi, sonra da altı hafta boyunca teninde sıyrık olup olmadığı kontrol edildi. Bütün diğer ıslak gömlek sahnelerinde ben oynuyorum.

BJ: Peki gömleğin tekrar tekrar ıslatılması gerekti mi?

CF: Evet. Spreyle su fışkırtıyorlardı. Su fışkırtıyorlardı ve...

BJ: Neyle?

CF: Efendim?

BJ: Neyle?

CF: Spreyle. Bakın, acaba...?

BJ: Evet, ama demek istediğim, gömleği çıkarıp ondan sonra... başka bir tane giymek zorunda mı kaldınız?

CF: Evet.

BJ: Tekrar ıslatılmak için mi?

CF: Evet.

BJ: (*Duraksama*) Gösterime girecek olan *Zift Ateşi* filmini biliyor musunuz?

CF: Evet.

BJ: Sizce *Zift Ateşi*'ndeki Paul karakteriyle... şey arasındaki temel benzerlikler ve farklılıklar neler... şey...?

CF: Kim?

BJ: (*Mahcupça*) Bay Darcy.

CF: Bunu bana daha önce kimse sormamıştı.

BJ: Öyle mi?

CF: Evet. Bence temel farklılıklar...

BJ: Yani sizce çok sıradan bir soru mu?

CF: Hayır. Yani, bana kimse daha önce sormadı.

BJ: İnsanlar bunu size sürekli sormuyor mu?

CF: Hayır, hayır, kesinlikle.

BJ: Yani...

CF: Yepyeni, benzersiz bir soru, evet.

BJ: Oh, güzel.

CF: Devam edelim mi?

BJ: Evet.

CF: Bay Darcy Arsenal'i tutmuyor.

BJ: Doğru.

CF: Öğretmen değil.

BJ: Doğru.

CF: Yaklaşık iki yüz yıl önce yaşadı.

BJ: Evet.

CF: *Zift Ateşi*'ndeki Paul futbol taraftarlarının arasında bulunmayı seviyor.

BJ: Evet.

CF: Bay Darcy ise köy danslarına bile katlanamıyor. Şimdi. Bay Darcy ile ilgili olmayan bir şeylerden bahsedebilir miyiz acaba?

BJ: Evet.

(*Duraksama, kâğıt hışırtiları*)

BJ: Hâlâ kız arkadaşınızla çıkıyor musunuz?

CF: Evet.

BJ: Oh.

(*Uzun sessizlik*)

CF: Her şey yolunda mı?

BJ: (*Neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle*) Sizce dü-

şük bütçeli İngiliz filmleri mi belirleyecek?

CF: Duyamıyorum.

BJ: (*Sefil sesle*) Sizce düşük bütçeli İngiliz filmleri mi belirleyecek?

CF: Neyi...? (*Cesaret vererek*)... Neyi?

BJ: (*Çok uzun düşünceli sessizlik*) Geleceği.

CF: Evet. Bence adım adım bize yetişiyorlar. Düşük bütçeli filmleri seviyorum, ama büyük bütçeli filmleri de seviyorum ve bunlardan daha çok çekmeler iyi olur bence.

BJ: Ama kızın İtalyan olması sorun çıkarmıyor mu?

CF: Hayır.

(*Çok uzun sessizlik*)

BJ: (*Somurtkanca*) Sizce Bay Darcy'nin politik bir boyutu var mı?

CF: Siyasi görüşleri üzerine, tabii varsa, daha önce konuşmuştum. Ve bunun *Independent* okuyucularının ilgisini çekeceğini sanmıyorum. Pre-Victoria ya da Victoria döneminin zengin sosyal yardımseveri olma fikri oldukça Thatchervari olsa gerek. Yani sosyalizm üstüne kesinlikle...

BJ: Hayır.

CF:...kafa yormamıştı herhalde. Ve ne kadar iyi bir insan olduğu kiracılarına karşı olan tavırlarıyla gösteriliyor. Ama bence daha çok Nietzschevari bir kişilik, bir...

BJ: Niçe ne demek?

CF: Bilirsiniz, insanın, şey süpermen olması fikri.

BJ: Süpermen mi?

CF: Süpermen'in kendisi değil, hayır. Hayır. (*Hafif inilti*) O külodunu pantolonunun üstüne giymiyordu, hayır. Bakın, artık bu konuyu *gerçekten* kapatmak istiyorum.

BJ: Yeni projeniz ne olacak?

CF: *Yosun Dünyası*.

BJ: Doğa belgeseli mi?

CF: Hayır, hayır, hayır. Şey, 30larda yaşayan egzantrik bir ailenin öyküsü. Baba bir yosun fabrikasının sahibi.

BJ: Yosunlar kendi kendine mi büyüyor?

CF: Hayır, şey, Birinci Dünya Savaşı'nda yaraların iyileştirilmesinde kullanılan Sphangum yosunlarından yetiştiriyor ve, şey, son derece hafif, komik...

BJ: (*Hiç inandırıcı olmayan bir sesle*) Kulağa çok iyi geliyor.

CF: Umarım öyle olur.

BJ: Gömlekle ilgili bir şey sorabilir miyim?

CF: Evet.

BJ: Onu toplam kaç kez giyip çıkarmak zorunda kaldınız?

CF: Tam olarak... bilmiyorum. Şey. Bir düşüneyim. Pembede doğru yürüdüğüm sahne vardı. Bu bir kerede çekilmişti. Tek çekim. Sonra atımı birine verdiğim bir sahne vardı... Sanırım orada gömleğimi değiştirdim.

BJ: (*Canlanarak*) Değiştirdiniz mi?

CF: (*Kendinden emin*) Evet. Bir kez.

BJ: Yani temelde üstünüzde sadece tek bir ıslak gömlek mi vardı?

CF: Sürekli spreyle ıslatıp durdukları tek bir ıslak gömlek, evet. Tamam mı?

BJ: Evet. En sevdiğiniz renk?

CF: Bunu sormuştunuz.

BJ: Şey. (*Kâğıt hışırtiları*) Zift Ateşi'nin aslında duygusal embesillik üstüne olduğunu düşünüyor musunuz?

CF: Duygusal ne?

BJ: Embesillik. Bilirsiniz: Erkekler bağıllık fobisi taşıyan alkolik delilerdir ve sürekli sadece futbolla ilgilenirler.

CF: Hayır, pek böyle düşünmüyorum. Paul'ün duygularıyla yüzleşip onları kabullenmekte bazı açılardan kız arkadaşın-

dan daha başarılı olduğunu düşünüyorum. Aslında bence sonuçta Nick Hornby'nin kendi adına söylemek istediklerini bu kadar çekici kılan da bu: Yani son derece sıradan, gündelik bir dünyada duygusal deneyimlere ulaşabilmiş olmak...

BJ: Affedersiniz.

CF: (*İç geçirerek*) Evet?

BJ: Kız arkadaşınızla dil problemi yaşamıyor musunuz?

CF: İngilizcesi çok iyi.

BJ: Ama sizin yaşlarınızda bir *İngilizle* daha rahat etmez miydiniz?

CF: İlişkimiz iyi gidiyor.

BJ: Hıh. (*Karanlık bir sesle*) Pekâlâ. Tiyatroyu yeğlediğiniz oluyor mu?

CF: Şey. Asıl oyunculuğun sinemada değil tiyatrodada yapıldığı fikrine katılmıyorum. Ama tiyatrodada oynarken tiyatroyu yeğlediğimi fark ediyorum, evet.

BJ: Ama tiyatronun biraz gerçek dışı ve utandırıcı olduğunu düşünmüyor musunuz? Hem saatlerce yemeden içmeden rol yapıp...

CF: Gerçekdışı mı? Utandırıcı ve gerçekdışı mı?

BJ: Evet.

CF: Gerçekdışı derken kastettiğiniz...?

BJ: Gerçek olmadığını anlayamıyorsunuz.

CF: O anlamda gerçekdışı, evet. (*Hafif inilti*) Şey. Bence iyiyse böyle olmaz. Daha fazlasıdır... Bir film yapmak daha yapay gibi geliyor.

BJ: Öyle mi? Tek bir kerede çekilmiyor, değil mi?

CF: Şey, hayır. Çekilmiyor. Hayır. Evet. Bir film tek bir kerede çekilmez. Küçük parçalar halinde çekilir. (*Daha yüksek inilti*) Küçük küçük parçalar.

BJ: Anlıyorum. Sizce Bay Darcy Elizabeth Benning'le dü-

ğünden önce yatar mıydı?

CF: Evet, bence yatabilirdi.

BJ: *Sahi* mi?

CF: Evet. Bence bu kesinlikle mümkün. Evet.

BJ: (*Nefesi kesilerek*) *Sahi* mi?

CF: Bence mümkün, evet.

BJ: *Nasıl* mümkün olurdu?

CF: Jane Austen bu konuda bana katılır mıydı bilmiyorum ama...

BJ: Bilemeyiz çünkü o ölü.

CF: Doğru, bilemeyiz... ama bence Andrew Davies'in Bay Darcy'si bunu yapardı.

BJ: Ama *niye* böyle düşünüyorsunuz? Niye? Niye?

CF: Çünkü Bay Darcy'nin büyük bir cinsel iştaha sahip olması Andrew Davies için çok önemlidir.

BJ: (*Nefesi kesiliyor*)

CF: Ve, şey...

BJ: Bence oyunculuk bunu muhteşem bir şekilde yansıtırdu. Gerçekten.

CF: Teşekkürler. Andrew bir keresinde bir sahne talimatı bile yazdı: "Darcy'nin ereksiyon olduğunu düşün."

(*Bir şey gürültüyle kırılıyor*)

BJ: Hangi sahneydi bu?

CF: İlk sahnelerden biri. Elizabeth kırdaki gezinirken ona rastlıyor.

BJ: Üstünün başının çamur içinde olduğu sahne mi?

CF: Ve darmadağınık.

BJ: Ve terli?

CF: Kesinlikle.

BJ: Bu sahneyi oynamak zor muydu?

CF: Ereksiyonu mu kastediyorsunuz?

BJ: *(Huşulu bir fısıltıyla)* Evet.

CF: Şey, Andrew bunda odaklanmamamızı da yazdı, bu yüzden en azından bunun için aktörlüğümü kullanmama gerek kalmadı.

BJ: Mımmm.

(Uzun sessizlik)

CF: Evet.

(Sessizlik sürüyor)

BJ: Mımmm.

CF: Röportaj bitti mi?

BJ: Hayır. Bay Darcy olmaya başladığınızda arkadaşlarınızın tavırları nasıl oldu?

CF: Bir sürü şaka yapıp durdular: Kahvaltıda "Bay Darcy" diye kükremeler filan. Kısa bir dönem için gerçekten kim olduğumu bildiklerini gerçekten gizlemeye epey uğraştılar ve...

BJ: Kimden gizlemeye?

CF: Şey, benim Bay Darcy gibi olduğumdan şüphelenen herkesen.

BJ: Ama Bay Darcy gibi olmadığınızı mı düşünüyorsunuz?

CF: Bence Bay Darcy gibi değilim, evet.

BJ: Bence kesinlikle Bay Darcy gibisiniz.

CF: Hangi açıdan?

BJ: Onun gibi konuşuyorsunuz.

CF: Oh, öyle mi?

BJ: Ona öyle çok benziyorsunuz ki. Ben, oh, oh...

(Şangırtılar, sonra da boğuşma sesleri)

7

Değişken Ruh Halli Bekârlar

25 Nisan Cuma

57.500 kg. (evettt! evettt!) alkol 4, sigara 4, Az Seçilen Yol ile alkol kombinasyonunun yol açtığı ruhsal kavrayışlar 4, deliksiz daireler 0, bankadaki poundlar 0, erkek arkadaşlar 0, bu gece birlikte dışarı çıkılabilecek insanlar 0, davet edilen seçim partileri 0.

17:30. İşyeri. Ofiste zorlu iki gün geçirdim. Richard Finch röportajı parça parça okuyup Dracula gibi genizden gelen gurultulu, yüksek kahkahalar atıyordu, ama en azından düşüncelerimi dağıttı. Jude da röportajın çok iyi ve gerçekten müthiş bir atmosfere sahip olduğunu söyledi. Yaşasın! *Independent*'tan Adam ya da Michael henüz aramadı, ama yakında arayacaklarına ve benden bir tane daha yapmamı isteyeceklerine eminim. Sonra da evimdeki ofisimde, terasta toprak saksıların içindeki bitkilerin arasında çalışabilirim! Hem de seçime tam bir hafta kalmışken her şey değişecek! Sigarayı bırakacağım ve Mark geri döndüğünde karşısında teraslı, büyük bir dairede çalışan yeni bir profesyonel görecek.

17:45. Hıh. Evi arayıp mesajlara baktım. Sadece bir tane vardı. Tom'dan. Adam'la konuştuğunu ve *Independent*'taki herkesin gerçekten kızgın olduğunu söylüyordu. Ona mesaj bırakıp beni hemen arayıp açıklamasını söyledim.

17:50. Ah Tanrım. Şimdi ikinci kredi konusunda endişelenmeye başladım. Ekstra gelirim olmayacak ve ya işimi kaybedersem? Belki eklenti istemediğimi söyleyip 3,500 poundumu geri alsam iyi olur. Neyse ki şansım var. Gary'nin işe dün başlaması gerekiyordu, ama gelip bütün aletlerini bıraktıktan sonra gitti. O sırada sinir bozucu gelmişti, ama belki de Tanrı'nın bir mesajıydı bu. Evet. Eve dönünce onu arayıp sonra da spor salonuna gideceğim.

18:30. Tekrar evde. Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin! Dairenin duvarında koca bir delik var! Bir uçurum kenarı gibi dış dünyaya açılıyor ve karşı taraftaki bütün evler içeriye görebiliyor. Önümde duvarımda koca bir delikle, her tarafta tuğlayla yapacak hiçbir şey olmadan geçireceğim koca bir hafta sonu var! Yapacak hiçbir şey yok! Hiçbir şey!

18:45. Ooh, telefon - belki biri beni seçim partisine davet ediyordur! Ya da Mark'tır!

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" An-nem. Tabii bir sigara yakmam gerekti.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" dedi tekrar. Bazen bunu ne kadar sürdürebileceğini merak ediyorum, bir papağan gibi. Öteki tarafta sessizlik varken "Alo? Alo?" demek bir şeydir, "Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var? Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" deyip durmak başka bir şey.

"Ne?" dedim keyifsizce.

"Benimle bu tonla konuşma."

"Ne?" dedim tekrar, tatlı, sevecen bir kız evladın sesiyle.

"Ne?" deme, 'Efendim?' de."

Normal, sadık dostum Silk Cut Ultra'dan bir nefes çektim.

"Bridget, sigara mı içiyorsun?"

"Hayır, hayır," dedim panikle, sigarayı söndürüp kültablasını saklayarak.

"Her neyse, bil bakalım sana ne haberim var? Una'yla ben Wellington için arka bahçede bir Kikuyu seçim partisi düzenliyoruz!"

Burnumdan derin bir soluk aldım ve İçsel Denge'mi düşündüm.

"Sence de harika değil mi? Wellington bir savaşçı olarak bir ateşin üstünden atlayacak! Bir düşün! Tam üstünden! Kabile giysileriyle. Ve hepimiz kırmızı şarap içip sanki öküz kanı içiyormuş gibi yapacağız! Öküz kanı! Wellington'un uylukları bu yüzden o kadar güçlü."

"Şey, Wellington'un bundan haberi var mı?"

"Henüz yok hayatım, ama seçimi kutlamayı kesinlikle isteyecektir. Wellington serbest piyasa yanlısı ve işlerin tekrar kötüye gitmesini istemeyiz. Yani, adı neydi, işte o geri gelecek, maddenciler de. Sen okula giderken sürekli elektrikler kesilirdi, hatırlamazsın. Ama bir keresinde Una tam Kadınlar Derneği'nde konuşma yaparken kesilmişti."

19:15. Sonunda annemden kurtuldum. Kapatır kapatmaz telefon çaldı. Shaz'dı. Ona kendimi ne kadar bıkkın hissettiğimi anlattım ve bana çok iyi davrandı: "Haydi Bridget. Kendimizi bir başkasıyla birlikte olmak yoluyla tanımlayamayız! Özgürlüğün muhteşemliğini kutlamalıyız! Hem yakında seçim yapılacak ve tüm ülkenin ruh hali değişecek!"

"Yaşasın!" dedim. "Bekârlar! Tony Blair! Yaşasın!"

"Evet!" diye katıldı Shazzer. "İlişki yaşayan insanların çoğunun hafta sonu berbat geçer. Nankör çocuklara kölelik yapar ve eşlerinden dayak yerler."

"Haklısın! Haklısın!" dedim. "Biz ne zaman istersek çıkıp eğlenebiliriz. Bu gece kaçalım mı?"

Hıh. Sharon bu gece Simon'la bir akşam yemeği partisine gidiyormuş, Kibirli Bir Evli gibi.

19:40. Jude demin cinsel özgüven yüklü bir sesle aradı. "Stacey'le tekrar başlıyoruz!" dedi. "Onu dün gece gördüm. Ailesinden bahsetti!"

Beklentili bir sessizlik oldu.

"Ailesinden bahsetti!" dedi tekrar. "Yani benim hakkımda ciddi. Ve öpüştük. Ve onunla bu gece görüşeceğiz ve dördüncü çıkışımız olacak, yani... yabadabadauuu. Bridge? Orada mısın?"

"Evet," dedim kısık sesle.

"Sorun ne?"

Duvardaki deliğe ve Mark'a ilişkin bir şeyler mırıldandım.

"Bridge, onu unutup hayatına devam etmelisin," dedi. "Kendini sevmeye başlamalısın. Haydi Bridget! Muhteşem bir şey bu. Kiminle istersek yatabiliriz."

"Yaşasın bekârlık!" dedim. Niye moralim bozuk öyleyse?

Tom'u tekrar arayacağım.

20:00. Dışarıda. Herkes dışarıda, eğleniyor. Ben hariç.

21:00. *Düşünce Gücüyle Tedavi*'yi biraz okuyunca sorunun ne olduğunu şıp diye buldum. Büyük yeniden doğuşçu Sondra Ray'in dediği gibi... Yoksa başkası mıydı? Neyse, şöyle diyor: "Sevgi asla dışımızda değil içimizdedir."

Evet!

"Sevgiyi uzakta tutan ne olabilir? Makul olmayan standartlar mı? Film yıldızı olma hayalleri mi? Kendini değersiz hissetmek mi? Sevilemez olduğunuza inanmak mı?"

Hıh. Bu inanç değil, bir gerçek. Chardonnay şişesini açıp *İyi Dostlar*'ı izleyeceğim.

23:00. Vay be. *Az Seçilen Yol* bayağı iyi. "Kendine olan sevginin bir başkasına yansıtılarak bütünlük içinde bölünmesi." Acayip iyi. Off. Düştüm.

26 Nisan Cumartesi

59.200 kg, alkol 7 (yaşasın!), sigara 27 (yaşasın!), kalori 4,248 (yaşasın!), spor salonuna gidişler 0 (yaşasın!)

07:00. Aargh. Bu kahrolası şeyi kim kurdu?

07:05. Bugün yaşamımın sorumluluğunu elime alacak ve kendimi sevmeye başlayacağım. Ben harikayım. Ben muhteşemim. Oh Tanrım. Silk Cut nerede?

07:05. Tamam. Kalkıp spor salonuna gideceğim.

07:15. Aslında doğru dürüst uyanmadan spor yapmak çok tehlikeli olsa gerek. Eklemleri zedeler. Bu gece *Saklambaç*'dan önce giderim. Cumartesi gündüz yapılacak o kadar çok şey, mesela alışveriş varken spor salonuna gitmek aptallık. Jude'la Shaz'ın şu anda muhtemelen çılgınca sevişiyor, sevişiyor, sevişiyor olduklarına aldırmamalıyım.

07:30. Sevişiyorlar.

07:45. Herhalde insanların araması için çok erken. Benim uyanık olmam diğer herkesin de öyle olacağı anlamına gelmiyor. Diğer insanlarla daha fazla empati içinde olmayı öğrenmeliyim.

08:00. Jude aradı, ama sefil bir sesle, hıçkıra hıçkıra ağladığı ve yutkunduğu için kim olduğunu anlamam epey sürdü.

"Jude, sorun ne?" dedim yıkılmış bir sesle.

"Bir sinir krizi geçiriyorum," diye hıçkırdı. "Her şey kara, kapkara görünüyor. Çıkış yolu bulamıyorum, bulamıyorum..."

"Tamam. Her şey yoluna girecek," dedim, geçen bir psikiyatrist var mı pencereden dışarı telaşla bakarak. "Ciddi bir şey mi yoksa hafif mi?"

"Çok, çok kötü," dedi bir zombi gibi. "Yaklaşık on bir yıldır içimde büyüyor." Tekrar hıçkırmaya başladı. "Önümde yapayalnız, koca bir hafta sonu uzanıyor. Artık yaşamayı sürdürmek istemiyorum."

"Güzel, çok güzel," dedim rahatlatıcı bir tavırla, polisi arasam mı diye düşünerek.

Anlaşılan Stacey dün geceki yemekten sonra ondan beklenmedik bir şekilde ayrılmış ve bir daha buluşmanın sözünü de etmemiş. Bu yüzden şimdi Perşembe günkü sınavdan çıktığını düşünüyordu.

"Öyle içim sıkılıyor ki. Önümde koskoca bir hafta sonu uzanıyor. Yapayalnızım yapayalnız, ölsem..."

"Bu gece gelmemi ister misin?"

"Oooh, evet lütfen!! 192'ye gidelim mi? Yeni Voyage Card'i mi giyebilirim."

Sonra Tom aradı.

"Dün gece beni niye aramadın?" dedim.

"Ne?" dedi tuhaf, donuk bir monotonlukla.

"Beni aramadın."

"Oh," dedi bezgince. "Kimseyle konuşmasam daha iyi olur diye düşündüm."

"Niye?" dedim şaşırarak.

"Oh. Çünkü eski kişiliğimi yitirip bir manik depresife dönüştüm."

Tom bütün hafta sonunu evde tek başına çalışıp Jerome'u düşünerek geçirmiş. Sonunda Tom'un bu yapay çılgınlığın epey komik olduğunu anlamasına yardım ettim. Ne de olsa bana klinik açıdan hasta olduğunu söylemese ben aradaki farkı ayırt edemeyecektim.

Tom'a Sharon'un bir keresinde yüzünün güneşten hasar gördüğüne inandığı için evinden üç gün çıkmadığını anımsattım. Kimseyle görüşmek ya da kendisini UVP ışınlarına maruz bırakmak istemiyordu ve bununla kişisel olarak uzlaşana dek evde kalmıştı. Sonra Café Rouge'a geldiğinde tıpatıp bir hafta önceki hali gibi görünüyordu. Sonunda konuyu Tom'dan uzaklaştırıp bir ünlüler röportajcısı olarak kariyerime çevirmeyi başardım, ki bu kariyer ne yazık ki bitmiş görünüyor, en azından şu an için.

"Merak etme bebeğim," dedi Tom. "O röportajı on dakikada unuturlar, göreceksin. Bir geri dönüş yapabilirsin."

14:45. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Anladım ki çözüm kendi problemlerime saplanıp kalmak değil başkalarına yardım etmek. Telefonda Shazzer'la yatakta olmadığı apaçık olan Simon'ı neşelendirmekle bir saat on beş dakika geçirdim. Bu gece Georgie diye bir kızla buluşacakmış, ama sonra Georgie Cumartesi gecesinin iyi bir seçim olmadığına, çünkü onları "çıkıyormuş" gibi göstereceğine karar vermiş.

"Ben tanrılar tarafından sonsuz yalnızlıkla lanetlenmiş bir aşk firavunuyum," diye köpürdü Simon. "Sonsuz. Sonsuz Pazar günü önümde upuzun uzanıyor."

Ona da söylediğim gibi, bekâr olmak harika bir şey çünkü özgürüz! Özgürüz! (Ama yine de umarım Shaz Simon'ın ne kadar özgür olduğunu öğrenmez.)

15:00. Mükemmelim: Bütün gün bir terapist gibiydim. Jude'la Tom'a tek başlarına üzölmek yerine beni günün ya da gecenin herhangi bir vakti arayabileceklerini söyledim. Görüyorsunuz ki ben neredeyse *Müziğin Sesi*'ndeki Yüce Ana kadar bilge ve dengeli biriyim. Aslında kendimi 192'nin ortasında "Climb Every Mountain"ı söylerken, arkamda hayran bir halde diz çöken Jude'la rahatlıkla hayal edebiliyorum.

16:00. Demin telefon çaldı. Shazzer dokunsan ağlayacak haldeydi ama öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyordu. Simon onu arayıp Georgie meselesini anlatmış (ç. rahatsız edici, çünkü demek ki Yüce Ana rolüm artık duygusal bir açgözlülüğe sahip olduğunu anlamış bulunduğum Simon'a yeterli gelmemiş.)

"Ama sizin sadece 'iyi arkadaşlar' olduğunuzu sanıyordum?" dedim.

"Ben de öyle," dedi. "Ama şimdi anlıyorum ki aslında gizli-den gizliye yüce bir aşk yaşadığımızı hayal ediyormuşum. Bekâr olmak iğrenç bir şey," diye patladı. "Günün sonunda sana sarılacak kimse yok, fırını tamir etmene yardım edecek kimse yok. Önümde koskoca bir hafta sonu uzanıyor! Yalnızım! Yapayalnızım!"

16:00. Yaşasın! Hepimiz buluşuyoruz. Shaz, Jude, ben ve Tom (Simon gözden düştüğü için gelmiyor). Hint yemeği alıp video

seyredeceğiz. Bekâr olmaya bayılıyorum, çünkü farklı insanlarla eğlenabiliyorsunuz ve hayat özgürlük ve potansiyellerle dolu.

18:00. Korkunç bir şey oldu. Demin Magda aradı.

"Onu lazımlığa geri koy! Geri koy! Dinle Bridget, sana bunu söylemeli miyim bilmiyorum ama, onu geri koy. GERİ KOY dedim sana!"

"Magda..." dedim tehlikeli bir sesle.

"Affedersin tatlım. Sana Rebecca'nın... bak şimdi bu hiç hoş değil, değil mi? İğrenç! İğrenç! İğrenç de bakayım."

"NE?"

"Mark gelecek hafta geri dönüyor. Rebecca bizi onun için vereceği bir seçim sonrası akşam yemeğine davet etti ve.... HA-AAAYIIIIIIIRRR! Tamam, tamam, elime koy."

Başım dönüyordu. Mutfak masasına dayanıp bir sigara arandım.

"Tamam. Babanın eline koy o zaman. Bridget, mesele şu ki, bizim evet dememizi mi isterdin yoksa bir tane daha mı yapıyor-sun? O zaman lazımlığa! Lazımlığa!"

"Oh Tanrım," dedim. "Oh Tanrım."

18:30. Çıkıp sigara alacağım.

19:00. Bütün Londra baharda el ele tutuşan, sarılan, öpüşen, sevişen, sevişen ve harika mini tatiller planlayan çiftlerle dolu. Hayatımın sonuna kadar yalnız olacağım. Yapayalnız!

20:00. Her şey muhteşem gidiyor. Önce Jude'la Tom şarap ve dergilerle gelip bir paşminanın ne olduğunu bilmediğim için bana saldırdılar. Jude Stacey'nin koca bir kıcı olduğuna karar verdi ve elini kendisinin (Jude'un) kıcına koyup "Mutluyum," deyip

minizmi. Shazzer Simon'ın 'paşmina'sı, çünkü onunla sevişmek istiyor ve bu yüzden de Simon onu küçültüyor ve Simon Shazzer'in 'paş ustası' oluyor."

Shazzer bunun üzerine hıçkırıklara boğuldu ve onu tekrar kendine getirmek bir başka Chardonnay ile bir paket sigaraya mal oldu. Sonra bir terimler listesi yaptık:

Zarîf paş: Hoşlandığınız ve aslında ibne olan bir arkadaş. ("Ben, ben, ben," dedi Tom.)

Evli paş: Eskiden çıktığınız, ama şimdi evli ve çoluk çocuk sahibi olan, sizi eski yaşamının hatırası olarak etrafında görmekten hoşlanan, ama daha fazla ileri gitmek istemeyen kimse.

Eski paşport: Sizinle tekrar bir araya gelmek isteyen ama sadece arkadaşmış gibi davranan ve sonra sürekli asılıp kızan eski partner.

"'Acı paşlarına' ne demeli?" dedi Shaz asık suratla. "Sizin kişisel duygusal felaketinizi sosyolojik bir çalışmaya dönüştürüp hislerinizi umursamayan arkadaşlar."

Bu noktada çıkıp sigara almam gerektiğine karar verdim. Tam köşedeki iğrenç barın önünde durmuş sigara makinesi için bozukluk aranıyordum ki birden yerimden sıçradım. Barda Geoffrey Alconbury'nin aynısı olan bir adam vardı. Yalnız sarı baklava desenli kazak ve golf pantolonu yerine ütü çizgileri belli olan soluk, mavi bir kot ve siyah naylon bir yeleğin üstüne bir deri ceket giymişti. Malibu şişesinde yoğunlaşarak kendimi toparlamaya çalıştım. Geoffrey Amca olamazdı. Başımı kaldırıncaya on yedisinde görünen bir oğlanla konuştuğunu fark ettim. Geoffrey Amca'ydı. Kesinlikle oydu!

Duraksadım, kararsızdım. Geoffrey'nin hislerine saygı gösterip sigaraları boşvererek çıkıp gitmeyi düşündüm bir an. Ama

sonra Geoffrey'nin kendi ortamında beni rezil ettiği, küçük düşdüğü, avazı çıktığı kadar böğürdüğü bütün o anları düşün-düm. Hah! Ahahahahaha! Geoffrey Amca şimdi benim bölgem-deydi.

Tam gidip "Bu da kim? Iyy! Artık gençlerle mi takılıyor-sun?" diye avazım çıktığı kadar bağıracaktım ki, omzuma vurul-duğunu hissettim. Dönünce kimseyi göremedim ve omzuma tekrar vuruldu. Bu Geoffrey Amca'nın en sevdiği numaraydı.

"Ahahahaha, minik Bridget'im burada ne arıyor? Erkek mi kovalıyor?" diye gürlledi.

Buna inanamıyordum. Yeleğin üstüne pumalı bir kazak ge-çirmişti, oğlan ortalarda yoktu ve Geoffrey Amca işi pişkinliğe vurmıştu.

"Burada erkek bulamazsın Bridget. Hepsi Julian Clary'ye benziyor. Yumuşakçalar! Ahahaha. Bir paket sigara almak için gelmiştim."

Tam o anda oğlan tekrar belirdi. Elinde deri ceketi tutuyor ve çok rahatsız görünüyordu.

"Bridget," dedi Geoffrey, sanki bir yarışma programında be-ni takdim ediyormuşçasına.

"Burada ne işin var?" diye sordum şüpheyle.

"Londra'da mı? Rotary Kulübü için AGM'ye gitmem gerek-ti. Londra sana ait değil, biliyorsun."

"Selam, ben Bridget," dedim oğlana.

"Oh evet. Bu, şey, bu Steven. Veznedar olmak istiyor, değil mi Steven? Ona biraz tavsiye veriyorum. Tamam. Gitsek iyi ola-cak. Yaramazlık yapma! Ve yaparsan da dikkatli ol!! Ahahaha!" Ve bardan dışarı fırladı, peşinde dönüp bana içerlemiş halde ba-kan oğlanla.

Daireye geri döndüğümde Jude'la Shazzer böyle bir intikam fırsatını kaçırdığıma inanamadılar.

"Neler yapabilirdin bir düşünsene," dedi Shaz, büyük bir esefle gözlerini yukarı kaldırarak.

"Hey! Kendine sonunda bir erkek bulduğuna sevindim Geoffrey AmCAAAAA! Bakalım bu seferki ne kadar sürecek? Müthiş olurdu be!"

Ama Tom'un yüzünde son derece rahatsız edici, kibirli bir endişe ifadesi belirmişti.

"Trajik bir durum, trajik," diye patladı. "Ülkenin her tarafında yalan hayatlar yaşayan öyle çok erkek var ki! Varoşların duvarlarının içinde, yalanlar evinin kanepıyla balkonunun arasında içlerini yiyen utançları ve arzuları bir düşünün! Büyük ihtimalle eşcinsellerin sevişmek için bulunduğu koruya; Hampstead Heath'e gidiyordur. Korkunç, korkunç risklere giriyordur. Onunla konuşmalısın Bridget."

"Baksana," dedi Shaz. "Kapa çeneni. Sarhoşsun."

"Kendimi haklı çıkarılmış hissediyorum," dedim düşünceli ve dikkatli bir sesle. Uzun süredir Geoffrey'le Una'nın Kibirli Evlilere özgü dünyasının görüldüğü gibi olmadığından şüphelendiğimi ve bu yüzden anormal olmam gerekmediğini, normal bir heteroseksüel çift olarak yaşamamın Tanrı'nın onayladığı tek yol olmadığını açıklamaya başladım.

"Bridge, kapa çeneni. Sen de sarhoşsun," dedi Shaz.

"Yaşasın! Haydi konuyu kendimize çevirelim. Başkalarının bizi kendimizde odaklanmaktan alıkoymasına kadar rahatsız edici bir şey yoktur," dedi Tom.

Bundan sonra her şey yoluna girdi. Muhteşem bir akşam geçirdik. Tom'un dediği gibi, eğer Bayan Havisham'ın onu eğlendirecek şen ev arkadaşları olsaydı o kadar uzun süre evli kalmayabilirdi.

28 Nisan Pazartesi

58.800 kg, alkol 0, sigara 0, erkek arkadaşlar 0, İnşaatçı Gary'den gelen telefonlar 0, yeni iş olasılıkları 0 (ümit verici), spor salonuna gidiş 0, bu sene spor salonuna gitme sayısı 1, spor salonunun senelik ücreti 370 pound; spor salonuna tek bir gidişin bedeli 123 pound (ç. pahalı).

Tamam, bugün kesinlikle spor programına başlıyorum. Böylece etrafta kasıla kasıla dolaşıp "Evet canım acıyor. Evet işe yaradı," diyebilirim, tıpkı Muhafazakârlar gibi, ve -onların durumunun aksine- herkes bana inanıp muhteşem biri olduğumu düşünecek. Oh Tanrım, saat 9 olmuş. Artık gece giderim. Kahrolası Gary nerede kaldı?

Daha sonra. İşyerinde. Haha! Ahahahahaha! Bugün işyerinde mükemmeldim.

"Evet," dedi Richard Finch, hepimiz masanın etrafında toplandığımızda. "Bridget. Tony Blair. Kadın komiteleri. Kadınlara ilişkin yeni politikalar, önerin var mı? Lütfen Colin Firth'i işin içine katma, eğer becerebilirsen."

Hoş bir gülümsemeyle notlarıma baktım, sonra başımı zarifçe ve özgüvenle kaldırdım.

"Tony Blair bekârlar için flört kuralları belirlemeli," dedim sonunda.

Masadaki diğer bütün araştırmacılar hasetle sustu.

"Bu kadar mı?" dedi Richard Finch.

"Evet," dedim kendimden emin bir şekilde.

"Sence yeni potansiyel başbakanımızın vaktini ayıracağı daha önemli işleri olamaz mı?"

"Dikkat dağıtıcı meseleler, surat asmalar, durumları yorum-

lamak için girilen tartışmalar, telefonun çalmasını beklemeler çalışma zamanının ne kadarını çalıyor bir düşünün," dedim. "En az sırt ağrısı kadar çalıyor olsa gerek. Hem diğer bütün kültürlerin özel flört âdetleri var, oysa biz kadın erkek doğru dürüst tanımlanmamış bir denizde birbirimize yabancılaşıp duruyoruz."

Bunun üzerine Korkunç Harold alayla burnundan soludu.

"Oh Tanrım," dedi Patchouli kelimeleri uzata uzata, likra şortlu bacaklarını masaya atarak. "İnsanlara davranış kuralları dayatamazsın. Bu faşizmdir."

"Hayır, hayır Patchouli, dinlemiyorsun," dedim sert bir sesle. "Bunlar sadece cinsel görgü kurallarının ana hatları olacak. Toplam evlerin dörtte birinde bekârlar yaşadığına göre, bunun halkın sağlığına katkısı büyük olacaktır."

"Bence gerçekten, seçim döneminde..." diye alayla söze başladı Korkunç Harold.

"Hayır, durun bir dakika," dedi Richard, bacağına aşağı yukarı oynatarak ve bize tuhaf tuhaf bakarak. "Kaçınız evli sizin?"

Herkes aptal aptal masaya baktı.

"Yani sadece ben mi evliyim?" dedi. "İngiliz toplumunun kuşağının yırtık paçavralarını bir arada tutan sadece ben miyim?"

Kimse Saskia'ya, Richard'ın bütün yaz düzdukten sonra birden terk ettiği -sonra sandviççi kızla beraber olmaya başladı- araştırmacıya bakmamaya çalışıyordu.

"Hiç şaşırmadım," diye devam etti. "Sizinle kim evlenir? Siz bırakın hayatınızın sonuna kadar bir insana bağlanmayı, kapuçino servisi yapmaktan bile acizsiniz." Bunun üzerine Saskia tuhaf bir ses çıkarıp ofisten koşarak çıktı.

Bütün sabah epey araştırma yaptım, telefonda insanlarla konuştum. Bu projeyi aşağılayan bütün o araştırmacıların bile bir sürü öneriyle gelip durması çok ilginçti.

"Tamam Bridget," dedi Richard Finch öğle yemeğinden önce. "Şu çığır açıcı, büyük gelişmeleri bir duyalım bakalım."

Roma'nın bir günde inşa edilmediğini ve işin henüz tamamlanmadığını, ama çalışma programının şöyle olduğunu açıkladım. Boğazımı temizleyip başladım:

Flört Kuralları

- 1) Vatandaşlar biriyle çıkmak istemiyorsa onu tahrik etmemeli.
- 2) Bir kadınla erkek yatmaya karar vermişlerse ve iki taraf da bunun yalnızca bir "kaçamak" olmasını istiyorsa, bunu açıkça baştan belirtmeli.
- 3) Vatandaşlar diğer vatandaşları öper ya da sevişirse, hiçbir şey olmamış gibi davranmamalı.
- 4) Vatandaşlar diğer vatandaşlarla yıllarca çıkıp bir yandan da ilişkiyi fazla ciddileştirmek istemediklerini söylememeli.
- 5) Cinsel ilişkiden sonra geceyi aynı evde geçirmemek kesinlikle kabalıktır."

"Ama ya..." diye kabaca araya girdi Patchouli.

"*Bitirebilir* miyim?" dedim, sanki ben Michael Heseltine'mişim, Patchouli ise Jeremy Paxman'mişçesine kibarca ve otoriterce. Sonra listenin geri kalanını okudum. Şunu da ekledim: Ayrıca, hükümetler aile değerlerinden dem vurmaya sürdüreceklerse bekârlar için onları dışlamaktan daha olumlu bir şeyler yapmalılar." Duraksadım, hoş bir şekilde kâğıtlarımı karıştırdım. İşte önerilerim:

Kibirli Evliler İçin Eğitimsel Öneriler

- 1) Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten okullarda okutulsun ki iki ordu da birbirini anlayabilsin.
- 2) Bütün erkek çocuklara ev işlerine yardım etmenin musluğun altında bir İngiliz anahtarını evirip çevirmek olmadığı öğretilsin.

3) Bekârlar için dev bir Çöpçatanlık Ajansı kurulsun. Bu ajans katı flört kurallarına göre hareket etsin, eş arayanlara içkiler, telefon aramaları, makyaj malzemeleri vs. için harçlık versin, Duygusal Embesilliği cezalandırsın ve kişinin kendini bekâr ilan edebilmesinden önce hükümetin ayarladığı en az 12 flört buluşmasından geçmesi gerektiğini şart koşsun; ve 12 ayrılığın her biri için de makul sebepler talep etsin.

4) Eğer sebepler makul kabul edilmezse, kişi kendisini bir Salak olarak ilan etmek zorundadır.

"Oh Tanrım," dedi Korkunç Harold. "Yani, konunun Avrupa ortak para birimi olduğunu sanıyordum."

"Hayır, bu iyi, bu çokook iyi," dedi Richard gözlerini bana dikierek. Bunun üzerine Harold sanki bir güvercin yemiş gibi bakmaya başladı. "Canlı stüdyo tartışmalarını düşünüyorum. Harriet Harman'ı düşünüyorum, Robin Cook'u düşünüyorum. Hatta Blair'i bile düşünüyor olabilirim. Tamam Bridget. İş başına. Bu işi ayarla. Harman'ı ara ve onu yarına kadar bağla, sonra da Blair'i dene."

Yaşasın. Büyük bir haberin araştırmacısıyım. Kendimin ve ulusumun kaderini değiştireceğim!

19:00. Pöh. Harriet Harman geri aramadı. Tony Blair de. Proje iptal edildi.

29 Nisan Salı

İnşaatçı Gary'ye inanamıyorum. Ona bu haftanın her günü mesaj bıraktım, ses seda yok. Hiç aramadı. Belki hasta filandır. Ayrıca merdivende pis bir koku var.

30 Nisan arşamba

Hmm. Eve döndüğümde duvarım büyük bir polietilen tabakasıyla örtölüydü. Ama ne not vardı ne mesaj. 3,500 poundumu geri alma konusunda da hiçbir gelişme yoktu. Hiçbir şey. Keşke Mark arasa.

8

Oh Bebeğim

1 Mayıs Perşembe

*59 kg, alkol 5 (ama Yeni İşçi Partisi'nin zaferini kutluyorum),
Yeni İşçi Partisi'nin zaferine katkılar -alkol almak dışında- 0.*

18:30. Yaşasın! Bugüne gerçekten fantastik bir atmosfer hakim: Seçim günleri bizim, halkın kontrolü elimizde tuttuğumuzu ve hükümetin sadece bizim dönüşüm geçirmiş, şişkolaşmış, kibirli piyonlarımız olduğunu ve şimdi bir arada durup gücümüzü gösterme vaktinin geldiğini hissettiğimiz o ender zamanlardan biri.

19:30. Alışverişten yeni döndüm. Dışarısı hayret verici. Millet zil zurna sarhoş halde barlardan dışarı akın ediyor. Kendimi gerçekten bir şeyin parçası gibi hissediyorum. Mesele sadece halk olarak bir değişiklik istememiz değil. Hayır. Ulus olarak zulme, ilkesizliğe ve gerçek insanlarla sorunlarına karşı duyarsızlığa büyük bir başkaldırıda bulunmamız ve... Oh, güzel, telefon.

19:45. Pöh. Tom'du.

"Oyunu verdin mi?"

"Aslında vermek için çıkıyordum," dedim.

"Tamam. Hangi merkezde vereceksin?"

"Köşedekinde."

Tom'un böyle yapmasından nefret ediyorum. Eskiden Sosyalist Parti üyesiydi ve ortalıkta tuhaf bir sesle "Eşcinsel Olmaktan Memnunsanız Şarkı Söyleyin" diye çığırarak dolaşırdı diye İspanyol Engizisyonu gibi davranmasına gerek yok.

"Hangi adaya oy vereceksin peki?"

"Şey," dedim, sokak direklerinde kırmızı afişlerin asılı olup olmadığını görmeye çalışarak. "Buck'a!"

"Tamam," dedi. "Bayan Pankhurst'ü hatırla."

Gerçekten, kendini kim sanıyor bu - kırbaçlı bir işkenceci fiilan mı? Tabii ki oy vereceğim. Ama üstümü değiştirsem iyi olur. Bu kıyafetle pek solcu gibi görünmüyorum.

20:45. Oy kullanma merkezinden yeni döndüm. "Seçmen kartınız var mı?" diye sordu amirane delikanlı. Ne seçmen kartı? Öğrenmek istediğim bu. Anlaşıldı ki listelerinde adım yokmuş. Oysa yıllardır vergi veriyorum. Bu yüzden başka bir merkeze gitmek zorundayım.

21:30. Pöh. Orada da kayıtlı değilim. Şimdi millerce ötedeki bir kütüphaneye gitmem gerekiyor. Ama bu gece sokaklarda olmak muhteşem bir şey. Biz, halk, değişim için birleşiyoruz. Evetttt! Ama keşke topuklu ayakkabı giymeseymişim. Bir de dışarı her çıkışımda merdivende o iğrenç kokuyu alıp durmasam.

22:30. Olanlara inanamıyorum. Tony Blair'i ve ülkemi hayal kırıklığına uğrattım, ama benim suçum değildi. Dairem listede olmasına karşın ben kayıtlı değilmişim, bu yüzden de oy kullanamazmışım. Oy vergisini vermezsen oy kullanamaman üzerine bir sürü gürültü patırtı kopardılar, oysa şimdi anlaşıldı ki vergi-

ni versen de oy kullanamıyormuşsun.

"Geçen Kasım form doldurdunuz mu?" dedi buruşuk yakalı gömlekli ve broşlu kendini beğenmiş görevli. Sırf oy merkezindeki masaya oturttular diye çılgınca bir yücelik sarhoşluğuna kapılmıştı.

"Evet!" diye yalan söyledim. Dairelerde tek başlarına oturan insanların kapının altından atılan her üstünde "Ev Sahibine/Kiracıya" yazılı sıkıcı kahverengi zarfı açması beklenemez elbette. Ya Buck tek oyla kaybederse ve sonra tüm seçim tek bir koltuk yüzünden kaybedilirse? Benim suçum olacak, benim suçum. Oy merkezinden Shazzer'ın evine utanarak yürüdüm. Şimdi topuklu ayakkabı da giyemiyorum çünkü ayaklarım haşat oldu ve bu yüzden kısa görünüyorum.

02:30. Muhteeşem bi parti. DaviMellor. Çık! Çık! Çık! Ayy.

2 Mayıs Cuma

59.400 kg. (yaşasın! Yeni İşçi Partisi yeni bir çağı başlatıyor).

08:00. Yaşasın! Seçim sonuçları beni daha fazla mutlu edemedi. Muhafazakâr annemi ve eski erkek arkadaşımı utandıracağım. Hehe. Onlarla alay etmek için sabırsızlanıyorum. Cherie Blair muhteşem. O da umumi soyunma kabinlerinde küçük bikini'lere sığmaz herhalde. Onun da bilardo topu bir kıcı yok, ama daracık elbiseler giymesine karşın yine de manken gibi görünmeyi başarıyor. Belki Cherie şimdi yeni başbakan üstünde etkisini kullanır ve direktifleri doğrultusunda bütün mağazalar herkesin kıcını çekici gösterecek elbiseler üretmeye başlar.

Ama Yeni İşçi Partisi'nin iktidara geçmesinin birinden uzak-

tan hoşlanmak gibi olacağından endişeliyim. Sonunda çıkmayı başarılırsınız, ama ilk buluşmanız bir felakettir. Ama Tony Blair gönüllü olarak seks yapmayı hayal edebileceğim ilk başbakan. Aslında Shaz'ın dün gece anlattığı teoriye göre onunla Cherie'nin sürekli birbirlerine dokunmalarının sebebi Cherie'nin seçimler yaklaştıkça giderek azmasıymış - afrodizyak güç... Ooh, telefon.

"Selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" Annem.

"Ne?" dedim kibirle, alay etmeye hazırlanarak.

"Kazandık hayatım. Ne harika değil mi! Nal toplattık! Bir düşünsene!"

İçim ürperdi. Yatmaya gittiğimizde Peter Snow seçimi oldukça iyi, ama anlaşılabilir bir şekilde anlatıyordu ve İşçi Partisi kazanmış gibiydi ama... Belki de yanlış anlamıştık. Biraz çakırkeyiftik ve izlediklerimiz İngiltere haritasındaki bütün mavi Muhafazakâr binalarının üstüne kırmızı çarpılar çekilmesi dışında hiçbir şey pek anlam ifade etmiyordu. Ama belki de geceleyin bir şeyler olmuş ve durum Muhafazakârların lehine dönmüştü.

"Ve bil bakalım sana ne haberim var?"

Hepsi benim suçum. Tony Blair ben ve benim gibilerin kayıtsız kalacağı konusunda uyarı yapmıştı. Ben kendime İngiliz vatandaş ya da kadın demeye layık değilim. Felaket. Felakeet.

"Bridget, dinliyor musun beni?"

"Evet," diye fısıldadım, dehşete kapılmış bir halde.

"Rotary'de bir Tony ve Gordon Kadınlar Gecesi düzenliyoruz! Herkes birbirine ilk adıyla hitap edecek ve kravat yerine rahat kıyafetler giyecek. Merle Robertshaw şortu da dahil etmeye çalışıyor, çünkü papazdan başka kimse pantolon giymek istemiyormuş, ama bence bunun tek sebebi Percival'ın bundan hoşlanmaması. Sonra Wellington bir konuşma yapacak. Rotary'de bir

zenci konuşacak! Bir düşünsene! Ama İşçi Partisi'nin ruhu da bu zaten hayatım. Birleştirici ve etik, Nelson Mandela gibi. Geoffrey Wellington'u arabayla küçük gezilere çıkarıp ona Kettering'deki barları gösteriyor. Geçen gün kerestelerle dolu bir Nelson Myres kamyonunun arkasında sıkışıp kalmışlar. Biz de kaza geçirdiler sanmıştık!"

Geoffrey Amca'nın Wellington'la çıktığı "küçük araba gezilerinin" ardındaki güdüyü düşünmemeye çalışarak "Wellington'la daha yeni bir seçim partisi verdiniz sanıyordum?" dedim.

"Oh, aslında hayır hayatım. Wellington bunu yapmak istemediğine karar verdi. Kültürümüzü kirletmek istemiyormuş, Una'yla benim partilerde kek servisi yapmak yerine ateşlerin üstünden atladığımızı görmek istemezmiş." Kahkahayı bastım. "Her neyse, bu konuşmayı yapıp *jet-ski*'si için biraz para toplamak istiyor."

"Ne?"

"*Jet-ski* hayatım, bilirsin? Sahilde denizkabağı satmak yerine küçük bir iş kurmayı planlıyor. Rotary'nin buna kesinlikle yardımcı olacağını, çünkü ticareti desteklediğini söylüyor. Her neyse, kaçmalıyım! Una'yla ben onu alışverişe götürüyoruz!"

Ben kendine güvenen, açık fikirli, duyarlı, başkalarının eylemlerinin sorumluluğunu almayan gerçek bir kadınam. Sadece kendi eylemlerimin sorumluluğunu üstlenirim. Evet.

3 Mayıs Cumartesi

58.600 kg, alkol 2 (kalp krizinden kurtulmak için standart miktar), sigara 5 (ç.i.), kalori 1,800 (ç.i.), pozitif düşünceler 4 (mükemmel).

20:00. Yepyeni bir pozitif ruh hali içindeyim. Herkesin daha ki-bar olduğuna ve yeni Blair rejimine kapıldığına eminim. Muha-fazakâr dönemin kötülükleri süpürgeyle süpürülüp atıldı. Mark ve Rebecca hakkında bile hislerim değişti. Bir akşam yemeği partisi vermesi, çıkıyor oldukları anlamına gelmez, değil mi? Rebecca manipulatif davranıyor o kadar. İnsanın bir düzlüğe ulaşip her şeyi sevmesi muhteşem bir duygu, gerçekten. Bazı şeylerin belli bir yaştan sonra cazibesini yitirdiğini sanırdım, doğru değilmiş. Helen Mirren'le Francesca Annis'e bir bakın.

20:30. Hımın. Ama akşam yemeği partisinin bu gece olması hoş değil. Biraz *Budizm: Paralı Keşişin Dramı*'nı okuyayım bari. Sakinleşmek iyidir. Hayatta hep iyi şeyler olmasını bekleyemem ve herkesin ruhunu beslemesi gerekir.

20:45. Evet! Anladım ki sorunum bir hayal dünyasında yaşa-makmış. Şu anı yaşamak yerine hep geçmişe ya da geleceğe ba-kıyormuşum. Öylece oturup şu anın tadını çıkaracağım.

21:00. Şu anın tadını filan çıkaramıyorum. Duvarda bir delik, merdivende pis bir koku, bankada giderek artan bir borç var ve Mark Rebecca'yla birlikte akşam yemeği partisinde. Belki de bir şişe şarap açıp video seyredirim.

22:00. Magda eve geldi mi acaba? Gelir gelmez beni arayıp tam bir rapor vermeye söz vermişti. Mark'ın Rebecca'yla çıkmadığı-nı ve beni sorup durduğunu söyleyecek tabii.

23:30. Magda'nın çocuk bakıcısını aradım. Henüz gelmemişler. Beni aramayı unutmasın diye mesaj bıraktım.

23:35. Hâlâ aramadı. Belki Rebecca'nın akşam yemeği partisi muhteşem geçmiştir ve hâlâ orada âlem yapıyorlardır. Mark Darcy masaya çıkmış Rebecca'yla nişanlandıklarını ilan ediyor... Ooh, telefon.

"Alo Bridget, ben Magda."

"Eee, nasıldı?" dedim hemen.

"Oh, aslında bayağı iyiydi."

İrkildim. Kesinlikle söylenmeyecek bir şeydi bu, kesinlikle.

"Yeşil salatanın üstüne ızgara *crottin* servisi yaptılar, sonra da *penne carbonara*, ama *pancetta* yerine kuşkonmazlı. Tadı nefisti ve ardından *marsalada mascaparon*yle haşlanmış şeftali servisi yapıldı."

Bu korkunçtu.

"Delia Smith tarzı yapılmıştı ama Rebecca bunu inkâr etti."

"Öyle mi?" dedim hevesle. En azından bu iyiydi. Mark yüksekte atıp tutanları sevmez. "Peki ya Mark nasıldı?"

"Oh, iyiydi. Çok hoş bir adam, değil mi? Felaket çekici." Magda neler söylediğini bilmiyor. Kesinlikle bilmiyor. İnsan arkadaşına onu terk etmiş olan eski erkek arkadaşını övmez. "Oh, sonra da çikolataya batırılmış şeftali kabuğu geldi."

"Tamam," dedim sabırla. Yani, Jude ya da Shazzer olsa her ayrıntıyı ince eleyip sık dokurdu. "Peki Rebecca'yla çıkıyor mu sence?"

"Hımmm, emin değilim. Rebecca ona asılıp durdu."

Budizm'i ve en azından kendi ruhuma sahip olduğumu anımsamaya çalıştım.

"Sen oraya vardığında Mark gelmiş miydi?" diye sordum ya-vaşça ve anlayışla, sanki kafası karışık iki yaşındaki bir çocukla konuşur gibi.

"Evet."

"Peki herkes gidince gitti mi?"

"Jeremy!" diye bağırdı birden avazı çıktığı kadar. "Mark Darcy biz ayrılırken hâlâ orada mıydı?"

Oh *Tanrım*.

"Mark Darcy ne?" diye böğürdüğünü işittim Jeremy'nin. Sonra başka bir ses duyuldu.

"Yatağa mı yapmış?" diye bağırdı Magda. "Çiş mi kaka mı? ÇİŞ Mİ KAKA MI? Affedersin Bridge, gitmem gerek."

"Son bir şey," diye kekeledim. "Benden bahsetti mi?"

"Yataktan al şunu - ellerinle! Onları yıkayabilirsin, değil mi? Oh Tanrı aşkına büyü artık. Affedersin Bridget, ne demiştin?"

"Benden bahsetti mi?"

"Şey. Şey. Oh, siktir git Jeremy."

"Eee?"

"Açıkçası Bridge, bahsettiğini sanmıyorum."

4 Mayıs Pazar

58.500 kg, alkol 5, sigara 9 (bu gidişe bir dur demeli), Rebecca'yı zehirleme planları 14, intiharsı düşüncelere karşı duyulan Budistçe utanç: Epey fazla, Katolikçe suçluluk duygusu (Katolik olmamama karşın): Artıyor.

Dairemde. Çok kötü bir gündü. Önce zombi gibi Jude'un evine gittim. O ve Shaz yeni bir başlangıç yapmam gerektiğini söyleyip durdular ve -oldukça aşağılayıcı bir şekilde- *Time Out*'un Yalnız Kalpler sayfalarını karıştırmaya başladılar.

"Yalnız Kalpler'e bakmak istemiyorum," dedim öfkeyle. "O kadar kötü durumda değilim."

"Ama Bridget," dedi Sharon buz gibi bir sesle. "Tony Blair'in bekârlar için flört ajansları kurmalarını isteyen sen değil miy-

din? Politik tutarlılığın önemi konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyordum."

"Oh Tanrım, rezalet." Jude bir yandan Crunchie Paskalya Yumurtası yerken yüksek sesle okuyordu. "'Gerçekten çekici, uzun boylu erkek 57, E, Bİ; gizli, sınırsız, bağılıksız bir ilişki için görgülü, şehvetli 20-25 yaşlarında evli bayan arıyor.' Bu serseriler kim olduklarını sanıyor?"

"E ve Bİ de ne?" diye sordum.

"Eşek. Bayağı İğrenç?" dedi Sharon.

"Embesilce bir ilişki?" diye merak ettim.

"Espritüel ve Buluşmak İstiyor demek," dedi Jude, bunu daha önce yapmış olabileceğini belli ederek.

"Herhalde kendisine espritüel diyebilmek için insanın mizah duygusunun epey gelişmiş olması gerek," dedi Shazzer alayla.

Konuşan Kalpler ç. ilginçti. Arayıp tıpkı *Saklambaç*'daki gibi kendilerini tanıtan insanların seslerini dinleyebiliyorsunuz.

"Tamam. Adım Barret ve balım şekerim olursan *sana* buzlu şampanya veririm."

Mesaja "Tamam" diye başlamak pek akıl kârı değil, çünkü insanı korkutuyor. Gerçi bu iş baştan aşağı korkutucu ya.

"Oldukça entelektüel, doyurucu ve tatminkâr bir işim var. Sıradan şeylerle ilgileniyorum - büyü, okültizm, paganizm."

"Yakışıklıyım. Tutkuluyum. Bir yazarım ve çok özel, kendine güvenen bir bayan arıyorum. Güzel bir bedenın tadını çıkaracak. Ondan en az on yaş büyük olacağım ve bu hoşuna gidecek."

"Pöh!" dedi Shazzer. "Bu cinsiyetçi piçlerden birkaçını arayacağım."

Shazzer adamları işletmeye bayıldı. Önce onları arıyor, sonra da seksi bir sesle "Alo, Sular İdaresi'nden arıyoruz. Musluklarınız akıyor mu acaba? Öyleyse çoraplarınızı yıkayın, leş gibi kokuyor," diye mırıldanıyordu. Evet, çocukçaydı, ama Chardon-

nay'le birlikte eğlenceli geldi.

"Merhaba, ben Vahşi Çocuk. Uzun boyluyum, İspanyolum, uzun siyah saçlarım, siyah gözlerim, uzun siyah kirpiklerim ve sıırım gibi, vahşi bir vücudum var..." diye okudum aptalca bir sesle.

"Ooh!" dedi Jude canlanarak. "Hoş birine benziyor."

"Niye aramıyorsun o zaman?" dedim.

"Hayır!" dedi Jude.

"Beni niye aratmaya çalışıyorsun peki?"

Jude o zaman çekingenleşti. Stacey'li, Bekâr Depresyonlu hafta sonu yüzünden Alçak Richard'ın telefonlarından birine cevap vermek zorunda kalmış.

"Oh Tanrım," dedik Shazzer'la aynı anda.

"Ona geri döndüğüm filan yok. Sadece... hoş," diye bitirdi perişan bir sesle, benimle Shazzer'ın suçlayıcı bakışlarımıza yakanmamaya çalışarak.

Eve döndüğümde telefon çaldı. "Selam Bridget," dedi derin, seksi, *yabancı bir delikanlıya* ait bir ses. "Ben Vahşi Çocuk..."

Kahrolası kızlar ona numaramı vermiş olmalıydı. Hiç tanımadığım birinin telefon numaramı bilmesinin tehlikesinin dehşetiyle telefonu açmayıp sadece dinledim. Vahşi Çocuk yarın gece kırmızı bir gülle 192'de olacağını söyledi.

Sonra hemen Shazzer'ı aradım ve ağzıma geleni söyledim.

"Haydi ama," dedi Shaz. "Hep birlikte gidelim. Biraz güleriz."

Plan şu. Yarın gece hep birlikte gidiyoruz. Hımmm. Duvar-daki deliği ve merdivendeki pis kokuyu ne yapacağım? Kahrolası Gary! 3,500 poundum hâlâ onda. Tamam. O kahrolası herifi arayacağım.

5 Mayıs Pazartesi

58.300 kg. (yaşasın!), duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: Hiçbir şey, Mark Darcy'yi unutmak için Vahşi Çocuk üzerine fantaziler kurmanın faydaları: Biraz (kirpikler işi güçleştiriyor.)

Gary'den bir mesaj aldım. Başka bir işe daha başladığını ve ben kararsız kaldığım için işimin acelesi olmadığına karar verdiğini söyledi. Yarın gece gelip her şeyi halledecekmış. Görüyorsunuz ya, boşuna kaygılanmışım. Mımmm. Vahşi Çocuk. Belki Jude'la Shazzer haklıdır. Geçmiş ardımda bırakmalı, Mark'la Rebecca'yı farklı aşk senaryolarında hayal edip durmamalıyım. Ama kirpikler konusunda endişeliyim. Ne kadar uzunlar acaba? Vahşi Çocuğun sıırım gibi, vahşi, şeytansı gövdesine ilişkin fantaziler onu Walt Disney'deki Bambi'ye benzeten uzun kirpiklerin kırpılıp durması görüntüsüyle bozuluyor.

21:00. 20:05'te Jude ve Shaz'la birlikte 192'ye gittim. Bir masaya oturduk. Ortalıkta Vahşi Çocuk'tan eser yoktu. Tek başına oturan tek erkek kot gömlek giymiş, at kuyruklu ve güneş gözlüklü, bana bakıp duran iğrenç bir moruktu. Vahşi Çocuk neredeydi? Moruğa pis pis baktım. Sonunda harekete geçmeye karar verdi. O ayağa kalkarken kalp krizi geçiriyorum sandım. Moruğun elinde kırmızı bir gül vardı. Gülünç güneş gözlüklerini çıkarıp sırtarak Barbara Cartlandvari bir çift takma kirpiği sergilerken ben ağzım açık bakakaldım. Moruk Vahşi Çocuk'tu. Dehşetle kendimi dışarı atarken peşimden gelen Jude'la Shazzer'ın kıkırtılarını işitiyordum.

6 Mayıs Salı

58.750 kg. (yoksa 5 kiloluk hayali bir bebek mi taşıyorum?), Mark'ı düşünmeler: Daha iyi, duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: Hâlâ hiçbir şey.

19:00. Moralim ç. bozuk. Tom'un da sinirli olup olmadığını öğrenmek için ona az önce mesaj bıraktım. Kendimi sevmem ve anı yaşamam, başkalarını saplantılardan uzak bir şekilde sevmem gerektiğinin farkındayım, ama kendimi öyle kötü hissediyorum ki. Mark'ı gerçekten çok özlüyorum. Rebecca'yla çıktığına inanamıyorum. Ben ne yaptım ki? Bende ters bir şeyler olsa gerek. Yaşlanıp duruyorum ve hayatımda hiçbir şeyin doğru dürüst gitmeyeceği belli oldu, bu yüzden hep yalnız olacağımı ve asla çocuk yapamayacağımı kabullenmem en iyisi. Ah, kendime gelmeliyim. Gary birazdan burada olacak.

19:30. Gary gecikti.

19:45. Kahrolası Gary'den hâlâ eser yok.

20:00. Gary hâlâ yok.

20:15. Kahrolası Gary hâlâ gelmedi. Ooh, telefon. O olmalı.

20:30. Tom'du. Hem kendisinin, hem halısına işemeye başlayan kedisinin çok sinirli olduğunu açıkladı. Sonra çok şaşırtıcı bir şey söyledi.

"Bridge?" dedi. "Benden bir bebek yapmak ister misin?"

"Ne?"

"Bir bebek."

"Niye?" dedim. Birden kafamda Tom'la seks yaptığımız ir-kiltici bir sahne canlandı.

"Şey..." Bir dakika düşündü. "Bir bebek sahibi olmak ve neslimi devam ettirmek isterim, ama birincisi çok bencilim, ikincisi eşcinselim. Ama sen ona iyi bakarsın, bir dükkânda unutmazsan tabii."

Tom'u seviyorum. Sanki duygularımı hissetti. Her neyse, bu konuda düşünmemi söyledi. Sadece bir fikir.

20:45. Neden olmasın? Onu evde, küçük bir sepetin içinde tutabilirim. Evet! Sabahları yanımda sevip okşayabileceğim minik, harika bir yaratıkla uyandığımı düşünsenize. Hem birlikte bir sürü şey yapabiliriz. Salıncakta sallanır, Woolworth's'e gidip Barbie bebeklere bakarız. Ev tatlı, huzurlu, bebek pudrası kokulu bir sığınağa dönüşür. Gary gelince bebek diğer yatak odasında uyuyabilir. Belki Jude'la Shazzer da bebek yaparlar ve hep birlikte yaşaya... Oh kahretsin. Attığım izmarit çöp sepetini tuşturdu.

10 Mayıs Cumartesi

59.200 kg. (hayali bebek yaşına göre bir dev sayılır), sigara 7 (ama hayali hamilelik yüzünden bırakmam gerekiyor herhalde?), kalori 3,255 (minik hayalet için de yiyorum), pozitif düşünceler 4, duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: Hiçbir şey.

11:00. Sigaram bitti. Hava öyle sıcak ki. Harika! Sokakta mayoyla gezinen erkekler var!

11:15. Yaz mevsiminde olmamız dairemde bir kaos oluşması, her tarafın pis pis kokması için bir sebep değil. (Öğğ. Merdiven şimdi gerçekten iğrenç kokuyor.) Bugün ortalığı temizleyerek bu gidişe bir son vereceğim. Dünyaya yeni gelen bir cana hoşgeldin demek için ortalığı toparlamalıyım.

11:30. Tamam. İşe bütün gazeteleri tek bir yığın halinde istif etmekle başlayacağım.

11:40. İğrenç bir iş.

12:15. Belki önce rafları düzenlesem iyi olur.

12:20. Doğru dürüst giyinmeden hiçbir şey yapamayacağım ortada.

12:25. Şort iyi durmadı. Fazla spor görünüyor. Minik bir elbiseye ihtiyacım var.

12:30. Nereye koymuştum?

12:40. Yıkayıp kurusun diye asılmaya ihtiyacı var. Sonra devam edebilirim.

12:55. Yaşasın! Jude ve Shazzer'la Hampstead Havuzu'na yüzmeye gidiyorum! Bacak tüylerimi almamıştım ama Jude havuzun sadece bayanlar için olduğunu ve kıllı bacaklara sahip olmayı gurur verici sayan lezbiyenlerle kaynadığını söylüyor.

Gece yarısı. Havuz muhteşemdi, on altıncı yüzyılda yapılmış bir peri tablosu gibiydi. Ama beklediğimden fazla kişinin Do-

rothy Perkins tarzı mayosu vardı. Ç. eski modaydı, tahta tramp-lenli ve cankurtaranlı. Doğal, çamurlu ortamda yüzmek yepyeni bir deneyimdi.

Onlara Tom'un bebek fikrini anlattım.

"Tanrım!" dedi Shaz. "Bence iyi fikir. Ama o zaman 'Niye evlenmedin?' sorusunun üstüne bir de 'Babası kim?' sorusuna katlanmak zorunda kalacaksın."

"Bilmediğimi söyleyebilirim," diye önerdim.

"Bence bu çok bencilce bir şey olur," dedi Jude buz gibi bir sesle.

Aflallayıp sustuk. Ona bakıp neler olup bittiğini anlamaya çalıştık.

"Niye?" dedi Shaz sonunda.

"Çünkü bir çocuğun iki ebeveyne ihtiyacı vardır. Bir ilişki yaşayamayacak kadar bencil olduğundan, çocuğu sırf kendini tatmin etmek için yapacaktın."

Kahretsin. Shaz'ı makineli tüfek çıkarıp onu tararken görebili-yordum. Birden seçmeci kültürel göndermeler sahasında açtı ağ-zını, yumdu gözünü. "Karayiplerdekilere baksana," diye bağırdı. Etrafımızdaki kızlar irkilerek dönüp baktı ve ben de mımm, Ka-rayipler, muhteşem lüks oteller ve beyaz kum, diye düşündüm.

"Kadınlar çocuklarını toplama kampı gibi binalarda doğuru-yor," diye açıkladı Shaz. "Erkekler de arada sırada onları düz-mek için uğruyor. Şimdi kadınlar ekonomik güç elde etmeye başladı ya, 'Erkekler Tehlike Altında' diye kitapçıklar dağıtmaya başladılar. Çünkü KAHROLASI DÜNYANIN HER YERİNDE OLDUĞU GİBİ orada da konumlarını yitiriyorlar."

Bazen Sharon'un gerçekten her konuda otorite mi olduğunu, yoksa rol mü yaptığını merak ediyorum.

"Bir çocuğun iki ebeveyne ihtiyacı vardır," dedi Jude inatla.

"Oh Tanrı aşkına, bu son derece dar, ataerkil, gerçekçi olma-

yan, partizanca bir Kibirli Orta Sınıf Evli Ebeveyn bakışı," diye tısladı Shaz. "Evliliklerin üçte birinin boşanmayla son bulduğunu herkes bilir."

"Evet!" dedim. "Seni seven bir anneyle yaşamak acılı bir boşanmanın ürünü olmaktan iyidir. Çocukların ilişkilere, hayata ve etrafta insanlara ihtiyacı vardır, ama bunun illaki bir koca olması gerekmez." Birden -ironik bir şekilde- annemin hep söylediği bir şeyi hatırlayıp "Sevgi çocuğu şımartmaz," dedim.

"Tamam tamam, üstüme gelmeyin," dedi Jude öfkeyle. "Sadece fikrimi söylüyorum. Neyse, size bir şey söylemem gerek."

"Öyle mi? Neymiş?" dedi Shaz. "İnsan kölelere sahip olmaya mı inanıyorsun?"

"Alçak Richard'la ben evleniyoruz."

Shazzer ve ben saf bir dehşetle bakakalırken Jude kızarıp başını eğdi.

"Biliyorum, ne harika değil mi? Sanırım onu en son terk ettiğimde insanın elindekini kaybetmeden değerini anlamayacağını anladı - ve bu onun en sonunda bağlanabilmesini sağladı!"

"Daha doğrusu en sonunda seni sömüremezse çalışması gerekeceğini anladı," diye mırıldandı Shaz.

"Şey, Jude," dedim. "Alçak Richard'la evleneceğini mi söyledin?"

"Evet," dedi Jude. "Bir de şey diyecektim - nedimelerim olur musunuz?"

11 Mayıs Pazar

58.600 kg. (hayalet bebek yaklaşan evliliğin korkusuyla kaçtı), alkol 3, sigara 15 (artık rahatça içki ve sigara kullanabilirim), Mark'la ilgili fantaziler sadece 2 (mükemmel).

Demin Shaz aradı ve ikimiz de bu işin felaketle sonuçlanmaya mahkûm olduğu konusunda hemfikir olduk. Felaketle. Ve Jude Alçak Richard'la evlenmemeli çünkü o:

- a) Delinin teki.
- b) Alçağın teki. Hem isim hem de yapı itibariyle alçak.
- c) Pembe kabarık giysilerle milletin gözü önünde kilisede yürümek düşüncesi dayanılmaz bir şey.

Magda'yı arayıp haberi vereceğim.

"Ne düşünüyorsun?" dedim.

"Hmm. Bana çok iyi bir fikir gibi gelmedi. Ama insanların ilişkileri oldukça gizemlidir, bilirsin," dedi muammalı bir şekilde. "İlişkiyi götüren şeyin ne olduğunu dışarıdan kimse anlayamaz."

Sonra sohbet bebek konusuna geldi ve Magda birden neşelendi.

"Biliyor musun Bridge, bence bunu önce bir denemelisin, gerçekten."

"Ne demek istiyorsun?"

"Niye bir akşam Constance'la Harry'ye bakmıyorsun? Bir denemiş olursun. Yani, zaman paylaşımının çağdaş kadınlar için gerekli olduğunu sık sık düşünmüşümdür."

Kahretsin. Gelecek Cumartesi o eğlenirken Harry'ye, Constance'a ve bebeğe bakmaya söz verdim. Ayrıca altı hafta sonra Constance'ın doğum günü için bir bahçe partisi düzenleyecekler ve bana Mark'ı davet etmesini isteyip istemediğimi sordu. Evet dedim. Beni Şubat'tan beri görmüyor ve ne kadar değiştiğimi, nasıl sakın, zarif ve içsel güçle dolu birine dönüştüğümü görmesi iyi olur.

12 Mayıs Pazartesi

İşyerine vardığımda Richard Finch berbat, hiperaktif bir ruh halinde odada ağzında sakızla oradan oraya sıçırıyor ve herkese bağırıp çağırıyordu. (Bu sabah özellikle manken gibi görünen Seksi Matt Korkunç Harold'a Richard Finch'in kokain kullandığını düşündüğünü söyledi.)

Her neyse, kanal kontrolörü Richard'ın, kahvaltı haberlerinin yerine Ayağa Kalk İngiltere programının ekibinin "sivilceler vs." konusunda yapacağı canlı yayının konması teklifini reddetmiş. Ayağa Kalk İngiltere ekibinin dün sabahki "toplantısının" hangi sunucunun ana konuyu sunacağı konusundaki bir tartışmadan ibaret olduğunu, ana konunun da hangi sunucunun BBC ve ITV haberlerini sunacağı üstüne olduğunu düşününce, çok ilginç bir program olurdu gibi gelmiyor bana; ama Richard Finch buna gerçekten çok kızmıştı.

"Haberlerin sorunu ne biliyor musunuz?" diyordu, sakızı ağzından çıkarıp çöp kutusuna fırlatırken. "Sıkıcılar. Sıkıcılar, sıkıcılar, çok sıkıcılar."

"Sıkıcı mı?" dedim. "Ama... yıllardır ilk kez İşçi Partisi'nin hükümete geçmesine tanık olacağız!"

"Tanrım," dedi, Chris Evans tarzı gözlüklerini çıkararak. "İşçi Partisi hükümette mi? Gerçekten mi? Herkes buraya! Herkes! Toplanın. Bridget'in atlatma bir haberi var!"

"Peki ya Bosnalı Sırplar?"

"Uyan da balığa çıkalım," diye inledi Patchouli. "Çalıların arkasında birbirlerini vurmak istiyorlarsa ne olmuş yani? Bu haber eskidi artık."

"Evet, evet, evet," dedi Richard giderek artan bir heyecanla. "İnsanlar başörtülü ölü Arnavutlar görmek istemiyor, kanlı canlı insanlar görmek istiyor. *Nationwide*'ı düşünüyorum. Frank

Bough'u düşünüyorum, kayak yapan ördekleri düşünüyorum."

Şimdi hepimizin insanların ilgisini çekecek, sarhoş olan sal-yangozlar ya da *bungee jumping* yapan yaşlılar gibi bir konu düşünmemiz gerekiyor. Yani yaşlıların geriyatrik bir *bungee jumping* atlayışı yapmasını nasıl... Ah, telefon! Yumuşakçalar ve Küçük Amfibyanlar Derneği'nden arıyor olmalılar.

"Selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?"

"Anne," dedim tehlikeli bir sesle, "sana söylemiştim..."

"Oh, biliyorum hayatım. Seni çok üzücü bir haber vermek için aradım."

"Ne?" dedim hırçınca.

"Wellington ülkesine geri dönüyor. Rotary'deki konuşması muhteşemdi. Tek kelimeyle muhteşemdi. Kabilesindeki çocukların yaşam koşullarından bahsederken Merle Robertshaw ağlamaya başladı! Ağlamaya!"

"Ama bir *jet-ski* almak için para toplamak istediğini sanıyorum."

"Oh, evet hayatım. Ama tam Rotary'ye göre bir fikir buldu. Onlara bağış yaparlarsa yalnızca Rotary Kettering Şubesi'ne kârın yüzde onunu vermekle kalmayıp, eğer bunun yarısını köyündeki okula bağışlarsa kârın ayrıca yüzde beşini daha vereceğini söyledi. Hayırseverlik ve küçük bir iş bir arada - zekice değil mi? Her neyse, dört yüz pound topladılar ve Wellington Kenya'ya geri dönüyor! Yeni bir okul yaptıracak! Bir düşünsene! Bizim sayemizde! Nat King Cole'un "Nature Boy"u eşliğinde harika bir dans gösterisi de yaptı. Sonunda '*Hakuma Matata!*' dedi ve hepimiz tekrarladık, bundan sonra da bu sözü sürekli kullanmaya karar verdik!"

"Harika!" dedim, sonra da Richard Finch'in bana ters ters baktığını gördüm.

"Her neyse hayatım, sana-"

"Anne," diye sözünü kestim, "ilginç şeyler yapan yaşlı insanlar tanıyor musun?"

"Ne aptalca bir soru. Bütün yaşlı insanlar ilginç şeyler yapar. Archie Garside'a baksana - Archie'yi bilirsin - hani eskiden milletvekili sözcülüğü yapardı. Şimdi paraşütle atlıyor. Aslına bakarsan, sanırım yarın Rotary için sponsorlu bir paraşüt atlayışı yapacak ve adam doksan iki yaşında. Doksan iki yaşındaki bir paraşütçü! Bir düşünsene!"

Yarım saat sonra Richard Finch'in masasına yüzümde kendini beğenmişçe bir gülümsemeyle yaklaştım.

18:00. Yaşasın! Her şey harika! Richard Finch'in gözüne iyice girdim ve Kettering'e gidip paraşüt atlayışını kameraya alacağım. Sadece bununla da kalmıyor, çekimi ben yöneteceğim ve ana haber olacak.

13 Mayıs Salı

Artık bu aptal televizyonculuk mesleğini yapmak istemiyorum. TV ekibi kâbusunu yeni unutmuştum ki halkın saf, medyadan habersiz bireyleriyle karşı karşıya getirildim. Çekim yapma çok karmaşık diye izin verilmedi. Bu yüzden kariyer delisi buyurgan Greg çekimi yapsın diye uçağa gönderilirken ben aşağıda kaldım. Sonunda Archie iyi bir iniş yeri göremediği için atlamak istememiş. Ama Greg "Hadisene arkadaşım, ışığı kaybediyoruz," diye onu yumuşak görünen sürülü bir tarlaya atlama-ya zorlamış. Ama ne yazık ki atladığı yer sürülü bir tarla değil lağım borularının geçtiği bir yermiş.

17 Mayıs Cumartesi

59.200 kg, alkol 1, sigara 0, akıldan çıkarılan bebek fantezileri 1, akıldan çıkarılan Mark Darcy fantezileri: Beni görüp ne kadar zayıflamış, zarıfleşmiş, incelmış, şıklaşmış olduğumu fark edip bana tekrar âşık olması üstüne bütün fanteziler, 472.

Bu hafta çalışmaktan acayip yorulmuşum. Sabah neredeyse yataktan kalkamıyordum. Keşke inip gazeteyi, bir de ayçöreğiyle kapuçino getirecek biri olsa. Yatakta kalıp *Maria Claire* okumaya, tırnaklarımla ilgilenmeye, sonra da belki Jude ve Shazzer'la Jigsaw'a gitmeye karar verdim. Mark'ı gelecek hafta göreceğimden yeni bir şeyler almam lazım, değiştigimi vurgulamak için... Öfff! Zil. Aklı başında olan kim Cumartesi sabahı saatin 10'unda birinin zilini çalar ki? Keçileri mi kaçırmış bunlar?

Daha sonra. Sendeleyerek kapı telefonuna gittim. Magda'ydı. Neşeli bir sesle "Bridget Teyze'ne merhaba de!" diye bağırdı.

Korkuyla sinerken Magda'ya çocuklarına Cumartesi günü salıncağa götürmeye teklif etmiş olduğumu hayal meyal hatırladım, böylece o da bekâr bir kız gibi saçını yaptıırıp Jude ve Shazzer'la ögle yemeği yiyebilecekti.

Panik içinde apartman kapısı düğmesine bastım, üstüme bulabildiğim tek sabahlığı geçirdim -uymuyordu, ç. kısıydı, yarı şeffafı- ve dairede koşturup kültablalarını, votka kadehlerini, kırık camları vs. toplamaya başladım.

"Of be! Sonunda geldik! Korkarım Harry nezle olmuş, değil mi tatlım?" diye şakıdı Magda, merdivenleri gürültüyle çıkıp bebek arabalarını ve torbaları evsiz bir serseri gibi iterken. "Üf. Ne kokuyor böyle?"

Önümüzdeki hafta üç yaşına basacak olan ve isim annesi ol-

duğum Constance bana bir hediye getirmişti. Seçtiği hediyeden çok memnun ve beğeneceğimden emin olduğu belliydi. Paketi heyecanla açtım. İçinden bir şömine kataloğu çıktı.

"Dergi olduğunu sandı herhalde," diye fısıldadı Magda.

Büyük bir sevinç gösterisi sergiledim. Constance kibirle güldü ve bana bir öpücük verdi. Bu hoşuma gitti. Sonra mutlu mutlu *Pingu* filminin karşısına oturduk.

"Affedersin. Çocuğu bırakıp kaçmak zorundayım. Kuaföre geç kaldım," dedi Magda. "İhtiyaç duyacağın her şey çocuk arabasının altındaki torbada var. Sakın duvardaki delikten aşağı düşmelerine izin verme."

Her şey yolunda gibiydi. Bebek uyuyordu. Neredeyse bir yaşında olan Harry onun yanında oturuyor, elinde oldukça hırpanlanmış bir tavşan bebek tutup uyumak üzereymiş gibi görünüyordu. Ama aşağıdaki kapı kapanır kapanmaz Harry'yle bebek avazları çıktığı kadar bağırmaya başladı. Onları kucağıma almaya çalışırken de sınır dışı edilen öfkeli insanlar gibi debelendiler.

Susmaları için her şeyi yapmayı denedim (ağızlarına bant yapıştırmak dışında tabii): Dans ettim, ellerimi kollarımı salladım, hayali bir borazan çalışıyormuş gibi yaptım. Ama boşunaydı.

Constance ciddiyle başını filminden kaldırıp biberonunu ağzından çekti. "Susamış olmalılar," dedi. "Geceliğinin içi görünüyor."

Daha üç yaşına basmamış birinin benden daha iyi annelik yapmasıyla küçük düştükten sonra torbadaki biberonları bulup ellerine tutuşturdum ve gerçekten de bebeklerin ikisi de susup emmeye başladılar. Bir yandan da çatık kaşlarının altından sanki Merkez Büro'dan gelen çok kötü biriymişimcesine bana bakıyorlardı.

Giyinmek için yan odaya geçmeye çalıştım, ama biberonla-

rını ağızlarından çekip tekrar ağlayıp, bağırmaya başladılar. Sonunda salonda giyinmek zorunda kaldım. Onlar da beni sanki tuhaf bir striptiz yıldızıymışımcasına ilgiyle izlediler.

Onları, arabaları ve torbaları aşağı indirmek için kırk beş dakikalık bir Körfez Savaşı tarzı operasyon düzenledikten sonra sokağa ulaştık. Salıncaklara vardığımızda her şey çok güzeldi. Magda Harry'nin henüz insan dilini öğrenmediğini söylüyor, ama Constance benimle iki yetişkinmişiz gibi çok tatlı, güvenir bir havayla konuştu. Harry anlaşılabilir bir şeyler söyleyince "Sarımsal salıncağa binmek istiyor," dedi ve ben de cebimden bir paket Minstrel çıkarıp "Bence bundan kimseye bahsetmesek iyi olur," dedim.

Ne yazık ön kapıya vardığımızda Harry nedense hapsirmeye başladı ve burnundan fırlayan iri, yeşil bir sümük parçası *Dr Who*'daki bir yaratık gibi havada uçup tekrar gerisingeri, suratına düştü. Constance dehşetle öğürdükten sonra saçıma kustu ve bebek çığlık atmaya başladı. Bu diğer ikisini de harekete geçirdi. Umutsuzca durumu yatıştırmaya çalışarak eğildim, Harry'nin yüzündeki sümüğü sildim, biberonunu tekrar ağzına sokarken "I Will Always Love You"nun* sakinleştirici bir versiyonunu söylemeye başladım.

Mucizevi bir an için sessizlik oldu. Doğuştan bir anne olarak sahip olduğum yeteneklere hayran kalarak ikinci dizeye geçerken Harry'ye gülümsedim, o da hemen biberonu ağzından çıkarıp benimkine tıktı.

"Tekrar merhaba," dedi bir erkek sesi. Bunu duyan Harry yine çığlık atmaya başladı. Ağzımda biberon ve saçımda kusmukla dönünce Mark Darcy'nin şaşkın şaşkın bana baktığını gördüm.

* *Seni daima seveceğim.*

"Magda'nın çocukları," dedim sonunda.

"Ah, ben de ne kadar hızlısın diye düşünmüştüm. Veya belki de iyi sır sakladığını."

"Kim bu?" Constance elimi tutup yukarı, Mark'a şüpheyile bakıyordu.

"Ben Mark," dedi Mark. "Bridget'in arkadaşıyım."

"Tamam," dedi Constance. Hâlâ şüpheyile bakıyordu.

"Tıpkı senin gibi bakıyor," dedi Mark, bana anlam veremediğim bir bakış fırlatarak. "Yukarı çıkmaya yardım edebilir miyim?"

Sonunda ben bebeği kucağımda taşıyıp Constance'ı elinden tutarken Mark da bebek arabasını taşıyıp Harry'yi elinden tuttu. Nedense ikimiz de sadece çocuklarla konuşabiliyorduk. Sonra merdivenlerden gelen sesler işittim. Köşeyi dönünce koridor dolabının önünde iki polisin durduğunu gördüm. Yan daireden koku konusunda şikayet almışlardı.

"Sen çocukları çıkar, bunu ben hallederim," dedi Mark usulca. Kendimi *The Sound of Music*'teki Maria gibi hissettim. Hani konserde birlikte şarkı söylemeye başlarlar ve Albay Von Trapp Gestapo'yla çarpışırken o da çocukları arabaya götürmeye çalışır.

Sahte bir özgüven taşıyan neşeli bir fısıltıyla onları sakinleştirip *Pingu*'nun video kasedini tekrar koydum, hepsine biberon-da şekersiz Ribena verdim ve yere, aralarına oturdum. Bütün bunlardan hoşnut kalmış gibiydiler.

Sonra polislerden biri geldi. Elinde bana ait bir çanta vardı. Polietilen bir torbanın içindeki pis kokulu, kanlı bir et parçasını eldivenli eliyle suçlarcasına bana uzatıp "Bu sizin mi bayan?" dedi. "Koridor dolabında bulduk. Size birkaç soru sorabilir miyiz?"

Ayağa kalktım. Çocuklar büyülenmiş gibi *Pingu*'yu seyrediyordu. O sırada kapı eşiğinde Mark belirdi.

"Söylediğim gibi, ben avukatım," dedi genç polise nazik bir sesle. Sesinde sadece çok hafif bir "yani davranışlarına dikkat etsen iyi olur" iması vardı.

Tam o sırada telefon çaldı.

"Sizin için açayım mı bayan?" dedi polislerden biri şüpheli, sanki arayan bana ölü insan eti satan kişi olabilirmişçesine. O kanlı et parçasının çantama nasıl girdiğini bir türlü anlayamıyordum. Polis ahizeyi kulağına götürdü, bir an dehşetle kalakaldı, sonra da onu kabaca bana verdi.

"Oh, selam hayatım, o kimdi? Evinde bir erkek mi var?"

Birden jeton düştü. O çantayı en son annemle babama öğle yemeğine gittiğimde kullanmıştım.

"Anne," dedim, "öğle yemeğine geldiğimde çantama bir şey koydun mu?"

"Evet, aslında koydum. İki parça fileto. Ve bana bir teşekkür bile etmedin. Yani, Una'ya söylediğim gibi, fileto ucuz bir şey değil."

"Bana niye söylemedin?" diye tısladım.

Sonunda kesinlikle pişmanlık duymayan annemin yaptığını polislere itiraf etmesini sağlamayı başardım. O zaman bile filetoyu alıp analiz etmek ve belki de beni sorgulama için alıkoy-mak istediklerini söylediler. Bunun üzerine Constance ağlamaya başladı. Onu kaldırıp kucağıma aldım ve boynuma sarıldı. Sanki ondan zorla alınıp ayıllarla dolu bir çukura atılacakmışımcasına kazağıma tutundu.

Mark ise sadece güldü, elini polislerden birinin omzuna koydu ve "Haydi ama çocuklar," dedi. "Burada sadece annesinin verdiği birkaç parça fileto var, o kadar. Eminim yapacak daha iyi bir sürü işiniz vardır."

Polisler birbirlerine baktılar, başlarıyla onayladılar, not defterlerini kapadılar ve şapkalarını giydiler. Sonra amir olanı "Ta-

mam Bayan Jones, lütfen gelecekte annenizin çantanıza ne koyduğuna dikkat edin," dedi. "Yardımanız için teşekkürler bayım. İyi akşamlar. İyi akşamlar bayan."

Bir anlık bir sessizlik daha oldu. Mark duvardaki deliğe baktı. Ne yapacağını bilmez gibi bir hali vardı. Sonra birden "*Pingu*'nun tadını çıkar," diyerek polislerin arkasından merdivenleri koşar adımlarla inmeye başladı.

21 Mayıs Çarşamba

58 kg, alkol 3 (ç.i.), sigara 12 (mükemmel), kalori 3,425, duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: 0, duvardaki deliğe özel bir hava vererek süsleme konusundaki pozitif düşünceler 0.

Jude tamamen aklını kaçırdı. Demin ona gittiğimde evin her tarafının düğün dergileriyle, numunelik dantellerle, altın renkli ahududu ve portakal bıçağı ve çorba kâsesi broşürleriyle, haşhaş saksılarıyla ve saman parçalarıyla dolu olduğunu gördüm.

"Şu çergelerden istiyorum, yoksa yerge miydi?" diyordu. "Normal çadırlar yerine. Afganistan'daki göçebe çadırlarındaki gibi, tüsüler ve yerde halılar istiyorum."

"Ne giyiyorsun?" dedim, nakışlı elbiseler giyen, başları çiçek çelenkli, tığ gibi mankenlerin fotoğraflarına bakıp acaba bir ambülans çağırırsam mı diye düşünürken.

"Yaptırıyorum. Abe Hamilton! Dantel ve derin göğüs yarıkları!"

"Ne yarıkları?" diye mırıldandı Shaz bir katil gibi.

"*Loaded* dergisine bu ismi vermeleri gerek."

"Efendim?" dedi Jude buz gibi bir sesle.

"Ne yarığı?" dedim ve açıkladım. "*Ne arabası* der gibi yani."

"Ne arabası mı, hangi araba mı?" dedi Shaz.

"Kızlar," dedi Jude, fazla sevimli bir sesle, sanki bizi eşofmanlarımızın içinde koridorda bekletecek bir cimnastik hocasıymışçasına, "devam edemez miyiz?"

"Biz" demesinin havayı bir anda değiştirmesi ilginçti. Birden sanki bu Jude'un değil bizim düğünümüze dönüştü. Bir sürü saçma sapan şey yapmak zorundaydık, mesela 150 tütsüyü bir saman çöpüyle bağlamaya çalışmak ya da Jude'a bir duş aldirmek için kırdaki bir sağlık merkezine gitmek gibi.

"Bir şey diyebilir miyim?" dedi Shaz.

"Evet," dedi Jude.

"KAHROLASI ALÇAK RICHARD'LA EVLENME. O cehennemden gelen güvenilmez, bencil, aylak, vefasız itin teki. Onunla evlenirsen paranın yarısını alıp genç bir kızla kaçacak. Biliyorum, evlilik öncesi anlaşması diye bir şey var ama..."

Jude susuyordu. Birden Shazzie'yi desteklemem gerektiğini fark ettim -kaval kemiğime tekme indirince-.

"Şunu dinleyin," dedim umutla ve *Gelinin Evlilik Rehberi*'ni okumaya başladım. "'Sağdıç: Güvey ideal olarak sağduyulu, sorumluluk sahibi birini seçmeli..."

Shaz'ı desteklediğimi anlatmak istercesine kibirle etrafıma bakındım, ama aldığım tepki buz gibiydi. "Hem," dedi Shaz, "evliliğin bir ilişki üstünde fazla baskı kurduğunu düşünmüyor musun? Yani, o kadar da önemli bir şey değil, değil mi?"

Jude burnundan derin nefesler alıp verirken onu kaygıyla seyrettik.

"Şimdi!" dedi sonunda, başını cesur bir gülümsemeyle kaldırarak. "Nedimenin görevleri!"

Shaz bir Silk Cut yaktı. "Ne giyeceğiz?"

"Bence giysilerimizi yaptırtmalıyız," dedi Jude. "Şuna bir baksanıza!"; *Büyük Gün İçin Para Biriktirmenin 50 Yolu* adlı bir

makaleydi bu. "'Nedimeler üstlerinde ısmarlama elbiseler oldukça güzel durabilir!'"

İsmarlama elbiseler mi?

"Bir de," diye devam etti Jude, "konuk listesi konusunda şöyle diyor: Konuklarınızın yeni partnerlerini davet etmek zorunda olduğunuzu düşünmeyin - ama daha lafını açar açmaz 'Oh, gelmeyi çok isteriz!' dedi."

"Kim?" dedim.

"Rebecca."

Afallamış halde Jude'a bakakaldım. Bunu yapamazdı. Kilise-de herkesin ortasında bir kanepeyi andıran şekilde giyinmiş halde, Rebecca'yla oturan Mark Darcy'nin önünden geçmemi bekleyemezdi değil mi?

"Ve onlarla tatile gelmemi istediler. Kabul etmedim tabii. Ama Rebecca ona daha önce söylemediğime biraz kırıldı galiba."

"Ne?" diye patladı Shazzer. "'Kız arkadaş' kavramının ne anlama geldiğinden haberin yok mu senin? Bridget en iyi iki arkadaşlarından biri -diğeri benim- ve Rebecca hiç utanmadan Mark'ı çaldı ve bu konuda ince davranmak yerine herkesi iğrenç sosyal ağına çekmeye çalışıyor ki Mark bu ağa dolanıp bir daha kaçmasın. Ve sen karşı koymuyorsun. Çağdaş dünyanın sorunu bu işte - her şey bağışlanabiliyor. Ama bence bu iğrenç bir şey Jude. Eğer arkadaşlığın buysa kilisede arkada perdelerle Rebecca yürüyebilir, biz değil. Bak bakalım bu hoşuna gidecek mi? Ve o çergelerini, yergelerini al da kışına sok!"

Böylece Sharon'la ben artık Jude'la konuşmuyoruz. Oh Tanrım. Oh Tanrım.

9

Sosyal Cehennem

22 Haziran Cuma

58.500 kg, alkol 6 (bunu Constance'a borçlu olduğumu hissettim), sigara 5 (ç.i.), kalori 2,455 (ama temelde portakal kremasıyla kaplı yiyecekler yüzünden), kaçan ahır hayvanları 1, çocuklar tarafından uğradığım saldırılar 2.

Dün Constance'ın doğum günü partisi vardı. Bir saat geç kaldım. Magda'nın evine vardığımda çocuk çığlıkları duyuluyordu ve bahçede dizginsiz bir karmaşa hüküm sürüyordu. Yetişkinler çocukları, çocuklar tavşanları kovalıyordu. Köşede, minik bir çitin ardında iki tavşan, bir sincap, hasta görünen bir koyun ve semiz bir domuz vardı.

Balkon kapısının önünde durup huzursuzca etrafıma bakındım. Onu görünce kalbim tekledi. Tek başına duruyordu, geleneksel Mark Darcy parti modunda. Etrafına kayıtsız ve soğuk görünüyordu. Kapıya, durduğum yere baktı ve bir an bakiştik. Sonra şaşkınlıkla başını salladı ve çevirip başka tarafa bakmaya başladı. Rebecca'nın yanında çömelmiş Constance'la ilgilendiğini gördüm.

"Constance! Constance! Constance!" deyip duruyordu Re-

becca. Bir yandan da kızın suratının önünde bir Japon yelpazesi sallıyor ve onun ateş saçan öfkeli gözlerini kırpıp durmasına yol açıyordu.

"Bak kim geldi!" dedi Magda, Constance'a eğilip beni göstererek.

Constance'ın yüzüne hafif bir gülümseme yayıldı ve kararlılıkla, biraz da sallanarak, bana doğru yürümeye başladı, yelpazeli Rebecca'yı arkasında bırakıp onu aptal durumuna düşürerek. Yanıma gelince eğildim ve kolunu boynuma doladı ve minik sıcak yüzünü benimkine bastırdı.

"Bana hediye getirdin mi?" diye fısıldadı.

Çıkara dayalı bu sevginin bu apaçık örneğini kimsenin duymamasından rahatlayarak "Belki," diye fısıldadım.

"Nerede?"

"Çantamda."

"Gidip alalım mı?"

"Oh, ne tatlı değil mi?" dedi Rebecca. Başımı kaldırıncı Mark'la onun Constance'ın elimden tutup beni serin eve doğru götürüşünü izlediklerini gördüm.

Constance'a bir paket Minstrel ile altın rengi ve pembe desenli pembe bir Barbie balerin eteği almıştım. Bu eteği bulmak için Woolsworth'ün iki mağazasını gezmek zorunda kalmıştım. Eteği çok beğendi ve tabii ki -her kadının yapacağı gibi- hemen giymek istedi.

"Constance," dedim, ikimiz de üstündeki eteğe her açıdan hayran hayran baktıktan sonra, "beni gördüğünde neden sevin-din? Beni gördüğün için mi, hediye için mi?"

Bana çatık kaşların altından baktı. "Hediye için."

"Tamam," dedim.

"Bridget?"

"Evet."

"Evinde..."

"Evet?"

"Niye hiç oyuncak yok?"

"Çünkü *o tarz* oyuncaklarla oynamıyorum."

"Oh. Peki niye bir oyun odan yok?"

"Çünkü *o tarz* oyunlar oynamıyorum."

"Niye bir erkeğin yok?"

Buna inanamıyordum. Partiye katılalı daha yeni olmuştu ve üç yaşında biri bana Kibirli Evlilik taşıyordu.

Merdivene oturup uzun, ciddi bir konuşma yaptık. Herkesin farklı olduğundan, bazı insanların bekârlığı sevdiğinden bahsettim. Sonra bir ses duydum ve başımı kaldırıncı Mark Darcy'nin bize baktığını gördüm.

"Şey. Tuvalet üst katta değil mi?" dedi ilgisizce. "Merhaba Constance. Pingu nasıl?"

"Gerçek değil," dedi, ona ateş saçan gözlerle bakarak.

"Tamam, tamam," dedi Mark. "Affedersin. Böylesine kolay kanam bir olmam çok," -gözlerimin içine baktı- "aptalca. Her neyse, doğum günün kutlu olsun." Sonra beni öpmeden, selam bile vermeden yanımdan geçip gitti. "Kolay kanam." Hâlâ onu İnşaatçı Gary ile ve kuru temizlemeciyle aldattığımı mı düşünüyordu acaba? Her neyse, diye düşündüm, umurumda değil. Önemiyok. Her şey yolunda ve onu tamamen unuttum.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Constance. Bir an düşündükten sonra ağzından yarı emilmiş bir Minstrel çıkarıp benimkine soktu. Tekrar dışarı çıkıp balerin eteğiyle hava atmaya karar verdik ve çılgın Rebecca Constance'ın üstüne atlayıverdi.

"Ooh, bakın, bir peri. Peri misin sen? Ne tür bir perisin? Asan nerede?" diye bir şeyler saçmaladı.

"Harika bir hediye Bridge," dedi Magda. "Sana bir içki vereyim. Cosmo'yu tanıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim keyifsizce, iri tüccar bankacının titreyen alt çenesine bakarak.

"Hey! Bridget, seni görmek ne güzel!" diye bağırды Cosmo, beni tepeden tırnağa şehvetle süzerek. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oh, çok iyi," diye yalan söyledim. Doğrudan aşk hayatıma geçmemesinden rahatlamıştım. Dünya nasıl da değişmişti! "Şimdi TV'de çalışıyorum."

"TV'de mi? Harika! Kesinlikle harika! Kameranın önünde misin?"

"Bazen," dedim, aslında Cilla Black gibi olduğumu ama bunu kimsenin bilmesini istemediğimi ima eden mütevazı bir tonla.

"Oh? Meşhur birisin, öyle mi? Peki," -kaygıyla öne eğikdi- "yaşamının geri kalanını da düzene sokacak mısın?"

Ne yazık ki tam o sırada Sharon yanımdan geçiyordu. Cosmo'ya, birinin ona kafa tuttuğuna inanınca, Clint Eastwood'un baktığı gibi baktı.

"Ne biçim soru bu?" diye hırladı.

"Ne?" dedi Cosmo, irkilip ona bakarak.

"Yaşamının geri kalanını da düzene sokacak mısın?' Bu ne demek?" dedi Sharon.

"Şey, ah, bilirsin işte... ne zaman... bilirsin..."

"Evlenecek, öyle mi? Demek temelde hayatı seninkine benzediği için düzensiz olduğunu düşünüyorsun? Peki ya sen, yaşamının geri kalanını düzene sokuyor musun Cosmo? Woney ile işler nasıl gidiyor?"

"Şey, ben... şey," diye geveledi Cosmo, kıpkırmızı kesilerek.

"Oh, affedersin. Yarana parmak bastık galiba. Gel Bridget, gidelim, başka yerlere de parmak basmadan!"

"Shazzer!" dedim, güvenli bir mesafeye vardığımızda.

"Oh, haydi ama," dedi. "Artık yeter. Ortalıkta dolanıp insanlara rastgele tepeden bakamaz, hayat tarzlarını aşağılayamazlar."

Cosmo herhalde Woney'nin birkaç kilo vermesini ve bütün gün cılgınca kahkahalar atmayı kesmesini istiyordur, ama biz daha onu görür görmez burnumuzu bu meseleye sokmuyoruz, değil mi?" Gözünde şeytani bir parıltı belirdi. "Aslında belki de sokmalıyız," dedi, koluma girdi ve bizi tekrar Cosmo'ya doğru yöneltti. Ama bu kez yine karşıma Mark, Rebecca ve Constance çıktı. Oh Tanrım.

"Hangimiz daha yaşlı? Ben mi Mark mı?" diyordu Rebecca.

"Mark," dedi Constance sıkıntıyla. Sanki kaçmak üzereymiş gibi sağa sola bakınıyordu.

"Hangimiz daha yaşlı? Ben mi annen mi?" diye devam etti Rebecca, oyunsu bir havayla.

"Annem," dedi Constance vefasızca. Rebecca bunun üzerine küçük bir kahkaha attı.

"Hangimiz daha yaşlı? Ben mi Bridget mi?" dedi Rebecca, bana göz kırparak.

Constance bana kararsızca baktı. Rebecca ona gülümsüyordu. Ben başımla çabucak Rebecca'yı işaret ettim.

"Sen," dedi Constance.

Mark Darcy kahkahayı bastı.

"Peri oyununu oynayalım mı?" dedi Rebecca titrek bir sesle, konuyu değiştirip Constance'ın elini tutmaya çalışarak. "Bir peri şatosunda mı yaşıyorsun? Harry de bir peri mi? Peri arkadaşların nerede?"

"Bridget," dedi Constance, bana soğukkanlılıkla bakarak, "bence bu bayana peri olmadığımı söyleyen iyi olur."

Daha sonra, bunu Shaz'a anlatırken birden karanlık bir sesle "Oh Tanrım. Bak kim gelmiş," dedi.

Bahçenin öteki tarafında Jude turkuvaz elbisesiyle ışıltılar saçarak Magda'yla konuşuyordu, ama yanında Alçak Richard yoktu.

"Kızlar da geldi!" dedi Magda neşeyle. "Bak! Oradalar!"

Shaz'la ben sanki fark etmemişçesine bardaklarımızı inceledik. Başımızı kaldırdığımızda Rebecca Jude'la Magda'nın tepesine çökmüş, onları sınıf atlayan, edebiyat düşkünü, Martin Amis'i Gore Vidal'la konuşurken görmüş bir kadın eş gibi şapır şupur öpüyordu.

"Oh Jude, senin için öyle sevindim ki! Harika bir şey bu!" diyordu heyecanla.

"Bu kadın neyin peşinde bilmiyorum ama ben de birazını istiyorum," diye mırıldandı Sharon.

"Oh, Jeremy'yle mutlaka gelmelisiniz, mutlaka. Kesinlikle gelmelisiniz," diyordu Rebecca şimdi. "Canım onları da getirin! Çocukları da getirin! Çocuklara bayılırım! Temmuz'un ikinci haftası. Ailemin Gloucestershire'daki evine. Havuza bayılacaklar. Bir sürü mükemmel, mükemmel insan geliyor! Louise, Barton-Foster, Cosmo..." Pamuk Prenses'in üvey annesi, Fred ve Rosemary West ve Caligula diye devam edebilir, diye düşündüm.

"Jude'la Richard, Mark da orada olacak tabii, Mark'ın işyerinden Giles'la Nigel..."

Jude'un bize baktığını gördüm. "Peki ya Bridget'le Sharon?" dedi.

"Ne?" dedi Rebecca.

"Bridget'le Sharon'u davet ettin mi?"

"Oh." Rebecca şaşırıp heyecanlanmış gibiydi. "Şey, yeterince yatak odamız var mı bilmiyorum tabii, ama kulübeyi kullanabiliriz herhalde." Herkes ona bakıyordu. "Evet, davet ettim!" Çılgınca etrafına bakındı. "Oh, işte oradasınız! On ikisinde geliyorsunuz, değil mi?"

"Nereye?" dedi Sharon.

"Gloucestershire'a."

"Haberimiz yoktu ki," dedi Sharon yüksek sesle.

"Şey. Artık var! Temmuz'un ikinci haftası. Woodstock'ın hemen dışında. Sen daha önce gelmiştin, değil mi Bridget?"

"Evet," dedim, o korkunç hafta sonunu anımsayıp kıpırmızı kesilerek.

"Tamam! Harika! Ve sen de geliyorsun Magda, böylece..."

"Şey..." diye söze başladım.

"Seve seve geliriz," dedi Sharon katı bir sesle, ayağıma basarak.

"Ne? Ne?" dedim, Rebecca kişneyerek uzaklaştıktan sonra.

"Tabii ki gidiyoruz," dedi Sharon. "Onun bütün arkadaşlarını böyle çalmasına izin veremezsin. Mark'ın bütün arkadaşlarını çalıp kendi etrafında gülünç bir sosyal çevre oluşturmaya çalışıyor. Böylece ikisi bu çevrenin ortasına Kral ve Kraliçe Arı gibi kuruluverecekler."

"Bridget?" dedi kibar bir ses. Dönünce gözlüklü, saman sarısı saçlı kısa bir adam gördüm. "Ben Giles, Giles Benwick. Mark'la çalışıyorum. Hatırladın mı? Karımın beni terk etmek istediğini söylediği gece telefonda çok yardımcı olmuştun."

"Oh, evet, Giles. Nasılsın?" dedim. "İşler nasıl gidiyor?"

"Oh, korkarım çok iyi değil," dedi Giles. Sharon dönüp bir arkasına baktıktan sonra gözden kayboldu. Bunun üzerine Giles evliliğinin yıkılmasını uzun, ayrıntılı ve eksiksiz bir şekilde anlattı.

"Tavsiyelerin o kadar iyiydi ki," dedi, bana içtenlikle bakarak. "Ve *Erkekler Mars'tan, Kadınlar Venüs'ten*'i aldım. Çok, çok, çok iyi bir kitap. Gerçi Veronica'nın bakış açısını değiştiremedi ya."

"Daha çok flörtle ilgili bir kitap, boşanmayla değil," dedim kitaba sadık kalarak.

"Çok doğru, çok doğru," diye kabul etti Giles. "Baksana, Louise Hay'in *Düşünce Gücüyle Tedavi*'sini okudun mu?"

"Evet!" dedim sevinçle. Giles Benwick kendine yardım kitapları dünyası hakkında epey bilgili gibiydi ve onunla çeşitli eserleri tartışmaktan büyük mutluluk duydum, bazen lafı fazla uzatsa da. Sonunda Magda, Constance'la geldi.

"Giles, arkadaşım Cosmo'yla mutlaka tanışmalısın," dedi, bana ihtiyatla bakarak. "Bridge, Constance'a bir iki dakika bakar mısın?"

Constance'la konuşmak üzere eğildim. Bir balerin eteğinin üstündeki çikolata lekelerinin estetik değeri üstüne kaygıları var gibi görünüyordu. Tam kendimizi pembe üzerinde çikolata lekelerinin çekici, sıra dışı ve güzel durduğuna ikna etmiştik ki, Magda tekrar geldi. "Sanırım zavallı Giles sana abayı yakmış," dedi yüzünü ekşiterek ve Constance'ı tualete götürdü. Ben doğrulamadan biri kıcıma vurmaya başladı.

Dönüp -itiraf edeyim ki, belki bunun Mark Darcy olduğunu düşünerek!- baktığımda Woney'nin oğlu William'la arkadaşının şeytanca kıkırdadıklarını gördüm.

"Tekrar yap," dedi William ve küçük arkadaşı tekrar vurmaya başladı. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama William -altı yaşında ve yaşına göre iri bir çocuk- sırtıma atlayıp kollarını boynuma doladı.

"Kes şunu William," dedim otoriter olmaya çalışarak, ama tam o sırada bahçenin diğer tarafında bir hareketlenme oldu. Semiz domuz kaçmış ileri geri koşturuyor, tiz sesler çıkarıyordu. Ebeveynler çocuklarına doğru koşarken bir kargaşa yaşandı, ama William hâlâ boynumu sıkıyor, diğer çocuk da kıcıma şaplaklar indirmeyi sürdürüp *Şeytan Çıkaran* filmindekileri andıran kahkahalar atıyordu. William'dan kurtulmaya çalıştım, ama şaşırtıcı bir gücü vardı ve tutunmayı sürdürdü. Sırtım felaket ağrıyordu.

Sonra birden William'ın kolları boynumdan çekilip alındı.

Kaldırılıp götürüldüğünü hissettim ve sonra şaplaklar da kesildi. Bir an sadece başımı öne eğip nefesimi toplamaya ve kendime gelmeye çalıştım. Sonra dönüp baktığımda Mark Darcy'nin her bir kolunun altında kıvranan altı yaşındaki iki oğlanla uzaklaştığını gördüm.

Parti bir süre sadece domuzun yakalanması ve Jeremy'nin hayvan bakıcısını azarlaması üstünde odaklandı. Mark'ı tekrar gördüğümde ceketini giyiyor ve Magda'ya veda ediyordu. Bunun üzerine Rebecca koşarak geldi ve o da veda etmeye başladı. Başımı hemen başka tarafa çevirip bu konuda düşünmemeye çalıştım. Sonra birden Mark yanımda belirdi.

"Ben, şey, gidiyorum Bridget," dedi. Göğüslerime baktığını gördüğüme yemin edebilirim. "Bir daha çantanda et parçaları unutma, oldu mu?"

"Unutmam," dedim. Bir an konuşmadan bakıştık. "Oh, sağ ol, sağ ol..." Olayın olduğu yere başımla işaret ettim.

"Önemli değil," dedi usulca. "Ne zaman seni bir çocuktan kurtarmamı istersen söyle." Ve sanki fırsat kolluyormuşçasına, tam o anda elinde iki içkiyle kahrolası Giles çıkageldi.

"Oh gidiyor musun?" dedi Mark'a. "Ben de tam Bridget'in engin tecrübelerinden faydalanmak üzereydim."

Mark ikimize çabuk birer bakış fırlattı.

"Eminim iyi ellerde olacaksın," dedi sert bir sesle. "Pazartesi ofiste görüşürüz."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Niye insanlar benimle sadece yanımda Mark varken flört ediyor?

"Eski işkence odalarına geri döneceğiz ha?" diyordu Giles, Mark'ın sırtına vurarak. "Hiç bitmiyor. Hiç bitmiyor. Tamam öyleyse, git bakalım."

Giles bana *Korkuyu Hisset, Ama Yine de Yap'tan* bahsedip dururken beynim allak bullak oldu. Sharon'la benim on ikisinde

Gloucestershire'da olup olmayacağımızı öğrenmeye çok hevesliydi. Ama güneş batıyordu, her taraftan ağlama sesleri ve "Anem seni dövecek" lafları geliyordu ve herkes gidiyordu.

"Bridget." Jude'du. "192'ye gelip bir..."

"Hayır, gelemeyiz," diye araya girdi Sharon sert bir sesle. "Bir otopsiye gitmemiz gerek." Bu bir yalandı, çünkü Sharon Simon'la buluşacaktı. Jude bembeyaz kesildi. Oh Tanrım. Kahrolası Rebecca her şeyi mahvetti. Ama başkalarını suçlamamayı, başıma gelen her şeyin sorumluluğunu üstlenmeyi unutmamalıyım.

1 Temmuz Salı

57.900 kg. (işe yarıyor!), duvardaki delik konusunda Gary'nin yaptıkları: 0.

Sanırım artık bunu kabullensem iyi olur. Mark'la Rebecca çıkıyorlar. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. *Az Seçilen Yol*'u biraz daha okudum ve insanın hayatta her şeye sahip olmayacağını fark ettim. İstediklerinizin bir kısmını elde edebiliyorsunuz, ama hepsini değil. Önemli olan hayatta başınıza ne geldiği değil size dağıtılan kartları nasıl kullandığınız. Geçmiş ve erkeklerle yaşadığım felaketleri düşünmeyeceğim. Geleceği düşünmeyeceğim. Oooh, harika, telefon! Yaşasın! Görüyorsunuz ya!

Tom sızlanmak için aramış. Güzel güzel konuşuyorduk ki birden "Oh, bu arada, biraz önce Daniel Cleaver'ı gördüm," dedi.

"Oh, sahi mi, nerede?" dedim heyecanlı, neşeli, ama boğuk bir sesle. Yeni biri olduğumun ve eski benin başına gelen utanırdırıcı flört olaylarının -mesela geçen yaz Daniel'la güya çıkarırken terasında çıplak bir kadın bulmamın- yeni benin başına asla

gelmeyeceğinin farkındayım. Yine de o utanç verici Daniel meselesinin Loch Ness canavarı ya da bir ereksiyon gibi karşıma dikilmesini istemedim.

"Groucho Kulübü'nde," dedi Tom.

"Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Ne söyledi?" diye sordum tehditkâr bir sesle. Arkadaşların eski sevgilileri cezalandırıp görmezden gelmeleri gerekir, her iki tarafla da Tony ile Cherie'nin Charles'la Diana'ya yapmaya çalıştığı gibi yakınlık kurmaları değil.

"Oof. Şimdi tam olarak hatırlayamıyorum. Ben, şey, 'Niye Bridget'e o kadar korkunç davrandın? Oysa o sana karşı ne kadar iyiydi,' dedim."

Bunu papağan gibi söyleyişinden belki de söylediğinin tam olarak bu olmadığını anladım.

"Güzel," dedim, "çok güzel." Konuyu değiştirmeye kararlı olarak sustum. Yani, Daniel'in söylediklerinden bana ne?

"Eee, ne dedi peki?" diye tısladım.

"Dedi ki," dedi Tom, sonra da gülmeye başladı. "Dedi ki..."

"Ne?"

"Dedi ki..." Şimdi kahkahalar atıyordu.

"Ne? Ne? NEEEEEEEEEE?"

"Almanya'nın nerede olduğunu bilmeyen biriyle nasıl çıkabilirsin?' dedi."

Sırtlansı, tiz bir kahkaha attım. Hani biri ninenizin öldüğünü söyler de şaka sanırsınız ya, işte o zaman attığınız türden. Sonra birden gerçeği kavradım. Mutfak masasının kenarına tutundum. Başım dönüyordu.

"Bridge?" dedi Tom. "İyi misin? Gülmemin sebebi çok... gülünç olmasıydı. Yani Almanya'nın nerede olduğunu tabii ki biliyorsun... değil mi Bridge? Biliyorsun değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım zayıf bir sesle.

Uzun, huzursuzca bir sessizlik oldu. Ben olanları sindirmeye çalışıyordum. Daniel beni aptal bulduğu için terk etmişti.

"Tamam öyleyse," dedi Tom neşeyle. "Almanya... nerede?"

"Avrupa'da."

"Tamam da, Avrupa'nın neresinde?"

Gerçekten. Modern çağda ülkelerin yerini bilmek gerekli değil, çünkü birine gitmek isterseniz tek yapmanız gereken bir uçak bileti almak. Biletinizi alırken size önce hangi ülkelerin üstünden uçacağınızı sormuyorlar, değil mi?

"Kabaca bir konum ver."

"Şey," diye kekeledim, başımı eğip bir atlas bulabilir miyim diye odayı hızla tarayarak.

"Sence Almanya hangi ülkelerin yanında olabilir?" diye bastırdı.

Dikkatle düşündüm. "Fransa."

"Fransa. Anlıyorum. Yani Almanya 'Fransa'nın yanında', öyle mi?"

Tom'un bunu söyleme tarzından büyük bir pot kırdığımı hissettim. Sonra birden aklıma geldi. Almanya tabii ki Doğu Almanya'nın yanındaydı, bu yüzden Macaristan, Rusya ya da Prag'la komşu olması daha muhtemeldi.

"Prag," dedim. Bunun üzerine Tom kahkahayı bastı.

"Her neyse, artık genel kültür diye bir şey kalmadı," dedim öfkeyle. "Makaleler medyanın yarattığı engin bilgi denizinden herkesin aynı bilgilere sahip olmayı seçemeyeceğini kanıtlıyor."

"Boşver Bridge," dedi Tom. "Takma kafana. Yarın sinemaya gitmek ister misin?"

23:00. Evet. Artık sadece sinemaya gidip kitap okuyacağım. Daniel ne demiş, ne dememiş, beni hiç ilgilendirmiyor.

23:15. Daniel arkamdan konuşup beni kötölemeye nasıl cüret eder! Almanya'nın nerede olduğunu bilmediğimi nereden biliyordu? Almanya'nın civarına bile gitmedik. Gittiğimiz en uzak yer Rutland Water'dı. Hıh.

23:20. Her neyse, ben çok iyiyim. İşte bu kadar.

23:30. Korkuncum. Aptalım. *Economist*'i incelemeye başlayacak, akşam kurslarına katılacak ve Martin Amis'in *Para*'sını okuyacağım.

23:35. Hehe. Atlası buldum.

23:40. Hah! İşte. O piç kurusunu arayacağım.

23:45. Daniel'ı aradım.

"Bridge?" dedi, daha ben konuşmaya fırsat bulamadan.

"Ben olduğumu nereden bildin?"

"Altıncı his," dedi. "Bir saniye." Bir sigara yaktığını işittim.

"Devam et." Derin bir nefes çekti.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Bana Almanya'nın nerede olduğunu söyle."

"Fransa'nın yanında," dedim. "Hollanda, Belçika, Polonya, Çekoslovakya, İsviçre, Avusturya ve Danimarka'yla da komşu. Ve bir sahil şeridi var."

"Hangi deniz?"

"Kuzey Denizi."

"Ve?"

Atlasa öfkeyle baktım. İkinci denizin adı yazmıyordu.

"Tamam," dedi. "İki denizden birini bilmen fena değil. Eee, gelmek ister misin?"

"Hayır!" dedim. Gerçekten. Daniel kesinlikle çizmeyi aşılıyor. Artık böyle şeylere bulaşmayacağım.

12 Temmuz Cumartesi

130 kg. (Rebecca'yla kıyaslayınca kendimi böyle hissediyorum), iğrenç köpüklü kilimin sırtımda yol açtığı ağrılar 9, Rebecca ve doğal felaketler, elektrik yangınları, seller ve profesyonel katillere ilişkin düşünceler: Epey fazla, ama makul.

Rebecca'nın evi, Gloucestershire. Berbat bir misafir kulübesinde. Niye buraya geldim? Niye? Niye? Sharon'la yola epey geç çıktık ve bu yüzden akşam yemeğinden on dakika önce gelebildik. Bu Rebecca'nın pek hoşuna gitmedi. "Oh, kayboldunuz diye sizden neredeyse umudu kesmiştik!" dedi annem ya da Una Alconbury'nin tarzıyla.

Hizmetçi kulübesinde kalıyorduk. Bana göre hava hoştu, çünkü koridorlarda Mark'la karşılaşmak zorunda kalmayacaktım. Ama içeri girince fikrim değişti. Her taraf yemyeşil boyalı. Köpüklü kauçuktan tek kişilik yataklar ve formika yatak başlıkları var. Burada son kaldığımda otel tarzı muhteşem, banyolu bir odadaydım ve bu büyük bir tezat oluşturuyor.

"Tipik Rebecca tavrı," diye homurdandı Sharon. "Bekârlar ikinci sınıf vatandaşlardır. İllaki tavrını koyacak."

Akşam yemeğine geç kaldık. Kendimizi bir çift cart renklere bürünmüş köle gibi hissettik, çünkü makyajımız çok aceleye gelmişti. Yemek salonu her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Bir uçta dev bir şömüne vardı ve yirmi kişi antika bir meşe yemek masasında dizilmiş oturuyordu. Masanın üstünde gümüş şamdanlar ve çiçekler bulunuyordu.

Mark masanın ucunda Rebecca'yla Louise Barton-Foster'in arasına oturmuş, sohbete dalmıştı.

Rebecca içeri girdiğimizi fark etmemiş gibi yaptı. Biz de masanın önünde rahatsızca durduk, ta ki Giles Benwick "Bridget! Buradayım!" diye bağırana kadar.

Giles'la Magda'nın Jeremy'sinin yanına oturtuldum. Jeremy bir zamanlar Mark Darcy ile çıktığımı unutmuş gibiydi. "Demek Darcy arkadaşın Rebecca'nın peşinde. İlginç, çünkü Barky Thompson'ın arkadaşı olan bir piliç (adı Heather bilmemneydi), bizim eski çapkından hoşlanıyor gibiydi."

Jeremy, Mark'la Rebecca'nın onu duyabilecek mesafede olduğunu fark etmemiş olabilirdi, ama ben etmiştim. Jeremy'nin konuştuklarında odaklanıp onlarınkini dinlememeye çalışıyordum. Rebecca'nın Ağustos'ta Tuscany'de Mark'la birlikte düzenleyeceği -Rebecca öyle tahmin ediyordu- bir villa tatilinden bahsediyorlardı. Tatile herkes *mutlaka* gelmeliydi, benle Shaz dışındaydı herhalde.

"Şu nedir Rebecca?" diye gürledi, kayak günlerimden anımsadığım bir ses. Herkes şömineye baktı. Orada yeni görünümlü bir aile yadigârı arma başlığı durmaktaydı. Üstünde "*Per Determinam ad Victoriam*" yazıyordu. Rebecca'nın bir arma başlığına sahip olması tuhaftı, çünkü ailesi aristokrat değildi. Knight, Frank & Rutley emlak şirketinde önemli mevkilerdeydiler.

"*Per Determinam ad Victoriam* mı?" diye gürledi aynı adam. "Acımasızlıktan Zafere! İşte size Rebecca."

Herkes kahkahayı basarken Shazzer'la ben neşeyle bakiştık.

"Aslında anlamı kararlılıktan zafere," dedi Rebecca buz gibi. Başını kaldırıp Mark'a baktığında o, yüzündeki gülümsemenin son izlerini elinin arkasında yok ediyordu.

Yemek bir şekilde bitti. Giles çok yavaş ve analitik bir şekilde karısından bahsedip duruyordu. Ben de masanın öteki ucun-

da oturan Mark'ı düşünmemek için kendine yardım kitaplarıyla ilgili bilgimi paylaştım.

Bir an önce yatağa gidip bu acılı kâbustan kurtulmaya can atıyordum, ama hepimiz dans etmek için büyük odaya geçmek zorunda kaldık.

Rebecca'nın Mark'ın etrafında yavaşça dönüşünü, kollarını boynuna atışını, gözlerinde tatmin olmuş bir ifadeyle odadakileri süzüşünü görmemek için CD koleksiyonuna bakmaya başladım. Kendimi kötü hissediyordum, ama bunu belli etmeyecektim.

"Oh, Tanrı aşkına Bridget. Biraz aklını başına topla," dedi Sharon, CDleri karıştırıp "Jesus To A Child"ı çıkardıktan sonra çılgınca bir garaj asit potpurisini koyarak. Sonra salonun ortasına kararlı adımlarla gidip Mark'ı Rebecca'nın elinden aldı ve onunla dans etmeye başladı. Aslında Mark epey komikti. Shazzer'in onu bu müzikle dans ettirme çabalarına gülüyordu. Rebecca sanki bir tiramisu yedikten sonra içindeki yağ miktarını yeni kontrol etmiş gibi görünüyordu.

Birden Giles Benwick beni kaptığı gibi çılgınca dans etmeye başladı. Böylece yüzümde sabit bir gülümsemeyle, başım düzülen bir kukla gibi öne arkaya sallanıp durarak odada oradan oraya savruldu.

Bir süre sonra artık dayanamaz hale geldim.

"Gitmek zorundayım," diye fısıldadım Giles'a.

"Biliyorum," dedi sanki aramızda bir sır varmışçasına. "Seni kulübene götüreyim mi?"

Onu atlatmayı başardım ve Pied à Terre çantamı omzuma asıp çakıllı yolda sendeleyerek kulübeye dönmeyi başardım. Bu gerçekten çok rahatsız yatağa bile kendimi memnuniyetle attım. Mark şu anda muhtemelen Rebecca'yla yatağa giriyor. Keşke burada değil de başka herhangi bir yerde olsaydım: Kettering

Rotary yaz partisinde, Ayağa Kalk İngiltere'nin sabah toplantısında, spor salonunda. Ama benim suçum. Gelmeye karar veren bendim.

13 Temmuz Pazar

150 kg, alkol 0, sigara 12 (gizlice), su kazalarından kurtarılan insanlar 1, su kazalarından kurtarılmayıp buruş buruş olana dek su içinde bırakılması gereken insanlar 1.

Tuhaf, düşündürücü bir gündü.

Kahvaltıdan sonra biraz kafamı toplamak için dereli bahçede yürümeye karar verdim. Çok hoş bir yerdi. Çimenlerin arasından ve ufak taş köprülerin altından küçük bir dere akıyordu. Bir çalı çit bunları sarıyordu ve ötede tarlalar görünüyordu. Taş bir köprüye oturup dereye baktım ve hiçbir şeyin önemli olmadığını, çünkü doğanın her zaman var olacağını düşündüm. Sonra çitin arkasından yaklaşan sesler işittim.

"...Dünyanın en kötü sürücüsü... Annem sürekli... adam etmeye çalışıyor ama... anlamıyor ki... araba kullanmaktan anladığı yok. Sigorta hakkını kırk beş sene önce kaybetti ve hâlâ geri alamadı." Mark'tı. "Annemin yerinde olsam onunla arabaya binmeyi reddederdim, ama birbirlerinden ayrılamıyorlar. Çok sevimliler."

"Oh, ne harika!" dedi Rebecca. "Ben gerçekten sevdiğim biriyle evlensem onunla sürekli birlikte olmak isterdim."

"Öyle mi?" dedi Mark hevesle. Sonra devam etti. "Bence, insan yaşlandıkça... bir süre bekâr kalmışsan belirli bir arkadaş çevresine sıkışıp kalıyorsun -bu özellikle kadınlar için geçerli-böylece hayatında bir erkeğe yer kalmıyor. Hem duygusal ola-

rak, hem de diğer açılardan, çünkü arkadaşların ilk başvuru noktan oluyor."

"Oh, kesinlikle katılıyorum. Arkadaşlarımı severim tabii, ama onlar benim öncelik listemin en üstünde yer almıyorlar."

Hiç şaşırmadım, diye düşündüm. Sonra bir sessizlik oldu ve Mark tekrar konuşmaya başladı.

"Bu kendine yardım kitapları saçmalığı - güya uyman gereken bütün o mitsel ilişki kuralları. Ve yaptığın her hareketin kızlardan oluşan bir komite tarafından değerlendirildiğini biliyorsun. Kanunları da *Günümüzde Budizm*, *Venüs'le Buda Sevişiyor* ve *Kuran* kitaplarından alınmış keyfi bir kurallar dizgesi. Sonunda sırtından kulak çıkan bir laboratuvar faresine dönüyorsun!"

Kalbim küt küt atıyordu. Kitabımı göğsüme bastırdım. Bana bu gözle bakmış olamazdı değil mi?

Ama Rebecca yine konuşmaya başlamıştı. "Oh, kesinlikle katılıyorum," dedi. "Benim böyle şeylere zamanım yok. Birini sevdiğime karar verirsem hiçbir şey yoluma çıkamaz. Hiçbir şey. Ne arkadaşlarım, ne teoriler. Sadece içgüdülerimi takip ederim, kalbimin sesini dinlerim," dedi yeni, aptalca neşeli bir sesle, sanki doğanın bir çiçek kızıymışçasına.

"Sana bunun için saygı duyuyorum," dedi Mark usulca. "Bir kadın neye inandığını bilmeli. Yoksa insan nasıl ona inanabilir?"

"Ve her şeyden öte erkeğine güvenmeli," dedi Rebecca, yine sesini değiştirerek. Bu kez güçlü ve kontrollü bir sesi vardı, sanki bir Shakespeare oyunundaki âşığı oynayan bir aktris gibi.

Sonra kahredici bir sessizlik oldu. Olduğum yerde kalakalmış, öpüşüklerini farz ederek ölüyordum.

"Tabii bunları Jude'a söyledim," dedi Rebecca. "Bridget'le Sharon'ın ona Richard'la evlenmemek konusunda söylediklerinden öyle rahatsız olmuştu ki -Richard harika biri-... Ve ben 'Jude, kalbinin sesini dinle,' dedim."

Ağzım açık kaldı ve geçen bir arıya bakarak kendimi toplamaya çalıştım. Mark bütün bunlara kölece inanıyor olamazdı, değil mi?

"Şey, evet," dedi Mark şüpheyle. "Doğrusu pek emin değilim..."

"Giles Bridget'ten çok hoşlanıyor galiba!" diye atıldı Rebecca. Konuyu çok saptırdığını hissetmişti.

Bir duraksama oldu. Sonra Mark olağandışı tizlikte bir sesle "Ya, öyle mi?" dedi. "Peki karşılık... karşılık görüyor mu?"

"Oh, Bridget'i bilirsin," dedi Rebecca şence. "Yani Jude onun peşinde bir sürü erkeğin koştüğünü söylüyor! -Afferin sana Jude, diye düşündüm- "ama Bridget kafayı yemiş, onlarla - şey, senin de söylediğin gibi onlarla doğru dürüst ilişki kuramıyor."

"Gerçekten mi?" diye atıldı Mark. "Demek hâlâ..."

"Oh, bence -bilirsin- kendi çıkma kurallarına öyle saplanıp kalmış ki kimseyi beğenmiyor."

Neler olup bittiğini anlayamıyordum. Belki Rebecca Mark'ın benim hakkımda suçluluk duymasını engellemeye çalışıyordu.

"Sahi mi?" dedi Mark. "Öyleyse..."

"Oh, bak, bir ördek yavrusu! Oh bak, bir ördek ailesi! İşte anneyle baba. Oh, ne kusursuz, ne kusursuz bir an! Oh, haydi gidip bakalım!"

Ve gittiler, beni soluk soluğa, karmakarışık bir zihinle bırakarak.

Öğle yemeğinden sonra hava acayip ısındı ve herkes gölün kıyısındaki bir ağacın altına kaçtı. Hoş, sakın, pastoral bir sahenydi: Suyun üstünde eski bir taş köprü, çimenli göl kıyısındaki söğütler. Rebecca zafer sarhoşluğu içindeydi. "Oh, ne eğlenceli! Öyle değil mi millet? Eğlenceli değil mi?"

Mark'ın işyerinden şişko Nigel futbol oynuyor, koca göbeği gün ışığında titreşiyordu. Topa atıldı, vuramadı ve balıklama suya dalarak dev bir dalga yarattı.

"Eveet!" dedi Mark gülerek. "Nefes kesici bir beceriksizlik örneği."

"Ne hoş, değil mi?" dedim Shaz'a alçak sesle. "Neredeyse aslanlarla kuzuların sarmaş dolaş yattığını göreceğiz."

"Aslanlar mı Bridget?" dedi Mark. İrkildim. Grubun diğer tarafında oturmuş, insanların arasındaki bir boşluktan bana bakıyordu. Tek kaşı kalkıktı.

"Yani kutsal kitapta yazdığı gibi," diye açıkladım.

"Doğru," dedi. Gözlerinde bildik, şakacı bir ifade vardı. "Longleat Aslanlarını kastediyor olabilir misin?"

Rebecca birden ayağa fırladı. "Köprüden atlayacağım!"

Beklentiyle etrafına bakındı. Herkes şort ya da kısa etek giymişti, ama bir tek o kahverengi, minicik bir Calvin Klein mayo dışında çırılçıplaktı.

"Niye?" dedi Mark.

"Çünkü insanların ilgisi beş dakikalığına ondan başka bir yere yöneldi," diye soludu Sharon.

"Küçükken bunu yapardık! Mükemmel bir şeydir!"

"Ama su çok sığ," dedi Mark.

Bu doğrudu. Göl kıyısının derinliği yarım metreydi.

"Hayır, hayır, ben bu işte iyiyim, çok cesurum."

"Bence bunu yapmamalısın Rebecca," dedi Jude.

"Kararımı verdim. Kararlıyım!" dedi Rebecca şeytanca. Prada terliklerini giydikten sonra kaygısızca köprüye gitmeye başladı. Neyse ki sağ kalçasına bir parça çamur ve çimen yapışmıştı ve etkiyi oldukça arttırıyordu. Terliklerini çıkarıp eline almasını ve korkuluğu tırmanmasını izledik.

Mark ayağa kalkmış, suya ve köprüye endişeyle bakıyordu.

"Rebecca!" dedi. "Bence bunu yapmasan..."

"Merak etme, kararına güveniyorum," dedi Rebecca cilveli bir tavırla, saçını geriye atarak. Sonra yukarı baktı, kollarını kal-

dırdı, dramatik bir şekilde duraksadı ve atladı.

O suya dalarken herkes bakıyordu. Çıkması gereken an gelip geçti. Çıkmadı. Tam Mark göle doğru ilerlemeye başlamıştı ki Rebecca çığlıklar atarak belirdi.

Mark ve iki delikanlı ona doğru koşmaya başladı. Cep telefonumu almak için çantama uzandım.

Onu sığ bir yere çektiler ve Rebecca sonunda, epey kıvranıp bağdıktan sonra, Mark'la Nigel'in yardımıyla topallayarak kıyıya çıktı. Başına korkunç bir şey gelmemiş olduğu açıktı.

Ayağa kalkıp ona havlumu verdim. "999'u arayayım mı?" diye şaka yaptım.

"Evet... evet."

Herkes toplanıp ev sahibesinin incinmiş ayağına baktı. Zarifçe ve profesyonelce, Rouge Noir'la boyanmış ayak parmaklarını oynatabiliyordu ve bu iyiydi.

Sonunda doktorunun telefon numarasını aldım, telesekreterden iş saatleri dışında kullandığı numarayı öğrendim ve telefonu Rebecca'ya verdim.

Doktorla uzun uzun konuştu. Ayağını onun talimatlarına göre hareket ettirdi ve türlü türlü sesler çıkardı. Ama sonunda kırık ya da burkulma değil, sadece hafif bir incinme olduğunda fikir birliğine varıldı.

"Benwick nerede?" dedi Nigel kurulanırken, soğuk beyaz şaraptan koca bir yudum aldıktan sonra.

"Evet, Giles nerede?" dedi Louise Barton-Foster. "Onu bu sabah hiç görmedim."

"Gidip bir bakayım," dedim. Mark'ın Rebecca'nın narin ayak bileğini ovduğu o cehennem sahnedeki uzaklaşabileceğime memnundum.

Geniş merdivenli giriş salonunun serinliğine adım atmak hoştu. Mermer ayaklıkların üstünde bir dizi heykel, yerde oryan-

tal halılar ve kapının üstünde o dev, parlak arma başlıklarından bir tane daha vardı. Bir an durup huzurun tadını çıkardım. "Giles?" dedim ve sesim yankılandı. "Giles?"

Yanıt gelmedi. Odasının nerede olduğunu bilmiyordum, bu yüzden o görkemli merdiveni çıkmaya başladım.

"Giles!"

Odalardan birine bakınca dört ayaklı, oyma meşeden dev bir yatak gördüm. Bütün oda kırmızıydı ve göl manzaralıydı. Rebecca'nın akşam yemeğinde giydiği kırmızı elbise aynanın üstünde asılı duruyordu. Yatağa bakınca mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Mark'a Sevgililer Günü'nde aldığım Newcastle United şortu çarşafın üstünde düzgünce katlanmış halde durmaktaydı.

Odadan fırlayıp sırtımı duvara dayadım ve düzensiz soluklar aldım. Sonra bir inilti işittim.

"Giles?" dedim. Yanıt gelmedi. "Giles? Benim, Bridget."

Yine o inleme sesini duydum.

Koridorda yürüdüm. "Neredesin?"

"Buradayım."

Açık kapıyı ittim. Bu oda parlak yeşil ve iğrençti. Her yerde ağır, iç karartıcı mobilyalar vardı. Giles sırt üstü yatıyordu. Başını yan tarafa bakıyordu. Hafifçe inliyordu. Yanındaki telefon açıktı.

Yatağa oturdum. Gözlerini hafifçe açıp tekrar kapadı. Gözlüğü yüzünde eğreti duruyordu. Onu çıkardım.

"Bridget." Elinde bir hap kutusu vardı.

Kutuyu aldım. Temazepam.

"Kaç tane aldın?" dedim, elini tutarak.

"Altı... yoksa dört mü?"

"Ne zaman?"

"Fazla olmadı.... fazla... olmadı."

"Kusmalısın," dedim, aşırı doz ilaç alan insanların hep mide-sini yıkadıklarını anımsayarak.

Birlikte banyoya girdik. Açıkçası bu hoş bir durum değildi, ama onu suyla bir güzel ıslattım ve sonra yatağa yığılıp elimi tutarak usulca hıçkırmaya başladı. Ben başını okşarken o Veronica'nın, eşinin adını sayıklıyordu. Hem kendisini, hem de özsaygısını kaybederek ona geri dönmesi için yalvarmış, böylece son iki aydır yapmış olduğu bütün vakarlı işleri berbat etmişti. Karısı bunun üzerine kesinlikle boşanmak istediğini bildirmiş ve Giles da umutsuzluğa kapılmıştı. Onu çok iyi anlayabiliyordum. Kendisine de söylediğim gibi. aynı durumda olan herhangi biri Temazepam'a başvurabilirdi.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Sonra kapı çalındı ve eşikte Mark belirdi.

"Doktoru tekrar arar mısınız?" dedim.

"Ne almış?"

"Temazepam. Yarım düzine kadar. Kustu."

Gerileyip koridora çıktı. Sesler duyuldu. Rebecca'nın "Oh, Tanrı aşkına!" dediğini işittim. Mark onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Hafif mırıltılar geldi.

"Her şeyin bitmesini istiyorum. Böyle hissetmek istemiyorum. Her şeyin bitmesini istiyorum," diye inledi Giles.

"Hayır, hayır," dedim. "Her şeyin yoluna gireceğine olan umudunu ve inancını yitirmemelisin. Böylece her şey yoluna girecek."

Sonra evde başka ayak ve insan sesleri duyuldu. Sonra Mark tekrar belirdi.

Hafifçe gülümsedi. "Affedersin." Sonra tekrar ciddileşti. "İyi olacaksın Giles. Burada emin ellerdesin. Doktor on beş dakika sonra gelecek, ama endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

"İyi misin?" dedi bana.

Başımla evetledim.

"Harikasin," dedi. "George Clooney'nin daha çekici bir versiyonusun. Doktor gelene kadar onun yanında kalır mısın?"

Doktor sonunda Giles'ı muayene ettiğinde insanların yarısı gitmiş gibiydi. Rebecca debdebeli koridorda ayağı havada oturmuş ağlamaklı halde Mark'la konuşuyordu. Shaz da ön kapıda durmuş sigara içiyordu. İkimiz de çantalarımızı toplamıştık.

"Ne düşüncesizce," diyordu Rebecca. "Bütün hafta sonunu berbat etti! İnsanlar güçlü ve kararlı olmalı, bu... bu öyle zayıfça ve benmerkezci bir şey ki. Öyle kazık gibi durmasana, sence de haklı değil miyim?"

"Bence bunu... daha sonra konuşmalıyız," dedi Mark.

Shaz'la ben veda ettikten sonra, çantalarımızı arabaya koyarken Mark yanımıza geldi.

"İyi iş başardın," diye gürlledi. "Affedersin. Tanrım, bir başçavuş gibi konuşmaya başladım. Çevre beni etkiliyor. Orada harikaydın... ikisiyle de."

"Mark!" diye seslendi Rebecca, "koltuk değneğimi düşürdüm."

"Git getir oğlum!" dedi Sharon.

Bir an Mark'ın yüzünde saf bir utanç parladı, sonra kendini topladı ve "Şey, sizi görmek hoştu kızlar, dikkatli sürün," dedi.

Arabayla uzaklaşırken Shaz Mark'ın hayatının geri kalanını Rebecca'nın peşinde koşarak, emirlerine uyarak ve ona bir köpek yavrusu gibi değnekler getirerek geçirmek zorunda kalması olasılığına kıkırdarak güldü, ama benim aklım çitin arkasından işittiğim konuşmadaydı.

10

Mars'la Venüs Çöp Tenekesinde

14 Temmuz Pazartesi

59 kg., alkol 4, sigara 12 (artık öncelik taşımıyor), kalori 3,752 (rejim öncesi), çöp tenekesine atılacak kendine yardım kitapları 47.

08:00. Çelişki içindeyim. İlişkimi iyileştirmek için okuduğum kendine yardım kitapları ilişkimi yıkmış olamaz değil mi? Kendimi bütün hayatım boyunca boşuna çabalamış gibi hissediyorum. Ama kendine yardım kitaplarından öğrendiğim bir şey varsa o da geçmişi ardımda bırakıp ilerlemek.

Atılmak üzere olanlar:

Erkekler Ne İster

Erkekler Nasıl Düşünür ve Ne Hisseder

Erkekler Niye İstediklerini Düşündükleri Şeyi İstediklerini Hisseder Kurallar

Kurallara Boşvermek

Şimdi Olmaz Tatlım, Maç İzliyorum

İsteddiğiniz Aşk Nasıl Arayıp Bulursunuz

İsteddiğiniz Aşk Nasıl Aramadan Bulursunuz

Aramadığınız Aşk Nasıl Bulursunuz

Bekâr Olmaktan Mutlu
Nasıl Bekâr Olunmaz
Buda Flört Etseydi
Muhammed Flört Etseydi
İsa Afrodit'le Çıksaydı

Açların Yolu, yazar Ben Okri (aslında bildiğim kadarıyla bu bir kendine yardım kitabı sayılmaz, ama kahrolası şeyi zaten asla okumayacağım).

Tamam. Bütün bunlar ve otuz iki tane daha çöp tenekesine gidiyor. Oh Tanrım, bir saniye. *Az Seçilen Yol*'la *Düşünce Gücüyle Tedavi*'yi atmaya kıyamam. Kendine yardım kitapları olmazsa insan modern çağın problemleriyle başa çıkmak için nereden rehber bulacak? Belki de Oxfam'a vermeliyim? Ama hayır. İnsan başkalarının ilişkilerini mahvetmemeli, özellikle de Üçüncü Dünya'da yaşıyorlarsa. Bu tütün devlerinin yaptıklarından daha kötü olurdu.

Problemler

Daire duvarındaki delik.

Daire duvarındaki delik yüzünden aldığım ikinci kredinin banka hesabımda açtığı gedik.

Erkek arkadaşımın başka bir kadınla çıkması.

En iyi iki arkadaşımdan biriyle, erkek arkadaşım ve o başka kadınla tatile çıkacağı için konuşmamam.

İşim berbat, ama daire duvarındaki ikinci deliğin kredisi yüzünden gerekli.

Erkek arkadaş/arkadaşlar/daire duvarındaki delik/meslek ve mali durum krizleri yüzünden tatile ihtiyacım var, ama tatile bir-

likte gidecek kimse yok. Tom San Francisco'ya geri dönüyor. Magda'yla Jeremy Mark ve kahrolası Rebecca'yla ve muhtemelen Jude ve Richard'la Tuscany'ye gidiyor. Shazzer kaçamak davranıyor, herhalde Simon'ın eğer ayrı yataklarda yatacaklarsa kendisiyle bir yerlere gitmeyi kabul etmesini bekliyor, onun gelip kendisinin yatağına gireceğini umarak.

Ayrıca daire duvarındaki deliğin yol açtığı mali kriz yüzünden tatille gidecek param da yok.

Hayır. Zayıflamayacağımı. Başkalarının fikirlerini yeterince denedim artık. Çöp. Kutusuna. Gidiyorlar. Kendi. Ayaklarımın. Üstünde. Duracağım.

08:30. Daireyi bütün kendine yardım kitaplarından temizledim. Kendimi boş ve ruhsal bir huzur içinde hissediyorum. Ama o bilgilerin bir kısmı kafamda kalmış olsa gerek?

Kendine yardım kitaplarını incelemekle edinilmiş ruhsal ilker (flörtle ilgisiz):

1. Pozitif düşüncenin önemi. Kaynaklar: Duygusal Zekâ, Duygusal Özgüven, Az Seçilen Yol, Kalçalarınızı 30 Günde Selüitten Kurtarmanın Yolları, St Luke İncili, 13. Bölüm.
2. Bağışlamanın önemi.
3. Her şeyi sıkıştırıp organize etmek yerine kendini akışa ve içgüdülere bırakmanın önemi.
4. Kendine güvenmenin önemi.
5. Dürüstlüğün önemi.
6. Anı yaşamanın ve gündüz düşleri ya da fanteziler kurmamanın önemi.
7. Kendine yardım kitaplarına saplanıp kalmamanın önemi.

Yani çözüm:

1. Problemlerin ve ruhsal çözümlerin listelerini yazarak ne harika vakit geçirdiğimi düşünmek, geleceği planlamak yerine, ve...

Öff! Öff! Saat 8.45! Sabah toplantısını kaçıracam ve kapuçino içmeye vaktim yok.

10:00. İşyerinde. Neyse ki kapuçino var da geç kalmışken kapuçino almış olmamın doğurduğu sonuçlara katlanmamı sağlıyor. Londra'daki kapuçino kuyrukları ne acayip. İnsan sanki Saraybosna'daymışız, savaş ya da komünizm varmış ve millet saatlerce uçsuz bucaksız kuyruklarda sabırla beklerken geri kalanlar da kan ter içinde, buhar çıkaran makinelerin başında pişerek çalışıyormuş gibi hissediyor. İnsanların bir şeyler için bekleme-y e giderek daha az gönüllü olmaları tuhaf: Sanki modern dünyada insanın güvenilebileceği ya da tutunabileceği tek şey... Ayy!

10:30. Tuvalette. Richard Finch bana böğürüyordu. "Haydi Bridget, bu kadar çekingen olma," diye kükredi çam yarması herkesin ortasında, kokain kafasının çılgınlığıyla kaşını gözünü oynatıp sakız çiğneyerek. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Şey," dedim, Patchouli'ye daha sonra "Nereye?" diye sorabileceğimi umarak.

"Neden bahsettiğimden habersizsin, değil mi? Gerçekten inanılmaz. Ne zaman tatile gidiyorsun? Gitmeyeceksen şimdiden tabloya yazman gerek."

"Oh, şey, evet," dedim havai bir sesle.

"Tablo yoksa tatil de yok."

"Tabii, tabii, yalnız tarihleri bir kontrol etmem gerek," dedim sıkılı dişlerimin arasından. Toplantı biter bitmez bir sigara içip kendime gelmek için tuvalete koştum. Bütün ofisteki tatile çık-

mayan tek kişi bile olsam fark etmez. Fark etmez. Bu toplum dışına itildiğim anlamına gelmez. Kesinlikle. Dünyamda her şey yolunda. Her ne kadar çocuk doğuramayan annelerin yerine doğuran kadınlarla ilgili bir haber yapmak zorunda olsam da.

18:00. Kâbus gibi bir gündü. Kadınlarla mide bulandırıcı yumurtlama permütasyonları üstüne konuşmak zorunda kaldım. Eve inşaat sahasından dönmek düşüncesine katlanamadım. Belki Hampstead Heath'te bir yürüyüş yaparım.

21:00. İnanılmaz. İnanılmaz. Çabalamayı bırakıp Zen yöntemiyle kendinizi pozitif bir şekilde akışa bırakırsanız karşınıza çözümler çıkıyor.

Hampstead Heath boyunca yukarı çıkar ve bir yandan da Londra'nın yazın ne güzel olduğunu, insanların işten sonra kravatlarını gevşetip güneşin altında uzandığını düşünürken gözüm mutlu bir çiftte ilişti: Kadın sırt üstü yatmış, başını erkeğin karnına koymuştu. Erkek konuşurken gülümsüyor ve kadının saçını okşuyordu. Bana tanıdık geldiler. Biraz yaklaşıncı Jude'la Alçak Richard'a baktığımı fark ettim.

Onları daha önce hiç birlikte yalnız görmemiştim - tabii ben yanlarında olduğum zaman yalnız olmuyorlardı da ondan. Birden Jude, Alçak Richard'ın söylediği bir şeye kahkahayı bastı. Çok mutlu görünüyordu. Geri mi dönsen, yanlarından mı geçip gitsem karar veremedim duraksadım. Sonra Alçak Richard "Bridget?" dedi.

Donakaldım ve Jude başını kaldırıp baktı. Ağzı hiç de çekici olmayan bir şekilde bir karış açık kaldı.

Alçak Richard ayağa kalkıp üstündeki çimenleri silkeledi.

"Hey, seni görmek ne güzel Bridget," dedi sırtarak. Onu daha önce hep Jude-merkezli sosyal durumlarda görmüş olduğum

mu fark ettim. Ben Shazzer'la Tom'un saldırısına uğrarken şakacı bir içerleme sergilerdi.

"Şarap almaya gidiyorum. Sen Jude'la otur. Oh, haydi ama, seni yemez korkma. Süt rengi şeylere dokunmaz."

O gidince Jude utangaçça gülümsedi. "Seni gördüğüme sevindim sanma."

"Ben de seni gördüğüme sevinmedim," diye homurdandım.

"Oturmak ister misin?"

"Tabii," dedim. Hasıra oturmak için eğilirken birden omzuma vurdu. Az kalsın yere düşüyordum.

"Özledim seni," dedi.

"Kapa çeneni," diye fısıldadım. Bir an ağlayacağım sandım.

Jude Rebecca konusunda duyarsız davrandığı için özür diledi. Alçak Richard'la evlenmesi fikrinden hoşlanan birinin olması düşüncesinin hoşuna gitmiş olduğunu söyledi. O ve Alçak Richard Mark ve Rebecca'yla birlikte Tuscanny'ye gitmiyorlarmış, davet edilmiş olmalarına karşın. Çünkü Alçak Richard kaçık bir sosyal planlamacıdan emirler almak istemediğini ve tatile yalnız çıkmalarını istediğini söylemiş. Açıklanamaz bir şekilde Alçak Richard'a ısınmaya başladığımı fark ettim. Jude'dan Rebecca meselesi gibi aptalca bir şey yüzünden kendisiyle aramı bozduğum için özür diledim.

"Aptalca değildi. Gerçekten incinmiştin," dedi Jude. Sonra işler çok karıştığı için evliliği ertelediklerini, ama Shaz'la benim nedime olmamızı hâlâ istediğini söyledi. "İsterseniz tabii," dedi utangaçça. "Ama ondan hoşlanmadığınızı biliyorum."

"Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi mutlulukla. Sonra huzursuz göründü. "Ama doğru şeyi mi yapıyorum, emin değilim. *Az Seçilen Yol*'da sevginin hissettiğiniz değil, hissetmeye karar verdiğiniz bir şey olduğu yazar. *İstedığınız Aşkı Nasıl Elde Edersiniz*'de de hayatla-

rını kendi başlarına kazanamayan ve ailesinden yardım alan biriyle çıkarsanız, bu kişi henüz ailesinden kopmadığından ilişkisinin asla yürümeyeceği yazılı."

Kafamda babamın kulübede çaldığı Nat King Cole şarkısı vardı. *Hayatında öğreneceğin... en önemli şey...*

"Hem sanırım bir bağımlı, çünkü uyuşturucu kullanıyor. Ve bağımlılar ilişkileri yürütemez. Psikoloğumun dediğine göre..."

...sevmeyi ve sevilmeyi öğrenmek.

"...en azından bir yıl kimseyle ilişkiye girmemem gerekiyor-muş, çünkü ben bir ilişki bağımlısıymışım," diye devam etti Jude. "Ve Shaz'la sen onun bir ahmak olduğunu düşünüyorsunuz. Bridge? Dinliyor musun?"

"Evet, evet, affedersin. Bence doğru şeyi yaptığımı hissediyorsan onunla evlenmelisin."

"Kesinlikle," dedi Alçak Richard. Tepemizde elinde bir şişe Chardonnay ve iki paket Silk Cut'la Baküs gibi duruyordu.

Jude ve Richard'la harika vakit geçirdim. Sonra bir taksiye atlayıp beraber geri döndük. Eve varınca haberi vermek için hemen Shazzer'ı aradım.

"Oh?" dedi ona Zen akışının mucizevi işleyişini anlatırken.

"Şey, Bridge?"

"Ne?"

"Tatile çıkmak ister misin?"

"Benimle gelmek istemezsin sanıyordum."

"Şey, beklerim diye düşündüm..."

"Neyi?"

"Oh, önemli değil. Her neyse..."

"Shaz?" diye ısrar ettim.

"Simon İnternet'te tanıştığı bir kızla buluşmak için Madrid'e gidiyor."

Sharon için hissettiğim üzüntü, tatile gidecek birini bulmanın

heyecanı ve bir seksen boyunda, penisi olan bir mimar olmama-
mın verdiği yetersizlik hissi arasında bölündüm.

"Pööh. Bu sadece paşminizm. Sonunda kızın aslında erkek
olduğu ortaya çıkacak," dedim, Shazzie kendini daha iyi hisset-
sin diye.

"Ama her neyse," dedi hafifçe, bir duraksamadan sonra tele-
fona yoğun acı dalgaları göndererek, "Tayland'a sadece 249 po-
unda yapılan harika uçuşlar buldum. Koh Samui'ye gidip hipi
olabiliriz, hem de neredeyse bedavaya!"

"Yaşasın!" dedim. "Tayland! Budizm çalışıp bilgeliğe erişe-
biliriz."

"Evet!" dedi Shaz. "Evet! Ve artık KAHROLASI ERKEK-
LERLE hiç işimiz olmaz."

Görüyorsunuz ya... Oh, telefon. Belki Mark Darcy'dir!

Gece yarısı. Arayan Daniel'dı. Sesi her zamankinden farklıydı,
hâlâ sarhoş olmasına karşın. Kendisini çok kötü hissettiğini çün-
kü işyerinde işlerin kötü gittiğini ve Almanya meselesi konusun-
da üzgün olduğunu söyledi. Coğrafya bilgimin epey fazla oldu-
ğunu kabul etti ve Cuma akşamı yemek yiyip yiyemeyeceğimi-
zi sordu. Sadece konuşmak içinmiş. Bu yüzden kabul ettim. Bu
konuda kendimi ç.i. hissediyorum. Niye ihtiyacı olduğu bir za-
manda Daniel'a yardım etmeyeyim ki? İnsan kimseye öfke bes-
lememeli, yoksa bu onu geriletir. İnsan bağışlayıcı olmalı.

Hem Jude'la Alçak Richard'ın da kanıtladığı gibi - insanlar
değişebilir. Hem *bir zamanlar* onun için deli oluyordum.

Hem ç. yalnızım.

Hem sadece bir akşam yemeği.

Ama onunla kesinlikle yatmayacağım.

18 Temmuz Cuma

57.850 kg. (kusursuz işaret), satın alma girişiminde bulunulan prezervatifler 84, satın alınan prezervatifler 36, satın alınan kullanılabilir prezervatifler 12 (yeter de artar bile. Zaten aslında kullanmayı düşünmediğime göre.)

14:00. Öğle tatilinde gidip birkaç prezervatif satın alacağım. Daniel'la yatacağımdan filan değil. Ne olur ne olmaz.

15:00. Prezervatif seferim mutlak başarısızlıkla sonuçlandı. Aslında birden bir prezervatif kullanıcısı olmanın keyfini çıkarmaya başlamıştım. Seks hayatım olmayınca prezervatiflerin durduğu yerin önünden geçerken hayatın önemli bir kısmından yoksun kalmış gibi hissediyorum kendimi. Ama mağazaya gidince çeşit çeşit prezervatifler çıktı karşıma: Ultra Güvenli ("ekstra duyarlılık için"), Ultra İnce ("sperm öldürücü kremli"), Hafif ve İnce "sperm öldürücüsüz" (ne korkunç, iğrenç bir terim), "yumuşak bir kremle kaplı", Ekstra Rahatlık İçin Doğal Tarz (bu daha büyük olduğu anlamına mı geliyor - ya fazla büyük gelirse?) Sıra sıra dizilmiş prezervatiflere başımı eğerek öfkeyle baktım. İnsan elbette Ekstra Duyarlı'yla Ultra İnce'yi ister. O halde niye ikisi arasında seçim yapmak zorundayız?

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi bilmiş bilmiş sırıtan meraklı eczacı. Prezervatif istediğimi söyleyemezdim tabii, çünkü bu "Seks yapmak üzereyim" demek gibi bir şey olurdu: Hamileyken ortalarda gezmenin "Millet, bakın, seks yaptım," demek olması gibi. Varlığı bile herkesin (benim dışımda) sürekli seks yaptığının kanıtı olan prezervatif endüstrisinin sanki kimse seks yapmıyormuş (aslında bizim ülke için normal olan bu) gibi yapmasına inanamıyorum.

Her neyse. Birkaç Bradasol aldım o kadar.

18.10. İşyerinde altıya kadar çalışmak zorunda kaldım. Şimdiyse eczane kapalı ve prezervatifim yok. Biliyorum: Tesco Metro'ya gideceğim. Faal bekârlar için açık bir dükkân vardır herhalde.

18.40. Diş macunlarının durduğu rafların önünde gizlice gezinip durdum. Kahretsin. Sonunda umutsuzluğa kapılarak görevli bir kadının yanına gidip kaşar numarasıyla, tek kaşımı kaldırarak sııttım: "Prezervatifleriniz nerede?"

"Yakında gelecek," dedi düşünceli bir havayla. "Belki birkaç hafta sonra."

"İyi de bu işime yaramaz ki!" diye haykırmak istedim. Bu gece ne yapacağım peki? Gerçi onunla kesinlikle yatmayacağım ya!

Hıh. Kendilerini çağdaş ve şehir yaşamına uygun sanan, bekârların yönettiği bir mağaza. Pöh.

19:00. Mahallenin köşesindeki iğrenç kokan, fiyatları kazık, köşedeki dükkâna gittim. Tezgâhın arkasında sigaraların yanında duran prezervatifleri görebiliyordum, ama orasının fazla iç karartıcı olduğuna karar verip almaktan vazgeçtim. Prezervatifi hoş, temiz, kitapçı gibi bir yerden almak istiyorum. Hem tehlikeli bir seçim yapacağım. Sadece En İyi Kalite Meme Uçlulardan istiyorum.

19:15. Aklıma parlak bir fikir geldi. Benzinciye gidip kuyrukta beklerken bir yandan da gizlice prezervatiflere bakacağım, sonra da... Aslında modası geçmiş erkek stereotiplerine uyup prezervatif taşıyorum diye kendimi cüretkâr ya da fahişe gibi hissetmemeliyim. Bütün temiz kızlar prezervatif taşır. Sağlık için.

19:30. İşte! Yaptım! Kolaydı. Aslında iki paket kapmayı başardım: Biri *Karışık Paket* (hayatın tuzu biberi), diğeri de *Daha Fazla Duyarlılık İçin Geliştirilmiş Ultra Hafif Lateks Meme Uçlu*. Satıcı prezervatif tercihlerim arasındaki farka şaşırmış gibiydi, ama tuhaf bir şekilde saygılı davrandı: Herhalde biyoloji öğretmenini filan olduğumu ve prezervatifleri öğrencilerime vereceğim dersler için aldığımı düşündü.

19:40. Kullanma talimatı kitapçığındaki resimlerin açık saçıklığı karşısında irkildim. Bana ne yazık ki Daniel'ı değil Mark Darcy'yi hatırlattılar. Hımmm. Hımmm.

19:50. İnsanları üzmemek ya da aşırı kibirli yapmamak için kitapçıktaki resimlerin boyuna karar vermekte epey zorlandıklarını bahse girerim. *Karışık Paket* çılgınca. "Renkli prezervatiflerin canlı renkleri eğlencenizi artırır." Eğlenceyi arttırmak mı? Birden kafamda rengârenk giysiler ve kâğıt şapkalar giymiş, neşeli, seksi kahkahalar atan ve birbirlerine balonlarla vuran çiftler canlandı. Sanırım o çılgınca *Karışık Paket*'i hemen atacağım. Evet, hazırlansam iyi olur. Oh Tanrım, telefon.

20:15. Oh kahretsin. Tom'du. Cep telefonunu kaybetmiş. Burada bir yerde unuttuğunu söylüyordu. Beni her tarafa bakmaya zorladı, oysa çok geç kalmıştım. Ama telefonu bulamadım ve en sonunda onu kendine yardım kitapları ve gazetelerle birlikte çöpe atmış olabileceğimden şüphelenmeye başladım.

"Gidip alabilir misin?" dedi Tom hevesle.

"Gerçekten geç kaldım. Yarın yapsam?"

"Ama ya yarın çöp kutularını boşaltırlarsa? Ne zaman gelecekler?"

"Yarın sabah," dedim üzüntüyle. "Ama bunlar şu çok koca-

man kutularda ve hangisinde olduğunu bilmiyorum."

Sonunda sutyen ve külodumun üstüne uzun bir deri ceket geçirip sokağa çıkarak Tom'un telefonu çaldırmasını beklemeye başladım, böylece hangi kutunun içinde olduğunu anlayabilecektim. Tam duvarın üstüne çıkmış çöp kutularına bakıyordum ki tanıdık bir ses "Merhaba," dedi.

Döndüm. Karşımda Mark Darcy duruyordu.

Aşağı baktı ve iç çamaşırlarıyla -neyse ki aynı renkteydiler- durmakta olduğumu fark etti.

"Ne yapıyorsun?" dedi.

"Çöp kutusunun çalmasını bekliyorum," dedim vakarla, ceketimin önünü kapayarak.

"Anlıyorum." Bir sessizlik oldu. "Uzun... süredir mi bekliyorsun?"

"Hayır," dedim dikkatle. "Makul bir süredir."

Tam o sırada çöp kutularından biri çalmaya başladı. "Ah, beni arıyorlar," dedim ve kutunun içine eğilmeye çalıştım.

"Lütfen, bana bırak," dedi Mark. Çantasını yere koyup büyük bir çeviklikle duvarın üstüne sıçradı ve çöp kutusuna eğilip telefonu aldı.

"Bridget Jones'un telefonu," dedi. "Evet, tabii, kendisini veriyorum."

Bana verdi. "Seni arıyorlar."

"Kim o?" diye tısladı Tom. Heyecandan delirmiş gibiydi. "Sesi çok seksi - kim o?"

Elimle telefonu kapadım. "Çok teşekkürler," dedim, çöp tenekesinden birkaç kendine yardım kitabı çıkarmış, onlara şaşkın bir ifadeyle bakmakta olan Mark Darcy'ye.

"Önemli değil," dedi, kendine yardım kitaplarını geri bırakarak. "Şey..." Deri ceketime bakarak duraksadı.

"Ne?" dedim. Kalbim küt küt atıyordu.

"Oh, hiçbir şey, şey, ben, eee, şey, seni görmek güzel." Duraksadı. "Şey... seni tekrar görmek güzel." Sonra gülümsemeye çalıştı, döndü ve uzaklaşmaya başladı.

"Tom, seni sonra ararım," dedi itirazların yükseldiği cep telefonuna. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Bütün flört kurallarına göre gitmesine izin vermem gerekirdi, ama çitin arkasındaki konuşmayı düşünüyordum. "Mark?"

Duygu yüklü bir ifadeyle döndü. Bir an bakiştık.

"Hey! Bridge! Akşam yemeğine eteksiz mi geliyorsun?"

Daniel'dı. Erken gelmiş, arkamdan yaklaşıyordu.

Mark'ın ona baktığını gördüm. Bana uzun, acılı bir bakış fırlattıktan sonra topuğunun üstünde dönüp hızla uzaklaştı.

23:00. Daniel, Mark Darcy'yi görmemişti - bu hem iyi, hem kötü oldu. Çünkü bir açıdan Mark'ın niye orada olduğunu açıklamak zorunda kalmadım, öte yandansa huzursuzluğumun sebebini açıklamadım. Daireye girer girmez Daniel beni öpmeye çalışmaya başladı. Geçen sene onu öylesine istedikten ve beni niye istemediğini merak ettikten sonra şimdi onu istememek çok tuhaf geliyordu.

"Tamam, tamam," dedi ellerini kaldırarak. "Sorun değil." İki mize birer bardak şarap koyup kanepeye oturdu. Uzun, biçimli bacakları kotunun içinde seksi görünüyordu. "Bak. Seni incittiğimi biliyorum ve üzgünüm. Böyle savunmaya geçmekte haklısın, ama ben değiştim, gerçekten değiştim. Gel yanıma otur."

"Üstüme bir şeyler giyeyim."

"Hayır. Hayır. Gel buraya," dedi kanepedeki, yanındaki boş yere eliyle vurarak. "Haydi Bridge. Sana dokunmayacağım, söz veriyorum."

İhtiyatla, ceketime sarınarak, ellerimi soğuk ve resmi bir şekilde dizlerimin üstüne koyarak oturdum.

"Güzel, güzel," dedi. "Şimdi haydi şunu iç de biraz rahatla."

Kolunu usulca omzuma attı.

"Sana nasıl davrandığımı unutamıyorum. Yaptıklarım bağışlanamaz şeylerdi." Tekrar dokunulmak, sarmalanmak öyle güzeldi ki. "Jones," diye fısıldadı usulca. "Benim minik Jones'um."

Beni kendisine çekti, başımı göğsüne yasladı. "Bunu hak etmemiştin." Tanıdık kokusunu tekrar alıyordum. "İşte. Biraz kıvrıl. Şimdi daha iyisin."

Saçımı, boynumu, sırtımı okşuyordu. Ceketimi omuzlarımdan sıyırmaya başladı ve bir anda sutyenimi çözöverdi.

"Dur!" dedim tekrar cekete sarınmaya çalışarak. "Gerçekten Daniel." Gülüyordum. Birden yüzünü gördüm. Gülmüyordu.

"Niye?" dedi ceketini tekrar, sertçe omuzlarımdan aşağı çekerek. "Niye? Haydi."

"Hayır!" dedim. "Daniel, sadece akşam yemeğine çıkıyoruz. Seni öpmek istemiyorum."

Başını eğip düzensizce soludu. Sonra doğruldu, başını geriye attı, gözlerini kapadı.

Ayağa kalkıp ceketime sarındım ve masaya doğru yürüdüm. Arkama baktığımda Daniel'in başını ellerinin arasına almış hıçkırmakta olduğunu fark ettim.

"Üzgünüm Bridget. İşyerinde mevkim düşürüldü. İşimi Perpetua aldı. Kendimi işe yaramaz hissediyorum ve şimdi sen de beni istemiyorsun. Hiçbir kız beni istemeyecek. Kimse benim yaşımda kariyer sahibi olmayan bir erkeği istemez."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Peki sence ben geçen sene neler hissediyordum? O işyerinin en alt tabakasındayken ve sen benimle oynayıp bana kendimi bir embesil gibi hissettirirken?"

"Embesil mi Bridge?"

Onunla daha fazla uğraşamayacağıma karar verdim.

"Bence artık gitsen iyi olur," dedim.

"Oh, haydi ama Bridge."

"Git," dedim.

Hımn. Her neyse. Bütün bu meseleyi kafamdan atacağım. Gittiğime memnunum. Tayland'da kafamı erkeklerle ilgili tüm sorunlardan boşaltıp kendimde odaklanabileceğim.

19 Temmuz Cuma

58.700 kg. (niye? Tam bikini alacağım gün niye?), Daniel'le ilgili karmaşık düşünceler: Çok fazla, bana uyan bikini altları 1, bana uyan bikini üstleri: Yarım, Prens William'la ilgili adi düşünceler 22, Hello! dergisinin üstüne "Prens William'la alımlı sevgilisi Bayan Bridget Jones Ascot'ta" yazma sayısı 7.

18:30. Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Bütün günü Oxford Sokağı'ndaki soyunma odalarında göğüslerimi bikini üstlerine sı-
ğıştırmaya çalışarak geçirdim. Denediğim bikiniler ya memele-
ri göğüslerinin ortasında üst üste, ya da koltuk altlarında bulu-
nan insanlar için yapılmıştı. Çiğ ışık da beni sanki bir River Ka-
fe yosmasıymışım gibi gösteriyordu. Bariz çözüm tek parçalı bir
bikini tabii, ama o zaman da zaten gevşek derili olan karnım be-
yazlığıyla iyice dikkat çekecek.

Acil bikini diyeti kilo verme programı: 1. Hafta

20 Temmuz Pazar	58.700 kg
21 Temmuz P.tesi	58.250 kg
22 Temmuz Salı	57.800 kg
23 Temmuz Çarş.	57.400 kg
24 Temmuz Perş.	57 kg
25 Temmuz Cuma	56.500 kg
26 Temmuz C.tesi	56 kg

Yaşasın! Yani bir hafta sonra bugün neredeyse hedeflediğim kiloda olacağım. Böylece kilomu bu şekilde ayarladıktan sonra geriye sadece egzersiz yapıp yağların dokusunu ve şeklini değiştirmek kalacak.

Oh kahretsin. Asla işe yaramayacak. Hem zaten Shaz'la bir oda ve muhtemelen yatak paylaşacağım altı üstü. Bunun yerine ruhum üstünde yoğunlaşacağım. Her neyse, birazdan Jude'la Shaz gelecek. Yaşasın!

Gece yarısı. Harika bir akşamdı. Kızlarla tekrar bir arada olmak güzeldi. Gerçi Shaz Daniel'a öyle kızdı ki polisi arayıp onu flörtüne tecavüz etme suçundan tutuklatmasına güç bela engel oldum.

"Gereksiz mi? Görüyor musun?" diye bağıırıyordu. "Daniel tam bir milenyum sonu erkek arketipi. Kadınların üstün ırk olduğunu anlamaya başlıyor. Artık bir rolü ya da fonksiyonu kalmadığını anlıyor, bu yüzden de ne yapıyor? Şiddete başvuruyor."

"Aman canım, sadece onu öpmeye çalışmış," dedi Jude sakın bir sesle, *Hangi Çadır* dergisinin sayfalarını karıştırırken.

"Pöh! Zaten mesele de bu ya. Bridget herif içeri bir Şehir Savaşçısı kıyafetinde girip on yedi kişiyi makineliyle taramadığı için çok şanslı."

Tam o sırada telefon çaldı. Arayan Tom'du ve sürpriz sayılamayacak bir şekilde, o kahrolası cep telefonunu bulmak için girdiğim onca zahmetten dolayı teşekkür etti. Bu arada annemin telefon numarasını da istedi. Tom annemden epey hoşlanıyor gibi görünüyor. Sanırım onda Judy Garland/İvana Trump tarzı *kitsch* bir şeyler buluyor (aslında bu tuhaf, çünkü geçen sene annem bana "Eşcinsellik sadece tembelliktir hayatım, karşı cinsle ilişki kurma zahmetine giremezler" demişti - ama bu geçen seneydi

tabii). Birden Tom'un annemden Pompa adlı bir gece kulübünde pullu elbiseler içinde "Non, Je Ne Regrette Rien'i söylemesini isteyeceğinden korktum. Annem bunu kabul ederdi de -naif, ama egomanyakça bir şekilde- bunun her nasılsa Cotswold Değirmen Evleri'ndeki eski makinelerle bir ilişkisi olduğunu düşünerek.

"Annemin telefonunu ne yapacaksın?" diye sordum şüpheyle.

"Bir kitap kulübüne üye, öyle değil mi?"

"Bilmem. Her şey mümkün. Niye?"

"Jerome şiirlerinin hazır olduğunu hissediyor, bu yüzden ona kitap kulüplerinde tanıtım günleri ayarlıyorum. Geçen hafta Stoke Newington'da bir gün yaptı ve muhteşemdi."

"Muhteşem mi?" dedim, Jude'le Shaz'a bakıp yanaklarımı şişirerek kumar gibi yaparak. Sonunda gönülsüzce de olsa telefon numarasını verdim, şimdi Wellington gitmiş olduğuna göre annemin oyalanmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek.

"Bu kitap kulüplerinin olayı ne böyle?" dedim telefonu kapayınca. "Birden her tarafta türemeye başladılar. Biz de bir tanesine üye olsak mı, yoksa bunun için Kibirli Bir Evli mi olmak gerekiyor?"

"Kibirli Bir Evli olmak gerekiyor," dedi Shaz kesin bir sesle. "Çünkü zihinlerinin ataerkil talepler tarafından emilip kurutulmasından korkuyor ve... Oh Tanrım, Prens William'a bak."

"Bakayım," diye araya girdi Jude, genç, çevik, kibirli soylunun fotoğrafı bulunan *Hello!* dergisini kaparak. Ben de kapmak için kendimi güç tuttum. Her ne kadar Prens William'ın terchen farklı giysiler içindeki fotoğraflarını takdir etmek istesem de bu dürtünün hem mütecavizce, hem de yanlış olduğunun farkındayım. Ama o genç soylu zihnin etrafında büyük şeylerin olup bittiği izlenimini göz ardı edemiyorum ve olgunlaşınca eski bir Yuvarlak Masa Şövalyesi gibi kılıcını havaya kaldırıp yep-

yeni, gözkamaştırmacı bir düzen getireceğinden ve Başkan Clinton'la Tony Blair'i modası geçmiş ihtiyarlar gibi göstereceğinden eminim.

"Fazla genç derken neyi kastederiz sence?" dedi Jude rüyada gibi.

"Senin yasal oğlun olamayacak kadar genç birini," dedi Shaz kesin bir sesle, sanki bu yasal bir kanunmuşçasına: Aslında gerçekten de öyle, yaşınızın kaç olduğuna bağlı olarak. Tam o sırada telefon tekrar çaldı.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?" Annemdi. "Arkadaşın Tom -şu 'homo'- aradı. Lifeboat Kitap Kulübü'ne bir şair getiriyor! Bize romantik şiirler okuyacak. Lord Byron gibi! Ne eğlenceli, değil mi?"

"Şey... öyle mi?" diye bocaladım.

"Aslında özel bir şey değil," diye burnunu çekti horgörüyle. "Bizi sık sık yazarlar ziyaret eder."

"Sahi mi? Kim mesela?"

"Oh, bir sürü hayatım. Penny, Salman Rüşdü'nün *çok yakın* arkadaşı. Her neyse, geleceksin değil mi hayatım?"

"Ne zaman?"

"Gelecek Cuma. Una'yla ben tavuk haşlama yapacağız."

Birden içimi korku kapladı. "Amiral ve Elaine Darcy de geliyor mu?"

"Pöh! Erkekler alınmayacak, sersem. Elanie geliyor, ama erkekler daha sonra gelecek."

"Ama Tom'la Jerome geliyor."

"Oh, onlar erkek değil hayatım."

"Jerome'un şiirlerinin sizin kulübün tarzına uygun kaçacağından emin misin?"

"Bridget. Ne söylemeye çalışıyorsun bilmiyorum. Biz dükkün çocuk değiliz biliyorsun. Hem edebiyat ifade özgürlüğü demek-

tir. Ooh, sanırım daha sonra Mark da gelecek. Malcolm'la birlikte onun vasiyetini hazırlıyor - ne yapacağı hiç belli olmaz!"

1 Ağustos Cuma

58.500 kg. (bikini diyeti tam bir başarısızlık), sigara 19 (diyet yardımı), kalori 625 (çok geç kalmış sayılmam).

18:30. Grr. Grr. Yarın Tayland'a gidiyorum. Daha hiçbir şeyimi toplamadım ve kitap kulübündeki gecenin yapılacağı "gelecek Cuma"nın bugün olduğunu ancak fark ettim. Gerçekten, gerçekten ta Grafton Underwood'a gitmek istemiyorum. Sıcak bir akşam ve Jude'la Shaz, River Kafe'de harika bir partiye gidiyor. Ama anneme, Tom'un aşk hayatına, sanata vs. destek olmam gerek tabii. Başkalarına saygı duyarak kendime saygı duyuyorum. Hem yarın uçağa binerken yorgun olsam da fark etmez, çünkü tatile gidiyorum. Yolculuk hazırlığı fazla sürmeyecek çünkü yanıma fazla bir şey almayacağım (sadece bir çift elbise ve bir peştemal!). Hem bavul hazırlamak işi hep gereğinden fazla uzayıp insanın boş zamanından çalar, bu yüzden en iyi çözüm boş zamanımı ç. azaltmak. Evet! Görüyorsunuz işte! Her şeyi yapacağım!

Gece yarısı. Yeni döndüm. Kulübe tipik bir trafik levhası tartışması yüzünden geç gittim (savaş çıkarsa Almanları levhalarla şaşırtabiliriz). Beni annem karşıladı. Üstünde çok tuhaf bir vişne rengi kadife kaftan vardı. Bununla edebi görüneceğini düşünmüş olmalıydı.

"Salman nasıl?" dedim o geciktiğim için cık cık yaparken.

"Oh, sadece tavuk servisi yapmaya karar verdik," dedi annem, beni buzlu camlı kapılardan geçirip salona sokarak. İlk gö-

züme çarpan şey taklit şöminenin üstündeki yeni, parlak arma başlığı oldu. Üstünde "*Hakuna Matata*" yazıyordu.

"Şşşt," dedi Una parmağını kaldırarak. Kendinden geçmişti.

Kasıntı Jerome cam tabak koleksiyonunun önünde duruyordu. Küpeli göğsü siyah, ıslak görünümlü yeleğinin ardından açıkça seçiliyordu. Savaşçı bir edayla kükremekteydi: "Sert, kemikli, şehvetli kalçalarına bakıyorum. Bakıyor, istiyor, kavırıyorum." Önündeki, reproduksiyon Rejans sandalyelere oturup yarım daire şeklinde dizilmiş ve afallamış Lifeboat Luncheon Kitap Kulübü kadınlarına okuyordu. Odanın diğer tarafında Mark Darcy'nin annesi Elaine'in duyduğu ilgiyi bastırmaya çalıştığını gördüm.

"İstiyorum," diye kükremeye devam etti Jerome. "Şehvetli, kıllı kalçalarını kavırıyorum. Sahip olmalıyım. Kaldırıyor, oturuyor..."

"Evet! Bence bu muhteşemdi!" dedi annem ayağa fırlayarak. "Tavuk isteyen var mı?"

Orta tabaka kadınlarının her şeye düzen getirmesi, bütün kaos ve karmaşayı tıpkı bir lavabo temizleyicisinin tuvaletteki her şeyi pespembe yapması gibi hoş bir annelik dünyasına dönüştürmesi çok şaşırtıcı.

"Oh, okunan ve yazılan sözlere bayılıyorum! Bana kendimi öyle özgür hissetiriyor ki!" diyordu Una Elaine'e, Penny Husbands-Bosworth'le Mavis Enderbury Kibirli Jerome'la sanki T. S. Eliot'mış gibi heyecanla konuşurken.

"Ama daha bitirmedim," diye sızlandı Jerome. "'Balıkçı Düşünceleri'ni ve 'Derin Erkek Delikleri'ni okumak istiyorum."

Tam o sırada bir kükreme duyuldu.

"Eğer çevrendeki herkes kendini kaybederken ve bunun için seni suçlarken vakarını koruyabilirsen." Babamla Amiral Darcy'ydi. İkisi de inmeli gibi görünüyordu. Bugünlerde babamı

ne zaman görsem hep çok kızgın oluyor, baba-kız senaryosunu tuhaf bir şekilde tersine çevirerek.

"Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilirsen," diye kükredi Amiral Darcy, bir sandalyeye sıçrayıp toplanmış bayanların yüreklerini ağzına getirerek.

"Ama onların kuşkularını da kabullenebilirsen," diye ekledi babam, dokunsan ağlayacak halde Amiral'e yaslanıp destek alarak.

Kızgın ikili Ruyard Kipling'in "Eğer"inin tamamını Sör Laurence Olivier ile John Gielgud'muşlarcasına okudular. Annem ve Kibirli Jerome öfkeden köpürüyor ve arada tıslarcasına laf atıyorlardı.

"Çok tipik, tipik, tipik," diye tısladı annem, Amiral Darcy dizlerinin üstünde göğsünü yumruklayıp "Veya yalana yalanla karşılık vermezsen," derken.

"Beş para etmez, gerici kolonist saçmalığı," diye tısladı Jerome. "Eğer yüreğini, sinirlerini ve kaslarını."

"Yani bu siktiriboktan şey kafiyeli," diye tekrar tısladı Jerome.

"Jerome, evimde bu sözcüğün kullanılmasına izin vermem," diye tekrar tısladı annem.

"Sonuna kadar zorlayabilirsen," dedi babam, sonra da kendini ölmüş gibi yaparak halının üstüne fırlattı.

"Madem öyle beni niye davet ettin?" diye gerçekten tısladı Jerome.

"Ve dayanabilirsen içinde hiçbir şey kalmayınca," diye kükredi Amiral.

"Onlara," diye hırladı babam halıdan. "Dayan!" diyen "-dizlerinin üstüne sıçrayıp kollarını kaldırdı- "iradenin dışında!"

Bayanlardan büyük bir alkış koparken Jerome kapıyı çarpıp gitti ve Tom peşinden koştu. Odaya tekrar umutsuzca bakınca Mark Darcy ile göz göze geldim.

"Evet! Bu çok ilginçti!" dedi Elaine Darcy, ben başımı eğip kendimi toplamaya çalışırken yanıma gelerek. "Eskiyle yeniye birleştiren şiir."

"Öfkeliyle ayığı," diye ekledim.

Bunun üzerine Amiral Darcy elinde şiirle, sendeleyerek yanımıza geldi.

"Sevgilim, sevgilim, hayatım!" dedi Elaine'in üstüne atılarak. "Oh, şey de buradaymış, neydi adı?" dedi bana bakarak. "Harika! Mark da geldi! İşte benim oğlum! Sen bir hakim kadar ayıksın, gel de bizi toparla. Tek başına. Bilmiyorum!" dedi.

İkisi de dönüp Una'nın masasında, mavi camdan bir yunusun önüne oturmuş bir şeyler karalayan Mark'a baktı.

"Bir partide vasiyetimi yazıyor! Bilmiyorum. İş, iş, iş!" diye gürlledi Amiral. "Şu kızı da getirdi, neydi adı hayatım, Rachel miydi? Betty mi?"

"Rebecca," dedi Elaine sertçe.

"Ve birden ortadan kayboldu. Mark'a nerede olduğunu sordum, bir şeyler geveledi! Geveleyenlere hiç gelemem! Asla."

"Şey, bence o kız pek de..." diye mırıldandı Elaine.

"Niye olmasın! Niye olmasın! Mükemmel bir kız! Bilmiyorum! Bütün bunlara kafa yormak! Umarım bütün genç kızlar bunlar gibi sürekli flört edip durmuyordur!"

"Hayır," dedim kederle. "Aslında birini seversek çekip gittiklerinde onları unutmamız bayağı zor oluyor."

Arkamda bir şangırtı koptu. Dönüp baktığımda Mark Darcy'nin mavi cam yunusa çarpmış, onun da bir kasımpatı vazosuyla bir fotoğraf çerçevesini devirmiş olduğunu gördüm. Her tarafa cam kırıkları, çiçekler ve kâğıt parçaları saçılmıştı. O iğrenç yunus ise her nasılsa sağlamdı.

Bir kargaşa oldu. Annem, Elaine ve Amiral Darcy aynı anda olay yerine koşup ortalıkta gezinmeye, bağırıp çağırmaya başla-

dılar. Babam yunusu yerde yuvarlamaya çalışıp "Şu kahrolası şeyden kurtulmalı," deyip duruyordu. Mark ise kâğıtlarını kapmış, her şeyin parasını ödemeyi teklif ediyordu.

"Gitmeye hazır mısın baba?" dedi Mark. Epey utanmış görünüyordu.

"Hayır, hayır, sen hazır olunca. Ben burada Brenda'yla iyiyim. Bana bir bardak porto şarabı daha getirir misin oğlum?"

Mark'la bakışırken rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Merhaba Bridget," dedi Mark çabucak. "Haydi baba, gitsek iyi olur."

"Evet, gel Malcolm," dedi Elaine, sevgiyle koluna girerek. "Yoksa yerlerde sürünmeye başlayacaksın."

"Oh, sürünmek, sürünmek. Bilmiyorum."

Üçü vedalarını ettiler. Mark'la Elaine Amiral'i kapıdan çıkardı. Kendimi bomboş ve durgun hissederek onlara baktım. Sonra birden Mark tekrar belirip bana doğru geldi.

"Ah, kalemimi unutmuşum," dedi, masadan Mont Blanc'ını alırken. "Tayland'a ne zaman gidiyorsun?"

"Yarın sabah." Bir an hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğüne yemin edebilirim.

"Tayland'a gideceğimi nereden biliyorsun?"

"Grafton Underwood'da başka bir şeyden konuşulmuyor ki. Valizlerini hazırladın mı?"

"Sence?"

"Bence daha bir pantolon bile koymamışsındır," dedi.

"Mark," diye seslendi babası. "Haydi oğlum, gitmek isteyen sendin."

"Geliyorum," dedi Mark arkasına bakarak. "Bu sana." Buruşuk bir kâğıt parçası uzattı, bana... şey... derin bir bakış fırlattı ve sonra gitti.

Bakışlardan kurtulana kadar bekledikten sonra titreyen eller-

le kâğıdı açtım. Babamla Amiral Darcy'nin okuduğu şiirin bir kopyasıydı o kadar. Bunu bana niye vermişti ki?

2 Ağustos Cumartesi

58 kg. (pöh, tatil öncesi diyeti tam bir facia), alkol 5, sigara 42, kalori 4,457 (tam bir umutsuzluk içindeyim), çantalara konulan eşyalar 0, pasaportumun nerede olduğuna ilişkin fikirler 6, pasaportumun bulunduğu yere ilişkin doğrulanmış fikirler 0.

05:00. Niye, ah niye tatile gidiyorum ki? Bütün tatili keşke Sharon Mark Darcy olsaydı diye düşünerek geçireceğim. O da Simon olmadığım için hayıflanacak. Saat sabahın 5'i. Yatak odam tamamen ıslak çamaşırlarla, tükenmez kalemle ve polietilen torbalarla kaplı. Yanıma kaç tane sutyen almam gerektiğini bilmiyorum. Küçük kareli siyah elbisemi (ki onsuz gidemem) ya da pembe jöle rengi arkasız terliğimin tekini bulamıyorum. Henüz seyahat çekim yok ve kredi kartımın şu anda geçerli olduğunu da sanmıyorum. Evden çıkmak için şimdi sadece 1.5 saatim var ve her şeyi çantalara sığdıramıyorum. Belki bir sigara içip beş dakika broşüre bakarsam sakinleşirim.

Mımm. Sahilde uzanıp güneş banyosu yaparak bronzlaşmak harika olacak. Güneş ve yüzmek ve... Oooh. Telesekreterin ışığı yanıyor. Nasıl oldu da fark etmedim?

05:10. Mesaj tuşuna bastım.

"Bridget, ben Mark. Merak ettim de. Tayland'da şimdi yağmur mevsimi olduğunu biliyorsun değil mi? Belki yanına bir şemsiye alsan iyi olur."

11

Tayland Hazır Yemekleri

3 Ağustos Pazar

Ağırlıksızım (havada), alkol 8 (ama uçtuğum için yükseklik bunu iptal ediyor), sigara 0 (umutsuz durumdayım: Sigara içilmeyen bölümde oturuyorum), kalori 1 milyon (uçak servis tepsisinde yer almasalar ağızıma koymayı aklımdan bile geçirmeyeceğim şeyler yüzünden), yol arkadaşımın osurukları 38 (şimdiye kadar), osuruk kokusundaki varyasyonlar 0.

16:00. İngiliz saati. Havada uçakta. Yanımda oturan soluk kahverengi sentetik takımlı adam sessiz ama ölümcül osuruklar arasında benimle durmadan konuşmaya çalıştığından walkman dinleyip yazarak çok meşgulmüş gibi yapmak zorunda kalıyorum. Burnumu tutarak uyuyormuş numarası yapmayı denedim, ama birkaç dakika sonra o iğrenç herif omzuma vurup "Hobile-riniz var mı?" dedi.

"Evet, şekerleme yapmak," diye yanıtladım, ama bu bile cesaretini kırmadı ve birkaç saniye sonra kendimi eski Etrüsk paralarının çamurlu dünyasında buldum.

Sharon'la ayrı yerlerde oturuyoruz, çünkü uçağa geç kaldık ve sadece ayrı koltuklarda yer bulabildik. Shazzer bana epey

kızdı. Ama sonra anlaşılmaz bir şekilde öfkesinden kurtuldu. Bunun yanında oturan ve Harrison Ford'a benzeyen kot pantolonlu ve buruşuk haki gömlekli adamla hiç ilgisi olmasa gerek? Adam ne söylese gülüyor. Oysa Shaz bütün erkeklerden rollerini yitirip paşminizme ve ilkel şiddete yöneldikleri için nefret eder. Bense Bay Sentetik Osuruk Makinesi'nin yanında hapsolmuş durumdayım ve on iki saat boyunca sigara içemeyeceğim. Tanrı'ya şükür yanımda Nicorette var.

Ç.i. bir başlangıç sayılmaz, ama yine de Tayland yolculuğu beni ç. heyecanlandırıyor. Sharon'la ben turistten çok *gezgin* olacağız, yani kapalı turist bölgelerinde kısıli kalmayıp dini ve kültürü gerçekten deneyimleyeceğiz.

Tatil Hedefleri:

1. Hipi tarzı gezgin olmak.
2. Hafif, tercihen ölümcül olmayan dizanteriyle kilo vermek.
3. Hafifçe, bisküvit renginde bronzlaşmak - Sheryl Gascoigne'ninki gibi parlak turuncu bir renge sahip olmaktan ya da kırışıklar oluşacak şekilde yanmaktan sakınmak.
4. İyi vakit geçirmek.
5. Kendimi ve güneş gözlüğümü bulmak. (Umarım çantadadır.)
6. Yüzüp güneşlenmek (eminim ki yağmur kısa tropik sağanaklar halinde yağıyordur).
7. Tapınakları görmek (ama umarım fazla tapınak görmeyiz).
8. Ruhsal aydınlanma yaşamak.

4 Ağustos Pazartesi

45 kg. (artık tartılmak mümkün değil, bu yüzden ağırlığımı ruh halime göre seçebilirim: Yolculuk etmenin mükemmel bir avan-

tajı), kalori 0, tuvalette geçirilmeyen dakikalar 12 (veya bana öyle geliyor).

02:00. Yerel saat. Bangkok. Shazzer'la ben hayatımda gördüğüm en kötü yerde uyumaya çalışıyoruz. Kusacak ve soluk alamaz olacağım galiba. Bangkok üstünden uçarken kalın gri bulut tabakaları vardı ve yağmur yağıyordu. Sin Sane misafirhanesinde tuvalet yerine kabinler içindeki iğrenç delikler var. Pencereyi ya da vantilatörü açmak fark yaratmıyor, çünkü hava neredeyse ılık su gibi. Altta disko var (otelin altında, tuvaletin değil) ve aralarda sokaktaki herkesin uykusuzluk çekerek inlediğini işitebiliyorum. Kendimi iri, beyaz, şişmiş bir yaratık gibi hissediyorum. Saçım önce kuş tüyü gibi oldu, sonra da yüzüme yapıştı. En kötüsü de, Sharon uçaktaki Harrison Ford'a benzeyen yabancından bahsedip duruyor.

"...öyle çok yer gezmiş ki... Sudan Havayolları'yla seyahat ederken pilotla yardımcı pilot bütün yolcularla el sıkışmaya karar vermişler ve kokpit kapısı arkalarından kapanmış! Baltayla kırmak zorunda kalmışlar. Öyle zeki ki. Oriental'da kalıyor - beni davet etti."

"Erkekleri istemediğimizi sanıyordum," diye homurdandım.

"Hayır, hayır, sadece yabancı bir yerde çok gezmiş birini tanımanın iyi olacağını düşünüyorum, o kadar."

06:00. Sonunda 4.30'da uykuya dalabildim, ama 5.45'te Sharon tarafından uyandırıldım. Yatağın üstünde sıçrayıp bir tapınağa giderek güneşin doğuşunu izlememiz gerektiğini söylüyordu (90 metrelik bulutların arasından mı?) Dayanamayacağım. Aah! Karnımda ç. korkunç bir şeyler olup bitiyor. Kısa kısa geğirip duruyorum.

11:00. Sharon'la ben beş saattir ayaktayız ve bunun dört buçuk saatini sırayla "tuvalet" gitmekle geçirdik. Sharon acı çekmenin ve sade yaşamının ruhsal aydınlanmanın parçası olduğunu söylüyor. Fiziksel rahatlık sadece gereksiz değil, ruhanilik için bir engel. Meditasyon yapacağız.

Öğlen. Yaşasın! Oriental Hotel'e yerleştik! Bir gecesinin Corfu'da bir haftadan daha pahalıya mal olacağını farkındayım, ama bu acil bir durum. Hem kredi kartları ne işe yarar ki? (Shazzer hâlâ çalışıyor ve ona daha sonra ödeyebileceğimi söylüyor. Acaba bir başkasının kredi kartıyla ruhsal aydınlanma yaşamak doğru mu?)

İkimiz de otelin muhteşem olduğunda hemfikirdik. Hemen mavi bornozlar giyip köpük banyosuyla oynadık vs. Shazzer bir gezgin olmak için sürekli zor koşullarda yaşamının gerekli olmadığını da söylüyor, insana ruhsal aydınlanma yaşatan farklı dünyalar ve hayat tarzları arasındaki karşıtlık olduğu için. Kesinlikle katılıyorum. Mesela midemin şu anki halinde tuvaletle bidenin varlığından kesinlikle memnunum.

20:00. Shazzer uyuyordu (veya dizanteriden ölmüştü), bu yüzden otelin terasında biraz yürümeye karar verdim. Muhteşemdi. Koyu karanlıkta durup hafif ılık esintilerin yüzüme yapışmış kuş tüylerini havalandırmasını hissederek Chao Phraya nehrine, bütün o titreşen ışıklara ve hareketsiz duran doğu tarzı kayıklara baktım. Uçmak harika bir şey - daha yirmi dört saat önce evimde, yatağında ıslak çamaşırlarla kuşatılmış halde oturuyordum - şimdiyse her şey inanılmayacak kadar egzotik ve romantik. Tam sigaramı yakacaktım ki burnumun altında gösterişli, altın bir çakmak belirdi. Çakmak ışığında karşımdaki yüze baktım. Uçaktaki Harrison Ford'du! Garson oldukça sert cin tonikler ge-

tirdi. Harrison Ford, yani "Jed" tropikal bölgelerde kinin alma-
nın ç. önemli olduğunu açıkladı. Shaz'ın niye onun için deli ol-
duğunu anlayabiliyordum. Planlarımızın ne olduğunu sordu.
Ona hipi adası Koh Samui'ye gidip bir kulübede kalmaya ve
ruhsal aydınlanma yaşamaya karar verdiğimizizi söyledim. Ken-
disinin de gelebileceğini söyledi. Sharon'ın bundan hoşlanacağı-
nı (Harrison Ford'un ona ait olduğu açıktı, bunu kendisine söy-
lememiş olsa bile) ve belki gidip onu uyandırmamın iyi olacağı-
nı söyledim. Bu arada aldığım kinin beni sersemletmişti ve o bir
parmağını hafifçe yanağımdan aşağı kaydırırken ve bana yasla-
nırken paniğe kapıldım.

"Bridget," diye tısladı bir ses, "ne iyi arkadaşmışsın."

Yo hayır, yo hayır. Shazzer'dı.

7 Ağustos Perşembe

44 kg. veya belki de 43 kg., sigara 10, güneş banyosu 0.

Koh Samui Adası, Tayland. Ç. güzel -bardaktan boşanırcasına
yağan yağmura karşın- görünen bir hipi sahiline vardık: Hilal
şeklinde muhteşem bir kumsal ve kumsal boyunca uzanan ayak-
lıklar üstünde duran küçük kulübeler ve restoranlar. Kulübeler
bambudan yapılma ve denize bakan balkonları var. Shaz'la aram
hâlâ kötü ve "Yan Kulübelerde Kalan Erkekler"den mantıksızca
nefret etmeye başladığından daha buraya geleli on sekiz saat bi-
le olmamasına karşın üç kez yağmurda kulübe değiştirmek zo-
runda kaldık. İlk seferinde sorun yoktu, çünkü üç dakika sonra
erkekler gelip bize eroin, haşhaş ya da şekerleme olan bir şey
satmaya çalıştı. Sonra yeni bir kulübe-otele taşındık. Burada yan
kulübede kalan erkeklerin üstü başı son derece düzgündü; biyo-

kimyacılar benziyorlardı. Ancak ne yazık ki biyokimyacılar gelip kaldığımız kulübede üç gün önce birinin kendini asmış olduğunu söylediler ve Shazzer bunun üzerine ayrılmamız için ısrar etti. Bu arada ortalık zifiri karanlık olmuştu. Biyokimyacılar çantalarımızı taşımaya yardım etmeyi teklif etti, ama Shaz kabul etmedi ve kumsal boyunca bütün o yüklerle saatlerce yürümek zorunda kaldık. Sonuçta 20,000 mil kat ettikten sonra kendimizi bir restoranın arkasıyla bir hendeğe bakan bir kulübede bulduk. Böylece şimdi tekrar kumsalda dolanıp deniz kıyısında olan, ama yakınında yanlış erkeklerin ya da içinde eski karmaların bulunmadığı bir kulübe aramamız gerekiyor. Kahrolası Shazzer.

23:30. Vay be, restoranda içkiyi fazla kaçırmışız. Shaz mükemmel biri. En iyi arkadaşım.

8 Ağustos Cuma

51 kg. (karnımdaki patlamanın muhteşem sonucu), alkol 0, sigara 0 (ç.i.), büyümlü mantarlar 12 (mummm nefis).

11:30. Uyandığımda, ki vakit epey geçti, yalnız olduğumu gördüm. Shaz'ı kulübenin hiçbir yerinde bulamayınca balkona çıkıp etrafa bakındım. Yan odadaki korkunç İsveçli kızların yerini Yan Kulübede Kalan Bir Erkeğin almış olması endişe vericiydi, ama bunun benim suçum olmadığı açıktı, çünkü gezginler gelir ve gider. Lenslerimi yanıma almadığımdan numaralı güneş gözlüğümü taktım ve dikkatli bir inceleme, Yan Kulübede Kalmaya Başlayan Erkeğin Harrison Ford'a benzeyen, Oriental Oteli'nde beni öpmeye çalışan adam olduğunu açığa çıkardı. Ben bakar-

ken dönüp kulübesinden çıkan birine gülümsedi. Shazzer'dı. "Seyahat ederken Yan Kulübede Kalan Erkeklere Dikkat Et" felsefesine "gerçekten çok çekici değillerse" ibaresinin eklenmesi gerektiğinin canlı kanıtıydı.

13:00. Jed ikimizi kafeye büyümlü mantar omleti yemeye götürüyor! İlk başta çekingendik çünkü kullanımı yasak maddelere kesinlikle karşıyız, ama Jed büyümlü mantarların uyuşturucu değil doğal bitkiler olduğunu ve ruhsal aydınlanmamızın yolunu açacağını söyledi. Ç. heyecanlıyım.

14:00. Çarpıcı, egzotik bir güzelliğim var. Güzelim ve tüm renklerin ve hayatın ve kurallarının bir parçasıyım. Kumlara uzanıp göge bakarken hasır şapkamın arasından sızan ışık huzmecikleri hayal edilebilecek en güzel şey. Shazzer güzel. Şapkamı denize atacağım, böylece denizin güzelliği mücevhere benzeyen o değerli ışık huzmecikleriyle birleşecek.

17:00. Tek başıma restoranda. Shazzer benimle konuşmuyor. Büyümlü mantar omletinden sonra ilk başta bir şey olmadı, ama kulübeye geri dönerken birden her şey son derece ilgi çekici bir hal aldı ve ne yazık ki kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladım. Ancak Shaz pek eğleniyorsa benzemiyordu. Kulübemize vardığımızda dışarı hamağımı kurmaya karar verdim, ama ip inceydi ve koptu ve kumların üstüne düştüm. Bu bana o sırada öyle eğlenceli geldi ki hemen tekrar denemeye karar verdim ve, Shazzer'ın iddia ettiğine göre, kırk beş dakika boyunca hamaktan düşüp durmama karşın ilginde hiç azalma olmamış. Jed kulübede Shaz'la birlikteydi, ama sonra yüzmeye gitti ve ben de içeri girmeye, Shaz'ın yanına gitmeye karar verdim. Yatağın üstüne uzanmış "Çirkinim, çirkinim, çirkinim, çirkinim," diye in-

leyip duruyordu. Shazzer'ın benimkiyle taban tabana zıt ruh halı, kendine duyduğu tiksinti karşısında hemen onu neşelendirmek için harekete geçtim. Ama yanına giderken gözüm aynadaki görüntüme takıldı. Hayatımda bu kadar güzel ve çekici bir yaratık görmemiştim.

Shaz daha sonraki kırk dakika boyunca onu neşelendirmeye çalıştığımı iddia ediyor, ama ben aynadaki görüntüme takılıp durdum. Pozlar verdim ve Shaz'dan beni takdir etmesini istedim. Bu arada Shaz tam bir travma geçiriyor, yüzünün ve gövdesinin iğrenç bir şekilde deforme olduğuna inanıyordu. Ona biraz yiyecek getirmeye gittim. Bir muz ve Bloody Mary ile geri dönüp restorandaki garson kızın kafasında bir abajur taşıdığını kıkırdayarak anlattım. Sonra aynadaki görüntümün önüne geri döndüm. Daha sonraki iki buçuk saat boyunca, Shaz'ın iddiasına göre o intiharı düşünürken ben kumsalda yatıp hasır şapka-mın altından bakarak parmaklarımı havada hafifçe sallayıp durmuşum.

Tek anımsayabildiğim hayatımın en mutlu zamanını geçirdiğimdi. Yaşamın derin, daimi yasalarını ve tek gerekenin derin akış -*Duygusal Zekâ*'da ayrıntılarıyla anlatıldığı gibi- haline girip yasalarla Zenvari bir şekilde uyum sağlamak olduğunu kesinlikle anlamıştım ki, birden sanki bir düğme kapatıldı. Kulübeye geri döndüğümde aynadaki Buda/Yasemin Le Bon tarzı bir kadın yerine sadece bendim. Yüzüm kıpkırmızı ve terliydi, saçımın bir tarafı kafama yapışmıştı ve diğer tarafı tepe ve boynuz gibi şekillere bürünmüştü. Shaz yataktan bana baltalı bir katil gibi bakıyordu. Davranışımdan dolayı ç. üzüldüm ve utandım ama bunun sorumlusu mantarlardı, ben değil.

15 Ağustos Cuma

51.500 kg. (bugün biraz daha kendimdeyim), alkol 5, sigara 25, ruhsal kavrayışlar 0, felaketler 1.

09:00. Ruhsal aydınlanma yaşamasak da mükemmel bir tatil geçirdik. Kendimi biraz dışlanmış hissettim. çünkü Shaz sürekli Jed'le birlikteydi, ama hava da oldukça güneşliydi, bu yüzden onlar sevişirken ben yüzüp güneşlendim ve geceleyin üçümüz birlikte yemek yedik. Shaz biraz üzgün, çünkü Jed dün gece başka adalara gitmek üzere ayrıldı. Neşelenmek için güzel bir kahvaltı yapacağız (gerçi bu kez büyümlü mantar yemeyeceğiz ama), sonra da yine ikimiz baş başa eğleneceğiz. Yaşasın!

11:30. Kahretsin, kahretsin. Sharon'la demin kulübemize döndüğümüzde asma kilit açıldı ve sırt çantalarımız ortalarda yoktu. Giderken kilitlemiştik, ama maymuncukla açmış olmalılar. Neyse ki pasaportlarımız yanımızdaydı ve her şeyimiz de çantalarda değildi, ama uçak biletlerimiz ve seyahat çeklerimiz gitmişti. Bangkok'da yaptığımız onca alışverişten sonra artık Shazzer'in kartı işlemiyor. Sadece 38 dolarımız var ve Bangkok'dan Londra uçağı Salı günü kalkacak ve yüzlerce mil ötede bir adadayız. Sharon ağlıyor ve ben onu beceriksizce neşelendirmeye çalışıyorum.

Bu senaryo *Thelma ile Louise*'i andırıyor. Hani Brad Pitt, Thelma'yla yattıktan sonra bütün paralarını çalar ve Geena her şey yolunda der ve Susan Sarandon ağlarken "Hayır, Thelma, hiçbir şey yolunda değil," der.

Bangkok'a uçağı yakalamak için uçmak bile bize kişi başına 100 dolara patlayacak. Hem sonra bakalım Bangkok havaalanında biletlerimizi kaybettiğimize inanacaklar mı ya da... Oh

Tanrım. Kendime hakim olmalı, moralimi bozmamalıyım. Shazzer'a restorana gidip birkaç Bloody Mary içtikten sonra uyuyalım dedim ve kendini kaybetti.

Mesele şu ki, bir yanım deliye dönmüşken diğer bir yanım bir kriz ve macera yaşamının harika bir şey olduğunu ve bunun kalçalarımın çevresini ölçmekle geçen zamanlardan sonra hoş bir değişiklik olduğunu düşünüyor. En iyisi usulca çıkıp Bloody Maryleri getireyim. Bizi neşelendirebilir. Zaten Pazartesi'ye kadar bir şey yapamayız, çünkü her yer kapalı: Tabii bir bara gidip egzotik danslar yaparak, içimizden pinpon topları çıkararak para toplamazsak. Ama zaten bu alandaki rekabette şansımızın olacağını sanmıyorum.

13:00. Yaşasın! Shazzza'yla KohSamui'de hipiler gibi yaşıycaz. Muz yiyip kumsalda deniz kabuğu satıcaz. Ruhsal aydınlanma yaşıycaz. Kendimizden başka hiçbir şeyimiz olmayacak. Ruhsal.

17:00. Hımın. Shaz hâlâ uyuyor, bundan da memnunum çünkü olanlardan fazla etkilenmiş gibi görünüyor. Bunun başımızın çaresine bakıp bakamayacağımızı görmek için bir sınama fırsatı olduğunu hissediyorum. Biliyorum. Büyük otele girip resepsiyona bir krizle başa çıkmak için neler yapılabileceğini soracağım. Mesela seyahat çeki şirketini arayabilirim. Ama bize parayı asla zamanında vermezler. Hayır, hayır. Pozitif ol.

19:00. Görüyorsunuz ya. Moralinizi yüksek tutarsanız sizi kurtaracak bir şey mutlaka çıkageliyor. Otelin girişinde Jed'e rastladım! Yağmur yüzünden diğer adalara olan seferin iptal edildiğini, bu gece Bangkok'a döneceğini ve gitmeden önce tam dönüp bizimle vedalaşmak üzere olduğunu söyledi. (Hemen geri dönmemiş olması Shaz'ın biraz canını sıkabilir. Ama belki de bizim

ayrılmış olduğumuzu düşündü ya da... Hayır, Sharon adına ta-
kıntı *yapmayacağım.*)

Her neyse, Jed oldukça anlayışlıydı. Gerçi kulübede, kapısı kilitli olsa bile asla değerli bir şey bırakmamamız gerektiğini söyledi. Bana biraz ders verdi (öyle seksiydi ki, bir baba/rahip figürü gibiydi), sonra da Bangkok'a Salı günü uçuşa yetiyecek şekilde gitmemizin biraz zor olduğunu çünkü bugünkü ve yarın-ki uçuşlarda yer kalmadığını, ama bize yarınki gece treni için bi-let bulmaya çalışacağını söyledi. Ayrıca taksi ve otel için de bi-raz vermeyi önerdi. Pazartesi ilk iş Londra'daki seyahat acenta-sını ararsak bize kesinlikle havaalanından alabileceğimiz yeni biletler ayarlayacaklarını da ekledi.

"Sana paranı geri ödeyeceğiz," dedim minnettarlıkla.

"Hey, takma kafana," dedi. "Fazla bir şey değil zaten."

"Hayır, ödeyeceğiz," diye ısrar ettim.

"Tamam, paranız olduğunda ödersiniz," diye güldü.

O cömert, zengin bir düş tanrısı. Gerçi paranın önemli olma-dığı da aşikâr ya. Kriz yaşamıyorsanız tabii.

18 Ağustos Pazartesi

Surat Thani Koh Mamui'den Bangkok'a giden trende. Tren-
de olmak, çeltik tarlalarıyla üçgen şapkalı adamların geçip gidi-
şini izlemek çok hoş. Tren her durduğunda insanlar pencerelere
yanaşıp bizlere tavuk ikram ediyor, tadı da nefis. Jed'i düşünme-
den edemiyorum. Öyle iyi ve yardımseverdi ki bana Rebecca'yla
birlikte olmaya başlamadan önceki Mark Darcy'yi hatırlattı. Bi-
ze çalınmayan eşyalarımızı ve ayrıca çeşitli otellerden aldığı bir
sürü küçük şampuan ve sabunu koymamız için bir çanta bile
verdi;. Shaz mutlu, çünkü birbirlerine telefon numaralarını ve

adreslerini verdiler ve geri döner dönmez görüşecekler. Aslında, çok açık konuşmam gerekirse, Shaz dayanılmaz ölçüde kibirli davranıyor. Ama bu da iyi, çünkü Simon'la çok kötü zamanlar geçirmişti. Bütün erkeklerden değil, sadece boktan erkeklerden nefret ettiğinden hep şüphelenmiştim zaten. Oh Tanrım. Umarım uçağı kaçırmayız.

19 Ağustos Salı

11:00. Bangkok havaalanı. Bu korkunç bir kâbus. Beynime kan hücum etti ve doğru dürüst göremiyorum. Shaz uçağı yakalamak için önden gitti, ben de arkadan eşyaları getiriyordum. Köpekli bir görevlinin yanından geçmek zorunda kaldık. Köpek çantama doğru havlayıp duruyordu. Havaalanı görevlileri hızlı ve anlaşılmaz bir şekilde konuşmaya başladı ve sonra bir kadın asker benimle çantayı bir odaya götürdü. Burada içindekileri boşalttıktan sonra bir bıçakla çantanın astarını kestiler. İçinde beyaz tozla dolu plastik bir torba vardı. Ve sonra... Oh Tanrım. Oh Tanrım. Biri bana yardım etsin.

20 Ağustos Çarşamba

38 kg, alkol 0, sigara 0, kalori 0, bir daha Tayland hazır yemekleri yeme ihtimali 0.

11:00. Polis nezaretinde, Bangkok. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol. Sakin ol.

11:01. Sakin ol.

11:02. Ayaklarımda demir prangalar var. DEMİR PRANGALAR var. Sekiz Taylandlı orospu ve köşede bir lazımlıkla birlikte pis kokulu bir Üçüncü Dünya hücresindeyim. Sıcaktan bayılacak gibi oluyorum. Bu gerçek olamaz.

11:05. Oh Tanrım. Şimdi olanları anlıyorum. Bir insanın bu kadar duygusuz olabileceğine inanamıyorum. Biriyle yat, sonra her şeylerini çal ve arkadaşını kurye olarak kullan. İnanılmaz. Her neyse, yakında İngiliz Büyükelçisi gelip her şeyi açıklar ve beni kurtarır.

Öğlen. İngiliz Büyükelçisi nerede kaldı? Huzursuzlanmaya başlıyorum.

13:00. İngiliz Büyükelçisi öğle yemeğinden sonra gelir herhalde.

14:00. Belki İngiliz Büyükelçisi'nin acil işi çıkmıştır, belki masum bir kurban yerine gerçek uyuşturucu kaçakçılarıyla ilgilenmek zorunda kalmıştır.

15:00. Oh Tanrım, kahretsin. Umarım İngiliz Büyükelçisi'ne durumu *anlatmışlardır*. Shazzer ortalığı ayağa kaldırmıştır herhalde. Belki Shazzer'ı da yakalamışlardır. Ama nerede acaba?

15:30. Kendime hakim olmalıyım. Şimdi kendimden başka bir şeyim yok. Kahrolası Jed. Öfkeye kapılmamalıyım... Oh Tanrım, öyle acıktım ki.

16:00. Muhafız gelip iğrenç bir pilav ve yanımda bulundurma izin verilen bir takım kişisel eşyalar getirdi - bir kısa pantolon, Mark Darcy'nin fotoğrafı, Jude'un Shazzer'a nasıl orgazm

olunacağını gösterdiği bir fotoğraf ve kot pantolonumun cebinden çıkan buruşuk bir kâğıt parçası. Muhafıza İngiliz Büyükelçisi'ni sormaya çalıştım ama sadece başını sallayıp anlamadığım bir şeyler söyledi.

16:30. Görüyorsunuz ya? İşler kötü görüldüğünde bile güzel şeyler olabiliyor. Buruşuk kâğıt parçasında kitap kulübünde babamın okuduğu ve Mark'ın bana verdiği şiir yazılı. Edebiyat. Onu okuyup güzel şeyler düşüneceğim.

"Eğer" Ruyard Kipling

Çevrendeki herkes kendini kaybederken ve...

Oh Tanrım. Oh TANRIM. Acaba Tayland'da hâlâ idam cezası var mı?

21 Ağustos Perşembe

32 kg. (ç.i. ama hayali), alkol 14 (ama bu da hayali), sigara 0, kalori 12 (pilav), keşke Cleethorpes'e gitseydik deme sayısı 55.

05:00. Döşek niyetine serilmiş, içine çorap doldurulmuş, pire kaynayan iğrenç çuvalın üstüne kıvrılıp iğrenç bir gece geçirdim. Kirliliğe ve rahatsızlığa ne çabuk alışıyor insan. En kötüsü koku. Birkaç saat uyumayı başardım ve muhteşemdi, uyanıp neler olduğunu hatırladığım vakit dışında. İngiliz Büyükelçisi'nden hâlâ eser yok. Bunun sadece bir hata olduğundan ve her şeyin yoluna gireceğinden eminim. Moralimi bozmamalıyım.

10:00. Bir muhafız yanında pembe gömlekli bir adamla belirdi. "İngiliz Büyükelçisi misiniz?" diye haykırıp adamın üstüne atladım.

"Ah. Hayır. Büyükelçi'nin yardımcısıyım. Charlie Palmer-Thompson. Tanıştığımıza çok memnun oldum." Elimi sıkma tarzı öyle İngilizvari idi ki güven verici olabilirdi, hemen arkasından elini bilinçsizce pantolonuna silmeseydi.

Bana neler olduğunu sordu ve ayrıntıları dut rengi deri kaplı bir not defterine yazdı, arada "Ya, ya. Oh Tanrım, ne korkunç," gibi şeyler söyleyerek, sanki ona bir polo anektodunu aktarıyor muşum gibi. Paniğe kapılmaya başladım çünkü (a) durumun ciddiyetini kavramışa benzemiyordu, (b) tam anlamıyla bir İngiliz gibi -züppelik yapmak istemiyorum ama- düşünmüyordu, (c) bütün bunların bir hata olduğundan ve her an serbest bırakılabileceğimden istediğim kadar emin değildi.

"Ama niye?" dedim, ona tüm öyküyü tekrar anlattıktan sonra. Jed'in kulübeye zorla girmiş ve her şeyi planlamış olması gerektiğini açıkladım.

"Mesele şu ki," -Charlie sır verircesine öne eğildi- "buraya düşen herkes benzer bir hikâye anlatır. Bu yüzden şu sizin Jed yaptıklarını itiraf etmediği sürece korkarım durumunuz pek iç açıcı değil."

"İdam cezasına mı çarptırılacağım?"

"Ulu Tanrım, hayır. Yok canım. Hiç sanmam. En fazla on yıl yersiniz."

"ON YIL MI? Ama ben hiçbir şey yapmadım."

"Ya, ya, çok kötü bir durum, biliyorum," dedi içtenlikle başını sallayarak.

"Ama orada olduğunu bilmiyordum!"

"Tabii, tabii," dedi, sanki bir içki partisinde kendisini hafifçe utandırıcı bir durumun ortasında bulmuş gibi.

"Elinizden geleni yapacak mısınız?"

"Kesinlikle," dedi ayağa kalkarak.

Bana seçim yapmam için bir avukat listesi getireceğini ve onların ayrıntılarını açıklamak için iki kişiyi arayabileceğimi söyledi. Oldukça kötü bir durumdaydım. Aslında en iyisi Mark Darcy ile konuşmaktı, ama başımın tekrar belaya girdiğini itiraf etmek istemiyordum, özellikle de geçen sene annem ile Julio meselesini hallettikten sonra. Sonunda Shazzer'la Jude'da karar kıldım.

Şimdi kaderimin Oxbridge'li bir yeni yetmenin ellerinde olduğunu hissediyorum. Tanrım, burası öyle berbat ki. Öyle sıcak, pis kokulu ve tuhaf ki. Hiçbir şey gerçek değilmiş gibi geliyor.

16:00. Zifiri karanlık. Tüm yaşamım boyunca korkunç bir şeyin olmak üzere olduğu hissiyle yaşadım ve işte şimdi oldu.

17:00. Çökmemeliyim. Zihnimi bütün bunlardan uzak tutmalıyım. Belki şiiri okurum, ilk iki satırı göz ardı ederek:

"Eğer" Ruyard Kipling

Eğer çevrendeki herkes kendini kaybederken ve bunun için seni suçlarken

Vakarını koruyabilirsen;

Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilirsen,

Ama onların kuşkularını da kabullenebilirsen;

Eğer bekleyebilirsen, ve beklemekten yorulmazsan,

Veya yalan söylendiğinde, yalana bulaşmazsan,

Veya nefret edildiğinde, nefretle karşılık vermezsen,

Ve yine de fazla iyi görünmez, fazla bilgiche konuşmazsan;

Eğer düş kurabilir - ve düşlerini efendin yapmazsan;
Eğer düşünebilir - ve düşüncelerini hedefin yapmazsan;
Eğer zafer ve felaketle tanışıp
O iki sahtekâra da aynı şekilde davranırsan;
Eğer söylediğin gerçeklerin alçaklar tarafından
Aptallara tuzak olarak kullanılmasına katlanabilirsen,
Veya hayatını verdiği şeylerin kırıldığını görünce,
Eğilip onları aşınmış aletlerinle tamir edebilirsen;

Eğer bütün kazandıklarını bir araya toplayıp
Bir zar atışıyla riske atabilirsen,
Ve kaybedince tekrar baştan başlayıp
Kaybettiklerin konusunda tek bir söz etmezsen;
Eğer yüreğini, sinirlerini ve kaslarını
Sonuna kadar zorlayabilirsen,
Ve dayanabilirsen içinde hiçbir şey kalmayınca
Onlara "Dayan!" diyen iradenin dışında;

Eğer kalabalıklarla konuşup erdemini koruyabilirsen,
Veya Krallarla yürüyüp - sıradan insanlarla bağıni yitirmez
sen;
Eğer ne düşmanların, ne de seven arkadaşların seni incitebilirse;
Eğer herkes sana güvenirse, ama hiçbiri fazla güvenmezse;
Eğer amansız dakikayı
Altmış saniyelik koşuyla değerlendirebilirsen -
Dünya ve üstündeki her şey senindir,
Ve -daha da önemlisi- oğlum, sen bir Erkeksindir!

Güzel şiir. Çok güzel, neredeyse bir kendine yardım kitabı gibi. Belki Mark Darcy bana bu yüzden verdi! Belki başımın belaya girebileceğini sezdi! Veya belki de sadece bana tavırlarım

hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Kahretsin. Neyse, altmış saniyelik koşular yapmak ya da bir erkek olmak istediğimden emin değilim zaten. Hem bu felaketi bir zaferle aynı kefiye koyamam, çünkü anımsayabildiğim kadarıyla hiç zafer kazanmadım, ama yine de yüreğimi, sinirlerimi ve kaslarımı sonuna kadar zorlayacağım, bir Birinci Dünya Savaşı ya da orman askeri gibi, veya Ruyard Kipling her ne idiyse, dayanmayı sürdüreceğim. En azından idam edilmiyorum. Ayrıca hapishanede para da harcamadığımdan mali krizimi atlatma yolunda ilerleme kaydediyorum. Evet, pozitif bakmalıyım.

Hapishanede olmanın iyi tarafları:

1. Para harcamıyorum.
2. Kalçalarım eridi ve hiç çaba harcamadan herhalde üç dört kilo vermişimdir.
3. Artık saçımı yıkamama gerek kalmadı.

Böylece eve döndüğümde incecik, parlak saçlı ve mali durumu daha iyi biri olacağım. Ama ne zaman eve dönebileceğim? Ne zaman? Yaşlı olacağım. Ölü olacağım. Eğer burada on yıl kalırsam asla çocuk sahibi olamayacağım. Tabii dışarı çıkıp bir dölleme ilacı kullanıp sekiz çocuğum olmazsa. Yalnız, beş parasız, yaşlı bir kadın olarak sokakta posta kutuma tezek atan yaramaz sokak çocuklarına yumruğumu sallayacağım. Ama belki hapiste çocuk yapabilirim? İngiliz Büyükelçi Yardımcısı'nı beni döllemeye ikna edebilirim. Ama hapishanede nereden folik asit bulacağım? Bebeğin gelişimi aksayacak. Bunu kesmeliyim. Kesmeliyim. Kesmeliyim. Felaketleri düşünmeyi.

Ama gerçekten de bir felaketi yaşıyorum.

Şiiri tekrar okuyacağım.

22 Ağustos Cuma

Kalori 22, koşmakla geçirilen amansız dakikalar 0.

20:00. Kadın İslah Enstitüsü, Bangkok. Bu sabah gelip beni polis nezaretinden alıp doğru dürüst bir hapishaneye götürdüler. Umutsuzluk içindeyim. Bunun benden umudu kestikleri ve işimin bittiği anlamına geldiğini hissediyorum. Hücre büyük, pis kokulu bir oda. İçinde en az altmış kadın var. Kirlendikçe ve bitkinleştikçe gücüm ve bireyselliğim benden insafsızca alınıyor sanki. Bugün dört gündür ilk kez ağladım. Her şey bitmiş gibi hissediyorum. Artık unutulacağımı, burada hayatımı miskinlik içinde harcayacağımı hissediyorum. Uyumaya çalışacağım. Uyuyabilirsem harika olur.

23:00. Aargh. Tam uykuya dalmıştım ki bir şeyin boynumu emmesiyle uyandım. Lezbiyenlerdi. Hepsi beni öpüp mıncıklamaya başladı. Onlara durmaları için rüşvet veremiyordum çünkü sutyenimi zaten vermiştim ve külotsuz dolaşmayı kesinlikle kabullenemezdim. Muhafızı çağıramazdım, çünkü bu burada yapılabilecek en kötü şey. Bu yüzden kot pantolonumu eski, pis bir peştömalle değiştirmek zorunda kaldım. Kendimi saldırıya uğramış hissetmeme karşın, bir yanımda dokunulmaktan hoşlanmıştı. Aaah! Belki de ben bir lezbiyenim? Hayır. Sanmıyorum.

24 Ağustos Pazar

Ağlamakla geçirilen dakikalar 0 (yaşasın!).

Uyumak neşemi yerine getirdi. Sanırım Phrao'yu bulacağım. Phrao arkadaşım, çünkü buraya benimle aynı zamanda nakledil-

di ve ona sutyenimi ödünç verdim. İçine koyacak göğüsleri olmasa da sutyenimden hoşlanmışa benziyor - onu sürekli takip "Madonna" diyerek ortalarda geziniyor. Benimle benden hoşlandığı için mi, yoksa sutyenimi verdiğim için mi arkadaşlık ediyor bilmiyorum, ama bu koşullar altında fazla seçici olmaya gerek yok ve bir arkadaşına sahip olmak güzel. Ayrıca durumunun Beyrut rehinerleri salıverildiğinde kimsenin kendisinden hoşlanmadığı açıkça belli olan Terry Waite'inkine benzemesini de istemem.

Görüyorsunuz ya, çaba gösterirseniz her şeye alışabilirsiniz. Kendimi karamsarlığa kaptırmayacağım. Tanıdıklarım benim için bir şeyler yapıyorlardır mutlaka. Shazzer'la Jude gazete kampanyaları düzenleyeceklerdir, tıpkı John McCarthy için yapılan gibi ve hükümet binasının önünde üstünde resmim olan pankartlarla, meşaleler taşıyarak gösteri yapacaklardır.

Yapabileceğim bir şeyler olmalı. Bana öyle geliyor ki eğer serbest kalmam Jed'in yakalanmasına ve suçunun itiraf ettirilmesine bağlıysa onu yakalamak ve itiraf ettirmek yolunda biraz daha fazla çaba sarf edilmeli.

14:00. Yaşasın! Birden hücrenin en popüler kızı oldum. Phrao'ya sessizce Madonna şarkılarının sözlerini öğretiyordum ki etrafımızda küçük bir grup toplanmaya başladı. *Immaculate Collection*'daki bütün şarkıların sözlerini bildiğim için bana bir tanrıça gibi bakmaya başladılar. Sonunda genel istek üzerine bir battaniye yığınının üstüne sutyen ve peştemalle çıkıp mikrofon niyetine bir adet bezi kullanarak "Like A Virgin"i söylemek zorunda kaldım. Bunun üzerine muhafız tiz bir sesle bağırmaya başladı. Ona baktığımda İngiliz Konsolosluğu temsilcisinin içeri girmekte olduğunu gördüm.

"Ah, Charlie," dedim tevazuyla, kilimlerin üstünden inip ona

doğru koşarken bir yandan da peştemali sutyenin üstüne çekip daha saygıdeğer görünmeye çalışarak. "Geldiğine çok sevindim! Konuşacak öyle çok şeyimiz var ki!"

Charlie'nin ne tarafa bakacağını bilmez bir hali vardı, ama gözlerini sutyenden ayıramıyordu. Bana İngiliz Konsoloslugu'nun gönderdiği, içinde su, bisküvit, sandviç, böcek kovucu, kâğıt, kalem ve en önemlisi sabun bulunan bir kutu verdi.

Çok duygulanmıştım. Bu hayatımda aldığım en güzel hediyeydi.

"Sağ ol, sağ ol, nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," dedim duygusallıkla. Az kalsın ona sarılıp sertçe parmaklıklara yaslanacaktım.

"Önemli değil, aslında bu standart bir iştir. Aslında daha önce getirecektim ama ofisteki kahrolası herif sandviçleri mideye indirip durdu."

"Anlıyorum," dedim. "Şimdi, Charlie. Jed."

Anlamaz bakışlarla baktı.

"Jed'i hatırlıyor musun?" dedim sert bir sesle. "Bana çantayı veren herifi? Onu yakalamamız çok önemli. Sana onun hakkında daha bir sürü ayrıntı yazdıracağım. Sonra da bana narkotikten, aramayı yönetebilecek birini göndermeni istiyorum."

"Tamam," dedi Charlie, ciddi, ama aynı zamanda da hiç inandırıcı olmayan bir sesle. "Tamam."

"Şimdi gel," dedim, hükümdarın son günlerinde ona kafasına bir şemsiye indirmek üzereymiş gibi davranan Peggy Ashcroft'u anıştıran bir edayla. "Taylandlı yetkililer uyuşturucu konusunda gözdağı vermekte masum batılıları duruşmaya çıkarmadan tutuklayacak kadar ciddiyseler, en azından uyuşturucu satıcılarını yakalamaya istekli olduklarını göstermeliler."

Charlie bana boş boş baktı. "Evet, tabii, tabii," dedi, kaşlarını çatıp başını hevesle sallayarak. Gözlerinde en ufak bir kavra-

yış parıltısı yoktu.

Ona birkaç kez daha açıkladıktan sonra Charlie sonunda anladı.

"Evet, evet. Ne demek istediğini anlıyorum. Evet. Hapse atılmana sebep olan adamı yakalamaları gerek, çünkü bunu yapmazlarsa hiç çaba harcamıyormuş gibi görünürler."

"Kesinlikle!" dedim sırtarak. Başarımdan memnundum.

"Tamam, tamam," dedi Charlie ayağa kalkarak. Yüzünde hâlâ o çok içten ifade vardı. "Hemen harekete geçmelerini sağlayacağım."

Tam arkasından bakıp böyle bir yaratığın nasıl İngiliz diplomasisinin basamaklarını tırmanabilmiş olduğunu merak ederken, birden aklıma bir fikir geldi.

"Charlie?" dedim.

"Evet?" dedi, dosyalarının karışıp karışmadığına bakarak.

"Baban ne iş yapıyor?"

"Babam mı?" Charlie'nin yüzü aydınlandı. "Oh, Dışişleri'nde çalışıyor. Pis moruk."

"Politikacı mı?"

"Hayır, aslında memur. Eskiden Douglas Hurd'ün sağ koluydu."

Çabucak muhafızların bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra öne eğildim.

"Buradaki kariyerin ne durumda?"

"Aslında biraz durgun," dedi neşeyle. "Kalküta lanet olası bir kara delik, tabii adalarda çalışmıyorsan. Oh, affedersin."

"Diplomatik bir zafer kazanmak hoş olmaz mıydı?" dedim baştan çıkarıcı bir edayla. "Niye babanı aramıyorsun...?"

25 Ağustos Pazartesi

45.500 kg. (dikkat çekici zayıflık), yapılan - oh siktir et, beynim durdu. Zayıflamak için iyidir herhalde.

Öğlen. Kötü, moral bozucu bir gün. Herhangi bir şeyi etkileyebileceğimi düşünmekle çılgın olmalıyım. Sivrisinekler ve pireler her tarafımı ısırdı. İshal oldum, midem bulanıyor ve bitkin düştüm, üstelik lazımlığı kullanmak zorunda olduğumdan durumum iyice zorlaşıyor. Aslında bir bakıma iyi de oldu, çünkü kafa bulanıklığımı her şeyi gerçek dışı kılıyor: Gerçek hayattan çok daha iyi. Bir uyuyabilsem. Öyle sıcak ki. Belki sıtmaya yakalanmışımdır.

14:00. Kahrolası Jed. Yani, insan nasıl bu kadar...? Ama kin duymamalıyım, yoksa kendime zarar veririm. Kayıtsız olmalıyım. Ona karşı kötülük beslemiyorum, ona karşı iyilik beslemiyorum. Kayıtsızım.

14:01. Kahrolası cehennem kaçkını domuz. Umarım suratına bir kirpi saplanır.

18:00. İşe yaradı! İşe yaradı! Bir saat önce muhafız gelip beni hücreden çıkardı. Dışarı çıkıp kokudan uzaklaşmak harikaydı. Küçük bir sorgu odasına götürüldüm. İçeride ahşap taklidi formika bir masa, gri bir dosya dolabı ve bir Japon eşcinsel porno dergisi vardı. Muhafız dergiyi çabucak ortadan kaldırırken içeri kısa boylu, orta yaşlı, saygıdeğer görünümlü bir Taylandlı girdi ve kendini Dudwani olarak tanıttı.

Narkotiktenmiş. Oldukça sert biriydi. Sağ olasın Charlie.

Öykünün ayrıntılarını anlatmaya başladım. Jed'in hangi

uçakla geldiğini ve muhtemelen gittiğini, torbayı, Jed'in tarifini.

"Herhalde bunlar sayesinde izini bulabilirsiniz?" diye bitirdim. "Çantada parmak izleri olmalı."

"Oh, nerede olduğunu biliyoruz," dedi ilgisizce. "Ve parmak izleri yok." Vay be. Parmak izleri yokmuş. Bu göğüs uçlarının olmaması gibi bir şey.

"Niye yakalamadınız peki?"

"Dubai'de," dedi kayıtsızca.

Birden gerçekten öfkelendim.

"Oh, Dubai'de, öyle mi?" dedim. "Ve siz hakkında her şeyi biliyorsunuz. Ve onun yaptığını da biliyorsunuz. Ve benim yapmadığımı, onun ben yapmışım gibi gösterdiğini ama benim yapmadığımı biliyorsunuz. Ama akşam olunca evinize, karınızın, çocuklarınızın yanına gideceksiniz, ben ise çocuk doğurabileceğim yılların geri kalanını yapmadığım bir şey yüzünden burada geçireceğim, hem de sırf siz birine benim yapmadığım bir şeyi itiraf ettirmek zahmetine girmediniz diye."

Bana derin bir hayretle baktı.

"Niye ona itiraf ettirmiyorsunuz?" dedim.

"Dubai'de."

"Eee, başka birine itiraf ettirin öyleyse."

"Bayan Jones, biz Tayland'da..."

"Kulübeye zorla girdiğini gören veya onun yerine giren birileri olmalı. Birileri o uyuşturucuyu astarın içine koymuş olmalı. Bir dikiş makinesiyle dikilmiş. Gidip araştırsana, görevinizi yapsanıza."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi soğuk bir sesle. "Hükümetimiz uyuşturucu meselesini çok ciddiye alır."

"Benim hükümetim de vatandaşlarını koruma meselesini çok ciddiye alır," dedim, bir an Tony Blair'in içeri dalıp kafasına bir sopa indirdiğini hayal ederek.

Taylandlı adam boğazını temizledi. "Biz..."

"Ve ben bir muhabirim," diye sözünü kestim. "Büyük Britanya'nın en büyük televizyon haber programlarından birinde çalışıyorum," dedim, Richard Finch'in "Harriet Harman'ı düşünüyorum, siyah iç çamaşırlarını düşünüyorum..." diyen görüntüsünü göz ardı etmeye çalışarak.

"Benim için büyük bir kampanya düzenliyorlar."

Zihnimde Richard Finch belirdi: "Oh, sarkık bikinili Bridget tatilden dönmedi, öyle mi? Kumsalda öpüşmekten uçağı kaçırmıştır."

"Hükümetin en üst düzey yetkilileriyle bağlantılarım var ve *bence*, şu andaki siyasi durum göz önüne alındığında" -durup ona anlamlı bir bakış fırlattım, yani şu andaki siyasi durum her zaman *hassastır*, öyle değil mi?- "işlemediğim açıkça belli olan ve bunu sizin de itiraf ettiğiniz bir suç yüzünden bu gerçekten korkunç koşullarda yaşamaya mahkûm edilmem, sizin buradaki polis gücününse kendi yasalarını kendi vatandaşları üstünde uygulamaktan aciz halde suçu doğru dürüst araştırmaması medyamızda gerçekten çok kötü bir etki yaratır."

Peştemalime büyük bir vakarla sarınarak ona soğukkanlılıkla baktım.

Görevli sandalyesinde kımıldandı, kâğıtlarına baktı. Sonra kalemini hazırlayıp başını kaldırdı.

"Bayan Jones, kulübenize zorla girildiğini fark ettiğiniz ana geri dönebilir miyiz?"

Hah!

27 Ağustos Çarşamba

51 kg., sigara 2 (ama korkunç bir fiyat karşılığında), Mark Darcy/Colin Firth/Prens William'ın içeri dahlp "Tanrı ve İngilte-

re adına, müstakbel eşimi serbest bırakın!" demesi üzerine kurulan fanteziler: Sürekli.

İki gün boşuna endişelendim. Ne bir haber vardı, ne bir ziyaret. Sadece sürekli Madonna şarkıları söylemem yolunda talepler alıyordum. Sinirlerime hakim olmamın tek yolu "*Eğer*"i sürekli okumaktı. Sonra bu sabah Charlie çıkageldi - yepyeni bir ruh haliyle! Son derece içten, saygın ve özgüvenliydi. Yanında bir başka kutu vardı. Bunda krem peynirli sandviç vardı ve -daha önce hapishanede hamile kalmak üstüne fanteziler kurmuş olduğumdan- içimden yemek gelmedi.

"Evet. Gelişme kaydetmeye başladık," dedi Charlie, büyük MI5 sırlarının ağırlığını taşıyan bir hükümet ajanının ağırlıyla. "Hem de epey. Dışişleri Bakanlığı harekete geçti."

Kutucuklarda oturan küçük üst düzey tezekleri düşünmemeye çalışarak "Babanla konuştun mu?" dedim.

"Evet, evet," dedi. "Bu konuyla ilgili her şeyi biliyorlar."

"Gazetelere geçti mi?" diye sordum heyecanla.

"Hayır, hayır. Aman sus. Ortalığı karıştırmayalım. Her neyse. Sana mektup var. Arkadaşların babama vermiş. Babam oldukça etkileyici olduğunu söyledi."

Büyük kahverengi Dışişleri Bakanlığı zarfını titreyen ellerle açtım. Birincisi Jude'la Shazzer'ın büyük bir özenle, sanki casuslar okuyabilir kaygısıyla neredeyse şifreyle yazdığı bir mektuptu.

Bridge,

Merak etme, seni seviyoruz. Seni oradan kurtaracağız. Mark Darcy yardım ediyor (!).

Kalp atışlarım hızlandı. Bu alabileceğim en iyi haberdir (tabii on yıllık cezai hükümlerin yürürlükten kaldırılması dışında).

İçsel dinginliği ve hapishanenin rejim potansiyelini unutma. Yakında 192'de görüşeceğiz. Tekrar ediyoruz, merak etme. Seni kurtaracağız.

*Sevgilerle,
Jude ve Shaz.*

Mektuba gözlerimi duygu yüküyle kırpıştırarak baktım. Sonra hevesle diğer zarfa atıldım. Belki Mark'tan geliyordu?

Windermere Gölü'nün bir dizi fotoğrafını içeren bir kartın arkasına yazılmıştı:

St Anne's'deki büyükanneni ziyaret ediyor ve Gölleri tur ediyoruz. Hava biraz değişken ama fabrika mağazaları süper. Baban bir pösteki yelek aldı! Una'yı arayıp saati kurmuş mu diye sorar mısınız?

*Sevgiler,
Annen.*

30 Ağustos Cumartesi

51 kg. (umarım), alkol 6 (yaşasın!), sigara 0, kalori 8,755 (yaşasın!), çantama bakıp uyuşturucu var mı diye kontrol etme sayısı 24.

06:00. Uçaktayım. Eve dönüyorum! Özgürüm! Zayıfım! Temizim! Parlak saçlıyım! Kendi temiz giysilerim içindeyim! Yaşasın! Yanımda gazeteler ve *Marie Claire* ve *Hello!* var! Her şey harika.

06:30. Anlaşılmaz bir iç sıkıntısı. Tekrar bir uçakta, karanlıkta herkes uyurken oturmak rahatsız edici. Neşeli olmak yolunda büyük bir baskı hissediyorum, ama aslında korkuyorum. Dün

gece muhafızlar gelip beni çağırıldı. Bir odaya götürüldüm. Bana giysilerimi geri verdiler. Bu kez karşımda Brian adında, kısa kollu gömlekli ve tel çerçeveli gözlüklü, farklı bir elçilik görevlisi vardı. Dubai'de bir "gelişme" olduğunu ve Dışişleri Bakanlığı'nın en üst düzeyinden baskı yapıldığını ve beni hava değişmeden hemen ülkeden çıkarmaları gerektiğini söyledi.

Elçilikte olmak tuhaftı. İçeride sadece Brian vardı. Beni hemen oldukça çıplak, eski tarz bir banyoya götürdü. Burada bütün eşyalarım üst üste konulmuştu. Bana bir duş alıp üstümü değiştirmemi, ama çok acele etmemi söyledi.

Ne kadar zayıflamış olduğuma inanamadım, ama saç kurutma makinesi olmadığından saçlarım hâlâ çılgınca görünüyordu. Bu önemli değildi tabii, ama geri dönerken güzel görünmeyi istedim. Tam makyaja başlarken Brian kapıya vurup gitmemiz gerektiğini söyledi.

Her şey çok hızlı olup bitti. Arabayla sisli geceye çıkıp keçilerle ve korna çalan arabalarla ve tüm bir ailenin üstünde oturduğu bisikletlerle dolu yollardan hızla geçtik.

Havaalanının temizliğine inanamadım. Normal yoldan değil, özel bir elçilik yolundan geçtim. Bütün işlemler tamamlandı. Kapıya vardığımda bütün pistin boş olduğunu, sadece içinde parlak sarı yelekli bir adamın bizi beklediği tek bir uçağın bulunduğunu gördüm.

"Sağ ol," dedim Brian'a. "Charlie'ye benim için teşekkür et."

"Edeceğim," dedi kuru bir sesle. "En azından babasına." Sonra bana pasaportumu verip gerçekten büyük bir saygıyla elimi sıktı. Böylesine, hapse atılmadan önce bile alışık değildim. "İyi iş başardınız," dedi. "İyi iş başardınız Bayan Jones."

10:00. Biraz uyudum. Geri dönmek beni gerçekten heyecanlandırıyor. Ruhsal bir aydınlanma yaşadım. Artık her şey farklı olacak.

Yeni ruhsal aydınlanma sonrası hayat kararları:

1. Tekrar sigara ya da içki içmeye başlamayacağım, ne de olsa on bir gündür ağızıma içki koymadığım gibi sadece iki sigara içtim (onları bulmak için çektiklerimi tekrar yaşamak istemiyorum). Ama şimdi küçük bir şişe şarap içebilirim. Kutlama yapmaya ihtiyacım var tabii. Evet.
2. Erkeklerle değil, kendime güveneceğim. (Mark Darcy benimle tekrar çıkmaya başlarsa başka tabii. Oh Tanrım, umarım bunu yapar. Umarım onu hâlâ sevdiğimi fark eder. Umarım beni dışarı çıkartan o olmuştur. Umarım beni havaalanında bekliyordur.)
3. Kilo, çılgın saçlar, Jude'un düğününe kimi davet ettiği gibi aptalca şeylere kafayı takmayacağım.
4. Kendine yardım kitaplarının, şiirlerin tavsiyelerini göz ardı etmeyecek, ama bu tavsiyeleri optimizm, soğukkanlılığını korumak, bağışlayıcı olmak gibi konularla sınırlandıracağım (ama belki de Kahrolası Jed'i affetmem. Bundan sonra böyle anılacak.)
5. Erkeklerle karşı daha dikkatli olacağım, ne de olsa açıkça -Daniel'in ve Kahrolası Jed'in de gösterdiği gibi- tehlikeliler.
6. Richard Finch gibi insanları tepeme çıkarmayacak, kendime güveneceğim.
7. Daha ruhani olacak, ruhsal ilkelere bağlı kalacağım.

Güzel, şimdi *Hello!*yu ve gazeteleri okuyabilirim.

11:00. Mımm. Yeni tombullaşmış Diana'yla kıllı Dodi'nin muhteşem fotoğrafları. Ama pöh. Ben daha yeni zayıflamışken Diana tombulluk modası çıkarıyor. Harika. Umarım mutludur, ama Dodi'nin ona uygun olduğundan emin değilim. Umarım onunla sadece sersemin teki olmadığı için çıkmıyordur. Ama bu yüzden çıkıyorsa da anlarım.

11:15. Gazetelerde benimle ilgili bir haber yok gibi görünüyor - gerçi Charlie'nin de söylediği gibi her şey gizli kapaklı olup bitti, Tayland'la ilişkiler, yarfıstığı yağı ithalatı vs. etkilenmesin diye.

11:30. Kahverengi bu sezonun siyahı! Demin *Marie Clarie*'i karırtırdım.

11:35. Aslında kahverengi bu sezonun grisi olmalıydı, çünkü gri geçen sezonun siyahıydı. Evet.

11:40. Ama bu ç. büyük bir felaket. Gardrobumdaki kahverengi giysilerin sayısı 0. Ama belki tıpkı salıverilmem gibi elime beklenmedik bir şekilde para geçer.

11:45. Mımm. Bunca zamandan sonra şarap nefis geliyor. Gerçekten başımı döndürüyor.

12:30. Öğğ. Bir sürü gazete okuduktan sonra biraz midem bulanmaya başladı. Bunu yaptıktan sonra tıpkı akşamdan kalmışlık gibi depresiflik ve utanç yaşandığını unutmuşum - ve dünyanın, insanların iyi doğup sonra kötüleştiği aynı, korkunç öykünün sürekli tekrarı olduğunu.

Tacizci rahibin haberi özellikle hoşuma gitti. Başka insanların kötü davranışları her zaman eğlendirici. Ama tacizci rahibin kurbanlarına yardım grubunun kurucularının ("çünkü rahiplerle ilişkiye giren kadınların çoğunlukla yardım isteyebilecekleri kimseleri yoktur") oldukça partizanca davrandığını düşünüyorum. Peki başvuracak kimsesi olmayan diğerleri ne olacak? Muhafazakâr bakanlarla, kraliyet ailesinin üyeleriyle yatmış mili sporcularla, ünlülerle ya da kraliyet ailesinin üyeleriyle yatmış

Roma Katolik kilisesi rahipleriyle ve halktan kişilerle yatmış (ki bu kişilerin bunu sonradan itiraf ettikleri Roma Katolik kilisesi rahipleri bu öyküleri pazar gazetelerine satarlar) ünlülerle yatmak zorunda kalanlara da destek veren gruplar olmalı. Belki öykümü pazar gazetelerine satarım ve para bu yolla gelir. Hayır, bu yanlış, görüyorsunuz ya, ruhsallığımı ucuz gazete mantığıyla kirlendi.

Ama belki de bir kitap yazarım. Belki İngiltere'ye bir kahraman gibi dönüp *Başka Bir Bulut Formasyonu* gibi meteorolojik göndermeli bir kitap yazarım. Belki Mark, Jude, Shazzer, Tom, ailem, bekleyen bir fotoğrafçı ordusu ve bir röportaj için yalvaran Richard Finch tarafından karşılanırım. Fazla öfkelenmesem iyi olur. Umarım delirmem. Sanki polis ya da elçilik müsteşarları tarafından karşılanıp sorgulanmak üzere gizli bir merkeze götürülecekmişim gibi geliyor. Biraz uyusam iyi olur.

21:00. (Şimdi İngiltere saatiyle.) Heathrow havaalanına vardığımızda beynim zonkluyordu. Bekleyen basın ordusunun karşısına çıkmadan önce elbiselerimi ekmek kırıntılarından ve uçakta tatlı niyetine verdikleri pembe diş macunundan temizledikten sonra söyleyeceklerimi gözden geçirdim - "Bir kâbustu. Gerçek bir kâbus. Durup dururken tepeme inen bir şimşek. Öfke (kin?) duymuyorum, çünkü insanlar arkadaşlarının tuhaf adamlarla yatmasının tehlikeleri konusunda uyarılmışsa hapiste geçirdiğim zaman harcanmamış (boşuna yaşanmamış?) olacak." Ancak bir yandan da fotoğrafçı ordusunun gerçekten orada olduğunu sanmıyordum. Gümrükten olaysız bir şekilde geçip tanıdık yüzler bulmak için etrafıma bakınırken birden çevrem - basın ordusu tarafından sarıldı. Suratımda flaşlar patlıyordu. Beynim tamamen durdu ve papağan gibi, bir fahişeyle sevişirken yakalanan bir bakan gibi "yorum yok" demekten ve el arabasını kendi-

mi her an düşecekmiş gibi hissederek itip yürümekten başka bir şey yapamıyordum. Sonra birden el arabası benden alındı ve birileri kollarını omzuma atıp "Her şey yolunda Bridget, buradayız, yanındayız, her şey yolunda," dedi.

Jude'la Shazzer'dı.

31 Ağustos Pazar

52 kg. (Evelt! Evet!! 18 yıllık rejimin zaferi, gerçi bedeli biraz ağır oldu ama), alkol 4, kalori 8,995 (kesinlikle hak etmiştim), duvardaki delik konusunda İnşaatçı Gary'nin yaptıkları 0.

02:00. Dairemde. Eve dönmek ne güzel. Jude'la Shazzer'ı tekrar görmek de öyle. Havaalanında bir polis bizi bir sorgu odasına gördü. Burada narkotikten insanlar ve Dışişleri Bakanlığı'ndan, bir sürü soru sormaya başlayan bir adam vardı.

"Baksanıza, bu kahrolası iş bekleyemez mi?" diye patladı Shaz öfkeyle, bir dakika sonra. "Ne halde olduğunu görmüyorsunuzuz?"

Adamlar devam etmeyi gerekli görüyor gibiydi, ama sonunda Shaz'ın "Siz insan mısınız yoksa canavar mı?" diye kükreyip durmasından ve onları Uluslararası Af Örgütü'ne şikayet etmekle tehdit etmesinden öyle korktular ki yanımıza bizi Londra'ya götürmesi için bir polis verdiler.

"Bir dahaki sefere kimlerle haşır neşir olduğunuza dikkat edin bayanlar," dedi Dışişleri Bakanlığı görevlisi.

Jude "Oh, elbette efendim," deyip profesyonel bir havayla teşekkür etmeye geçerken Shaz "Oh, yeter artık," dedi.

Dairemdeki buzdolabı yiyecek doluydu, fırına girmeyi bekleyen pizzalar, Milk Tray ve Dairy Box, tütsülenmiş sombalığı,

Minstrel paketleri ve Chardonnay şişeleri vardı. Duvardaki polietilen delikte iri bir "Hoş geldin Bridget," pankartı asılıydı. Ve Tom -tekrar San Francisco'daki gümrük görevlisinin yanına taşınmış- bir faks göndermişti:

HAYATIM, UYUŞTURUCULAR ŞEYTAN TOZUDUR. HAYIR DE! SANIRIM ŞU ANDA EN ZAYIF HALİNDESİNDİR. BÜTÜN ERKEKLERİ HEMEN TERK EDİP EŞCİNSEL OL. BURAYA GELİP BİZİMLE YAŞA. CALIFORNIA TARZI ÜÇLÜ EŞCİNSEL SANDVIÇ SEKSİ YAPALIM. JEROME'UN KALBİNİ KIRDIM! HAHAHAAAAHA.

BENİ ARA. SENİ SEVİYORUM. HOŞ GELDİN.

Jude'la Shaz yatak odasında saçılı duran her şeyi kaldırmış ve yatağa temiz çarşaflar sermiş, komodinin üstüne temiz çiçekler ve Silk Cut koymuşlardı. Bu harika kızları seviyorum. O harika, narsist Tom'u da.

Bana bir banyo yaptırdılar ve bir bardak şampanya getirdiler. Ben de onlara pire ısırıklarımı gösterdim. Sonra pijamalarımı giydim ve hep birlikte yatağın üstüne sigaralar, şampanya ve Cadbury's Milk Tray'le oturduk ve olanları birbirimize anlatmaya başladık, ama arada uyuyakalmış olmalıyım, çünkü şimdi ortalık karanlık ve Jude'la Shaz yastığıma uyanınca onları aramamı söyleyen bir not bırakarak gitmişler. İkisi de Shazzer'ın evinde kalıyor, çünkü Jude'un dairesi evlenince Alçak Richard'la birlikte yaşayabilsinler diye yeniden düzenleniyor. Umarım onun inşaatçısı benimkinden iyidir. Duvardaki delikte hiçbir değişiklik yok.

10:00. Aaah! Neredeyim ben? Neredeyim ben?

10:01. Çarşafli yatakta olmak tuhaf. Hoş, ama gerçek dışı. Ooh, gazetelere çıkacağımı anımsadım. Gidip alayım. Her şeyi kesip saklayacak ve torunlarım göstereceğim (eğer torunum olursa). Yaşasın!

10:30. İnanılmaz bir şey bu. Bir rüya ya da pis bir Nisan Bir şakası gibi. İnanılmaz. Diana ölmüş olamaz. O böyle bir şey yapmaz.

11:10. Televizyonu açacağım ve bir yanlışlık olduğunu, geri döndüğünü söyleyecekler. Sonra onu Yat Kulübü'nden çıkarken göreceğiz. Fotoğrafçılar ona nasıldı diye soracak.

11:30. İnanamıyorum. Hiçbir yetkilinin ne yapacağını bilemediği çok açık ve bu öyle korkutucu ki.

Öğlen. En azından kontrol Tony Blair'de. Papağan gibi "yas ve şoktayız" demek yerine herkesin düşündüklerini söyledi.

13:15. Dünya delirmiş gibi. Geri dönecek bir normallik yok.

13:21. Jude'la Shaz niye aramadı?

13:22. Oh, belki uyuduğumu sanıyorlardır. Onları arayacağım.

13:45. Jude, Shazzer, ben, hepimiz onun ulusal hazinemiz olduğu konusunda hemfikir olduk. Ayrıca ona cimrice davranılmasından ve İngiltere'de olmaktan hoşlanmamasından da esef duyduk. Sanki cennetten dev bir el inip "Eğer onun hakkında ağız dalaşına tutuşacaksanız kimse ona sahip olamayacak," dedi.

14:00. Tam da gazeteye çıkacağım güne denk geldi. Hakkımda tek satır yok.

18:00. Öldüğüne inanamıyorum. İnanmak için gazete manşetine tekrar tekrar bakmak zorunda kalıyorum. Prenses Diana gerçekten bekâr kadınların koruyucu aziziydi, çünkü önce hepimizin yapmamız gerektiğini sandığımız şeyi yapıp, yani yakışıklı bir prensle evlenip, sonra da hayatın böyle olmadığını söyleyecek kadar dürüst davrandı. Ayrıca böylesine güzel ve muhteşem bir kadına aptal erkekler tarafından bok muamelesi yapılıyorsa ve sevgisiz, yapayalnız bırakılıyorsa, size de aynı muamele yapıldığında bunun sebebinin işe yaramazın teki olmanız olmadığını hissediyordunuz. Ayrıca kendini yeniden keşfedip duruyor, sorunlarını çözüyordu. Hem modern bir kadın olmak için öyle çaba sarf ediyordu ki.

18:10. Hımın. Ölsem insanlar hakkımda ne der acaba?

18:11. Hiçbir şey.

18:12. Tayland'da hapse atılmamdan bahsetmezlerse tabii.

18:20. Birden korkunç bir şeyi fark ettim. Televizyonu sesi kısık halde izliyordum ki birden bir gazetenin ilk sayfası çıktı ve üstünde kaza sonrasının fotoğrafları var gibiydi. Korkunç bir parçamın fotoğrafları görmek istediğini fark ettim. O gazeteyi almazdım tabii ama... Öğğ! Öğğ! Bu nasıl bir insan olduğumu gösteriyor? Oh Tanrım. Korkuncum.

18:30. Boşluğa bakıp duruyorum. Prenses Diana'nın bilincimin ne kadar büyük bir parçası olduğun fark etmemiştim. Bu Jude'la

Shazzer'ın neşe saçıp kıkırdayarak şakalar yapması, dudaklarına parlaticı sürmesi, sonra birden yetişkinlerin dünyasının korknuç bir parçasına dönüşerek ölmesi gibi bir şey.

18:45. Televizyonda gördüm. Kadının teki Prenses Diana için bir ağaç dikmiş. Belki pencere eşiğime bir bitki koyabilirim? Mesela, şey, saksı içinde? Cullens'ten alabilirim.

19:00. Hımmm. Saksı fikri hoşuma gitmedi.

19:05. Herkes bu yerleşik bir gelenekmişçesine çiçeklerle Buckingham Sarayı'na gidiyor. İnsanlar bunu hep yapar mıydı? Bu insanların televizyona çıkmak için yaptıkları, pazarın önünde bütün gece kamp yapmak gibi bir şey mi yoksa gerçekten sami-mi bir davranış mı? Hımmın. Ama içimden gitmek geliyor.

19:10. Çiçeklerle gitmek biraz tuhaf olabilir... ama onu gerçekten severdim. Yetkinin merkezinde size benzeyen birinin bulunması gibi bir şeydi. Ayrıca şu karamayınları gibi konularda çok eleştirilse de bence çılgın basını kullanmanın son derece zekice bir yoluydu. Evde oturup sıkıntıdan patlamaktan iyidir.

19:15. Büyük duygu ifadelerine katılamayacaksam başkentte oturmanın anlamı ne? Bu pek İngilizvari bir tavır gibi görünmüyor, ama belki havayla ve Avrupa'yla ve Tony Blair'le birlikte her şey değişmiştir ve artık kendini ifade etmek doğal bir şeydir. Belki Diana İngilizlerin eski kafalığını yıktı.

19:25. Tamam, kesinlikle Kensington Sarayı'na gideceğim. Ama çiçeğim yok. Benzinciden alırım.

19:40. Benzincide çiçek kalmamış. Sadece portakallı çikolata ve sütlü krema gibi şeyler kalmış. Güzel, ama uygunsuz.

19:45. Ama eminim o bunlara bayılırdı.

19:50. Bir *Vogue* nüshası, Milk Tray, bir paket neskafe ve bir paket Silk Cut seçtim. Kusursuz değil, ama nasılsa herkes çiçek getirecek. Diana *Vogue*'u severdi, biliyorum.

21:30. Gittiğime ç. memnunum. Kensington'da yürürken insanlar nereye gittiğimi ve yalnız olduğumu fark ederler diye biraz utandım. Ama ona bakarsanız Prenses Diana da çoğu zaman tek başınaydı.

Parkın içi ç. karanlık ve huzurluydu. Herkes sessizce tek bir yönde yürüyordu. Haberlerdeki gibi ortalığı feryat figan inletenler yoktu. Duvarın dibi karanlıkta çiçeklerle ve mumlarla kaplıydı. İnsanlar sönen mumları tekrar yakıyor ve mesajlar okuyorlardı.

Umarım onca zaman kendini yetersiz hissettikten sonra şimdi insanların kendisi hakkındaki hislerini biliyordur. Aslında bu dış görünüşleri hakkında endişelenen ve kendilerini yetersiz hissederek ve çok fazla endişelenmemek için kendilerinden çok şey bekleyen tüm kadınlara bir ders olmalı. *Vogue*'dan ve çikolatalardan ve neskafeden biraz utandığımdan onları hemen çiçeklerin altına gizleyip mesajlara baktım. Bunları okuyunca hislerinizi ifade etmek için bir sözcü olmak gerekmediğini hissediyorsunuz. En güzeli sanırım İncil'den alıntıydı. Yaşlı bir kadının titrek eliyle yazılmıştı: "Başım dertteyken beni düşündün, hastayken ziyaret ettin, insanlar kaçarken sen elimi tuttun. En fakir ve zavallı insanlara yaptıklarını bana yapmışsın gibi hissediyorum."

12

Tuhaf Zamanlar

1 Eylül Pazartesi

52 kg. (hemen tekrar kilo almaya başlamamaya dikkat etmeliyim), kalori 6,452.

"Kapıya varınca bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım," dedi Shaz, dün gece Jude'la geldiklerinde. "Ama havaalanı görevlileri ne olduğunu söylemedi ve uçağa binmemde ısrar ettiler, sonra da çıkmama izin vermediler ve birden havalanıverdiler."

"Ne zaman öğrendin peki?" dedim, Chardonney kadehimi boşaltırken. Jude hemen şişeyi uzatıp kadehimi tekrar doldurdu. Mükemmeldi, mükemmeldi.

"İndikten sonra," dedi Shaz. "Korkunç bir uçuştı. Sadece uçağı kaçırdığını umuyordum, ama bana karşı gerçekten çok tuhaf ve küçümseyici bir tavırları vardı. Sonra uçaktan iner inmez..."

"Tutuklandı!" dedi Jude neşeyle. "Öyle sinirlendi ki."

"Yo hayır," dedim. "Ve Jed'in orada olacağını umuyordun."

"O piç kurusu," dedi Shaz, kıpırmızı kesilerek.

Bir daha Jed'den bahsetmesem iyi olur diye düşündüm.

"Bangkok'taki kuyrukta arkada bir adamı duruyormuş," di-

ye açıkladı Jude. "Heathrow'da bir telefon bekliyormuş ve hemen bir uçakla Dubai'ye gitmiş."

Shaz karakoldan Jude'u aramış ve hemen Dışişleri Bakanlığı'na gitmişler.

"Sonra hiçbir şey olmadı," dedi Jude. "Senin on sene yiyeceğinden bahsetmeye başladılar."

"Hatırlıyorum." Ürperdim.

"Çarşamba gecesi Mark'ı aradık ve hemen Af Örgütü'ndeki ve Interpol'deki bütün tanıdıklarını aradı. Annene ulaşmaya çalıştık, ama telesekreter gölleri turlamaya gittiğini söylüyordu. Geoffrey ile Una'yı aramayı düşündük, ama isteri krizine gireceklerdi ve bunun faydası olmayacaktı."

"Çok akıllıca," dedim.

"İlk Cuma doğru dürüst bir hapishaneye nakledildiğini duyduk..." dedi Shaz.

"Ve Mark uçakla Dubai'ye gitti."

"Dubai'ye mi gitti? Benim için mi?"

"Harikaydı," dedi Shaz.

"Peki ama nerede? Ona mesaj bıraktım, ama aramadı."

"Hâlâ orada," dedi Jude. "Sonra Pazartesi günü Dışişleri Bakanlığı'ndan bir telefon aldık. Her şey değişmiş gibiydi."

"Bu Charlie babasıyla konuştuktan sonra olmuştur!" dedim heyecanla.

"Sana mektup göndermemize izin verdiler..."

"Sonra Salı günü Jed'i yakaladıklarını duyduk..."

"Ve Mark, Cuma günü arayıp itiraf ettirdiklerini söyledi..."

"Sonra Cumartesi günü arayıp uçakta olduğunu söylediler!"

"Yaşasın!" dedik hep birden, kadeh tokuşturarak. Lafı Mark'a getirmek için kıvranıyordum, ama kızların bütün yaptıklarından sonra sığ ve nankör görünmek istemiyordum.

"Eee, hâlâ Rebecca'yla çıkıyor mu peki?" diye patladım.

"Hayır!" dedi Jude. "Çıkıyor! Çıkıyor!"

"Ne oldu ki?"

"Bilmiyoruz," dedi Jude. "Her şey yolunda gibiydi, sonra Mark birden Tuscany gezisini iptal etti ve-"

"Rebecca şimdi kimle çıkıyor dünyada bilemezsin," diye araya girdi Shaz.

"Kimle?"

"Tanıdığın biriyle."

"Daniel'le olamaz?" dedim, tuhaf, karmaşık hislere kapılarak.

"Hayır."

"Colin Firth'le mi?"

"Hayır."

"Çok şükür. Tom'la mı?"

"Hayır. Çok iyi tanıdığın birini düşün. Evli."

"Babamla mı? Magda'nın Jeremy'siyle mi?"

"Yaklaşıyorsun."

"Ne? Geoffrey Alconbury ile çıkıyor, değil mi?"

"Hayır." Shaz kıkırdadı. "O Una'yla evli ve eşcinsel."

"Giles Benwick'le," dedi Jude birden.

"Kiminle?" dedim.

"Giles Benwick'le," diye doğruladı Shaz. "Tanrı aşkına, Giles'i bilirsin, Mark'la çalışan, Rebeccalarda intihardan kurtardığın."

"Senden hoşlanıyordu."

"Rebecca'yla başlarına gelenlerden sonra birlikte Gloucestershire'a kapanıp kendine yardım kitapları okumaya başladılar ve şimdi - birlikteler."

"Bir bütün gibiler," diye ekledi Jude.

"Aşkta birleştiler," dedi Shaz.

Bir sessizlik oldu. Hepimiz kaderin bu garip oyunu karşısında afallamış halde birbirimize baktık.

"Dünya çıldırmış," diye patladım, hayret ve korkuyla karışık şekilde. "Giles Benwick yakışıklı değil, zengin değil."

"Şey, aslında zengin," diye mırıldandı Jude.

"Ama bir başkasının erkek arkadaşı değil. Rebecca için normal açıdan bir statü sembolü değil."

"Çok zengin olmasını saymazsak," dedi Jude.

"Yine de Rebecca onu seçti."

"Doğru, kesinlikle doğru," dedi Shaz heyecanla. "Tuhaf zamanlar! Tuhaf zamanlarda yaşıyoruz gerçekten!"

"Yakında Prens Philip bana çıkma teklif edecek ve Tom da Kraliçe'yle çıkıyor olacak," diye haykırdım.

"Kibirli Jerome'la değil, sevgili Kraliçemizle," diye açıklık getirdi Shaz.

"Yarasalar güneyi yemeye başlayacak," diye devam ettim. "Atlar kafalarında kuyrukla doğacak ve donmuş sidik küpleri tetrallarımıza inip bize sigara ikram edecek."

"Ve Prens Diana da öldü," dedi Shaz ciddiyetle.

Ruh hali birden değişti. Hepimiz suskunlaştık, bu vahşice, şok edici ve akıl almaz düşünceyi özümsemeye çalıştık.

"Tuhaf zamanlar," dedi Shaz, başını uğursuzca sallayarak. "Gerçekten tuhaf zamanlardayız."

2 Eylül Salı

52.400 kg. (yarın kesinlikle abur cubura son vereceğim), alkol 6 (fazla içmeye başlamamalıyım), kalori 6,285 (fazla yemeye başlamamalıyım).

08:00. Dairemde. Diana'nın ölümü dolayısıyla Richard Finch Tayland Uyuşturucu Kızı'yla (benimle) ilgili bütün haber çalış-

malarını durdurdu ve bana kendimi toplamam için iki gün verdi. Ölümü kabullenemiyorum, aslında başka hiçbir şeyi de. Belki şimdi ulusal bir depresyon başlar. Bu kesinlikle bir dönemin sonu, buna şüphe yok, ama yeni bir dönemin de başlangıcı, sonbahar gibi. Yeni başlangıçların vakti geldi.

Eski alışkanlıklarıma geri dönmemekte kararlıyım. Tüm yaşamımı telesekreterimi kontrol edip Mark'ın aramasını bekleyerek harcamayacağım. Sakin ve kararlı olacağım.

08:05. Ama Mark niye Rebecca'dan ayrıldı ki? Rebecca niye Giles Benwick'le çıkıyor? NİYE? NİYE? Dubai'ye beni hâlâ sevdiği için mi gitti? Ama niye beni aramadı? Niye? Niye? Her neyse. Artık bunların önemi yok. Kendi üstümde çalışıyorum. Bacaklarıma yağ masajı yaptıracağım.

10:30. Tekrar dairede. Bacak masajına geç gittim (08:30.da) ve güzellik uzmanının "Prenses Diana" yüzünden gelmeyeceğini öğrendim. Sekreter bu konuda alaycıydı ama, kendisine de söylediğim gibi, biz kimiz ki başkalarının neler yaşadıklarını bilelim? Bütün olanlardan bir şey öğrendiysem o da başkalarını yargılamamak gerektiği.

Ama eve dönerken bu ruh halimi korumam zor oldu. Kensington Caddesi'nde ağır bir trafik sıkışıklığına yakalanınca on dakikalık yolu seksen dakikada kat edebildim. Sıkışıklığın kaynağına vardığımdaysa bunun sadece bir yol tamiraty olduğunu gördüm, ancak ortalıkta işçi filan yoktu ve sadece bir tabela vardı: "Bu yolda çalışan işçiler Prenses Diana'ya bir saygı gösterisi olarak dört gün çalışmaya ara vermiştir."

Ooh, telesekreterin ışığı yanıyor.

Mark'tı! Sesi çok hafif ve cızırtılı geliyordu. "Bridget... haberi yeni aldım. Kurtulduğuna çok sevindim. Harika. Sonra geri..."

Hatta gürültülü bir tıslama oldu, sonra telefon kapandı.

On dakika sonra telefon çaldı.

"Oh, selam hayatım, bil bakalım sana ne haberim var?"

Annemdi. Benim annem! İçimde büyük bir sevginin kabardığını hissettim.

"Ne?" dedim gözlerim yaşarak.

"Gürültünün ve telaşın ortasında sessizce ilerle ve sessizliğin ne kadar huzurlu olabileceğini anımsa."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Anne?" dedim sonunda.

"Şışt, hayatım. Sessizlik." (Yine sessizlik oldu.) "Sessizliğin ne kadar huzurlu olabileceğini anımsa."

Derin bir soluk aldım, telefonu çenemin altına sıkıştırdım ve kahve yapmaya devam ettim. Görüyorsunuz ya, artık başkalarının deliliğine karşı kayıtsız kalmayı öğrenmiş bulunuyorum, ne de olsa kendi dertlerim bana yetiyor. Tam o sırada cep telefonum çalmaya başladı.

Birinci telefon titremeye ve haykırmaya başlamıştı: "Bridget, sessizlik içinde çalışmayı öğrenmezsen asla denge kuramazsın." Onu göz ardı etmeye çalışıp cep telefonunu açtım. Babamdı.

"Ah Bridget," dedi katı, asker tarzı bir sesle. "Annenle konuşur musun lütfen? Aklını kaybetmiş gibi davranıyor."

Peki ya ben? Bana olanlar hiç umurlarında değil mi? Kendi öz evlatlarına olanlar?

Annemin bulunduğu telefonda hıçkırıklar, çığlıklar ve açıklayamadığım şangırtılar geliyordu. "Tamam baba, hoşçakal," dedim ve tekrar önceki telefona geçtim.

"Hayatım," dedi annem boğuk, çatlak, kendine acıyan bir fısıltıyla. "Sana söylemem gereken bir şey var. Bunu ailemden ve sevdiklerimden daha fazla gizleyemem."

"Aile" ve "sevdikler" arasındaki ayrım üstünde fazla durmaya çalışarak neşeli bir sesle "Söylemek istemiyorsan kendini buna mecbur hissetme!" dedim.

"Peki ya ne yapayım?" diye haykırdı isterik bir sesle. "Yalan içinde mi yaşayayım? Ben bir bağımlıyım hayatım, bir bağımlı!"

Neye bağımlı olduğuna karar verdiğini bulmaya çalıştım. Annem 1952'deki yirmi birinci doğum günü partisinde Mavis Enderbury içkiyi fazla kaçırıp evine "Peewee" adlı birinin bisikletiyle götürülmek zorunda kaldığından beri bir bardak kremalı şeriden fazlasını içmez. İlaç kullanımına gelince... Kettering Amatör Drama Derneği'nin iki ayda bir düzenlediği gösteriler sırasında öksürüğü tutunca Fisherman's Friend kullanır, o kadar.

"Ben bir bağımlıyım," dedi tekrar, sonra da dramatik bir şekilde durdu.

"Tamam," dedim. "Bir bağımlı. Peki neye bağımlısın?"

"İlişkilere," dedi. "Ben bir ilişki bağımlısıyım hayatım. Başkalarına bağımlıyım."

Eğilip başımı önümdeki masaya vurdum.

"Babanla otuz altı yıl yaşadım!" dedi. "Ve asla anlayamadım."

"Ama anne, biriyle evli olmak..."

"Yo hayır, babana bağımlı değilim," dedi. "Eğlenceye bağımlıyım. Babana da söylediğim gibi... Ooh, kaçmalıyım. Onaylanmanın vakti geldi."

Oturdum. Beynim dönüyordu. Başıma gelenleri bilmiyorlar mıydı? Annem sonunda keçileri mi kaçırmıştı?

Telefon tekrar çaldı. Babamdı.

"Demin olanlar için üzgünüm."

"Neler oluyor? Şimdi annemle birlikte misin?"

"Şey, evet, öyle denebilir... Bir kursa gitti."

"Sen neredesin?"

"Biz... şey, biz... şey... 'Gökkuşakları' diye bir yerdeyiz."

Alkolikler mi? diye düşündüm. Bilim adamları mezhebi mi? Elektro şok tedavisi mi?

"Burası, şey, bir rehabilitasyon merkezi."

Oh Tanrım. Babamın alkol sorunu konusunda endişelenen sadece ben değilmişim demek. Annem St Anne's'daki büyükannemi ziyarete gittikleri bir gece babamın Blackpool'a gidip, ihtiyarların evine zil zurna sarhoş, bir şişe Famous Grouse ve Scary Spice'ın plastik bir kuklasıyla (göğsünde takma dişler asılı duruyormuş) gelmiş olduğunu anlatmıştı. Doktor çağırmışlar ve geçen hafta da St Anne's'daki büyükannemin evinden doğrucuca bu rehabilitasyon merkezine gitmişler. Annem burada da her zamanki gibi kesinlikle ilgi odağı olmakta kararlıymış.

"İçki sorunumun ciddi boyutlarda olduğunu düşünmüyorlar. Bütün bu Julioların ve Wellingtonların yol açtığı acıyı maskeleye çalıştığımı söylediler. Plan şu: Annenin 'eğlence' bağımlılığına ben de katılacağım."

Oh Tanrım.

En iyisi şimdilik annemle babama Tayland'dan hiç bahsetmeyeyim.

22:00. Hâlâ dairemde. Yaşasın! Bütün günü ortalığı toparlayarak geçirdim ve her şey kontrol altında. Bütün mektuplara baktım (şey, en azından üst üste koydum). Hem Jude haklı. Duvar da dört aydır bir delik varken kimsenin arka duvardan içeri girip hırsızlık yapmamış olması bir mucize. Jude'un bir avukat arkadaşına bir mektup yazdırdım. İnsan dizginleri eline alınca neler yapabiliyor görüyorsunuz. Harika oldu...

Sayın Bayım,

Bayan Jones'u temsilen hareket etmekteyiz.

Bize müvekkilimizle 5 Mart 1997'de sözlü bir anlaşma yaptığınız söylendi. Bu anlaşmada 7,000 pound karşılığında müvekkilimizin dairesine bir eklenti yapmayı (ikinci bir çalışmalyatak odası ve bir çatı terası) kabul ettiniz. Müvekkilimiz 21 Nisan 1997'de size avans olarak 3,500 pound verdi. Anlaşmanın koşullarından biri de işin ilk ödemeden sonraki altı hafta içinde tamamlanacağıydı.

İşe 25 Nisan 1997'de müvekkilimizin dış duvarına 150x250 cm.lik büyük bir delik açmakla başladınız. Daha sonra birkaç hafta boyunca çalışmayı durdurdunuz. Müvekkilimiz size defalarca telefonla ulaşmayı denedi ve mesajlar bıraktı, ancak onu aramadınız. Sonunda müvekkilimizin evine 30 Nisan 1997'de, kendisi işyerindeyken döndünüz. Ancak yapmayı kabul ettiğiniz işi devam ettirmek yerine sadece duvarda açtığınız deliği kalın polietilenle örttünüz. O zamandan beri dönüp işinizi tamamlamadığınız gibi müvekkilimizin size bıraktığı, bunu yapmanızı söyleyen çok sayıdaki mesaja da yanıt vermediniz.

Müvekkilimizin dış duvarında açmış olduğunuz delik dairesini soğutmakta, güvenliksiz ve soyguna açık bir yere dönüştürmektedir. Yapmayı kabul ettiğiniz işi devam ettirip tamamlamamanız müvekkilimizle yaptığınız anlaşmaya aykırı davranmış olduğunuzu açıkça göstermektedir. Bu yüzden anlaşmayı feshetmiş oluyorsunuz ki, bu fesih müvekkilimiz tarafından kabul edilmiştir...

Vs vs... bir sürü gevezelik... zararı karşılamakla yükümlüsünüz... kayıplardan doğrudan sorumlusunuz... bu mektup elinize ulaştıktan sonra yedi gün içinde müşterimizin zararını karşılayacağınızı bildirmezseniz... bunun sonucunda si-

zinle daha fazla temasa geçmeden anlaşma ihlali konusunda gerekli adımları atacağız.

Hah. Ahahahahaha! Bu ona unutamayacağı bir ders olur. Posta-ya verdik, yarın eline geçer. Bu ona ciddi olduğumu ve artık itilip kakılmaya ve aşağılanmaya katlanmayacağımı gösterir.

Tamam. Şimdi yarım saat oturup sabah toplantısı için fikir üretmeye çalışacağım.

22:15. Hımmm. Belki de fikir bulmak için biraz gazeteleri karıştırırsam iyi olur. Ama vakit de biraz geç oldu.

22:30. Mark Darcy'ye kafayı takmayacağım. Erkeğe ihtiyacım yok. Eskiden kadınlarla erkekler kadınlar erkeksiz sağ kalamadığı için bir araya gelirdi, ama şimdi - hah! Kendi dairem (delikli de olsa), arkadaşlarım, gelirim ve işim (en azından yarın sabaha dek) var. Bu yüzden hah! Hahahahaha!

22:40. Tamam. Fikirler.

22:41. Oh Tanrım. Canım nasıl seks yapmak istiyor. Seks yapmayalı öyle çok oldu ki.

22:45. Belki Yeni İşçi Partili Yeni İngiltere konusunda bir şeyler olabilir? Hani balayı sonraları gibi, biriyle altı aydır çıkmaktasınızdır ve bulaşıkları yıkamadığı için ona bozulmaya başlarsınız? Şimdiden öğrenci burslarında kesinti yapmışlar. Hımm. Öğrenciyken seks yapıp biriyle çıkmak ne kolaydı. Belki de seksten başka bir şey yapmadıkları için bursu hak etmiyorlardır.

Sekssiz geçen ay sayısı: 6

Sekssiz geçen saniye sayısı: (Bir günde kaç saniye vardır?)

$60 \times 60 = 3,600 \times 24 =$ (Belki hesap makinesi kullansam daha iyi olur.)

$86,400 \times 28 = 2,419,200$

$\times 6 \text{ ay} = 14,515,200$

On dört milyon beş yüz on beş bin iki yüz saniyedir seks yapmıyorum.

23:00. Belki bir daha ASLA SEKS YAPMAM.

23:05. İnsan seks yapmazsa ne olur acaba? İyi bir şey midir, kötü bir şey mi?

23:06. Belki de *insan kendini mühürler*.

23:07. Seks hakkında düşünmeyeceğim. Ben ruhani biriyim.

23:08. Ama üremek tabii ki iyi bir şeydir.

23:10. Germaine Greer çocuk yapmadı. Ama bu neyi kanıtlar ki?

23:15. Tamam. Yeni İşçi Partisi, Yeni...

Oh Tanrım, artık hiç seks yapmayacağım.

Seks yapmamak! Sekssiz Yaşayan Modernler! Yani, bu benim başıma geliyorsa, bir sürü insanın da başına geliyor olabilir. *Zeitgeist* da böyle bir şey değil mi zaten?

"Birden insanlar daha az seks yapmaya başladı." Ama popüler haberlerin bu yönünden nefret ediyorum. Bana *The Times*'daki bir makalenin başlangıcını anımsatıyor: "Birden her tarafta

Yemek Masaları türedi." Aynı gün *Telegraph*'da çıkan bir makale ise şöyle başlamaktaydı: "Yemek Masası'na ne oldu?"

Tamam, yatağa gitmeliyim. Yepyeni biri olarak işe ilk gün çok erken gitmekte kararlıyım.

3 Eylül Çarşamba

53.250 kg. (pöh, pöh), kalori 4,955, en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 14,601,600 (dünkü rakam + 86,400 - bir gün).

19:00. Tayland'dan döndükten sonraki ilk çalışma günümde işe erken gittim. Richard Finch'den daha duyarlı ve saygılı bir tavır beklerken yine o eski iğrenç ruh halinde olduğunu gördüm: Huysuzdu, sigaraların birini söndürüp diğerini yakıyordu ve gözlerinde delice bir ifadeyle sakız çiğniyordu.

"Dur!" dedi ben içeri girerken. "Dur! Ahahahahaha! O çantada ne var bakalım? Afyon mu? *Skunk* mı? Astarda eroin mi var? Purple Heart getirdik mi? E? Hap? Güzel bir *speed*? Haşhaaaas? Kokain var mı kokain? *OHHHHH kokaiiiinnnn*," diye şarkı söylemeye başladı çılgınca. "*Oooh kokaiiiinnnn. Oooh! Kokaiiiinnnn!*" Gözlerinde aptalca bir parıltıyla yanındaki iki araştırmacıyı tutup bana doğru yürüyerek "Kır dizleri, uzat elleri, Bridget'in çantasında hepsi, Ra-Ra!" diye haykırmaya başladı.

Yönetici prodüktörümüzün bir uyuşturucu tribinde olduğunu fark ederek tatlı tatlı gülümsedim ve onu göz ardı ettim.

"Oh, bugün burnumuz havalarda demek? Oooh! Millet, toplanın. Hapisten yeni çıkan kibirli Bridget geldi. Haydi başlayalım. Başlayalım, lay lay lom."

Aslında planladığım şey bu değildi. Herkes masanın etrafın-

da toplanmaya başladı. Hınçla bir saate, bir bana bakıyorlardı. Yani, saat daha dokuzu yirmi bile geçmiyordu: Toplantının dokuz buçukta başlaması gerekiyordu. Sırf erken gelmiş olmam toplantının bu kez geç değil erken başlamasını gerektirmez.

"Peki öyleyse Brrrrridget! Fikirler. Bugünkü, halkın nefesini kesecek fikirlerimiz neler bakalım? Tecrübeli Bayandan On Öpüşme Sırrı mı? Charlie'yi kaçırmakta kullanılabilecek İngiltere'nin en iyi sutyenleri mi?"

Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilirsen, diye düşündüm. Kahretsin, şimdi çenesine bir tane geçireceğim.

Bana sakız çiğneyerek, beklentiyle sırtarak baktı. Tuhaf bir şekilde masada her zamanki alaycı gülüşmeler duyulmuyordu. Aslında o Tayland macerası iş arkadaşlarımanın gözündeki saygınlığımı arttırmış gibiydi ve bu doğal olarak çok hoşuma gidiyordu.

"Balayından sonraki - Yeni İşçi Partisi nasıl?" dedim.

Richard Finch başını gürültüyle masaya devirip horlamaya başladı.

"Aslında bir fikrim daha var," dedim, bir duraksamadan sonra. "Seksle ilgili," dedim. Bunu duyan Richard'ın kulakları dikildi. (Umarım sadece kulakları dikilmiştir.)

"Eee? Bizimle paylaşacak mısın, yoksa - Narkotik'teki arkadaşlarına mı saklayacaksın?"

"Sekssiz yaşayanlar," dedim.

Saygılı bir sessizlik oldu.

Richard Finch gözlerini faltaşı gibi açmış, kulaklarına inanmışçasına bana bakıyordu.

"Sekssiz yaşayanlar mı?" dedi.

"Sekssiz yaşayanlar," diye başımı salladım kibirle. "Sekssiz yaşayan modernler."

"Ne - keşifleri ve hemşireleri mi kastediyorsun?" dedi Richard Finch.

"Hayır. Sekssiz yaşayanları."

"Seks yapmayan sıradan insanları," diye araya girdi Patchouli, ona küstahça bakarak.

Masadaki hava gerçekten çok farklıydı. Belki Richard öyle uçmaya başlamıştı ki artık kimse onu takmıyordu.

"Ne, tantrik, Budist öğretiler yüzünden mi?" dedi Richard alayla sırtarak. Sakızını çiğnerken bir bacağı oynayıp duruyordu.

"Hayır," dedi seksi Matt, not defterine dikkatle bakarak. "Uzun süreler boyunca seks yapmayan, sıradan insanlar. Bizim gibi."

Matt'la bakiştık.

"Ne? Sizin gibi mi?" dedi Richard, bize inanmayan gözlerle bakarak. "Hepiniz gençliğinizin baharındasınız - şey, Bridget dışında."

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Her gece tavşanlar gibisiniz! Değil mi? *Gir çık, gir çık, biraz da çalkala,*" diye şarkı söyledi. "*Döndür onu ve becer - arkadan!* Değil mi?"

Masada kıpırdanmalar oldu.

"Değil mi?"

Sessizlik sürüyordu.

"Burada kim geçen hafta seks yapmadı?"

Herkes gözlerini not defterlerine dikmişti.

"Tamam. Kim geçen hafta seks *yaptı*?"

Kimse elini kaldırmadı.

"Buna inanmıyorum. Tamam. Hanginiz geçen ay seks yaptı?"

Patchouli elini kaldırdı. Harold da aynı şeyi yaptı, gözlüklerinin ardından hepimize kibirle gülümseyerek. Herhalde yalan söylüyordu. Veya belki de bunun için para ödemişti.

"Demek geri kalanınız... Tanrım. Hepiniz ucubesiniz. Çok çalıştığınız için olamaz. Sekssiz yaşamış. Pöh! Kışınızı kaldı-
rın biraz. Diana yüzünden yayına ara verdik, bu yüzden sezonun
geri kalanı için iyi bir şeyler bulsanız iyi olur. Bu sönük sekssiz-
lik palavrasını da istemiyorum. Gelecek hafta geri dönüşümüz
muhteşem olacak."

4 Eylül Perşembe

*54 kg. (bu gidişe bir dur demeli, yoksa hapiste geçirdiğim zaman
boşa gidecek), Richard Finch'i öldürme senaryoları 32 (buna da
dur demeli, yoksa hapis cezalarının caydırıcılığı kaybolacak),
satın almayı düşündüğüm siyah ceketler 32, en son seks yaptı-
ğımdan beri geçen saniyeler 14,688,000.*

18:00. Dünyaya sonbaharda okula tekrar başlarcasına dönmek-
ten ç. mutluyum. Eve dönerken alışveriş yapacağım: Mali kriz
yaratacak şeyler almayacak, sadece yeni "kahverengi siyahtır"
sonbahar modasına bakacağım. Bu sene daha iyi alışveriş yap-
mak konusunda heyecanlı ve kararlıyım, yani (a) panik yapma-
yacağım, çünkü bir kızın kaç tane siyah cekete ihtiyacı olabilir
ki? (b) bir yerlerden para bulacağım. Belki Buda'dan?

20:00. Angus Biftek Evi, Oxford Sokağı. Kontrol edilemez
panik atağı. Bütün mağazalarda her şey biraz değişmiş gibi. Her
şeyi görmeden karar veremiyorum, mesela satın alınabilir nay-
lon ceketleri: French Connection'da 129 pounda bir tane var,
Michael Kors'ta da 400'e bir sosyete tarzı (küçük, dar, kapito-
ne). Hennes'de sadece 39.99 pounda siyah naylon ceketler bulu-
nabiliyor. Mesela Michael Kors'tan bir tane siyah naylon ceket

alacağıma Hennes'ten on tane alabilirim, ama o zaman gardrobum siyah naylon ceketlerle dolar ve zaten hepsini de satın alamam.

Belki de baştan hatalıyım. Belki de Zandra Rhodes ya da Su Pollard gibi renkli pandomim kıyafetleri giymeliyim. Veya küçük bir gardropta üç tane çok şık parça bulundurup sadece onları giymeliyim. (Ama ya üstlerine bir şey döker ya da kusarsam?)

Tamam. Sakin ol, sakin ol. Almam gerekenler şunlar:

Siyah naylon ceket (sadece 1 tane)

Burmali gerdanlık. Yoksa kolye mi deniyor? Her neyse, boğaza takılan dar şey.

"Kaçak tarzı" kahverengi pantolon. ("Kaçak tarzı"ndan neyi kastettiklerine bağlı).

İşyeri (ve benzeri yerler) için kahverengi takım.

Ayakkabı.

Ayakkabıcıda kâbus yaşadım. Kahverengi, yüksek kare topuklu 70lerin tarzı ayakkabıları giyerken okul yıllarıma geri döndüm. Her yeni ayakkabı alışımında kahrolası annemle kavga ederdik. Bana neyi almaya iznim olduğunu söylerdi. Sonra birden korkunç bir şey fark ettim: Bu korkutucu bir déjà vu hissi değildi - altıncı sınıfta Freeman Hardy Willis'ten aldığım ayakkabıların aynısıydılar.

Birden kendimi yeni şeyler icat etme zahmetine girmeyen modacıların elindeki masum bir kukla gibi hissettim. Daha da kötüsü, öyle yaşanmışım ki modayı takip eden genç kuşak benim gençken giydiğim şeyleri anımsamıyor. Şimdi kadınların ne zaman Jaeger'den alışveriş etmeye başladığını anlıyorum - artık sosyete modasının kendilerine kayıp gençliklerini anımsatmasını istemez olunca. Şimdi bu noktaya geldim. Kookaï'yi, Agnès

B'yi, Whistles'ı vb. bırakacak, rahat giysilere ve ruhsallığa yönelceğim. Hem daha ucuz. Eve gidiyorum.

21:00. Dairemde. Kendimi çok tuhaf ve boş hissediyorum. Geri dönünce her şeyin farklı olacağını düşünmek çok kolay, ama her şey aynı. Sanırım farkı benim yaratmam gerekiyor. Ama bu hayatta ne yapacağım ben?

Biliyorum. Biraz peynir yiyeceğim.

Budizm: Paralı Keşişin Dramı'nda dendiği gibi, etrafınızdaki atmosfer ve olaylar, içinizdeki atmosfer tarafından belirleniyor. Bütün o kötü olayların -Tayland, Daniel, Rebecca vs.- olmasına şaşmamalı. İçsel dengemi koruyup ruhsal aydınlanmalar yaşamaya daha fazla özen göstermeye başlamalıyım. İşte o zaman huzur verici şeyleri ve iyi, sevecen, dengeli insanları çekmeye başlayabilirim. Mark Darcy gibi.

Mark Darcy -geri dönünce- yeni beni görecek: Sakin ve dengeli, huzuru ve düzeni çeken birini.

5 Eylül Cuma

54 kg., sigara 0 (zafer), en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 14,774,000 (felaket), (iki sahtekâra da aynı şekilde davranmalıyım).

08:15. Tamam. Erkenden, neşeyle kalktım. Görüyorsunuz ya, bu önemli: Güne zinde başlamak!

08:20. Ooh, bana bir paket gelmiş. Belki bir armağandır!

08:30. Mımm. Bir hediye paketi, üstünde de güller var. Belki

Mark Darcy'dendir! Belki geri dönmüştür.

08:40. Üstünde ismim yazan, harika, altın renkli bir kalem. Belki Tiffany'dendir! Ucu kırmızı. Belki de rujdur.

08:45. Tuhaf. Kutuda not filan yok. Belki bir kalem şirketinin gönderdiği bir promosyondur.

08:50. Ama ruj olamaz, çünkü çok katı. Belki bir tükenmezdir. Üstünde adım yazılı! Belki ileri görüşlü bir halkla ilişkiler uzmanının gönderdiği parti davetiyesidir -belki *Ruj!* adlı yeni bir derginin tanıtım kampanyasıdır, belki bir Tina Brown ürünüdür!- ve o görkemli partiye yazılı davetiye de arkadan gelecektir.

Evet, görüyorsunuz işte. Coins'e gidip kapuçino içeceğim. Ama ay çöreği yemeyeceğim tabii.

09:00. Şimdi kafedeyim. Hımın. Küçük hediye bayıldım, ama tükenmez kalem de olmadığına eminim. Veya en azından öyleyse bile, kullanımı oldukça zor bir kalem.

Daha sonra. Oh Tanrım. Tam oturmuş kapuçino içip ay çöreği yemeye hazırlanıyordum ki Mark Darcy sakince içeri giriverdi, sanki başka bir ülkeye gitmemişçesine: Üstünde iş takımı vardı, yeni traş olmuştu, çenesindeki küçük bir kesiğe tuvalet kâğıdı yapışmıştı, her sabahki gibi. Self-servis tezgâhın önüne gidip sanki birini arıyormuşçasına çantasını yere bıraktı. Beni gördü. Uzun bir an boyunca gözleri yumuşadı (ama tabii lapa gibi olmadı). Kapuçinosunu almak için döndü. Hemen kendime daha sakın ve dengeli bir görünüş verdim. Sonra tam bir iş adamı edasıyla masama geldi. Boynuna sarılmak istedim.

"Selam," dedi sertçe. "O ne öyle?" - başıyla hediyeıi işaret etti. Sevgi ve mutluluktan konuşamadığımdan ona kutuyu verdim. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bir tükenmez kalem olabilir."

Küçük kalemi kutusundan çıkardı, evirip çevirdi, geri koydu ve "Bridget," dedi, "bu bir promosyon kalemi değil, bu kahrolası bir mermi."

Daha da sonra. Oh ulu Tanrım. Tayland'ı, Rebecca'yı, aşkı, hiçbir şeyi tartışmaya zaman bulamadım.

Mark bir peçete kaptı, kutunun kapağını kapadı.

"Eğer çevrendeki herkes kendini kaybederken ve..." diye mırıldandım kendi kendime.

"Ne?"

"Hiç."

"Burada kal. Ona dokunma. Gerçek bir mermi," dedi Mark. Sokağa süzölüp bir TV dedektifi gibi sağa sola bakındı. Gerçek hayattaki polis maceralarının TV'dekilere benzemesi çok ilginç. Tıpkı tatil manzaralarının insana kartpostallardakileri anımsatması gibi ya da...

Geri dönmüştü. "Bridget? Hesabı ödedin mi? Ne yapıyorsun? Gelsene."

"Nereye?"

"Karakola."

Arabada gevelemeye, ona yaptığı her şey için teşekkür etmeye ve şiirin bana hapisshenede ne kadar yardımcı olduğunu anlatmaya başladım.

"Şiir mi? Ne şiiri?" dedi, Kensington Parkı Sokağı'na saparken.

"Eğer şiiri - biliyorsun - yüreğini, sınırlarını ve kaslarını zorlayabilirsen ve... oh Tanrım, ta Dubai'ye gitmek zorunda kaldığın için üzgünüm, öyle minnettarım ki..."

Işıklarda durup bana baktı.

"Çok güzel," dedi kibarca. "Şimdi lütfen saçmalamayı bırak. Büyük bir şok geçirdin. Sakinleşmelisin."

Pöh. Oysa benim ne kadar sakin ve dengeli olduğumun fark etmesi gerekiyordu, bana sakinleşmemi söylemesi değil. Sakinleşmeyi çalıştım, ama tek düşünebildiğim birinin beni öldürmek istediğiydi, bu yüzden bu epey güçtü.

Karakola vardığımızda işler bir TV dramasına biraz daha az benzemeye başladı, çünkü her şey zevksizce ve kirliydi ve kimse bizimle ilgilenmiyordu. Girişteki polis bizi bekleme salonunda bekletmeye çalıştı ama Mark hemen yukarı çıkarılmamızda ısrar etti. Sonunda içinde kimse olmayan, geniş, tozlu bir ofiste oturmaya başladık.

Mark bana Tayland'da olan her şeyi anlattırdı. Jed'in İngiltere'de tanıdığı herhangi birinden bahsedip bahsetmediğini, pake-tin normal postayla gelip gelmediğini, geri döndüğümünden beri etrafımda gezinen tuhaf yabancılar görüp görmediğimi sordu.

Ona Jed'e ne kadar itimat etmiş olduğumuzu anlatırken kendimi biraz aptal hissettim. Beni azarlayacağını sandım, ama çok tatlı davrandı.

"Shaz'le seni en fazla inanılmayacak kadar aptal olmakla suçlayabilirler," dedi. "Duyduğum kadarıyla hapishanede oldukça becerikli davranmışsın."

Çok tatlı davransa da, bu davranışlarında... bir iş adamı havası vardı, yani tekrar benimle beraber olmak ya da duygusal bir şeylerden bahsetmek istiyor gibi değildi.

"İş yerini arasan iyi olmaz mı?" dedi, saatine bakarak.

Elim ağzıma gitti. Kendime, ölürsem bir işe sahip olmamın öneminin kalmayacağını anlatmaya çalıştım, ama saat onu yirmi geçiyordu.

"Kazayla bir çocuğu yemişsin gibi bakma öyle," dedi Mark

gölerek. "En azından bu kez patolojik geç kalmaların için geçerli bir mazeretin var."

Telefonu açıp Richard Finch'in direkt hattını çevirdim. Hemen açtı.

"Oooh, Bridget arıyor, öyle mi? Sekssiz yaşayan küçük hanımefendi? Aradan iki gün geçti, şimdi de mazeretsiz kadını oynuyor. Neredesin sen? Alışveriş mi yapıyoruz?"

Eğer herkes senden kuşku duyarken kendine güvenebilirsen, diye düşündüm. Eğer...

"Bir mumla mı oynuyoruz? Mumları çıkarın kızlar!" Yüksek bir şapırdatma sesi çıkardı.

Telefona dehşetle baktım. Richard Finch her zaman böyleydi de ben mi farklıydım, yoksa uyuşturucuların etkisiyle büyük bir inişe mi geçmişti karar veremiyordum.

"Bana versene," dedi Mark.

"Hayır!" dedim ve telefonu geri kapıp "Ben kendi başımın çaresine bakabilirim!" diye tısladım.

"Tabii bakabilirsin hayatım, ama keçileri de kaçırmışsın," diye mırıldandı Mark.

Hayatım! Bana hayatım demişti!

Richard Finch "Bridget, yine uykuya mı daldık? Neredesin?" diye hafifçe güldü.

"Karakoldayım."

"Ooh, beyaza geri döndük, öyle mi? Harika. Bana da biraz versene," diye güldü.

"Bir ölüm tehdidi aldım."

"Oooh! Bu iyiydi. Benden de bir ölüm tehdidi almak üzere-sin. Hahahaha. Demek karakoldasın? Tam sevdiğim insan tipi. Ekibimde hoş, dengeli, saygın, uyuşturucu kullanmayan ele-manlar görmek isterim."

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Artık yeterdi. Derin bir nefes aldım.

"Richard," dedim ihtişamla. "Korkarım bu tencere dibin kara demek gibi oluyor. Tek fark şu ki, benim dibim kara değil çünkü uyuşturucu kullanmıyorum. Senin gibi değilim yani. Neyse, geri dönmüyorum. Hoşçakal." Ve telefonu kapadım. Hah! Hahahaha! diye düşündüm bir an. Sonra bankaya olan borcumu hatırladım. Ve büyüğü mantarları. Tabii mantar doğal halindeyken uyuşturucu sayılmazdı.

Tam o sırada bir polis yüzümüze bile bakmadan yanımızdan koşarak geçti. "Baksana!" dedi Mark, yumruğunu masaya vurarak. "Burada kendisine üstünde ismi yazılı gerçek bir mermi gönderilmiş bir kız oturuyor. Biraz harekete geçseniz?"

Polis durup baktı. "Yarın *cenaze kalkıyor*," dedi küskün bir edayla. "Ve Kensal Rise'da birini bıçaklamışlar. Yani *çoktan* öldürülmüş olan insanlar var." Başını sallayıp öfkeyle uzaklaştı.

On dakika sonra güya bizimle ilgilenmesi gereken dedektif bir bilgisayar çıktısıyla geldi.

"Merhaba. Ben Dedektif Kirby," dedi bize bakmadan. Önce bir süre çıktıya, sonra bana baktı ve kaşlarını kaldırdı.

"Tayland dosyası galiba?" dedi Mark, arkaya dönerek. "Oh, anlıyorum... şu olay..."

"Evet," dedi dedektif.

"Hayır, hayır, o sadece bir parça fileto," dedi Mark.

Dedektif Mark'a tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Annem tarafından bir torbaya konulmuştu," diye açıkladım, "ve çürümeye başlamıştı."

"Gördün mü? Anladın mı? Tayland raporu burada," dedi Mark ve formu uzattı.

Dedektif formu korumacı bir tavırla koluyla, sanki Mark ev ödevini kopya etmek istiyormuşçasına sardı. Tam o sırada tele-

fon çaldı. Dedektif Kirby açtı.

"Evet. Kensington Caddesi'ne bir ekip arabasıyla gitmek istiyorum. Albert Hall civarında bir yerlere, evet! Cenaze alayı yürümeye başladığında. Onu bu dünyadan uğurlamak istiyorum," dedi tükenmiş bir sesle. "Kahrolası Dedektif Rogers'in orada ne işi var? Tamam tamam, Buckingham Sarayı'nda olsun. Ne?"

"Raporda Jed hakkında ne yazılı?" diye fısıldadım.

"Adının 'Jed' olduğunu mu söyledi?" dedi Mark alayla. "Asıl adı Roger Dwight."

"Tamam öyleyse, Hyde Park'ın köşesinde. Ama kalabalığın önünde olmasını istiyorum. Affedersin," dedi Dedektif Kirby, sonra da telefonu kapadı ve işe geç kalınca takındığım aşırı çalışkan havanın aynısına büründü. "Roger Dwight," dedi dedektif. "İpuçları onu gösteriyor, değil mi?"

"Organizasyonları kendi başına yapmışsa şaşarım," dedi Mark. "Araplar tarafından göz altında tutulurken."

"Çeşitli yollar var."

Mark'ın tepemden polisle konuşması çıldırtıcıydı. Sanki ben bir embesildim.

"Pardon," dedim öfkeyle. "Bu konuşmaya benim de katılmam mümkün mü acaba?"

"Tabii ki mümkün," dedi Mark, "tencere diplerinden ya da tavallardan bahsetmeye başlamazsan tabii."

Dedektifin birimizden diğerine şaşkın şaşkın baktığını gördüm. "İşleri organize etmesi için birini göndermiş olabilir," dedi Mark dedektife dönerek, "ama bu bana küçük bir olasılık gibi geliyor. Hatta mümkün değil. Çünkü..."

"Evet, tabii, böyle vakalarda. Bir saniye." Dedektif Kirby telefonu açtı. "Evet. Harrow Sokağı'ndakilere iki arabanın yola çıktığını söyle!" dedi huysuzca. "Hayır, tabutu törenden önce

görmek istiyorum. Evet. Dedektif Rimmington'a cehenneme gitmesini söyle. Affedersin bayım." Telefonu tekrar kapayıp ustaca sırtıttı.

"Böyle vakalarda...?" dedim.

"Evet, ciddi niyetleri olan birinin kendisini böyle reklam etmesi..."

"Yani onu öldürürlerdi, değil mi?" dedi Mark.

Oh *Tanrım*.

Bir saat sonra paket parmak izi ve DNA testlerine gönderilmişti ve ben hâlâ sorgulanıyordum.

Dedektif Kirby "Tayland bağlantısının dışında size kin besleyen biri var mı, genç bayan?" dedi. "Eski bir sevgili ya da tek-lifleri reddedilmiş biri?"

Bana "genç bayan" diye hitap edilmesine bayılmıştım. Evet, gençliğimin baharında olmayabilirim ama...

"Bridget!" dedi Mark. "Dinlesene! Sana zarar vermek isteyebilecek biri var mı?"

"Bana zarar vermiş bir sürü insan var," dedim, Mark'a bakarak ve beynimi zorlayarak. "Richard Finch, Daniel - ama bunu onların yaptığını sanmam," dedim kararsızca.

Daniel onu reddettiğim geceyi herkese anlattığımı mı düşünmüştü? Reddedilmek onu bu kadar rahatsız etmiş olabilir miydi? Bu aşırı bir tepki olurdu. Ama belki de Sharon rollerini yitiren milenyum sonu erkekleri konusunda haklıydı.

"Bridget," dedi Mark yumuşak bir sesle. "Ne düşünüyorsan Dedektif Kirby'ye anlatmalısın bence."

Öyle utanç vericiydi ki. Sonunda Daniel'le yaşadığım o geceyi ayrıntılarıyla anlatmak zorunda kaldım. Dedektif Kirby ciddi bir ifadeyle dinleyip notlar aldı. Mark ben konuşurken bir şey demedi, ama çok kızgın görünüyordu. Dedektifin ona sert sert bakıp durduğunu fark ettim.

"Alt tabakadan insanlarla tanışıklığınız oldu mu?" dedi Dedektif Kirby.

Aklıma sadece Geoffrey Amca'nın muhtemel sevgilisi geliyordu, ama bu da komikti, çünkü oğlan beni tanımıyordu.

"Dairenizden ayrılmanız gerekecek. Kalacak yeriniz var mı?"

"Bende kalabilirsin," dedi Mark birden. Kalp atışlarım hızlandı. "Boş odalardan birinde," diye ekledi hemen.

"Bana bir saniye izin verebilir misiniz bayım?" dedi Dedektif. Mark bundan hoşlanmamış gibiydi, ama "Tabii," dedi ve birden kalkıp odadan çıktı.

"Bay Darcy ile kalmanızın akıllıca olacağından emin değilim bayan," dedi dedektif, kapıya bakarak.

"Evet, haklı olabilirsiniz," dedim, babacan bir ilgi gösterdiğini, bir erkek olarak da bana gizemli ve erişilmez bir hava yarattıp kovalayan tarafın Mark olmasını sağlamamı tavsiye ettiğini düşünerek. Ama sonra artık bu tarzda düşünmemem gerektiğini hatırladım.

"Bay Darcy ile nasıl bir ilişki içindesiniz?"

"Şey!" dedim ve öyküyü anlatmaya başladım.

Anlattıklarımı dinledikçe, Dedektif Kirby'nin şüpheleri artıyor gibiydi. Tam "Demek Bay Darcy kafeye *geliverdi*, öyle mi? Mermiyi aldığınız sabah?" derken kapı açıldı.

Mark içeri girip önümüzde durdu.

"Tamam," dedi bezgin bir havayla, sanki "Sen dinginliğin karıştı olan her şeyin kaynağısın," dercesine. "Parmak izimi alın, DNA testlerini yapın, bunu da aradan çıkaralım."

"Oh, suçlunun siz olduğunuzu söylemiyordum bayım," dedi dedektif hemen. "Sadece olasılıkları elemek..."

"Tamam, tamam," dedi Mark. "Haydi şu işi bitirelim."

13

Öğg!

5 Eylül Cuma, hâlâ

55 kg, en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler: Artık umurumda değil, ölüm tehdidinden beri sağ kaldığım dakikalar: 34,800 (ç.i.)

18:00. Shazzer'ın dairesi. Pencereden bakarken. Mark Darcy yapmış olamaz. Bu çok gülünç. Olamaz. Jed'in işi olmalı. Yani, burada bir sürü bağlantısı olsa gerek. Uyuşturucuya ihtiyaç duyan ve bağlantılarını ellerinden aldığı insanlar. Yoksa Daniel mı? Ama o böyle bir şey yapmaz herhalde. Belki de delinin tekidir. Ama ismi mi ve adresimi nereden biliyor? Biri beni öldürmek istiyor. Biri gerçek bir mermi alıp üstüne adımla kazıma zahmetine girmiş.

Sakin olmalıyım. Sakin, sakin. Evet. Çevrendeki herkes kendini kaybederken... Acaba Kookai'de kurşun geçirmez yelekler veriyorlar mıdır?

Shaz geri gelse. Burada yönümü şaşıırıyorum. Shazzer'ın dairesi küçük ve en iyi zamanlarında bile dağınık, ama ikisi buradayken yüzeyler tamamen Agent Provocateur sutyenleriyle, leopar derisi kısa çizmelerle, Gucci çantalarıyla, faux Prada el çantalarıyla, küçük Voyage ceketleriyle ve eski ayakkabılarla dolu gibi görünüyor. Kafam ç. karışık. Belki biraz uzanıp uyurum.

Mark'ı alıp götürdüler. Sonra Dedektif Kirby dairemde kalmamam gerektiğini tekrarladı. Bazı eşyalarımı almak için birlikte daireme gittik. Ama bir sorun vardı: Kalacak yerimin olmaması. Annemle babam hâlâ rehabilitasyon merkezindeydi. Tom'un dairesi ideal olurdu ama San Francisco telefonunu hiçbir yerde bulamadım. Jude'u da, Shaz'ı da işyerlerinden aramayı denedim, ama ikisi de öğle yemeğine çıkmıştı.

Gerçekten korkunçtu. Polis ortalığı araştırıp parmak izi ve ipucu ararken ben herkese mesaj bırakıp duruyordum.

"Duvardaki bu delik de nesi bayan?" dedi polislerden biri, ortalıktan gezinirlerken.

"Oh, o, şey, unutuldu," dedim dalgın dalgın. Tam o sırada telefon çaldı. Shaz'dı. Onda kalabileceğimi ve yedek anahtarın nerede olduğunu söyledi.

Biraz uyuyacağım.

11:45. Bütün gece uyanıp durdum, Jude'la Shaz'ın aynı odada bebekler gibi uyuması ç. rahatlatıcı olsa da. İşten geldiklerinde ç. iyi vakit geçirdik. Pizza yedik ve gerçekten erkenden yattım. Mark Darcy'den haber çıkmadı. En azından panik düğmem var. Çok hoş. Küçük bir el çantası tarafından çalıştırılan bir uzaktan kumanda. Ona basarsam üniformalı çevik genç polislerin beni kurtarmaya geleceğini sanıyorum!!!! Mımm. Ne güzel bir düşünce... ç. uykum var...

6 Eylül Cumartesi

55.500 kg, sigara 10, alkol 3, kalori 4,255 (hâlâ hayattayken tadını çıkarayım), en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 16,005,124,00 (bu konuda bir şeyler yapmanın vakti geldi).

18:00. Jude ve Shaz'la birlikte bütün günü Prenses Diana'nın cenazesini izleyerek geçirdim. Hepimiz bunun tanıdık birinin cenazesi gibi olduğunda birleştik. Tek farkı daha görkemli olmasıydı, bu yüzden de sonrasında bir yandan kendinizi bir menge-neyle sıkıştırılıyor gibi hissederken bir yandan da içinizdeki bir şeylerin dışarı vurduğunu hissediyorsunuz. Her şeyi doğru dürüst yapmayı başarmalarına öyle mutlu oldum ki. Güzel bir törendi. Gerçekten iyiydi, sanki devlet sonunda mesajı almıştı ve ülkemiz tekrar işleri doğru dürüst yapabiliyordu.

Bütün olanlar bir Shakespeare trajedisini ya da eski bir efsaneyi andırıyordu, özellikle de iki ünlü hanedan Spencer'la Windsor arasındaki çekişmeyi. Çoğunlukla tüm bir öğle sonrasında Diana'nın saçına ayırdığımız aptal gündüz kuşağı TV programında çalışmaktan kesinlikle utanç duyuyorum. Hayatımı değiştireceğim. Eğer devlet değişebiliyorsa ben de değişebilirim.

Ama şimdi biraz yalnızım. Jude'la Shaz daha fazla kapalı yerde kalamayacaklarını söyleyip dışarı çıktılar. Karakolu aramaya çalıştık, çünkü dışarı yanıma bir polis almadan çıkmama izin yok. Ama kırk beş dakika uğraştıktan sonra bağlanabildiğimiz santraldaki kadın herkesin meşgul olduğunu söyledi. Jude'la Shaz'a bana bir pizza getirdikleri sürece bensiz çıkmalarına aldırmadığımı söyledim. Ah. Telefon.

"Oh, selam hayatım, ben annen!"

Annem! Sesini duyan da eline çiş yapmak üzere olduğumu sanırdı.

"Anne, neredesin?"

"Oh, ayrıldım hayatım."

Bir an bana bir lezbiyen olduğunu ve Geoffrey Amca ile evleneceğini, birlikte sekssiz ve eşcinsel bir evlilik hayatı yaşayacaklarını söylediğini sandım.

"Eve döndük. Her şey yoluna girdi. Baban iyi olacak. Kulü-

besinde bütün gün otururken domates suyu içtiğini sanıyordum, nereden bileyim! Unutma ki Gordon Gomersall'ın da aynı sorunu vardı ve Joy'un ruhu bile duymamıştı. Şimdi bir hastalık olarak kabul ediliyor. Cenaze töreni hakkında ne düşündün?"

"Çok güzeldi. Şimdi söyle bakalım, neler oluyor?"

"Şey hayatım..." diye söze başladı, sonra sesler duyuldu ve telefonda babam konuşmaya başladı.

"Her şey yolunda tatlım. Sadece içkiden uzak durmam gerekiyor," dedi. "Ve daha ilk günden Pam'i dışarı atmaya çalıştılar."

"Niye?" dedim. Kafamda on sekiz yaşındaki uyuşturucu bağımlılarını baştan çıkarmaya çalışan annemin görüntüsü canlandı.

Babam kıs kıs güldü. "Onun fazla normal olduğunu söylediler. Anneni veriyorum yine."

"Hayatım, her şey öyle salakçaydı ki! Ünlülerden tonla para alıp karşılığında herkesin bildiği şeyleri söylüyorlar!"

"Nasıl şeyler mesela?"

"Oooh, bir saniye. Tavuğu çevireyim."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırırken çevrilmesi gereken bir tavuğu içeren bir yemeğin nasıl tuhaf bir şey olacağını hayal etmemeye çalıştım.

"Uf. İşte oldu."

"Sana neler söylediler?"

"Şey, sabahları çember halinde oturup bir sürü aptalca şey söylemek zorunda kalıyorduk."

"Ne gibi?"

"Oh, bilirsin işte. Benim adım Pam ve ben bir şuyum, buyum!"

Şundan bundan kastettiği neydi acaba? Aşırı kendine güvenen, delirtici kâbus mu? Yağsız et suyu manyağı mı? Kız çocuğu işkencecisi mi?

"Neler söylüyorlardı neler! 'Bugün kendime güveneceğim, başkalarının hakkımdaki fikirlerine aldırmayacağım.' Böyle devam ediyordu. Yani hayatım, insanın kendine güveni yoksa hiçbir şey başaramaz, değil mi?" dedi kahkahayı basarak. "Pöh! Kendine güvenmemekmiş! Bilmiyorum! İnsan niye başkalarının hakkındaki düşünceleri üstüne endişelensin ki?"

Endişeyle sağa sola baktım. "Peki sen ne söyledin?"

"Oh, benim bir şey söylememe izin vermediler. Yani, daha doğrusu belli şeyler söylememe izin verdiler."

Babamın arkadan gelen kahkahasını işittim. Sesi iyi geliyordu. "Söyle ona Pam."

"Öfff. Şey, 'Aşırı özgüvenin gerçekleri görmemi engellemesine izin vermeyeceğim' ve 'Bugün olumlu yönlerim kadar hatalarımın da farkına varacağım'. Yani, çok gülünçtü hayatım. Her neyse, gitmeliyim. Zil çalıyor. Pazartesi görüşürüz."

"Ne?" dedim.

"Ne deme hayatım, efendim de. Seninle buluşup Debenhams'da deri renginin tonlarını bulacağız ya. Sana söylemiştim! Dörtte."

"Ama..." Yani, söylememişti. Ne zaman söylemişti? Ocak'ta mı?

"Gitmeliyim hayatım. Enderburyler kapıda."

7 Eylül Pazar

55.500 kg, döşemenin sutyenlerle, ayakkabılarla, yiyeceklerle, şişelerle ya da rujlarla kaplı olmayan metrekaireleri: 0.

10:00. Yaşasın! Bir gün daha başladı ve hâlâ hayattayım. Ama berbat bir geceydi. Annemle konuştuktan sonra kendimi çok bit-

kin hissettim ve bütün kapıların kilitlerini kontrol ettikten sonra Shazzer'ın elbise yığınınına tırmanıp uykuya daldım. Geldiklerini duymadım. Gece yarısı uyandığımda uyuyorlardı. Burası gerçekten çok kötü kokmaya başladı. Ayrıca, geceleri uyandığımda bir şeyleri devirip onları uyandırmamak için sessizce yatıp tavana bakmak zorunda kalıyorum.

Ooh. Telefon. En iyisi onları uyandırmadan açayım.

"Evet, sonunda benim gözünü kan bürümüş eski bir sevgili olmadığımı anladılar."

"Nasılsın?" dedi kibarca. Oysa benim yüzümden karakolda yedi saat tutulmuş. "Seni arayacaktım, ama masum olduğumu anlayana dek nerede olduğunu söylemediler."

Neşeli konuşmaya çalıştım, ama sonunda ona Shazzer'ın dairelerinde biraz boğulduğumu fısıltıyla söyledim.

"Benimle kalman teklifim hâlâ geçerli," dedi soğuk bir sesle. "Bir sürü yatak odası var."

Benimle yatmak istemediğini sürekli belli edip durmasa. Bu paşmince bir senaryoya dönüşüyor. Bir kez başlayınca bundan kurtulmanın ne kadar zor olduğunu Shazzer'la Simon'dan biliyorum. En küçük bir seks imasında herkes "arkadaşlığımız bozulacak" paniğine kapılmaya başlıyor.

Tam o sırada Jude esneyip döndü, ayağıyla birkaç ayakkabı kutusunu gürültüyle devirdi ve el çantamın içine boncuklar, küpeler, makyaj malzemeleri ve bir bardak kahve döküldü. Derin bir soluk aldım.

"Sağ ol," diye fısıldadım telefona. "Gelmeyi çok isterim."

23:45. Mark Darcy'nin evi. Oh Tanrım. İşler iyi gitmiyor. İçinde beyaz bir yataktan, beyaz perdelerden ve olması gerekenden iki kat daha büyük, kaygı verici beyaz bir sandalyeden başka hiçbir şey olmayan tuhaf, beyaz bir odada tek başıma yatmaktan

başka bir şey yapmıyorum. Burası korkutucu; içinde yiyecek bile olmayan koca, boş bir saray. Büyük zihinsel çabalar sarf etmeden hiçbir şey yapamıyorum; çünkü ışık düğmesi, sifon gibi şeyler başka şeyler gibi görünecek şekilde kamufle edilmemiş. Ayrıca burası buzdolabı gibi soğuk.

Tuhaf bir gündü, bir uyuyup bir uyandım. Kendimi çok normal hissederken birden uyuya kalıyorum, tıpkı uçakların ansızın hava boşluklarına düşmesi gibi. Yine de bunu her şeyden kaçmak için mi yaptığıma karar verebilmiş değilim. Mark bugün, Cuma günü işe gitmediğinden bugün gitmek zorunda kaldı. Pazar olmasına karşın, Shaz'la Jude 4'te *Aşk ve Gurur*'un videosuyla geldiler, ama Colin Firth röportajından sonra göl sahnesini izlemeye dayanamazdım, bu yüzden sadece çene çalıp dergileri karıştırdık. Sonra Jude'la Shaz evin sağını solunu araştırıp kıkırdamaya başladılar. Uyudum ve uyandığımda gitmişlerdi.

Mark 9 civarında geldi. Dışarıdan iki kişilik yemek getirmişti. Romantik bir şekilde barışacağımızı umuyordum, ama onunla yatmak istemediğim ya da evinde sadece polis istediği için kaldığım izlenimini yaratmaya o kadar uğraştım ki, sonunda doktor/hasta gibi, büyük bir katılık ve resmiyet içinde yemek yedik. *Blue Peter*'daki ev sakinlerine benziyorduk.

Şimdi içeri gelse ne iyi olurdu. Ona böylesine yakın olmak ve dokunmayı istemek öyle çıldırtıcı ki. Belki bir şeyler söylemeliyim. Ama bu çok korkutucu geliyor, çünkü ona hislerimi açarsam ve tekrar bir araya gelmemizi istemezse, bu korkunç bir şekilde aşağılayıcı olacak, çünkü beraber yaşıyoruz. Ayrıca vakit gece yarısı.

Oh Tanrım, ama belki de mermiyi Mark göndermiştir. Belki odaya girip beni vuracak ve beyaz bakire odasını bakire kanıyla boyayacağım. Ama ben bakire değilim tabii. Sadece artık seks yapmıyorum.

Böyle düşünmemeliyim. Tabii ki o yapmadı. En azından yanımda panik düğmesi var. Uyuyamamak öyle korkunç ki, Mark aşağıdayken ve büyük olasılıkla çıplakken. Mımmm. Mımm. Aşağı inip üstüne atlamayı öyle istiyorum ki. Seks yapmayalı... çok uzun bir rakam.

Belki o yukarı çıkar! Merdivenlerden gelen ayak seslerini duyacağım, kapı usulca açılacak ve gelip yatağa oturacak -çıplak!- ve... oh Tanrım, bu öyle çıldırtıcı ki.

Keşke annem gibi kendine güvenen ve başkalarının düşüncelerine aldırmayan biri olsaydım, ama birinin hakkında *gerçekten* ne düşündüğünü bilirken bu çok zor. Seni nasıl öldüreceklerini düşünüyorlar.

8 Eylül Pazartesi

56.400 kg. (artık ciddi bir krize dönüştü), polis tarafından yakalanan ölüm tehditçileri 0 (ç. i. değil), en son seks yaptığımdan beri geçen saniyeler 15, 033, 600 (korkunç bir kriz).

13:30. Mark Darcy'nin mutfağında. Az önce durup dururken koca bir peynir kalıbını mideye indirdim. Kalorisini kontrol edeceğim.

Oh kahretsin. Gramı 4 kalori. 200 gram yedim, daha önce de biraz yemiştim -50 gram kadar- ve biraz da arttı, yani YANİ otuz saniyede 500 kalori kadar almış oluyorum. İnanılmaz. Belki Prenses Diana'ya bir saygı gösterisinde bulunup kusmalıyım. Öğg! Niye böyle iğrenç bir şey düşündüm ki? Battı balık yan gider, kalanını da yiyip bu üzücü olayın üstüne perde çekebilirim.

Belki de doktorlar haklıdır. Rejim yapmanın işe yaramadığını, çünkü bedenin aç kaldıktan sonra yiyecek bulunca hepsini

birden gövdeye indirdiğini söyleyip dururlar. Her sabah kalktığımda tuhaf ve korkunç yeni yerlerde yağlar buluyorum. Bir sabah kalktığımda kulağımın arkasından omzuma sarkan ya da bir dizimin yanında kıvrılan, rüzgarda bir fil kulağı gibi hafifçe titreşen pizza hamuru gibi bir yağ parçası bulursam şaşmayacağım.

Mark konusunda hâlâ beceriksiz ve kararsızım. Bu sabah aşağı indiğimde işe gitmişti bile (şaşırtıcı değildi çünkü vakit öğleydi), ama bana "kendimi evimde gibi hissetmemi" ve istediğim herkesi davet etmemi söyleyen bir not bırakmıştı. Kimi çağırabilirim ki? Herkes işte. Burası öyle sessiz ki. Korkuyorum.

13:45. Tamam, her şey yolunda. Kesinlikle. İşsiz, parasız, erkek arkadaşsız olduğumun, duvarı delik daireme giremediğimin ve âşık olduğum adamla tuhaf bir platonik temizleyici kadın havasıyla, dev bir buzdolabına benzeyen aynı evde yaşadığımın ve birinin beni öldürmek istediğinin farkındayım. Ama bu sadece geçici bir durum elbette.

14:00. Annemi istiyorum.

14:15. Polisi arayıp beni Debenhams'a götürmelerini istedim.

Daha sonra. Annem muhteşemdi. Yani bir bakıma. Sonunda.

Annem on dakika geç geldi. Üstünde boynundan ayak bileklerine inen kiraz rengi bir elbise vardı. Saçları fönlüydü ve havada dalgalanıyordu. On beş tane kadar John Lewis torbası taşıyordu.

"Ne olduğunu asla tahmin edemezsin hayatım," dedi otururken ve torbalarını ortalığa yayıp el arabalı diğer müşterileri rahatsız ederken.

"Geoffrey, Una'ya 'homo' olduğunu söylemiş, ama aslında değil tabii, o bir 'biseksüel', yoksa Guy'la Alison'ı asla yapamazlardı. Her neyse, Una Geoffrey bunu itiraf ettiği için artık içinin rahat olduğunu söylüyor. Saffron Waldhurst'teki Gillian Robertson bunlardan biriyle evliydi ve çok iyi yürüyen bir evlilikti. Sonunda adam şu kıyıda köşedeki hamburgercilerde takılmaya başlayınca ayrılmak zorunda kaldılar. Bir de Norman Middleton'un karısı ölmüştü - bilirsin, erkek lisesinin müdürüydü hani? Yani sonunda Gillian... Oh Bridget, Bridget. Sorun ne?"

Benim ne kadar altüst olmuş olduğumu fark edince birden çok iyi davranmaya başladı. Elimden tutup beni bir kafeye götürdü, torbaları garsona verdi, el çantasından büyük bir kutu kâğıt mendil çıkardı, bizi arka bahçeye oturttu ve bana her şeyi anlattırdı.

Hayatında bir kez olsun gerçekten dinledi. Anlatmayı bitirince beni bir anne gibi kucaklayıp bağrına bastı. Kendimi tuhaf bir şekilde rahatlamış hissettim. "Çok cesurca davranmışsın kızım," diye fısıldadı. "Seninle gurur duyuyorum."

Öyle güzeldi ki. Sonunda doğruldu ve ellerini birbirine sildi.

"Gel bakalım. Şimdiden sonra ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Şu dedektifle bir konuşacağım. Bu herifin Cuma gününden beri elini kolunu sallaya sallaya ortalarda geziniyor olması gülünç. Onu yakalayacak bol vakitleri oldu. Ne yaptılar? Aylaklık mı ediyorlar? Oh, merak etme sen. Polisle konuşmayı bilirim. İstersen bizde kalabilirsin. Ama bence Mark'la kalmalısın."

"Ama erkekler konusunda umutsuz bir vakayım."

"Hiç de öyle değilsin hayatım. Siz zamane kızlarının sevgisiz kalmasına şaşmamalı. Önce kendinizden başka kimseye ihtiyacınız yokmuş havalara giriyorsunuz -tabii o kişi James Bond olmadıkça- sonra da evde oturup erkekler konusunda başarısız olduğunuzdan yakınıyorsunuz. Oh, saate bak, kaç olmuş. Haydi gel, saçını boyatmaya geç kalacağız!"

On dakika sonra Mark Darcy'ninkine benzer beyaz bir odada beyaz bir cüppe ve başıma sarılı beyaz bir havluyla oturuyordum. Etrafımda annem, renkli kumaş parçaları ve Mary adında biri vardı.

"Bilmiyorum," dedi annem. "Bütün bu teorilere kafa yorarak tek başına ortalarda gezinip duruyorsun. Vişne rengini dene Mary."

"Bunu yapan sadece ben değilim ki. Sosyal bir trend bu," dedim haksızlığa uğramanın öfkesiyle. "Kadınlar kendi başlarına ayakta durabildikleri ve kariyerlerinde ilerlemek istedikleri için bekâr kalıyor, ama sonra yaşlandıklarında bütün erkekler onların partner ilanlarına bakan umutsuz moruklar olduklarını düşünüp sadece daha genç kadınları istiyorlar."

"Haydi ama hayatım. Partner ilanlarıymış! Duyan da başka bir dünyadan geldiğini sanır. Böyle şeyler ancak filmlerde olur hayatım."

"Hayır, gerçek hayatta olan şeyler."

"İyy! Partner ilanlarıymış! Seks peşindeymiş gibi yapabilirler, ama aslında istedikleri iyi bir arkadaş hayatım. Audrey'i sekreteri için terk eden Roger'a ne demeli? Kız akılsızın tekiydi tabii. Herif altı ay sonra Audrey'e geri dönmek için yalvarmaya başladı, ama Audrey onu istemedi!"

"Ama..."

"Kızın adı Samantha'ydı. Yontulmamışın tekiydi. Ve Jean Dawson, eskiden Bill'le evliydi -Dawson kasap dükkânını biliyor musun?-... Bill öldükten sonra kendi yaşının yarısında bir oğlanla evlendi ve çocuk ona tapıyor, resmen tapıyor. Bill pek bir miras da bırakmadı çünkü et işinde fazla para yok."

"Ama bir feministsen, bir erkeğe ihtiyaç duymadan..."

"Ama feminizmin de aptalca yanı bu hayatım. Biraz akıllı olan herkes bizim üstün ırk olduğumuzu bilir. Tek sorun-"

"Anne!"

"-emekli olduklarında evde ev işi yapmadan oturabileceklerini sandıklarında çıkar. Şimdi şuna bir bak Mary."

"Bence mercan rengi daha güzeldi," diye itiraz etti Mary.

"Kesinlikle," dedim, geniş bir zümrüt rengi dörtgen kumaşın arkasından. "Onlar çalışmıyorlarsa hem çalışıp hem alışveriş yapmak istemeyiz tabii."

"Bilmiyorum! Evine İndiana Jones'u getirip bir de bulaşık makinesi almak ister gibi bir halin var. Onları eğitmek gerek. Babanla evlendiğimizde her gece Briç Kulübü'ne gidiyordu! Her gece! Üstelik sigara içiyordu!"

"Erkekler emir almayı sevmezler," dedim. "Erişilmez olmamızı isterler ki peşimizden koşabilsinler ve..."

Annem derin derin iç geçirdi. "Neyin ne olduğunu öğrenemediysen babanla seni haftalarca Pazar Okulu'na göndermemizin anlamı neydi? Sen sadece burnunun dikine gidip Mark'a geri dönmek ve..."

"Olmuyor Pam. Ona Kış stili gider."

"Kesinlikle Bahar stili gider. Kesinlikle. Şimdi Mark'ın evine geri dön..."

"Ama öyle korkunç ki. Çok kibar ve resmiyiz ve ben bulaşık bezi gibi görünüyorum..."

"Bunu hallediyoruz zaten, değil mi hayatım? Saç rengini değiştirerek. Ama aslında nasıl görüldüğünün önemi yok, değil mi Mary? Sadece gerçek olmalısın."

"Doğru," diye gülümsedi Mary. Boyu bir dikenli defne çalısı kadardı.

"Gerçek olmak mı?" dedim.

"Oh, bilirsen hayatım, Kadife Tavşan gibi. Hatırlarsın! En sevdiğin kitaptı. Babanla ben o lağım borusu yüzünden sorun yaşarken Una sana okurdu. Evet, şuna bir bak hele."

"Biliyor musun, bence haklısın Pam," dedi Mary, geri çekilip hayran hayran bakarak. "Ona kesinlikle Bahar stili gidiyor."

"Dememiş miydin?"

"Demiştin Pam. Bana kalsa ona bir Kış stilini layık görecektim. Tam sana uygun bir müdahale, değil mi?"

9 Eylül Salı

02:00. Hâlâ yatakta, tek başıma, Mark Darcy'nin evinde. Görünüşe bakılırsa artık tüm hayatım beyaz odalarda geçiyor. Debensham'dan polisle dönerken yolda kaybolduk. Gülünçtü. Polise de dediğim gibi, küçükken bana hep kaybolursam yolu bir polise sormamı tembih ederlerdi. Ama nedense durumun komikliğini göremedi. Sonunda eve döndüğümde hemen uyuya kaldım ve gece yarısı uyandığımda ev zifiri karanlıktı ve Mark'ın yatak odasının kapısı kapalıydı.

Belki aşağı inip kendime bir bardak çay yapıp mutfakta televizyon izlerim. Ama ya Mark biriyle çıkıyorsa ve onu eve getirirse, çay içen deli bir teyzeye ya da Bayan Rochester'a benzer miyim?

Annemin neyin gerçek olduğuna ve Kadife Tavşan kitabına dair söylediklerini düşünüp duruyorum (gerçi özellikle bu evde tavşanlarla ilgili epey sorun yaşadım). En sevdiğim kitap olduğunu iddia ediyor, oysa ben hatırlamıyorum bile. Konusu şuydu: Küçük bir çocuğun diğerlerinden fazla sevdiği bir oyuncak var ve tüyleri döküldükten, parçaları koptuktan, eskidikten sonra bile hâlâ onun dünyanın en güzel oyuncakı olduğunu düşünüyor ve ondan ayrılmaya dayanamıyor.

"İnsanlar birbirlerini gerçekten sevince de böyle olur," diye fısıldadı annem Debenhams'ın asansöründe inerken, sanki iş-

renç ve utanç verici bir sırrı itiraf ediyormuşçasına. "Ama saldırgan ya da kırılğan ya da dayanıksız insanlar yaşayamaz bunu. Cesur olmalı ve karşındakinin kim olduğunu ve ne hissettiğini anlamasına izin vermelisin." Asansör Banyo Malzemeleri katında durdu. "Evet! Amma eğlendik ama, değil mi!" diye kahkaha-yı bastı, birden ses tonunu değiştirerek, parlak renkli spor ceketli üç kadın el arabalarıyla içeri girerken. "Görüyorsun ya, senin stilinin Bahar olduğunu biliyordum."

Onun için söylemesi kolay. Eğer bir erkeğe gerçek hislerimi açsam arkasına bakmadan kaçır. Mesela şu anda hissettiklerim şunlar:

- 1) Yalnızım, yorgunum, korkuyorum, üzgünüm, kafam karışık ve cinsel açıdan oldukça sıkıntılıyım.
- 2) Çirkinim, saçım dimdik ve suratım yorgunluktan şişti.
- 3) Mark'ın hâlâ beni sevip sevmediğini bilmediğimden şaşkın ve üzgünüm ve sormaya da korkuyorum.
- 4) Mark'ı ç. seviyorum.
- 5) Yatağa tek başıma gitmekten ve her şeyi tek başıma halletmeye çalışmaktan bıktım.
- 6) On beş milyon yüz yirmi bin saniyedir seks yapmıyor olmam düşüncesi paniğe kapılmama yol açıyor.

Yani. Özetlersek ben yalnız, çirkin, acınası, seks peşinde koşan biriyim. Mımmm: Çekici, davetkâr. Oh kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum. Bir bardak şarap içeyim. Aşağı ineceğim. Şarap değil de çay içsem daha iyi olur. Açık şişe bulmazsam tabii. Yani, uyumama yardımcı olabilir.

08:00. Usulca mutfığa doğru inmeye başladım. Işığımı açamadım, çünkü düşmanın yerini bulmam imkânsızdı. Kapısının önünden

geçerken Mark'ın uyanacağını umuyordum biraz, ama uyanmadı. Merdiveni inmeyi sürdürürken birden donup kaldım. Önümde bir erkeğe benzeyen iri bir gölge vardı. Gölge bana doğru hareket etti. Bunun bir erkek -iri bir erkek- olduğunu fark edip çığlık atmaya başladım. Adamın Mark olduğunu fark ettiğimde -çıplaktı!- o da çığlık atıyordu. Ama benden daha yüksek sesle. Mutlak bir dehşetle haykırıyordu. Yarı uykulu bir şekilde, sanki hayatının en büyük korkusuyla yüzleşmişçesine.

Harika, diye düşündüm: "Çok gerçek." Beni saçım başım darmadağın ve makyajsız görünce böyle oluyor işte.

"Benim," dedim. "Bridget."

Bir an daha da fazla çığlık atmaya başlayacak sandım, ama sonra zangır zangır titreyerek basamaklara çöktü. "Oh," dedi derin nefesler almaya çalışarak. "Oh, oh."

Orada otururken öyle zayıf ve sevimli görünüyordu ki kendime engel olamayıp yanına oturdum, onu kollarımla sarıp kendime çektim.

"Oh Tanrım," dedi, pijamalarının arasında kıvrılarak. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Birden olanlar bana çok komik geldi - yani insanın eski kız arkadaşı tarafından bu kadar korkutulması gerçekten komikti. O da gülmeye başladı.

"Oh Tanrım," dedi. "Gecenin bir vakti korkmak pek erkekçe bir davranış değil, değil mi? Senin mermiyi gönderen adam olduğunu sandım."

Saçını okşadım, kelleşmiş kısmını öptüm. Sonra ona hislerimi, gerçek hislerimi söyledim. Ve mucizevi bir şekilde, konuşmayı bitirdiğimde aynı şeyleri hissettiğini söyledi.

El ele tutuşarak mutfığa indik ve paslanmaz çelikten duvarların arkasından Horlicks'in ve sütün yerini büyük bir güçlkle bulduk.

"Anlıyorsun ya," dedi Mark, fırının önünde birbirimize soku-
lup ısınmak için fincanlarımızı tutarken, "notuma yanıt verme-
yince her şeyin bittiğini sandım, sana baskı yapmaya çalıştığımı
hissetmeni de istemedim. Ben-"

"Dur bir dakika," dedim. "Hangi nottan bahsediyorsun?"

"Şiir okumasında, gitmeden hemen önce verdiğim nottan."

"Ama bana sadece babanın okuduğu 'Eğer' şiirini verdin,"
dedim.

İnanılmazdı. Mark mavi yunusu devirdiğinde vasiyet değil,
bana bir not yazıyormuş.

"Annem yapılacak tek şeyin hislerim konusunda dürüst ol-
mak olduğunu söyledi," dedi.

Kabile yaşlıları - yaşasın! Notta beni hâlâ sevdiği, Rebec-
ca'yla birlikte olmadığı ve eğer ben de aynı şeyleri hissediyor-
sam o gece onu aramam gerektiği, aksi takdirde beni bir daha as-
la rahatsız etmeyeceği, sadece arkadaşım olacağı yazılıymış.

"Peki niye beni bırakıp onunla gittin?" dedim.

"Seni bırakmadım! Sen beni bıraktın! Ve Rebecca'yla güya
çıktığımı da yaz evi partisine gidip kendimi onunla aynı odada
bulana dek fark etmedim."

"Ama... onunla yatmadın mı yani?"

Kendisine verdiğim Newcastle United şortunu Rebecca'yla
önceden kararlaştırılmış bir sevişme için giyecek kadar hissiz-
leşmemiş olması beni öyle rahatlatmış ki.

"Şey," dedi. Başını eğip sırtıttı. "O gece."

"Ne?" diye patladım.

"Yani, ben de insanım. Konuğuydum. Kibarca bir davranış
gibi göründü."

Kafasına vurmaya çalıştım.

"Shazzer'ın da dediği gibi, erkeklerin içlerini *sürekli* kemi-
ren arzular vardır," dedi, darbelerimi savuştururken. "Beni sü-

rekli bir yerlere davet edip duruyordu: Akşam yemeği partilerine, kümes hayvanlı çocuk partilerine, tatillere-"

"Evet, tabii. Sense ondan hiç hoşlanmıyordun!"

"Şey, çekici bir kız, yani tuhaf olurdu..." Gülmeyi kesti, ellerimi tuttu ve beni kendine çekti.

"Her seferinde," diye fısıldadı çabucak, "her seferinde senin orada olacağını umdum. Ve Gloucestershire'daki o gece, on beş metre ötede olduğunu bilirken..."

"Yaklaşık iki yüz metre ötede, hizmetçilerin kaldığı yerdedim."

"Kesinlikle ait olduğun yerde yani, ve seni hayatının sonuna kadar da orada tutmayı düşünüyorum."

Neyse ki beni hâlâ sıkı sıkı tutuyordu, bu yüzden artık ona vuramıyordum. Sonra evinin bensiz büyük, soğuk ve ıssız olduğunu söyledi. Ve en çok sıcak dairemde olmayı sevdiğini. Ve beni sevdiğini, sebebini tam olarak bilemese de bensiz hiçbir şeyin eğlenceli olmadığını. Ve sonra... Tanrım, taş döşeme öyle soğuktu ki.

Yatak odasına gittiğimizde yatağının yanında bir kitap yığını gördüm. "Bunlar ne?" dedim gözlerime inanamayarak. "*Sevdiğinizizi Kaybedince Özsaygınızı Nasıl Korursunuz? Sevdiğiniz Kadını Nasıl Tekrar Kazanırsınız? Kadınlar Ne İster? Mars'la Venüs'ün İlişkisi?*"

"Oh," dedi çekingence.

"Seni piç kurusu!" dedim. "Ben benimkileri attım." Tekrar yumruk kavgasına başladık, sonra arkası geldi ve *bütün* gece seviştik!!!

08:30. Mımm. Onu uyurken seyretmeye bayılıyorum.

08:45. Ama şimdi uyansa keşke.

09:00. Onu *uyandırmayacağım*, ama belki düşünce dalgalarım uyandırabilir.

10:00. Mark birden doğrulup dimdik oturdu ve bana baktı. Bana gitmemi söyleyeceğini ya da tekrar çılgılık atmaya başlayacağını sandım. Ama uykulu uykulu gülümsedi, tekrar yattı ve beni sertçe kendine çekti.

"Affedersin," dedim daha sonra.

"Evet, tabii özür dileyeceksin, seni küçük pis orospu," diye mırıldandı şehvetle. "Ama niye özür diliyorsun?"

"Bakarak seni uyandırdığım için."

"Biliyor musun?" dedi. "Bunu özlemişim."

Sonunda yatakta epey kaldık, bu da sorun çıkarmadı çünkü Mark'ın acil bir randevusu yoktu ve benim de hayatımın sonuna kadar hiçbir randevum olmayacaktı. Ama çok kritik bir anda telefon çaldı.

"Açma," diye soludu Mark, devam ederek. Telesekreterde bir ses gürledi.

"Bridget, ben Richard Finch. Sekssiz Yaşayan Modernler'i haber yapıyoruz. Altı aydır seks yapmayan güzel, genç bir kadın bulmaya çalıştık. Bulamadık. Ben de sevişecek adam bulamayan yaşlı bir kadınla idare edelim bari diye düşündüm ve aklıma sen geldin. Bridget? Telefonu aç. Orada olduğunu biliyorum. Arkadaşın Shazzer söyledi. Bridget. Bridgeeeeeeeeet. BRIDGE-EEEEEEEEET!"

Mark faaliyetlerini durdurdu, Roger Moore gibi tek kaşını kaldırdı, telefonu açtı, "Gelmek üzere bayım," diye mırıldandı ve ahizeyi bir bardak suyun içine bırakıverdi.

12 Eylül Cuma

En son seks yaptığımdan beri geçen dakikalar 0 (yaşasın!)

Rüya gibi bir gündü, en güzel kısmı da Mark Darcy ile Tesco Hiper Market'e gitmekti. El arabasına koyduklarının haddi hesabı yoktu: Ahududular, Pralin ve Cream Häagen-Daaz dondurma kutuları ve üstünde "aşırı yağlı butlar" etiketi bulunan bir tavuk.

Kasiyerin yanına vardığımızda 98,70 pound ödememiz gerektiği ortaya çıktı.

"İnanılmaz," dedi kredi kartını çıkarırken. Başını inanmaz halde sallıyordu.

"Biliyorum," dedim kederle, "yardım etmemi ister misin?"

"Tanrım, hayır. Bu çok şaşırtıcı. Bu yiyecekler ne kadar gider?"

Kararsızlıkla baktım. "Belki bir hafta?"

"Ama bu inanılmaz. Olağandışı."

"Ne?"

"Yani, yüz papelden az tuttu. Le Pont de la Tour'da bir akşam yemeği parasından daha az!"

Mark'la birlikte tavuğu pişirdik. Kendini bu işe epey kaptırdı. Tavuğu parçalara bölerken arada mutfakta gezinip duruyordu.

"Öyle muhteşem bir hafta oldu ki. İnsanların hep yaptığı bu olmalı! İşe gidiyorlar ve döndüklerinde diğer insanı buluyorlar ve sonra çene çalıp televizyon izliyor ve *yemek yapıyorlar*. Muhteşem."

"Evet," dedim, sağa sola bakıp acaba deli mi diye düşünürken.

"Yani, ben bir kez olsun dünyadaki varlığımın farkında olan biri var mı diye telesekretere koşmadım!" dedi. "Elimde bir ki-

tapla bir restoranda oturup tek başıma öleceğimi düşünmememe gerek yok, ve..."

"Ve üç hafta sonra bir Alsas çoban köpeği tarafından yarı yenmiş halde bulunacağımı?" diye cümlesini tamamladım.

"Kesinlikle, kesinlikle!" dedi, bana sanki aynı anda elektiriği keşfetmişiz gibi bakarak.

"Bana bir saniye izin verir misin?" dedim.

"Tabii. Şey, niye?"

"Hemen dönerim."

Tam Shazzer'ı arayıp ona belki erkeklerin ulaşılmaz uzaylı düşmanlar olmadıklarını haber vermek için koşuyordum ki, her zamanki gibi telefon çaldı.

Mark'ın sesini duyabiliyordum. Konuşması bitmek bilmedi, bu yüzden de Shazzer'ı arayamadım ve "Ne düşüncesizlik!" diye düşünerek mutfağa indim.

"Seni arıyorlar," dedi, ahizeyi uzatarak. "Herifi yakalamışlar."

Karıma bir yumruk yemiş gibi oldum. Ben titreyerek ahizeyi alırken Mark elimi tuttu.

"Selam Bridget, ben Dedektif Kirby. Mermi vakası konusunda elimizde bir şüpheli var. DNA testleri olumlu sonuç verdi."

"Kimmiş?" diye fısıldadım.

"Gary Wilshaw ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Gary! Oh Tanrım. "İnşaatçım."

Gary çalıştığı evlerde yaptığı küçük hırsızlıklardan dolayı bu akşam tutuklanmış ve parmak izleri alınmış.

"Onu gözaltında tutuyoruz," dedi Dedektif Kirby. "Henüz itiraf ettiremedik, ama bu bağlantı üstünde ilerleyebileceğimizden eminim. Seni arayıp gelişmeleri bildireceğiz, sonra da dairende tekrar güvenlik içinde oturmaya başlayabileceksin."

Gece yarısı. Dairemde. Oh kahretsin. Dedektif Kirby yarım saat sonra aradı ve Gary'nin gözyaşları içinde itirafta bulunduğunu ve daireye geri dönebileceğimizi, endişelenecek hiçbir şey olmadığını ve yatak odasında bir panik düğmesi bulunduğunu söyledi.

Tavuğu bitirdikten sonra daireme gittik, şömineyi yaktık ve *İyi Dostlar*'ı seyrettik. Sonra Mark bir duş almak istedi. O banyodayken zil çaldı.

"Kim o?"

"Bridget, benim Daniel."

"Ya?"

"Girebilir miyim? Çok önemli."

"Bir saniye, aşağı geliyorum," dedim banyoya bakarak. Daniel'la aramdaki meseleyi halletmem gerektiğini düşünüyor, ama Mark'ı öfkeliendirmek de istemiyordum. Ön kapıyı açar açmaz hatalı davrandığımı anladım. Daniel sarhoştı.

"Demek polisi peşime taktın, öyle mi?" dedi sarhoş bir sesle.

Sanki bir çingiraklı yılanmışçasına, göz temasını kesmeden yavaşça gerilemeye başladım.

"O ceketin altında çıplaktın. Sen..."

Birden merdivenlerde patırtılar duyuldu, Daniel başını kaldırıp baktım ve *-bam-* Mark Darcy ağzına bir tane geçirmişti. Daniel ön kapıya dayanıp yere yığıldı. Burnu kanıyordu.

Mark epey şaşkın görünüyordu. "Affedersin," dedi. "Şey..." Daniel ayağa kalkmaya çalıştı ve Mark koşup yardım etti. "Affedersin," dedi tekrar kibarca. "İyi misin, sana bir, şey..."

Daniel burnunu sildi. Afallamış görünüyordu.

"Gitsem iyi olacak," dedi hınçla.

"Evet," dedi Mark. "Bence en iyisi bu. Ve onu rahat bırak. Yoksa, şey, biliyorsun, bunu tekrar yapmak zorunda kalacağım."

"Evet. Tamam," dedi Daniel, itaatkâr bir sesle.

Daireye geri dönüp kapıyı kilitledikten sonra yatak odasının önünde vahşice sevişmeye başladık. Zilin tekrar çalmasına inanmadım.

"Ben bakayım," dedi Mark, sorumluluk sahibi bir erkeğin ağır edasıyla. Beline bir havlu sardı. "Belki Cleaver geri gelmiştir. Sen burada kal."

Üç dakika sonra ayak sesleri duydum ve yatak odasının kapısı birden ardına kadar açıldı. Dedektif Kirby'yi görünce az kalsın çılgınlığı basıyordum. Battaniyeyi çeneme kadar çekip utançtan kıpkırmızı kesilmiş halde ona baktım. Yatağa doğru uzanan elbise ve iç çamaşırı hattını bakışlarıyla takip ediyordu. Kapıyı arkasından kapadı.

"Artık güvendesin," dedi Dedektif Kirby sakın, rahatlatıcı bir sesle, sanki yüksek bir apartmanın tepesinden atlamak üzereymişim gibi. "Her şeyi anlatabilirsin, güvendesin, adamlarım dışarıda onu tutuyor."

"Kimi - Daniel'ı mı?"

"Hayır, Mark Darcy'yi."

"Niye ki?" dedim, büyük bir şaşkınlıkla.

Tekrar kapıya baktı. "Bayan Jones, panik düğmesine bastınız."

"Ne zaman?"

"Beş dakika kadar önce. Kesintisiz, acil bir sinyal aldık."

Yatağın üstüne, panik düğmesini asmış olduğum yere baktım. Orada yoktu. Kendimi aptal gibi hissederek çarşafı battaniyenin arasında onu aradım ve sonunda o turuncu aleti buldum.

Dedektif Kirby düğmeden bana, yerdeki giysilere baktı, sonra sırtıttı.

"Tamam, tamam. Anlaşıldı." Kapıyı açtı. "Geri gelebilirsiniz Bay Darcy. Hâlâ, şey, enerjiniz kaldıysa tabii."

Durum imalı bir şekilde açıklanırken polisler sırtıyordu.

"Tamam. Gidiyoruz. İyi eğlenceler," dedi Dedektif Kirby, polisler merdivenden inerken. "Oh, bir şey daha. İlk şüphelimiz Bay Cleaver hakkında."

"Daniel'ın ilk şüpheliniz olduğunu bilmiyordum!" dedim.

"Şey. Onu birkaç kere sorguya çekmeye çalıştık, ama epey sinirlendi. Onu bir arayıp havayı yumuşatmanız iyi olabilir."

"Oh, teşekkürler," dedi Mark alayla, havlusunun aşağı kayıyor olmasına karşın vakarlı görünmeye çalışarak. "Şimdi söylediğiniz için teşekkürler."

Dedektif Kirby'yi yolcu ederken ona olanları anlattığını işitebiliyordum. Dedektif Kirby herhangi bir sorun olduğunda ya da Gary'ye dava açıp açmayacağımıza karar verdiğimizde onu aramamızı istedi.

Mark tekrar içeri döndüğünde hıçkırıyordum. Birden başlamıştı ve nedense durduramıyordum.

"Her şey yolunda," dedi Mark bana hafifçe sarılıp saçlarımı okşayarak. "Her şey bitti. Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

14

İyi Günde Kötü Günde?

11:15. Claridge Oteli. Pöööh! Pöööh! PÖÖÖÖÖH! Kırk beş dakika sonra düğün başlıyor ve demin elbisemin önüne iri bir Rouge Noir tımak cılası damlası düştü.

Ne yapıyorum? Evlilik çılgınca bir işkencedir. İşkence kurbanı davetliler (Uluslararası Af Örgütü'ne başvuranlarla aynı düzeyde olmasa da) normalde asla giymeyecekleri tuhaf şeyler giyerler, beyaz taytlar gibi. Bir cumartesi sabahı erkenden uyanıp evin içinde "Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!" diye haykırarak gümüş rengi şeritli eski paket kâğıtlarını bulmaya, dondurma ya da ekmek makinesi gibi tuhaf armağanlarını paketlemeye çalışırlar (bu armağanlar Kibirli Evliler arasında elden ele gezinmeye mahkûmdur. Ne de olsa kim akşam evde oturup bir saat boyunca elekten geçirilmiş malzemeleri dev bir plastik makineyi boşaltmak ister ki? Hem de ne uğruna? İşe giderken yolda ay çöregi yiyip kapuçino içmek yerine uyanınca dev bir ekmek somununu tüketebilmek için.) Sonra arabaya binip 600 kilometre gider, yolda benzinciden aldıkları şaraplı sakızı çiğner, arabaya kusar ve kilisenin yolunu bulamazlar. Şu halime bakın! Niye ben, Tanrım? Niye ben? Elbisemin üstündeki leke, adet görüyormuşum izlenimini uyandırıyor.

11:20. Tanrıya şükür. Shazzer demin odaya geri döndü ve yapılacak en iyi şeyin kumaşın *tırnak cilası* lekeli, katı, parlak ve yapışkan kısmını kesmek olduğuna karar verdik, çünkü leke aynı renkte olan astara işlememişti ve önümde bir buket tutabilirdim.

Evet, bu iyi olur. Kimse fark etmez. Tasarımın parçası bile sanabilirler. Sanki bütün elbise dev bir dantelin parçasıymışçasına.

Tamam. Sakin ve dengeli olacağım. İçsel dengemi koruyacağım. Elbisemde delik olup olmaması önemi değil. Diğer şeylerle bağlantılı. Neyse ki. Her şeyin oldukça sakin ve yolunda gideceğinden eminim. Shaz dün gece içkiyi fazla kaçırmıştı. Umarım bugün sorun yaşamaz.

Daha sonra. Kahretsin! Kiliseye sadece yirmi dakika geç gidip hemen Mark'ı aramaya başladım. Daha ensesini görür görmez gergin olduğunu anladım. Sonra org çalmaya başladı ve döndü, beni gördü. Ne yazık ki kahkayı basmak üzereymiş gibi göründü. Aslında onu suçlayamazdım, çünkü gerçekten dev bir pamuk yumağını andırıyordum.

Büyük bir ciddiyetle sıraların arasından yürüdük. Tanrım, Shazzer kötü görünüyordu. Akşamdan kalma olduğunu fark ettirmemek için yoğun bir çaba sarf ediyordu. Çalan müziğin eşliğindeki yürüyüş hiç bitmeyecek gibiydi:

İşte gelin geldi
On beş santim eni
Bakın nasıl salına salına yürüyor kendisi.

Yani, niye ben, niye?
"Bridget. Ayağın," diye tısladı Shaz.

Yere baktım. Shazzer'ın leylâk rengi tüylü sutyeni düşüp sa-
ten ayakkabımın sivri topuğuna takılmıştı. Ayağımı silkeleyip
ondan kurtulmayı düşündüm, ama tören boyunca sutyen orada
öylece duracaktı. Bu yüzden elbisemin altına tıktırtmaya çalış-
tım, ama bu tökezlememden başka işe yaramadı. En sonunda en
öne vardığımızda ve ilahiler söylenmeye başlandığında buketin
arkasına gizlenerek eğilip sutyeni alabildim. Alçak Richard mü-
kemmeli görünüyordu. Gerçekten kendinden emin bir hali vardı.
Sade bir takım giymiş olması da iyiydi - *Oliver* filminden biri
gibi çılgınca bir sabah takımı giyip "Bu Muhteşem Sabahı Kim
Satın Alacak?" şarkısını söyleyerek havada topuklarını birbirine
vurmaması harikaydı.

Ne yazık ki Jude küçük çocukları nikah töreninin dışında tut-
mamak gibi kritik bir hata yapmıştı -bunun bir hata olduğunu
görmeye başlamıştık bile-. Tam gerçek tören başlarken kilisenin
arka taraflarından bir bebek ağlaması geldi. Avazı çıktığı kadar
bağırıyordu. Hani önce başlar, sonra durup soluk alırlar ya, şim-
şek sonrası gökgürültüsünü beklercesine. Sonra da kulakları tır-
malayan ilkel bir çığlık duyulur. Modern orta tabaka annelerine
inanamıyorum. Dönüp baktığımda kadının tekinin bir yandan
bebeği sallarken bir yandan da herkese kibirle, sanki "Pöh!" der-
cesine gözlerini devirdiğini gördüm. Bebeği dışarı çıkarırsa ka-
labalığın Jude'la Alçak Richard'ın bir yaşam boyu ruhlarını bir-
leştirme yemini etmelerini duyabilecekleri ve bunun hoş olabi-
leceği aklına gelmiyor gibiydi. Kilisenin arka taraflarında dalga-
lanan uzun parlak saçlar gözüme çarptı: Rebecca. Üstünde mü-
kemmeli bir açık gri takım vardı ve boynunu Mark'tan tarafa
uzatmıştı. Yanında Giles Benwick surat asarak duruyor, elinde
fiyonklu bir armağan tutuyordu.

"Richard Wilfred Albert Paul..." diye gürledi rahip. Sesi yan-
kılanıyordu. Alçak Richard'ın bu kadar çok Alçakça ismi olabi-

leceği aklıma gelmemişti. Ailesi niye ona bu kadar çok isim takmıştı ki?

"...Onu sevecek misin, bağrına basacak mısın...."

Mımm. Nikah törenlerine bayılıyorum. İnsanın içini ısıtıyor.

"...Onu kollayacak ve gözetecek misin..."

Pöh. Bir futbol topu sıraların arasından Jude'un elbisesinin arkasına kadar yuvarlandı.

"...İyi günde, kötü günde..."

İki küçük erkek çocuğu (yemin ederim ki topuk dansı ayak-kabıları giyiyorlardı) inanılmaz yüksek sesli fısıltılarla gevezelik etmeye başladılar. O sırada bebek de tekrar ağlamaya başladı.

"...İkinizden biri ölene dek onun yanında olmayı kabul ediyor musun?"

Gürültülerin arasından Alçak Richard'ın "Kabul ediyorum," dediğini belli belirsiz işittim. Jude'la birbirlerine baygın baygın gülümsemeseler "Kabul etmiyorum," dediğini de sanabilirdim tabii.

"Judith Caroline Jonquil..."

Niye benim sadece iki adım var? Benim dışımda herkesin bir sürü saçma sapan ismi var galiba?

"...Richard Wilfred Albert Paul'ü..."

Sol gözümün ucuyla Sharon'ın dua kitabının titremeye başlamış olduğunu fark ettim. Titremeler giderek artıyordu. Endişeyle etrafıma bakınınca bir sabah takımı giymiş olan Simon'ın öne atıldığını gördüm. Dizleri yavaş çekim bir reverans yaparcasına bükülen Shazzer Simon'ın kollarının arasına yığıldı.

"...Onu sevecek misin, bağrına basacak mısın..."

Simon Shazzer'ı usulca yan odalardan birine doğru sürüklüyordu. Shazzer'ın ayakları leylâk rengi yün yumağının içinden fırlıyor, yerde sanki ölmüşçesine sürünüyordu.

"...Ona karşı saygılı ve itaatkâr..."

Alçak Richard'a itaat etmek mi? Aklımdan Shazzer'ın peşin-

den yan odaya girip iyi mi diye bakmak geçti, ama Jude şimdi, en ihtiyaç duyduğu anda dönüp arkasına baksa ve Shazzer'ın da, benim de ortadan kaybolmuş olduğumuzu görse ne düşünürdü?

"...İkinizden biri ölene dek onun yanında olmayı kabul ediyor musun?"

Simon Shazzer'ı gürültüyle yan odaya soktu.

"Kabul ediyorum."

Odanın kapısı gürültüyle arkalarından kapandı.

"Ben de sizi..."

İki küçük çocuk ön taraftan çıkıp kilisenin arkasına doğru yürümeye başladı. Bebeğin çığlıkları iyice yükselmişti.

Rahip durup boğazını temizledi. Dönüp bakınca çocukların futbol topunu tekmeleyip mahfillere çarptırdıklarını gördüm. Mark'la göz göze geldik. Birden dua kitabını elinden bırakıp kalktı ve mahfilden çıkıp çocukları birer kolunun altına sıkıştırdı, sonra da kiliseden dışarı çıkardı.

"Sizi karı koca ilan ediyorum."

Bütün kilise alkışlamaya başladı. Jude'la Richard mutlu mutlu gülümsediler.

Konuk defterini imzaladığımızda beş yaşın altındakiler ortalığı bir panayır yerine dönüştürmüştü. Altarın önünde çocuklar parti yapıyordu. Biz sıraların arasından çıkışa doğru yürürken öfkeden deliye dönmüş Magda, Constance'ı taşıyarak arkamızdan geliyordu. Constance "Annem dövecek, dövecek, dövecek," diye çığlıklar atıyordu.

Buz gibi, yağmurlu, rüzgârlı açık havaya çıktık. Futbol oynayan çocukların annesinin huysuz bir sesle Mark'a "Ama çocukların bir nikah töreninde oldukları gibi davranmaları harika bir şey. Yani, zaten düğünlerin amacı bu değil midir?" dediğini işittim.

"Ne bileyim," dedi Mark neşeyle. "Tek kelime duyamadım ki."

Claridge'e geri döndüğümde dans salonuna yemek tepsilerinin gelmiş olduğunu gördüm. İçinde yapraklı, meyveli yemekler bulunan, buharı tüten bronz tepsiler, kurşun renkli, eşek boyun-da meyve piramitleri vardı.

İçeri girdiğimde herkes şöyle şeyler söylüyordu:

"İki yüz elli bin papel."

"Yok canım. En az 300,000 pounda mal olmuştur."

"Şaka mı yapıyorsun? Burası Claridge. Yarım milyon."

Yüzünde sabit bir gülümsemeyle, kukla gibi, delice sağa sola bakınan Rebecca'yı gördüm. Giles kolunu beline atmış, huzursuzca peşinden geliyordu.

Jude'un babası Sör Ralph Russell Sharon'ın elini sıkıyordu. Adamda tam bir "Millet, merak etmeyin, ben acayip zengin ve başarılı bir iş adamıyım," havası vardı.

"Ah, Sarah," diye kükredi. "Daha iyisin ya?"

"Sharon," diye gülümseyerek düzeltti Jude.

"Oh, evet, teşekkürler," dedi Shaz. Bir eli zarifçe boynuna gitti. "Sıcaktan oldu..."

Az daha kahkahayı basıyordum. Oysa içerisi buz gibiydi.

"Chardonney'i fazla kaçırmaktan olmasın Shaz?" dedi Mark. Sharon gülerek bir parmağını ona doğru kaldırdı.

Jude'un annesinin yüzünde buz gibi bir gülümseme belirdi. Tıg gibi bir kadındı. Üstünde kıymetli taşlarla bezeli, kâbus gibi bir Escada elbise vardı. Kalça tarafında ne olduğu belirsiz, yüzgece benzer şeyler sallanıyordu. Herhalde kalçalarını daha geniş göstermek için konulmuşlardı. (Oh, ne hoş bir aldanış!)

"Giles, cüzdanını pantolon cebine koyma hayatım, kalçalarını büyük gösteriyor," dedi Rebecca sert bir sesle.

"Bana bağımlı gibi davranmaya başlıyorsun hayatım," dedi Giles, elini Rebecca'nın beline uzatarak.

"Hayır!" dedi Rebecca ve elini huysuzca itti. Sonra tekrar gü-

lümsemeye başladı. "Mark!" diye haykırdı. Ona öyle bir bakışı vardı ki, sanki kalabalık iki yana açılmıştı, zaman durmuştu ve Glen Miller Band "It Had To Be You"yu* çalmaya başlayacaktı.

"Oh, selam," dedi Mark rahat bir sesle. "Naber Giles? Seni yelekli göreceğim hiç aklıma gelmezdi!"

"Selam Bridget," dedi Giles ve beni şapır şupur öptü. "Elbisen harika."

"Delīgi saymazsak tabii," dedi Rebecca.

Bıkkınlıkla başımı başka tarafa çevirdim ve Magda'nın salonun öteki ucunda, yüzünde bir ıstırap ifadesiyle, saplantılı bir şekilde yüzünün üstündeki var olmayan saç tellerini yana atmaya çalıştığını gördüm.

"Oh, bu tasarımın bir parçası," diyordu Mark, gururla gülümseyerek. "Bereket sembolü."

"Affedersiniz," dedim. Sonra Mark'ın kulağına fısıldadım. "Magda'nın bir sorunu var."

Magda'nın yanına gittiğimde öyle altüst olmuş haldeydi ki neredeyse konuşamıyordu. "Yapma hayatım, yapma," diyordu dalgın dalgın, Constance fıstık yeşili takımının cebine çikolata-lı dondurma sokmaya çalışırken.

"Ne oldu?"

"Geçen sene Jeremy ile ilişkisi olan o... o... cadı. Burada! Jeremy hele bir onunla konuşmaya kalksın..."

"Hey Constance! Düğün hoşuna gitti mi?" Mark'tı, Magda'ya bir bardak şampanya uzatıyordu.

"Ne?" dedi Constance, Mark'a iri gözlerle bakarak.

"Düğün? Kilisedeki?"

"Parpi mi?"

* O sen olmalıydın, Ç.N.

"Evet," dedi Mark gülerek, "kilisedeki parti."

"Bilmem, annem beni dışarı çıkardı," dedi Constance, Mark'a embesilmiş gibi bakarak.

"Pis kaltak!" dedi Magda.

"Güya parpi olacaktı," dedi Constance keyifsizce.

"Onu uzaklaştırabilir misin?" diye fısıldadım Mark'a.

"Haydi Constance, gel futbol topunu bulalım."

Constance'ın elini tutup onunla mutlu mutlu gitmesine şaşırdım.

"Pis kaltak! Onu geberteceğim, onu..."

Magda'nın bakışlarını takip edince, Jude'la hararetle konuşmakta olan pembe giysili bir genç kız gördüm. Geçen sene Jeremy ile birlikte bir restoranda ve bir gece The Ivy'nin önünde taksiye binerlerken gördüğüm kızdı.

"Jude onu niye davet etti ki sanki?" dedi Magda öfkeyle.

"Jude nereden bilsin?" dedim, onları izlerken. "Belki birlikte çalışıyorlardır."

"Düğünler! Sizin olsun! Oh Tanrım, Bridget." Magda ağlamaya ve kâğıt mendil aranmaya başladı. "Üzgünüm."

Shaz'ın krizi fark edip bize doğru geldiğini gördüm.

"Haydi kızlar, haydi!" dedi olanlardan habersiz Jude. Ebeveynlerinin neşeli arkadaşları tarafından sarılmış, buketi havaya fırlatmak üzereydi. Bağıra çağıra bize doğru gelmeye başladı, peşinde kalabalıkla. "İşte atıyorum. Hazır mısın Bridget?"

Buketin yavaş çekimle havada bana doğru gelmesini izledim, yakalar gibi oldum, Magda'nın gözyaşıyla ıslanmış yüzüne baktım ve buketi Shazzer'a attım, Shaz onu yere düşürdü.

"Bayanlar baylar." Golf pantolonlu, komik bir ahçı melek şeklindeki bir çekici çiçeklerle çevrili bronz bir rahleye vuruyordu. "Lütfen sessiz olup yeni evlilerin masanın başına geçmesini izleyelim."

Kahretsin! Masanın başı! *Benim* buketim neredeydi? Eğil-

dim, Jude'unkini Shazzer'ın ayaklarının dibinden aldım ve neşeli, sabit bir gülümsemeyle elbisemin önündeki deliği gizleyecek şekilde tuttum.

"Judith'in serbest ve kelebek stili kulaçlardaki büyük kabiliyetini ancak Great Missenden'a taşındığımızda..."

Saat 5 olduğunda Sör Ralph yirmi beş dakikadır konuşuyordu.

"...fark ettik. Sadece tabii ki *tarafsızlıktan* uzak olan bizler de değil" -burada başını kaldırdı ve herkes bir görevi yerine getiricesine, yapmacık kahkahalar attı- "bütün Güney Buckinghamshire bölgesi. Judith bir sene içinde sadece Güney Buckinghamshire Yirmi Yaş Altı Yunus Ligi'nde üç turnuvada serbest ve kelebek stillerinde arka arkaya *birinci* olmakla kalmadı, birinci sınıf sınavlarından üç hafta önce Kişisel Kurtuluş Altın Madalyası'nı da kazandı!..."

"Simon'la aranızda neler oluyor?" diye tısladım Shaz'a.

"Hiçbir şey," diye tısladı o da, dinleyicilere gözünü dikmeyi sürdürerek.

"...Yine aynı yoğun sene içinde Judith klarnette İkinci Sınıf Sınavı'nda büyük başarı elde etti - daha sonra 'Evrensel Kadın' olarak tanınmasını sağlayacak başarıların erken bir göstergesiydi bu..."

"Ama kilisede sana bakıyor olmalıydı, yoksa düşerken zamanında yakalayamazdı."

"Biliyorum, ama yan odada eline kustum."

"...İyi ve başarılı bir yüzücüydü, takımın ikinci kaptanıydı - ki müdürenin daha sonra bana itiraf ettiği gibi bu bir hataydı, ne de olsa takım kaptanı Karen Jenkins'in performansı... şey. Bu bir esef değil kutlama günü, hem Karen'in, şey, *babasının* da bugün aramızda olduğunu biliyorum..."

Mark'la göz göze gelince patlayacağım sandım. Jude bir ka-

yıtsızlık abidesiydi, herkese gülücükler saçıyor, Alçak Richard'ın dizini okşuyor ve yüzüne küçük öpücükler konduruyordu, sanki bütün bu hengamenin ortasında değillermişçesine ve pek çok kez döşememde sarhoş bir halde yatarken dili sürçerek "Piç kurusuda bağıllık fobisi var. Adı da Alçak, doğası da, evet, şarap kaldı mı?" diyen o değilmışçesine.

"...Okul orkestrasında ikinci klarnetçiydi, başarılı bir trapezciydi. Judith yakuttan değerli bir mücevher..."

İşin sonunun nereye varacağını görebiliyordum. Ne yazık ki oraya varması için otuz beş dakika daha geçmesi gerekti. Bu süre içinde Jude'un okula gitmediği senenin, Cambridge zaferinin ve finans dünyasının koridorlarında hızla yükselişinin ayrıntılarını dinlemek zorunda kaldık.

"Ve sonunda, artık tek yapabileceğim, şey..."

Sör Ralph notlarını karıştırırken herkes nefesini tuttu. Bu mantıksızca, tatsızca, kabaca ve tüm İngiliz görgü kurallarına aykırı bir şekilde uzun sürdü.

"*Richard'ın!*" dedi sonunda, "bugün kendisine büyük bir cömertlikle bağışlanmış olan bu paha biçilmez armağan, bu mücevher için yeterince müteşekkir olduğunu ummak."

Richard alayla gözlerini devirdi ve salondakiler rahatlamış halde alkışlamaya başladı. Sör Ralph kırk sayfa daha okumaya meyilliymiş gibiydi, ama neyse ki alkış dinmeyince vazeçti.

Sonra Alçak Richard kısa ve oldukça dokunaklı bir konuşma yaptı ve kutlama telgraflarının bir kısmını okudu. Hepsi de acayip can sıkıcıydı, biri dışında. San Francisco'daki Tom ne yazık ki "KUTLARIM: NİCE EVLİLİKLERE" diye yazmıştı.

Sonra Jude ayağa kalktı. Çok hoş bir sesle teşekkürlerini sunduktan sonra -yaşasın!- dün gece benimle ve Shaz'la birlikte yazdığı yazıyı okudu. İşte okudukları aşağıda. Yaşasın.

"Bugün bekârlığa veda ediyorum. Ama artık evli olsam da

Kibirli bir Evli olmayacağıma söz veriyorum. Bekârlara asla niye hâlâ evlenmediklerini sorarak ya da 'Aşk hayatın nasıl gidiyor?' diyerek işkence etmeyeceğime söz veriyorum. Tam tersine, nasıl benim kocamla seks yapıp yapmamam özel bir meseleyse, bunu da onların özel hayatlarının bir parçası olarak kabul edeceğime söz veriyorum."

"Kocasıyla seks yapacağına söz veriyorum," dedi Alçak Richard ve herkes güldü.

"Bekârlığın bir hata ya da kötü bir şey olduğunu asla söylemeyeceğime söz veriyorum. Çünkü bekârlık çağdaş dünyada normal bir durumdur. Hepimiz hayatımızın çeşitli dönemlerinde bekâr olmuşuzdur ve bekârlık evlilik kadar saygıdeğerdir."

Takdir belirten mırıldanmalar oldu. (En azından ben böyle yorumladım.)

"Ayrıca en iyi arkadaşlarım Bridget ve Sharon'la görüşmeyi sürdüreceğime söz veriyorum. Onlar Bekâr Şehir Aileleri'nin insanın kendi ailesi kadar güçlü ve destekleyici olabildiğinin canlı kanıtı."

Ben utangaçça sırtırken Shazzer masanın altından ayak baş parmağını benimkine batırdı.

"Ve şimdi kadehimi Bridget ve Shazzer için kaldırıyorum: Bir kızın dünyada bulabileceği en iyi arkadaşlara."

(Bu bölümü ben yazmıştım.)

"Bayanlar baylar - nedimelere."

Büyük bir alkış koptu. Jude'u seviyorum, Shaz'ı seviyorum, diye düşündüm herkes ayağa kalkarken.

"Nedimelere," dedi herkes. Bütün dikkatin üzerinizde olması harika bir duygu. Simon'ın Shaz'a gülümsediğini gördüm ve Mark'a bakındım. O da bana gülümsüyordu. Sonrası biraz bulanık, ama Magda'yla Jeremy'nin bir köşede gülüştüklerini ve sonra Magda'nın yanına gittiğimi anımsıyorum.

"Neler oluyor?"

Meğer o sürtük Jude'un şirketinde çalışıyormuş. Magda'ya söylediğine göre, Jude'un tek bildiği kızın hâlâ karısına âşık bir adamla çılgınca bir ilişki yaşamış olduğuymuş. Magda o adamın Jeremy olduğunu söyleyince Jude neredeyse düşüp bayılıyordu. Ama hepimiz kıza kötü davranmamamız gerektiğinde birleştik, çünkü suç Jeremy'deydi.

"Pis ihtiyar. Her neyse, artık dersini aldı. Kimse kusursuz değildir ve o moruğu gerçekten seviyorum."

"Jackie Onassis'e bir bak," diye destek verdim.

"Kesinlikle," dedi Magda.

"Veya Hillary Clinton'a."

Kararsızca bakıştıktan sonra kahkahayı bastık.

En eğlenceli kısım tuvalete gittiğim sıraydı. Simon Shazzer'la öpüşüyordu. Elini nedime giysisinin altına daldırmıştı!

Bazı ilişkiler vardır ki, başladıklarını görür görmez tamam dersiniz, kusursuz işleyecek, uzun bir beraberlik bu - bu genellikle tekrar bir araya gelmeyi umduğunuz eski sevgilinizle bir başkası arasında başlayan bir ilişkidir.

Sharon'la Simon beni görmeden usulca salona geri döndüm. Sevgili Shaz. Bunu hak ediyor, diye düşünürken birden donup kaldım. Rebecca Mark'ın yakasına yapışmış, tutkuyla onunla konuşuyordu. Bir sütunun arkasına dalıp dinlemeye başladım.

"Sence mümkün değil mi?" diyordu. "Sence mümkün değil mi, her açıdan -zekâ, fizik, eğitim, statü- birbirine kusursuz uyan, birlikte olması gereken iki insanın yanlış anlamalar, savunmacılık, gurur yüzünden ayrılması..." Duraksadı, sonra kinle devam etti, "...tabii başkalarının müdahalesi yüzünden de... ve bu yüzden sonunda yanlış partnerlerle birlikte olmaları? Sence bu mümkün değil mi?"

"Evet," diye mırıldandı Mark. "Gerçi listeni pek onayladığımlı..."

"Öyle mi? Öyle mi?" Sarhoştu galiba.

"Bridget'le bana da benzer bir şey oldu."

"Biliyorum! Biliyorum! O yanlış seçim hayatım, tıpkı Giles'ın benim için yanlış olması gibi... Oh Mark, Giles'a gitmemin tek sebebi bana karşı hislerinin farkına varmanı sağlamaktı. Belki yanlış bir şeydi ama... onlar bizim eşitimiz değil!"

"Şey..." dedi Mark.

"Biliyorum, biliyorum. Kendini nasıl tuzağa düşmüş gibi hissettiğini biliyorum. Ama bu senin hayatın! Beyaz perdede Rimbaud'yu Sylvester Stallone'nun canlandırıldığını sanan biriyle yaşayamazsın, senin uyarılmaya ihtiyacın var, senin..."

"Rebecca," dedi Mark usulca. "Benim Bridget'e ihtiyacım var."

Bunu duyan Rebecca öfkeli bir sızlanmayla böğürtü karışımı korkunç bir ses çıkardı.

O ikiyüzlü, böcek bacaklı, kibirli sürtüğün ağzının payını aldığı görüldükten sonra, ruhaniliğime hiç yakışmayacak sığ bir zafer hissine ya da şeytanca neşeye kapılmamaya kararlı olarak oradan uzaklaştım. Yüzüme kibirli bir sırıtma yayılmıştı.

Sonunda dans pistinin kenarındaki bir sütuna yaslanıp Magda'yla Jeremy'nin sarmaş dolaş danslarını izlemeye başladım. On yaşındaki çocuklar gibi dans ediyorlardı. Magda'nın başı Jeremy'nin omzuna yaslıydı, gözleri kapalıydı, huzurluydu, Jeremy'nin eli kıkırda geziniyordu. Jeremy kulağına bir şeyler fısıldadı ve Magda gözlerini açmadan güldü.

Belime bir kolun dolandığını fark ettim. Mark'tı. O da Magda'yla Jeremy'ye bakıyordu. "Dans etmek ister misin?" dedi.

15

Noel'de Fazla İçince

15 Aralık Pazartesi

58.750 kg. (insanın geri dönüp durduğu doğal bir vücut ağırlığının olduğu doğru galiba), gönderilen kartlar 0, satın alınan hediyeler 0, duvardaki delik konusundaki gelişmeler: Sadece tek bir çivi.

18:30. Her şey harika. Genelde Noel'e bir hafta kala içmeye ve isteri krizlerine girmeye başlarım. Bir ormanın derinliklerindeki küçük bir oduncu kulübesine çekilip ateşin karşısında sessizce oturmak yerine dev, nabız gibi atan, isterisi giderek çoğalan, sakinlerinin iş/kart/armağan konularında zamanla yarışmak yüzünden tınaklarını yedikleri bir şehirde uyandığım için kendime kızarım. Giyinip kuşandıktan sonra tıkalı trafikte taksiciye Soho Meydanı'nı Addis Ababa haritasını kullanarak bulmaya çalıştığı için bağırır, sonra partilere giderler. Kendilerini karşılayan insanları son üç gecedir görmektedirler, ama bunların sarhoşluğu ve akşamdan kalmalığı üç misli artmıştır ve insanın içinden "HEPİNİZ SİKTİR OLUP GİDER MİSİNİZ?" diye haykırmak gelir. Sonra da eve gidilir.

Bu davranış hem olumsuz, hem de hatalıdır. Sonunda huzurlu, saf ve iyi bir yaşama sahip olmanın yolunu buldum. Pek si-

gara içmiyorum ve sadece bir kez, Jude'un düğününde biraz sinirlendim. Cuma günkü partide Sharon'la bana "kıvırtan medya orospuları" diyen adam bile içsel dengemi sarsamadı.

Ayrıca bugün gelen posta harikaydı. Annemle babam Kenya'dan kart yollamışlar. Babam Wellington'ın jet-skisiyle çok iyi vakit geçiriyormuş ve açık büfe akşam yemeğinde Masai'li bir kızla limbo dansı yapmış. Mark'la benim Noel'de onlarsız kendimizi fazla yalnız hissetmeyeceğimizi umuyorlarmış. Babam bir not eklemiş: "Bu aletin boyu yaklaşık iki metre ve ön tarafının sıçrayıp durması çok eğlenceli. *Hakuna Matata*."

Yaşasın! Herkes mutlu ve huzurlu. Mesela bu gece Noel kartlarını gönülsüzce değil, hazla yazacağım! - çünkü *Budizm: Paralı Keşişin Dramı*'nda dendiği gibi, ruhsal mutluluğun sırrı bulışkları onları yıkamak gerektiği için yıkamak değil, yıkamaktır. Bu Noel kartları için de geçerli.

18:40. Ama aslında biraz sıkıcı, Noel'de oturup bütün geceyi Noel kartları yazarak geçirmek.

18:45. Belki ağaç şeklindeki çikolatalardan biraz yerim.

18:46. Belki Noel'i kutlamak için biraz da şarap içerim.

18:50. Mımm. Şarap nefis. Belki bir de sigara yakarım. Sadece bir tane.

18:51. Mımm. Sigara harika. Yani, öz disiplin her şey demek değil. Pol Pot'a bir baksanıza.

18:55. Şarabı bitirince kartlara girişeceğim. Belki mektubu bir defa daha okurum.

Cinnamon Prodüksiyonları

Ayağa Kalk İngiltere Beş Canlı Kim Kimi Tutarsa

Baş Direktör Grant D. Pike'ın Masası'ndan,

Sevgili Bridget,

Cinnamon Prodüksiyonları'nın geçen seneden beri yeni bir programa hazırlandığının ve yeni fikirler ürettiğinin farkındasınızdır.

Ayağa Kalk İngiltere'nin kapanışındaki "Ve son olarak" diye başlayan komik lafların yüzde 68'inin sizin eseriniz olduğunu duy-mak hoşunuza gidecektir. Tebrikler!

Anladığımız kadarıyla Eylül'deki istifanız Ayağa Kalk İngiltere'nin Yönetici Prodüktörü Richard Finch'le aranızdaki anlaşmazlıklar-dan kaynaklanıyordu. Richard, eminim ki sizin de işittiğiniz gibi, Ekim ayında "kişisel güçlükler" nedeniyle görevinden alındı.

Şimdi program ekibini tekrar organize ediyor ve sizi de tekrar aramıza katılmaya davet ediyoruz. Yardımcı Prodüktör olarak ya da danışman sıfatıyla, dışarıdan fikirler vererek serbest çalışabi-lirsiniz. İstifanızdan sonra geçen zamanda ücretli izne ayrılmış sayılacaksınız.

Cinnamon Prodüksiyonları'nın en önde gelen programı olan Ayağa Kalk'ın yirmi birinci yüzyılda -yeni pozitif enerji ve atılımlar-la- büyük başarılar kazanacağına inanıyoruz. Yeni, geliştirilmiş ekibimizde büyük bir yaratıcı güç olacağınızı umuyoruz. Sekrete-rimi arayıp bir randevu ayarlarsanız sizinle koşulların ve durum-ların iyileştirilmesi hakkında konuşmaktan zevk duyarım.

Saygılarımla,

Grant D. Pike

Baş Direktör, Cinnamon Prodüksiyonları

Görüyorsunuz ya! Görüyorsunuz ya! Ayrıca *Independent*'tan Michael da bir başka ünlüyle daha röportaj yapabileceğimi söylüyor, çünkü Bay Darcy röportajından sonra bir sürü mektup almışım. Söylediğine göre, bir şey mektup alıyorsa ne kadar kötü olursa olsun iyi sayılırmış. Yani serbest çalışabileceğim. Yaşasın! Böylece gecikme derdim kalmayacak. Bunu içerek kutlayayım bari. Ooh güzel, zil çalıyor!

Güzel, güzel. Noel ağacı geldi. Görüyorsunuz ya? Bu Noel'e *gerçekten* iyi hazırlandım. Mark yarın gelince bir Noel Ağacı görecek!

20:00. Üç adam sendeleyerek, homurdanarak ve soluyarak ağacı merdivenden çıkarırken, sandığımdan büyük olmasından korktum, özellikle de bütün kapı aralığını korkutucu bir şekilde kapladıktan sonra sağa sola sallanan dallarıyla birden, Dunsinane ormanını işgal eden Macduff gibi içeri dalınca. Ortalığa topraklar saçıldı ve iki genç girdi. "Acayip büyük bir şey. Nereye koyalım?"

"Şöminenin yanına," dedim. Ama ne yazık ki ağaç oraya sığmıyordu. Bazı dalları alevlerin içine dalarken bazıları kanepeye dayanarak yukarı kıvrılıyor, geri kalanı da odanın ortasına yayılıyordu. Ağacın tepesi tavana yaslanıp kıvrılmıştı.

"Şuraya koymayı deneyebilir misiniz?" dedim. "Bu arada, bu koku da nesi?"

Ağacın çürümeye başladığı açıkça belliydi, ama gençler bunun iğne yapraklarının düşmesini önlemekte kullanılan bir Fin icadı olduğunu iddia ediyordu. Ağacı yatak odasıyla banyo kapısından geçirmeye çalıştılar ama olmadı. Dallar yolu kapadı.

"Odanın ortasını denesenez?" dedim büyük bir vakarla.

Gençler birbirlerine sırtıttıktan sonra ağaç canavarını zorla odanın ortasına getirdi. Bu noktada artık ikisini de göremez ol-

muştum. "Bu iyi, teşekkürler," dedim yüksek, boğuk bir sesle. Aşağı inene kadar kıkırdayıp durdular.

20:05. Hımm.

20:10. Neyse, sorun değil. Ağaç meselesine kayıtsızlaşıp kartları yazacağım.

20:20. Mımm. Şaraba bayılıyorum. Noel kartı göndermesem olur mu acaba? Hayatında bana hiç Noel kartı göndermemiş insanlar var. Bu kabalık mı? Jude'a ya da Shazzer'a Noel kartı göndermek bana hep biraz komik gelmiştir, çünkü onları iki günde bir görüyorum. Ama insan başkalarına kart atmazsa nasıl kart almayı bekleyebilir ki? Üstelik gönderilen kartların meyveleri bir sonraki seneden önce alınamaz, onları Aralık'ın ilk haftasında göndermemişseniz tabii. Ama bu da ancak can sıkıntısından ölen evlilerin yapacağı bir şey. Hımm. Belki kart göndermenin olumlu ve olumsuz yanları üstüne bir kitap yazmalıyım.

20:25. Önce biraz *Vogue*'ün Noel sayısına bakayım.

20:40. *Vogue*'ün yılbaşı dünyası beni hem çekiyor, hem eziyor. Modaya ve hediyelere ilişkin fikirlerimin oldukça eskidiğini ve yenilenmesi gerektiğini görüyorum. Tepesi kuştüylü kaygan Dosa kombinezonu giyip omzumda bir köpek yavrusu taşımalı, partilerde ergenlik çağına girmemiş kızımın poz vermeliyim. Arkadaşlarıma paşmince sıcak su şişesi örtüleri ve çamaşırlarını yıkarken kullanacakları güzel kokular, Asprey'den gümüş el fenerleri almalıyım - bu arada Noel ağacının ışıkları yanıp sönerken dişlerim parlamalı.

Aldırmayacağım. Hiç ruhani bir şey olmaz bu. Bir düşünsenize, Slough'da Pompeiivari bir volkan patlaması olsa ve herkes kuştüyleri içinde, yavru köpekler taşıyarak ve kızlarıyla birlikte taş kesilip kalsa, gelecek nesiller ruhani içeriksizliğimize güler. Hem pahalı, anlamsız hediyeler almayı da reddediyorum. Daha çok gösteriş için alınıyorlar gibi geliyor bana.

21:00. Ama şahsen paşmince bir sıcak su şişesine hayır demezdim.

21:15. Noel hediyeleri listesi:

Anneme - paşmince bir sıcak su şişesi örtüsü.

Babama - paşmince bir sıcak su şişesi örtüsü.

Oh Tanrım. Ağacın pis kokusunu artık duymamazlıktan gelemiyorum: İnsanın aklına iğrenç, tiksiniç bir şekilde, aylarca kullanılmış çam kokulu ayakkabı iç tabanlarını getiriyor. Kahrolası ağaç. Şimdi odayı geçmenin tek yolu eğilip dalların altından, domuz gibi burnunu çeke çeke gitmek. Gary'den gelen Noel kartını tekrar okuyacağım. Harikaydı. Kart mermi şeklinde bükülmüş ve üstüne "Affedersin!" yazılmıştı. İçinde şunlar yazıyordu:

Sevgili Bridget,

Mermi konusunda üzgünüm. Bana ne oldu bilmiyorum, ama son günlerde para ve balıkçılık konularında işlerim iyi gitmiyordu. Bridget, aramızdaki özel bir şeydi. Gerçekten değerliydi. Param olunca eklentiye tamamlayacaktım. Avukatın mektubu gelince sinirlerime hakim olamadım.

Balıkçı Postası'nın bir nüshasını da göndermişti. Onuncu sayfa açılıydı. Karşı sayfanın başlığı "Sazan Dünyası"ydı ve "Yem Se-

çimi" başlıklı bir makalenin altında ıslak, kaygan, iri ve gri balıklar tutan adamlar vardı. İçlerinden biri Gary idi. Üstüne "Diskalifiye Edildi" yazılmıştı. Altında da şu sütun vardı:

ÖFKEDEN KÖPÜRÜYOR

Üç kez Güney Hendon şampiyonu olan Gary Wilshaw bir balık değiştirme olayından sonra Güney Hendon AA'dan geçici olarak atıldı. West Elm Drive'lı, 37 yaşındaki Wilshaw sözde 4lük bir olta ve 7 kiloluk kancalı misinayla 17 kiloluk adi bir sazanı yakalamıştı. Ancak daha sonra bir ihbar üzerine yapılan araştırmalarda sazanın Güneş Sheen'de bir balık çiftliğinde büyütüldüğü anlaşıldı. Güney Hendon AA adına konuşan bir sözcü "Böyle olaylar göl balık avcılığının adını lekelemektedir ve Güney Hendon AA tarafından hoş görülemez," dedi.

21:25. Kendimi zavallı Daniel gibi güçsüz hissettim. Zavallı Gary ve balığı. Küçük düştü. Balıkları seviyor. Zavallı Daniel. Riske giren erkekler.

21:30. Mımm. Şarap nefis. Tek kişilik bir parti veriyorum. Bu sene hayatıma girmiş bütün insanları düşünüyorum. Sadece sevgi ve bağışlama hissiyle doluyuuuum. Kine tutunmak beni başladığım noktaya geri döndürür.

21:45. Kartlaarrrr.... Yazmam gerek. Lisssste yapıcam.

23:20. Kahretsin. Şimdi doğğğruu posta kutusuna.

23:30. Tekrarrrr dairede. Kahrolası ağaç. Eeveetttt. Makas almaya gitçem.

Gece yarısı. Evet. daha iyi. Off. Uykum var mımm. Ayy. Düştüm.

16 Aralık Salı

62.900 kg. alkol 6, sigara 45, kalori 5,732, ağaç şeklinde çikolatalar 132, gönderilen kartlar - oh Tanrım.

08:30. Biraz kafam karışık. Giyinmek için bir buçuk saat harcadıktan sonra eteğin önünde leke olduğunu fark ettim.

08:45. Eteği çıkardım. Gri olanı giyeceğim, ama nerede bu lanet olası? Off. Başım ağrıyor. Tamam, bir daha içmeyeceğim, en azından... Oh, belki etek salondadır.

09:00. Şimdi salondayım, ama ortalık öyle dağınık ki. Birkaç tost yapıp yiyeceğim. Sigara pis zehir.

09:15. Pööh! Ağacı gördüm.

09:30. Pööh! Pööh! Kaybolan kartı buldum. Şöyle yazıyor:

Mutlu yıllar sevgili, sevgili Ken. Bu seneki iyiliklerini ne kadar takdir ettiğimi anlatamam. Sen harika, harika bir insansın. Güçlüsün, basiretlisin ve rakamlarda iyisin. Aramızda bir takım anlaşmazlıklar olmuş olabilir, ama gelişmek için kine tutunmamak gerekiyor. Şimdi sana, bir profesyonel ve bir erkek olan sana kendimi çok yakın hissediyorum.

Gerçek sevgiyle,

Bridget.

Ken de kim? Pööh! Ken muhasebeci. Onunla sadece bir kez konuşmuşluğum var, o zaman da katma değer vergisi beyanımı geç yaptığım için tartışmıştık. Oh Tanrım. Listeyi bulmalıyım.

Pöööh! Listede Jude, Shazzer, Magda, Tom vs'nin yanı sıra aşağıdaki isimler de var:

Bangkok İngiliz Konsolos Yardımcısı
Tayland İngiliz Büyükelçisi
Sör Hugo Boynton
Amiral Darcy
Dedektif Kirby
Colin Firth
Richard Finch
Dışişleri Bakanlığı Sekreteri
Jed
Independent'tan Michael
Grant D. Pike
Tony Blair

Kartlar dünyanın dört bir yanına dağıldı ve üstlerine ne yazdığımı bilmiyorum.

17 Aralık Çarşamba

Kartlardan ses seda çıkmadı. Belki sadece Ken'e öyle tuhaf şeyler yazmıştım ve onu da bu yüzden göndermedim.

18 Aralık Perşembe

09:30. Tam çıkıyordum ki telefon çaldı.

"Bridget! Ben Gary!"

"Oh selam!" dedim isterik bir neşeyle. "Neredesin?"

"Kodeste. Kart için sağ ol. Gerçekten çok hoştu. Çok çok hoştu. Benim için öyle önemliydi ki."

"Oh, hahahaha," diye huzursuzca güldüm.

"Eee, bugün beni görmeye geliyor musun?"

"Ne?"

"Biliyorsun... kart."

"Şeyyy," dedim yüksek, boğuk bir sesle. "Ne yazdığımı pek hatırlamıyorum. Sende...?"

"Okuyayım mı?" dedi utangaçça. Sonra okumaya başladı.

Sevgili Gary.

Bir inşaatçı olarak yaptığın işin benimkinden çok farklı olduğunu biliyorum. Ama işine saygım büyük, çünkü gerçek bir zanaat. Ellerinle bir şeyler yapıyorsun, sabahları erkenden kalkıyorsun ve biz birlikte -her ne kadar ek-lenti henüz bitmemiş olsa da- bir takım olarak yüce ve güzel bir şey yaptık. İki farklı insan. Ve duvardaki delik hâl-lâ orada olsa da -sekiz ay oldu!- içinden baktığımda pro-jenin gelişmesini görebiliyorum. Bu harika bir şey. Hapis-te cezayı çektiğini biliyorum, ama kısa süre sonra bitecek. Mermi ve balıkçılık hakkındaki kartın için çok teşekkürler. Seni gerçekten, gerçekten affediyorum.

Şimdi sana kendimi öyle yakın hissediyorum ki, hem bir zanaatkâr, hem de bir erkek olan sana. Gelecek sene

mutluluğu ve yaratıcılığının karşılığını -hapiste bile- hak eden biri varsa o sensin.

Sevgilerimle,

Bridget

"Yaratıcılığımın karşılığı," dedi boğuk bir sesle. İşe geç kaldığımı açıklayarak ondan kurtulmayı başardım, ama.... Oh Tanrım. Bu kartları kimlere gönderdim ben?

19:00. Tekrar evde. Bugün işyerinde ilk danışmanlık toplantısına katıldım. Başta oldukça da iyi gitti. Korkunç Harold'un sıkıcı olduğu için veri kontrolcüsü yapılmış olmasının da bunda payı vardı tabii. Ama sonra Patchouli Manastır'dan Richard Finch'in aradığını söyledi. Onu hoparlöre bağladı ve herkesi susturdu.

"Selam ekip!" dedi. "Sizi biraz neşelendireyim diye aradım. Şu sıra daha fazlasını yapmama izin verilmiyor zaten. Size bir şey okumak istiyorum." Boğazını temizledi. "'Mutlu, mutlu yıllar sevgili Richard.' Ne hoş, değil mi?" Kahkahalar duyuldu. "'İlişkimizin inişleri çıkışları oldu, biliyorum. Ama şimdi Noel'deyiz ve bu ilişkinin son derece güçlü, meydan okuyucu, dinçleştirici, içten ve gerçek olduğunu fark ediyorum. Sen harika, harika bir adamsın. Dinçsin ve çelişkilerle dolusun. Bu Noel'de sana kendimi çok yakın hissediyorum - hem bir prodüktör, hem de bir erkek olan sana. Sevgilerimle, Bridget."

Oh, oh, öyle... Ayy! Kapı zili.

23:00. Mark'tı. Yüzünde çok tuhaf bir ifade vardı. Daireye girip hayretle etrafına bakındı. "Bu tuhaf koku da nesi? Bu ne söyler misin?"

Bakışını takip ettim. Noel ağacı anımsadığım kadar güzel görünmüyordu. Tepesini kesmiş ve dallarını budayıp geleneksel

üçgen şekli kazandırmaya çalışmıştım, ama şimdi odanın ortasında sanki indirimli alınmış çok kötü taklit bir ağaca benzeyen uzun, ince, sivri uçlu bir şey vardı.

"Biraz..." diye açıklamaya başladım.

"Biraz ne?" dedi şaşkın ve kuşkucu bir havayla.

"Büyüktü de," dedim sefilce.

"Büyük müydü? Anlıyorum. Her neyse. Sana bir şey okuyabilir miyim?" dedi, cebinden bir kart çıkararak.

"Tamam," dedim kaderime razı olarak. Kanepeye çöktüm. Mark boğazını temizledi.

"Sevgili, sevgili Nigel," diye başladı. "İş arkadaşım Nigel'i hatırlıyorsun, değil mi Bridget? Şirketin önemli ortaklarından biri. Giles olmayan şişko." Boğazını tekrar temizledi. "Sevgili, sevgili Nigel. Seninle sadece bir kez görüştük biliyorum. Rebecca'nın partisinde. Onu gölden çıkarmıştın. Ama şimdi Noel vak-ti ve Mark'ın en yakın iş arkadaşı olmana karşın bütün sene boyunca tuhaf bir şekilde bana yakın olmuş olduğunu fark ediyorum. Şu anda" -Mark durup bana dik dik baktı- "kendimi sana çok yakın hissediyorum. Sen harika bir erkeksin: Formdasın, çekicisin," -burada Şişko Nigel'den bahsettiğimizi anımsatmama gerek var mı?- "dinçsin" -durup kaşlarını kaldırdı- "dahice bir yaratıcılığın var. Zaten avukatlık büyük yaratıcılık gerektiren bir meslektir. Seni hep güzel anacağım, gün ışığında" -Mark gülmeye başlamıştı- "gün ışığında... gün ışığında ve suda *yiğitçe* ışıldarken. Mutlu Noeller benim sevgili, sevgili Nigel'im. Bridget."

Kanepeye yığıldım.

"Haydi," diye sırtıttı Mark. "Sarhoşken yazdığını herkes bilecek. Çok komik."

"Buralardan gitmem gerekecek," dedim kederle. "Ülkeyi terk etmem gerekecek."

"Aslına bakarsan," deyip önümde eğildi ve ellerimi tuttu, "bunu söylemen çok ilginç. Benden beş aylığına Los Angeles'a gitmemi istediler. Meksikalı haydutlar davası üstünde çalışmam için."

"Ne?" dedim. İşler giderek kötüleşiyor.

"Şoke olma canım. Sana... benimle gelir misin diye soracaktım."

Bunu büyük bir ciddiyetle düşündüm. Jude'la Shazzer'ı, Westbourne Grove'daki Agnès B'yi, Coins'deki kapuçinoları ve Oxford Sokağı'nı düşündüm.

"Bridget?" dedi usulca. "Orası çok sıcak ve güneşli ve yüzme havuzları var."

"Ya?" dedim. Gözlerim ilgiyle bir o yana, bir bu yana kayıyordu.

"Bulaşıkları ben yıkayacağım," diye söz verdi.

Mermileri ve balıkları, uyuşturucu kaçakçılarını, Richard Finch'i, annemi, duvardaki deliği ve yılbaşı kartlarını düşündüm.

"Evde sigara içebilirsin."

Ona baktım. Öyle içten ve ağırbaşlı ve tatlıydı ki. O neredeyse yanında olmak istiyordum. Onsuz kalmak istemiyordum.

"Evet," dedim mutlulukla, "seve seve gelirim."

19 Aralık Cuma

11:00. Yaşasın! Tıpkı ilk kaşifler gibi Amerika'ya, her şeye baştan başlamaya gidiyorum. Hür olanların ülkesine. Dün gece iyi eğlendik. Mark'la makaslara sarılıp ağacı budayarak minicik yaptık. Bir liste de çıkardık. Yarın alışverişe çıkıyoruz. Noel'e bayılıyorum. Kusursuzluğun değil, kesinlikle eğlencenin kutla-

nışı. Yaşasın! California'da hayat harika olacak. Güneş, milyonlarca kendine yardım kitabı -gerçi flört kitaplarından uzak duracağım- ve Zen, suşi, yeşillikler... Ooh, güzel, telefon!

"Şey, Bridget. Ben Mark." Sesi pek iyi gelmiyordu. "Plan biraz değişti. Haydutlar davası Haziran'a ertelendi. Ama almak istediğim başka bir dava var ve, şey, acaba..."

"Evet?" dedim şüpheyle.

"Acaba gitmek ister miydin..."

"Nereye?"

"Tayland'a?"

Sanırım bir bardak şarap ve bir sigara içeceğim.

BRIDGET JONES'UN GÜNLÜĞÜ-II

Helen Fielding'in dünyaca sevilen karakteri Bridget, Bridget Jones'un Günlüğü'nde iki amacını gerçekleştirmişti; ilki, kendine 'doğru düzgün, adam akıllı' bir sevgili bulmak, ikincisi, kilo vermek (800 gr.)... Peki... Bu mutlu sondan sonra neler oldu?... Diyorlar ki, neler neler olmadı...

Bridget; solcu olmayı İngiliz İşçi Partisi'ne oy vermek olarak algılayan ama seçmenlik belgesini doldurmayı unuttuğu için oy kullanma şansını yitiren Bridget. Kendisini ölümlle tehdit eden bir mahkuma ve Tony Blair'e tüm pozitif enerjisiyle çiçekli böcekli Noel kartları postalayan Bridget. Evini saran korkunç kokunun kaynağını, kendini seyretmekle meşgul olduğu için bir türlü araştıramayan ve ancak polis şikayet üzerine evini bastığında kokunun kaynağının annesinin haftalar önce çantasına koyduğu filetolar olduğunu dehşetle anlayan Bridget. Birinci kitabın sonunda birlikte günbatımını seyre daldığı sevgilisi Mark Darcy'yi; hayallerinin erkeğini evine yerleşmiş ve bulaşıkları 'yine ' yıkamamış bulmanın ne olduğunu keşfeden, sevgilisini arkadaşlarının çılgın nasihatleri sayesinde bin bir aksilikle kaybeden, sevmeyi düşünmediği bir erkekle buluşmasına çeşit çeşit prezervatifle hazırlanan Bridget. Çoğu şehirlinin sinir hapları ve vitaminlerle beslendiği bir dünyada, gıdasını Kadınlar Venüs'ten, Erkekler Mars'tan, Düşünce Gücüyle Tedavi, Birlikteliğinize Zen Tedavisi gibi kendine yardım kitaplarından alan; son derece duygusal, insancıl, eğlenceli, iyi niyetli sevgili Bridget...

HELEN
FIELDING

Şu sıralar kadın kadına yaptığımız dost sohbetlerine yeni bir arkadaş katıldı. Bridget Jones. Erkeklerle başı belada, ebedi diyetle mahkum ve onun da annesi evlilik meselesine takmış... Tıpkı bizim kızlar gibi! Her kadın biraz Bridget Jones'dur

Sibel Kilimci- Cosmopolitan

En sevimli sendromunuz

Radikal- Pervin Kaplan

Onu kesinlikle tanıyorsunuz

Emre Ülgen- Amica

ISBN 975-308-274-6

9 789753 082747